

VÔ
NGHI
NINH
TỬ

Mười
Năm yêu
Anh nhất

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82: Phiên Ngoại 1. Ngải Tử Du

Chương 83: Phiên Ngoại 2. Tương Văn Húc

Chương 84: Một Vài Thứ Liên Quan

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 1

Lúc ra khỏi bệnh viện tuyết đang rơi, bông tuyết lạnh lẽo và gió lạnh thổi qua mặt, khi đó Hạ Tri Thư mới chậm chạp nhận ra, hình như lại đến mùa đông rồi.

Mùa đông ở Bắc Kinh thật lạnh. Hạ Tri Thư thuận tay sửa lại khăn quàng cổ, trong tay là vài tờ giấy xét nghiệm bị cậu vò nhăn nhúm. Lòng càng lạnh hơn.

Cậu đứng ở trạm, chờ xe bus không biết lúc nào mới đến, ngón tay lạnh đến tái xanh. Cậu lấy điện thoại ra ấn số, lúc không có ai nhận lại ấn gọi lần nữa, hết lần này đến lần khác. Cuối cùng vẫn không ai bắt máy.

Hạ Tri Thư vò mấy tờ giấy kia thành cục rồi ném vào thùng rác.

Chờ hơn nửa tiếng rồi cuộc xe bus cũng tới, trên xe ít người lạ thường. Hạ Tri Thư tựa trán vào cửa kính, lại bấm điện thoại lần nữa, lần này đã có người nhận.

“Hôm nay tuyết rơi rồi, mùa đông lại đến.” Mười bốn năm. Giọng Hạ Tri Thư bình tĩnh ôn hoà, nhưng nước mắt không kìm được tuôn đầy mặt.

Tưởng Văn Húc ra hiệu im lặng với tình nhân bên cạnh, cảm thấy Hạ Tri Thư suốt ngày nói chuyện như đánh đố thực sự khiến người ta ghét: “Có chuyện gì? Anh đang tăng ca.”

“Tối nay anh có về ăn cơm không? Lâu lắm rồi anh không về nhà.” Hạ Tri Thư vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út phải, nhìn nước mắt nhỏ xuống mu bàn tay.

Tưởng Văn Húc cảm thấy hôm nay Hạ Tri Thư rất kỳ lạ, đây chỉ là trực giác, dù sao hai người cũng đã ở với nhau mười bốn năm: “Em làm sao thế?”

Hạ Tri Thư không trả lời, chỉ kiên trì hỏi lần nữa: “Tối nay anh có về không? Ngày tuyết rơi nên ăn sủi cải, em sẽ làm cho anh.”

“Thật sự không về được.” Tưởng Văn Húc bắt đầu thấy bức, ngữ khí không mặn không nhạt của Hạ Tri Thư làm hắn cũng mất khẩu vị: “Em cũng đừng làm, anh sẽ bảo Tiểu Tổng đặt một phần cho em, anh cúp đây, bận lắm.”

Hạ Tri Thư nghe tín hiệu báo bận trong điện thoại, lòng đau như cắt, chậm rãi nhét điện thoại vào túi.

Sao lại có công ty mà ông chủ cũng phải bận đến mức không còn thời gian về nhà ăn cơm tối chứ?

Tưởng Văn Húc có người ở ngoài, sao có khả năng cậu không biết?

Bốn năm trước lòng Tưởng Văn Húc thay đổi, mãi cảm thông tuệ như Hạ Tri Thư sao lại không phát giác được. Chỉ là Hạ Tri Thư vẫn mắt nhắm mắt mở, không phải cậu không để tâm, không phải không dám nói, cậu chỉ sợ một khi đã làm rõ thì đến chút danh dự cũng chẳng còn. Đây không phải là thứ tình ái thời niên thiếu khiến hormone kích động quá mức, đó là hơn mười năm trả giá và quen thuộc của cậu. Khoan dung như vậy sao lại không làm được?

Hạ Tri Thư tự lừa dối mình, cậu không ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ trên người Tưởng Văn Húc, không nhìn thấy vết son môi trên cổ áo sơ mi của hắn, không phá vỡ cái cố vắng nhà sứt sẹo của người đàn ông cậu yêu nhất.

Hai người họ đã từng yêu nhau đến vậy, sao bây giờ lại thành ra thế này? Rõ ràng là những năm đầu gian nan đến đâu họ cũng cố sức vượt qua hết mà.

Đến trạm dừng, Hạ Tri Thư xuống xe, gương mặt ôn hoà như cũ, chỉ có đôi mắt của cậu hơi đỏ, và sắc mặt trắng bệch.

Cậu không mua thức ăn, bây giờ Hạ Tri Thư cũng không còn khẩu vị nữa. Hôm nay cậu đã nỗ lực khẩn cầu Tưởng Văn Húc về nhà như thế... Bởi vì Hạ Tri Thư thật sự không chắc vào đêm tuyết đầu đông năm sau, mình và Tưởng Văn Húc còn có thể cùng ăn một bữa sủi cáo nữa hay không.

Thư ký Tống tới rất nhanh, cậu ta mặc Âu phục, có vẻ mới từ công ty ra, tay cầm hộp cơm cung kính gọi Hạ tiên sinh.

Hạ Tri Thư xấu hổ vung vung tay: “Sau này cậu cứ xử lý tốt chuyện trong công ty là được, đừng để mỗi ngày bị Tưởng Văn Húc bắt làm những việc vặt này.”

Thư ký Tống cười nói: “Làm thư kí thì sao có chuyện không làm việc vặt gì được ạ, khổ chút thì mới có lương cao.” Cậu ta tùy tiện hàn huyên vài câu với Hạ Tri Thư rồi rời đi.

Thư ký Tống đi rồi, Hạ Tri Thư ngồi bất động, bên bàn có đặt một hộp sủi cáo.

Mười ba năm trước ngồi bên cái bàn này luôn là hai người. Mười năm trước cái bàn này bày đầy bột mì và nhân bánh, Tưởng Văn Húc cùng gói với cậu. Hấn nổi tính trẻ con gói rất nhiều tiền xu vào, luôn trách rằng tiền may mắn đều bị Hạ Tri Thư giành lấy, gói ít đi thì càng không giành được.

Hạ Tri Thư quen tay cầm giấy ăn cạnh bàn lau sạch máu mũi đang trào ra. Cuối cùng cậu cũng rõ tại sao mình lại bị bệnh như vậy, may mắn của cậu chẳng phải đã tặng toàn bộ cho Tưởng Văn Húc rồi sao? Tất cả sủi cảo có tiền xu may mắn cậu đều lạng lẽ vớt cho Tưởng Văn Húc. Do đó một chút may mắn cậu cũng chẳng còn.

Hộp sủi cảo này cậu chỉ ăn bốn cái, bốn mùa bình an, bốn cái là đủ rồi. Hạ Tri Thư hoảng hốt nghĩ, cậu hơi sốt nhẹ. Huyết áp tụt thấp khiến cậu rất mệt mỏi, ngủ một giấc sẽ ổn, đau lòng sẽ tan trong giấc ngủ dài, tịch mịch sẽ vỡ thành từng mảnh nhỏ.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 2

Hạ Tri Thư ngủ không an giấc, cậu dậy sớm, thuần thực cầm cốc nước sôi để nguội nuốt số thuốc nhiều màu xuống. Tấm gương trong nhà tắm phản chiếu ra một người nhợt nhạt không còn sức sống, và sự ảm đạm toát ra trong ánh mắt nữa.

Hạ Tri Thư vẩy nước lạnh lên mặt, lấy áo lông dày dưới đáy rương mặc vào người.

Lúc ra cậu khỏi cửa, di động vang lên, Hạ Tri Thư lại hụt hẫng, là bác sĩ gọi tới khuyên cậu nhanh chóng điều trị. Hạ Tri Thư theo thói quen cười điềm đạm đáp lời: “Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ suy nghĩ thêm.”

Vẫn còn sớm, còn chưa đến tám giờ. Tuyết rơi suốt đêm chẳng biết đã ngừng tự lúc nào. Hạ Tri Thư mất nửa tiếng mới tìm được quán hoành thánh đã lâu không tới.

Ông chủ đương định dọn quán, vừa thấy Hạ Tri Thư liền cười bắt chuyện: “Lâu rồi cháu không đến nhỉ!”

Hạ Tri Thư ngồi vào bàn, cười cười đáp: “Cháu lười quá, sau khi chuyển nhà cũng không thích đi đâu nữa.”

Bà chủ tới rót nước nóng cho cậu, nhìn cậu thêm vài lần, đau lòng nói: “Cháu bận lắm sao? Gầy đến thế này rồi?”

Hạ Tri Thư không lên tiếng, nở nụ cười cho qua. Thật ra nào có phải bận, chỉ là tâm sự nặng nề, thân thể cũng bị dồn nén quá mà thôi.

Một bát hoành thánh. Hạ Tri Thư cúi đầu, chăm chú dùng thìa thả rong biển khô vào canh nóng, hơi nước từ bát bốc lên nhuộm ướt mắt cậu. Hơn mười năm, quầy hoành thánh này chưa từng đổi giá, nhưng Hạ Tri Thư vừa cắn một miếng đã biết nhân hoành thánh nhỏ hơn, vỏ ngoài cũng thế.

Giống như tình yêu của cậu và Tưởng Văn Húc vậy.

Hạ Tri Thư không đói bụng, nhưng cậu vẫn cố gắng ăn xong bát hoành thánh này. Cậu không dám ngẩng đầu, sợ bị người ta phát hiện mắt mình đã ướt đầm. Đột nhiên cậu nhớ lại những ngày mình và Tưởng Văn Húc mới tới Bắc Kinh kiếm sống. Lúc đó hai người họ từng bước đều khổ cực, mua một phần hoành thánh cũng không nỡ ăn. Cuối cùng Hạ Tri Thư chia làm hai phần, Tưởng Văn Húc mới động thìa. Đến giờ cậu vẫn nhớ rõ ràng, ngày đó nước mắt của Tưởng Văn Húc rơi vào trong bát canh, người đàn ông kia gần như gần từng chữ một, nói, đời này, tuyệt đối không phụ lòng Hạ Tri Thư.

Có lẽ là thế, thứ lời hứa này thường là người nói vô tình người nghe cố ý.

Hạ Tri Thư nghĩ mình có thể nhịn được, nhưng vẫn nôn đến tối tắm mặt mũi trong phòng rửa tay công cộng.

Sao lại không sợ được chứ? Sợ cô độc sợ thất vọng, càng sợ một mình phải đi trong hành lang dài ở bệnh viện. Hạ Tri Thư ngồi đối diện với bác sĩ, rũ mắt nhìn mấy chậu hoa lan của bác sĩ Ngải tự tay trồng.

Bác sĩ khuyên cậu nhanh chóng chữa trị bằng hoá chất, càng sớm điều trị càng tốt.

Hạ Tri Thư không lên tiếng, bác sĩ cũng không giục. Im lặng một lúc lâu, Hạ Tri Thư mới kiểm soát được tâm tình, ngẩng đầu nhẹ cười: “Tôi rất sợ chịu khổ... Đặc biệt là lúc này tôi chỉ có một mình, sống cũng không được.”

“Anh giúp tôi kê thêm chút thuốc nhé, để tôi suy nghĩ thêm.” Hạ Tri Thư lắc đầu một cái, nở nụ cười suy yếu: “Bác sĩ Ngải, gần đây máu mũi tôi ít chảy hơn, nhưng lại sốt nhiều. Hai ngày trước tôi đang ở nhà ngủ, hoảng hốt mơ thấy mình biến thành một lò lửa lớn, tim gan tỳ phổi đều bị đốt trong lò, suýt nữa tôi đã cho rằng mình không thể tới.”

Chữ viết như rồng bay phượng múa của bác sĩ trên đơn thuốc đột nhiên ngừng lại. Anh đã nhìn thấy đủ loại oán than, đau thương buồn bã và không cam lòng của bệnh nhân nan y, nhưng chưa từng thấy ai cô quạnh như Hạ Tri Thư.

“Cậu là bệnh nhân của tôi, lúc điều trị tôi sẽ ở cạnh cậu. Không sao, đời người dù sao vẫn phải có hy vọng, đúng không?” Thật ra tuổi của bác sĩ Ngải không lớn nhưng đã có thành tựu xuất sắc trong giới, đa số mọi người chỉ nhìn thấy sự già dặn lão luyện của anh. Nhưng bây giờ anh an ủi Hạ Tri Thư, giọng điệu tâm tình tựa hai bạn học đang an ủi lẫn nhau: “Không sao đâu, hôm nay roi da xào thịt đã xong rồi, ngày mai chúng ta lại đi bắt chim nhé.”

Trong nụ cười của Hạ Tri Thư thêm mấy phần thật lòng, nhưng vẫn là câu nói kia: “Để tôi suy nghĩ thêm đã, anh cứ kê cho tôi thêm chút thuốc được không.”

Trước khi đi, Ngải Tử Du kiên trì đưa một chậu lan quý trong văn phòng cho Hạ Tri Thư: “Một mình cậu cũng đừng có nghĩ ngợi nhiều, tìm chút chuyện làm là được, làm vườn cũng hay đó.”

Hạ Tri Thư thoáng sửng sốt, sau đó vội vàng từ chối: “Cảm ơn bác sĩ, nhưng tôi không biết làm vườn... Sẽ làm hư cây lan quý như vậy mất.”

“Làm vườn nào có khó gì, tôi thật sự hy vọng cậu nhanh chóng để tôi làm trị liệu. Cậu khỏe hơn thì cây hoa của tôi cũng có thể được chăm sóc tốt hơn một chút.” Bác sĩ lộ ra một nụ cười hơi trẻ con trong chốc lát, khoát tay một cái.

Thật ra Hạ Tri Thư cũng rất miễn cưỡng, người yêu hoa mới có thể chăm sóc tốt cho hoa, hơn nữa thứ cậu thiếu cũng không phải vài câu an ủi thuận miệng nói ra từ người khác.

Nhưng ít nhất có một chút còn hơn không.

Vì vậy cậu vẫn nhận bồn hoa này, dùng túi nilon bọc kín rồi nhét vào áo khoác.

Quầy thuốc đặc hiệu mà Ngải Tử Du mở khá thiếu thốn, Hạ Tri Thư nhớ trong nhà còn thuốc uống cũng không vội, không lấy thuốc mà trở về. Thời gian ra ngoài của cậu hơi lâu, thân thể đã không chịu nổi.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 3

Loại đau đớn này thật sự có thể giày vò người ta đến chết, giống như trong xương mọc ra một mảng gai lớn, uống máu rửa thịt liên tục. Thật ra Hạ Tri Thư rất giỏi nhẫn nhịn, nhưng mỗi lần cơn đau phát tác đều hận không thể đâm cho mình một dao.

Hạ Tri Thư ôm chậu hoa lên lầu, mồ hôi lạnh thấm ướt thái dương. Cậu dựa vào tường thở dốc dồn dập, cơn đau đầu khiến đầu óc cậu choáng váng.

Thuốc của Hạ Tri Thư đều để trong lọ thủy tinh ước nguyện có hình dáng khác nhau, chỉ nhìn qua thì khó có thể khiến người ta liên tưởng đến căn bệnh quái ác đến vậy. Lúc còn đi học cậu đã thích những lọ tinh xảo như thế, đến giờ đã sưu tập rất nhiều, lại dùng để giấu thuốc.

Cậu chẳng muốn nấu nước, chỉ dùng nước lạnh uống thuốc, nằm phịch xuống giường là có thể nghe thấy tiếng lục đục trong bụng. Hạ Tri Thư cuộn tròn người lại, cảm hầu như chạm vào đầu gối, gầy gò ốm yếu.

Đây là khoảng thời gian không ở nhà dài nhất của Tưởng Văn Húc, Hạ Tri Thư nhớ rất rõ ràng, mười chín ngày. Mười chín ngày này, cậu thật sự không biết mình đã gắng vượt qua ra sao. Tri Thư nhớ đến ngày mình đi hút tuỷ xương kia, bản thân mình đang chờ xét nghiệm, nghe âm thanh ghen ngào đau đớn không nhịn được

của những bệnh nhân khác, thế mà bình tĩnh đến mức chẳng nói một lời thừa. Hạ Tri Thư chỉ hỏi một câu: “Làm xong có thể đứng dậy không? Tôi còn muốn về nhà, nhưng sợ mình không có cách nào.”

Hạ Tri Thư cũng không biết tại sao mình lại cố chấp vì một căn nhà trống rỗng đến như vậy. Lúc này cậu chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, ngón tay siết chặt, tuyệt vọng như người chết đuối không tài nào vói tới thanh gỗ trôi. Cậu cau mày bước xuống giường, cầm chìa khoá mở ngăn kéo trong bàn ở phòng ngủ nhỏ, cẩn thận lấy ra một cuốn sách.

Là tản văn của Giản Trinh*, đã hơi cũ. Hạ Tri Thư ôm sách rụt vào sô pha, nhẹ nhàng mở trang thứ nhất ra, trong mắt ngoại trừ uể oải ra, còn chằm chằm ánh lên một ý cười dịu dàng.

*Giản Trinh: 簡嬪 tên thật là Giản Mẫn Trinh (sinh ngày 09/10/1961). Bà là tác giả văn xuôi của Đài Loan có thiên phú cực cao. Xem thêm về bà ở

Trang bìa trắng tuyết của năm đó đã ngả vàng, nhưng nét chữ tiêu sái ngạo mạn bằng bút mực vẫn như cũ. Chữ Tưởng Văn Húc rất đẹp, chép lại câu nói của Giản Trinh một cách tỉ mỉ –

“Chỗ em ở, là chân trời góc biển anh không ngừng nhớ nhung.”

Mười bốn năm trước cậu trai có vóc người cao lớn, mặt mày xán lạn này đã chặn Hạ Tri Thư lại, mặt đỏ bừng kín đáo đưa cho cậu một cuốn sách, giọng điệu cứng ngắc: “... Nghe nói cậu thích Giản Trinh, tớ mua sách của bà ấy cho cậu. Hi vọng cậu có thể thích cuốn sách này, nhân tiện.. cũng thích luôn cả tớ nữa!”

Hạ Tri Thư cắn chặt môi, ôm chặt cuốn sách vào ngực. Cậu yếu ớt vùi mình vào sofa, mắt mờ mịt nặng nề, không còn nước mắt, có lẽ tâm đã hoá tro tàn.

Buổi tối Tưởng Văn Húc về nhà, tiếng chìa khoá mở cửa rất rõ.

Lúc ấy Hạ Tri Thư tỉnh lại, chậm rãi ngồi dậy.

Trong phòng không bật đèn, Tưởng Văn Húc vốn nghĩ Hạ Tri Thư đang ngủ trong phòng, không ngờ vừa bật đèn đã nhìn thấy Hạ Tri Thư đang nhìn mình, hơn nữa sắc mặt còn tái nhợt như ma.

Tưởng Văn Húc sợ đến nhảy dựng, thuận miệng trách cứ: “Khuya rồi không bật đèn lên, ở đây giả thần giả quỷ dọa người à?!”

Tưởng Văn Húc nhìn Hạ Tri Thư, lòng không kiềm được bực mình, cảm thấy tâm trạng phức tạp đến kỳ quái. mấy hôm trước hắn ở ngoài với tình nhân, tối qua nhận được điện thoại của Hạ Tri Thư mới tự dưng chột dạ, chơi cũng chẳng còn hứng nữa. Ngẫm lại đúng là đã lâu không về nhà.

“Vừa ngủ dậy nên không kịp bật đèn. Công ty của anh không bận nữa hả?” Hạ Tri Thư cũng không giận, đặt sách lên bàn trà.

Ánh mắt của Tưởng Văn Húc không đặt trên cuốn sách kia, tiện tay vút áo khoác lên sofa, cởi cravat, mặt không đổi sắc nói dối: “Bạn đến mấy cũng phải bớt thời giờ mà về nhà chứ. Mấy ngày rồi em cũng không biết gọi điện cho anh.”

“Có phải em gầy đi không?” Tưởng Văn Húc nhìn mặt Hạ Tri Thư, mày nhíu chặt: “Lớn thế này rồi còn không biết tự chăm sóc bản thân, em soi gương mà không thấy ngán ngẩm à?”

Tim Hạ Tri Thư giống như bị một con dao nhọn mạnh mẽ xọc một nhát, đau đớn dồn dập ủa tới. Thật ra đối với Tưởng Văn Húc thì sự gầy gò tiều tụy của cậu không đáng để nhắc đến, chỉ có ngán ngẫm mới là thật. Bộ dạng này sao mà so được với những hoa cỏ xinh đẹp vui mắt ở ngoài kia?

Hạ Tri Thư nở nụ cười, sao cậu không muốn chăm sóc tốt cho bản thân mình, nhưng cuộc sống không để cậu lựa chọn, mà giờ Tưởng Văn Húc lại chỉ nói một câu như thế. Lẽ nào Hạ Tri Thư còn muốn vì mình yếu ớt buồn rầu mà nói ra câu hỏi hận? Một chủ quán hoành thánh còn biết đau lòng hỏi một câu “Có phải cháu bận đến mức gầy đi không”, một bác sĩ đã quen với sống chết còn có thể khuyên mình không nên từ bỏ cuộc sống. Còn người đàn ông đã ở cùng mười năm này chỉ thờ ơ khó chịu.

Hạ Tri Thư rất hiểu Tưởng Văn Húc, sự cẩn thận và dịu dàng của hắn sẽ không đặt lên mà hắn không có hứng thú. Do đó những dịu dàng chăm sóc trước kia, dưới sự xói mòn của năm tháng, nay đã đã biến thành coi rẻ.

Mà Hạ Tri Thư cũng không còn cách nào.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 4

Cậu thật sự không muốn tính toán nữa, tâm sức đã sớm tiêu hao hết không còn chút gì. Cả thể xác lẫn tinh thần của Hạ Tri Thư đã bị những lời nói dối suốt mười bốn năm này vét sạch.

Lúc Tưởng Văn Húc bước ra khỏi phòng tắm, Hạ Tri Thư đã nằm trên giường. Hắn ôm cậu từ sau lưng, lúc này mới giật mình nhận ra người trong ngực còn gầy hơn so với lúc nhìn thấy: “Em đã gầy đi bao nhiêu vậy?”

“Không thấy ngon miệng nên ăn ít hơn chút.” Hạ Tri Thư nhàn nhạt đáp, giữa lông mày là một mảnh hiu quạnh.

Tưởng Văn Húc không nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Tri Thư, cúi đầu hôn dọc xuống từ vai cậu, lại có mấy phần ôn nhu cẩn thận hiếm thấy và một chút ý tứ lấy lòng mơ hồ.

“Em mệt lắm, không muốn làm.” Hạ Tri Thư nghiêng người khẽ đẩy Tưởng Văn Húc một cái.

Thật ra Tưởng Văn Húc buông thả bên ngoài đã ăn rất no rồi, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái với lời từ chối của Hạ Tri Thư. Trong mắt hắn, Hạ Tri Thư vẫn luôn rất dịu ngoan, muốn gì cứ lấy, do đó sắc mặt hắn hơi trầm xuống: “Nhiều ngày như vậy mà không muốn anh?”

Hạ Tri Thư quay lưng về phía hắn, tắt đèn bàn: “Em chỉ lạnh nên không thoải mái, đừng tùy hứng nữa, đi ngủ sớm chút đi.”

Tưởng Văn Húc hơi bực bội, trực giác hắn biết rằng Hạ Tri Thư tuyệt đối có chuyện lừa mình, hơn nữa không phải là chuyện nhỏ. Nhưng bình thường Hạ Tri Thư rất ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài, khiến người ta không tìm ra chút manh mối nào. Huống hồ Tưởng Văn Húc cũng chột dạ, chơi lâu như vậy mới về nhà nên hắn cũng không tiện hỏi nhiều, xoay người lại cũng định ngủ.

Hạ Tri Thư mở to mắt trong bóng tối, đầu cậu vẫn đang đau, thời gian mất ngủ đã kéo dài gần nửa tháng. Cứ nghĩ rằng có Tưởng Văn Húc ở bên cạnh thì trong lòng sẽ thoải mái hơn một chút, không ngờ lại càng khó khăn hơn.

Còn nhớ mẹ cậu đã nói, hai người đàn ông sao có thể lâu dài được, không có pháp luật bảo vệ, không được người thân chúc phúc, thậm chí đến một đứa con làm ràng buộc cũng không tạo ra được. Chỉ dựa vào tình yêu thì có thể chống đỡ được bao lâu? Anh ta yêu điểm nào ở con cũng có khả năng phát hiện điểm đó tốt hơn ở người khác để thay thế. Đến khi con bắt đầu mong người mình yêu nhớ lại tình cũ thì cũng đồng nghĩa với lúc đoạn tình này đã đứt.

Nhưng vẫn không nỡ lòng rời đi... Hạ Tri Thư nhẹ nhàng xoay người lại. Giấc ngủ của Tưởng Văn Húc rất tốt, đầu dính gối là vào giấc được ngay. Hạ Tri Thư nhẹ nhàng ôm lấy eo hắn, thấp giọng nói: “Không đến một năm... Em mặc kệ anh chơi thế nào ở bên ngoài, chỉ cần đừng âm ỉ trước mặt em, em đều có thể chịu đựng....”

Tưởng Văn Húc theo phản xạ ôm lấy Hạ Tri Thư vào ngực, cọ cọ mặt vào mái tóc mềm mại của Hạ Tri Thư, lẩm bẩm: “... Tiểu Thư...”

Nước mắt của Hạ Tri Thư chậm chậm xuôi xuống thái dương, lặng lẽ rơi trong đêm khuya vắng. Cậu quá nhớ tình cũ, đã đến mức như bây giờ mà vẫn không nở rời đi.

Lúc trước người được theo đuổi là Hạ Tri Thư, nhưng người trả giá ngàn ấy năm cũng là cậu. Sau khi công việc của hai người đi vào quỹ đạo, Tưởng Văn Húc liền không muốn cậu xuất đầu lộ diện nữa. Hạ Tri Thư đồng ý, học làm việc nhà học nấu ăn để chăm sóc hắn. Cổ phần cũng chung với Tưởng Văn Húc, không ngờ bây giờ mình lại sắp thành người không có tài sản.

Thậm chí trong tay Hạ Tri Thư còn không dư dả bằng tình nhân được Tưởng Văn Húc cưng chiều. Chữa bệnh quả thật như đốt tiền, Hạ Tri Thư nói sẽ cân nhắc, một phần là vì sợ hãi, phần còn lại là không muốn bại lộ sự quẩn bách khó khăn trước mặt người khác.

“Đừng tàn nhẫn với em như vậy... Nhiều năm em không cùng với anh đã thật sự giận rồi... Anh còn bắt nạt em nữa, lần này em thật sự sẽ rời bỏ anh...”

Sau khi bị bệnh, Hạ Tri Thư suy nghĩ rất nhiều. Cậu cũng nghĩ tới nếu như lúc trước không liều lĩnh chọn con đường theo Tưởng Văn Húc, liệu bây giờ cuộc sống của cậu có phải đã hoàn toàn khác rồi không? Người thân vẫn còn, cậu cũng sẽ có bạn bè của mình, sẽ có người yêu thật sự xứng đáng cùng đi đến cuối đời, còn được người ngoài chúc phúc. Một đời bình an trọn vẹn, giống như những người bình thường khác.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 5

Nhưng người bên cạnh cũng khiến cậu cảm thấy sống tiếp còn có chút ý nghĩa. Điều này gọi là tình yêu – làm cậu tổn thương, cũng cứu rỗi cậu.

Thực sự từ nhỏ đến lớn Hạ Tri Thư không thiếu người thích. Tính cách cậu tốt, cũng rất đẹp trai, cô gái nào được cặp mắt dịu dàng, trong veo như nước mùa thu ấy nhìn một cái là bị hút hồn ngay. Sau này lớn lên cậu theo Tưởng Văn Húc đi làm, có rất nhiều phú bà phú thương và công tử tiểu thư để ý cậu, nhưng Hạ Tri Thư không động tâm nữa. Hạ Tri Thư thật lòng tốt với Tưởng Văn Húc, lúc nói chuyện làm ăn, trên bàn rượu vang rượu trắng rượu vàng đều uống hết, nôn xong lại uống tiếp, trừ việc bán nhan sắc thì còn có cái gì chưa từng làm? Khi đó Tưởng Văn Húc áp lực lớn nên tính cách trên giường cũng kém, lúc lên giường dẫn vật cậu, Hạ Tri Thư cũng có thể gắng gượng chịu đựng. Sau này khi hai người có thể coi là nở mày nở mặt rồi, kết quả người ta lại không cần cậu tiếp tục “giao tiếp” nữa, cũng không dẫn vật cậu nữa.

Hạ Tri Thư lặng lẽ xuống giường, ngồi ở ghế sofa, không nhận được hút nửa bao thuốc lá. Khi trẻ Hạ Tri Thư yêu quý bản thân mình hơn ai hết, nhưng mười năm này lại uống không ít rượu, thuốc cũng hút không ít. Nhưng lúc đó cậu thực sự yêu Tưởng Văn Húc, dùng hết sức để thương người đàn ông này.

Đến giờ đã mười bốn năm trôi qua, cậu đã sớm không còn sức để yêu Tường Văn Húc như mười năm trước nữa. Lòng người sẽ chậm rãi lạnh đi, thất vọng nhiều sẽ không còn hy vọng nữa. Cậu không muốn làm một oán phụ trong sự hoài nghi và đổ kỵ, ban đầu vì yêu tha thiết nên mới nhường nhịn, rốt cuộc đến giờ đã chẳng biết bao dung ấy là thói quen của mình, hay có thể là không thêm để ý nữa.

Hạ Tri Thư mơ màng ngủ trên sofa một lúc, kết quả sáng ra lại sốt tiếp. Cậu đổ thuốc ra rồi chờ nước sôi.

“Sao em dậy sớm thế, anh vừa mở mắt cái bên mình đã lạnh rồi.” Tóc Tường Văn Húc bị ép có hơi rối, lại trông trẻ hơn nhiều, lúc hắn oán giận có chút ý tứ làm nũng không đổi được từ hồi còn trẻ.

“Quen dậy sớm rồi, anh ra ngoài ăn chút gì đi, em không làm cơm đâu.” Hạ Tri Thư hơi lãnh đạm rót hơn nửa chén nước sôi đổ vào nước nguội, nuốt thuốc.

Tường Văn Húc hơi khó chịu, vừa muốn nổi nóng đã thấy Hạ Tri Thư uống một nắm thuốc nhiều màu, hỏi thêm một câu: “Bị ốm hả?”

“Dạ này trời lạnh, không cẩn thận nên bị cảm.” Hạ Tri Thư cười cười: “Không sao đâu, hôm nay anh không đến công ty à?”

Cũng không biết sao mà Tường Văn Húc nghe ra trong lời nói của Hạ Tri Thư một luồng trào phúng sâu cay, có tật giật mình: “Không đến, ở nhà với em.”

Hạ Tri Thư cũng không có chút vui mừng ngạc nhiên nào, nói: “Vậy em chuẩn bị cho anh chút đồ ăn vậy, làm chút mì trứng cà chua nhé?”

“Ừ.” Tưởng Văn Húc thoáng an tâm, tiếp tục an vị trên ghế sofa chờ cơm ăn.

Hạ Tri Thư nghe mùi dầu khói bốc lên là muốn nôn, nhưng từ nhỏ Tưởng Văn Húc đã quen giày vò cậu.

Cậu mới thả mì vào trong nước đã nghe thấy tiếng Tưởng Văn Húc: “Em trồng hoa rồi sao? Không phải em không thích chăm sóc hoa cỏ à?”

“Bạn đùa, trồng chơi thôi.” Hạ Tri Thư dừng tay một lúc.

“Kết bạn lúc nào vậy? Anh có biết không? Giống quý như vậy lại cho em trồng chơi á?” Tưởng Văn Húc nói liên tục khiến Hạ Tri Thư phiền lòng, cơn buồn nôn càng dữ dội hơn. Hạ Tri Thư thề, Tưởng Văn Húc là người đàn ông duy nhất mà cậu biết đi ngoại tình bên ngoài, về nhà còn có thể nổi giận một cách khí phách đến như thế. Hạ Tri Thư nhẫn nhịn không lên tiếng, thật sự cậu không có tâm tình để nổi giận nữa.

“Hạ Tri Thư!” Ngữ khí Tưởng Văn Húc cứng rắn hơn, hô lớn.

“Anh bên ngoài mua vui được, còn tôi kết bạn không được sao?” Hạ Tri Thư chậm rãi đáp lời. Cậu tắt bếp, mì nửa sống nửa chín dần nát bét dính vào nhau.

Tưởng Văn Húc then quá hoá giận: “Em nói vậy là có ý gì?! Anh ở ngoài vất vả kiếm tiền nuôi em, cả ngày em cứ suy nghĩ lung tung gì thế hả?!”

Hạ Tri Thư lạnh lùng giấu cợt một tiếng: “Tôi thích anh nuôi chác? 30% cổ phần còn chưa đủ phí sinh hoạt của tôi ư? Cái nhà này của

hai ta đổi thành bao dưỡng rồi hả? Tưởng Văn Húc, đầu anh hồng rồi à?”

Tưởng Văn Húc bị Hạ Tri Thư làm nghẹn một lúc, phiền lòng vô cùng. Hạ Tri Thư dịu dàng quen rồi, giờ công kích gay gắt như thế khiến hắn hoảng hốt, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Gay gắt như thế chắc sợ anh lại tra hỏi em nhỉ? Ai biết em có người bên ngoài hay không, chạm cũng không cho ông đây chạm, một chậu hoa rách này đủ để em mua một căn nhà, sao có thể đồng ý để người ta kim ốc tàng kiều chứ!”

Hạ Tri Thư thật sự không biết giống hoa lan này lại đắt đến thế, một bác sĩ sao có thể bạo tay đến mức độ này?

Nhưng thế nào đi nữa thì cậu cũng đứng đắn hơn Tưởng Văn Húc, nghe Tưởng Văn Húc không biết xấu hổ nghi ngờ mình thì càng ghét hơn. Thân thể cậu không thoải mái, cũng không muốn bị khinh bỉ, cắn răng mắng một câu: “Không muốn về thì rút, ai thèm quản anh làm gì bên ngoài, anh cũng đừng quản tôi!”

Tưởng Văn Húc nổi khùng bước tới, không chút nghĩ ngợi giơ tay muốn tát Hạ Tri Thư một phát.

Hạ Tri Thư không trốn, bình tĩnh nhìn về phía Tưởng Văn Húc, trong mắt có chút bi thương: “Anh thật sự muốn đánh tôi?”

Lòng Tưởng Văn Húc đột nhiên đau đớn, theo phản xạ thả tay xuống, tức cũng không được nữa, nghĩ thầm, em thật không biết điều, ở nhà cũng chẳng cho anh thấy sắc mặt tốt, bên ngoài không biết có bao nhiêu người thích anh! Hắn nghĩ rồi cảm áo khoác đẩy cửa đi, đến một lần quay đầu lại cũng không thèm.

Hạ Tri Thư cau mày nhìn phía cửa, đứng yên hồi lâu mới đi múc một bát mì ngồi xuống bàn ăn. Mùi dầu mỡ quá nặng khiến cậu khó mà nuốt nổi. Rất buồn nôn, buồn nôn như Tưởng Văn Húc vậy, nhưng ít ra mì cũng không khiến cậu thương tâm. Cuối cùng số mì ấy vẫn bị nôn vào bồn cầu, kèm theo cả máu.

Còn hại thân nữa.

Công tra chứ? Làm chương này mới thấy công y như mấy thằng đàn ông ngoại tình bên ngoài, nhưng về nhà thì giữ rịt vợ, ép vợ phải chung thủy hết lòng vì mình. Cùng chờ đến lúc ngược công nào.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 6

Hạ Tri Thư cố gắng chịu đựng cơn khó chịu, sau đó vào phòng ngủ thay quần áo định ra ngoài, còn bọc kín chậu hoa lan kia ôm vào trong ngực.

Mùa đông phía Bắc khô hanh, còn kèm theo cả gió. Hạ Tri Thư mặc cái áo lông vũ dày nhất, bỏ hơn tám mươi đồng thuê xe đến bệnh viện.

Ngải Tử Du chỉ nhìn thấy một cục bông trắng tròn tròn gõ cửa phòng làm việc bước vào, anh còn chưa cảm thấy buồn cười thì đã thấy người kia kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra một gương mặt gầy gò tái nhợt.

“Bác sĩ Ngải.” Hạ Tri Thư ôn hòa bắt chuyện với Ngải Tử Du.

Ngải Tử Du vội vàng rót cho cậu chén nước nóng, lúc đưa tới vô tình chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của Hạ Tri Thư: “Trời lạnh thế này mà vẫn đến lấy thuốc sao?”

“Nhân tiện luôn,” Hạ Tri Thư cười cười, để Ngải Tử Du nhìn chậu hoa kia: “Trả cái này lại cho anh.”

Ngải Tử Du biết Hạ Tri Thư gần hai tháng, coi như cũng đã quen, nhưng đây là lần đầu tiên Hạ Tri Thư dùng giọng điệu đùa giỡn thế này tán gẫu với anh.

Ngải Tử Du không tỏ rõ ý kiến, ngón tay thon dài lắc lắc mấy chiếc lá héo rũ hai lần: “Không phải chỉ là chậu hoa thôi sao? Nếu cậu chê nó yếu ớt, để hôm nào tôi tìm chậu tốt hơn từ chỗ cha tôi cho cậu.”

Hạ Tri Thư không muốn nói thêm về chuyện này, cậu không có sức lực kết bạn, chỉ yếu ớt cười cười chuyển về chủ đề chính: “Sáng nay lại nôn ra chút máu, không giống với cảm giác uống rượu đến xuất huyết dạ dày lúc còn trẻ.” Hôm nay cậu vừa nói, vừa cảm thấy cơ thể mình như nôn ra hết chút thời gian còn lại.

“Tôi đã sớm khuyên cậu nhanh chóng thực hiện hoá trị liệu*...” Ngải Tử Du nhíu lông mày, ngồi sau bàn làm việc xoay bút. Người quen đều biết đây là hành động vô ý thức lúc tâm trạng anh buồn bực: “Mà này, không phải cậu mới ba mươi thôi sao, còn rất trẻ. Nhìn cậu cũng không giống thiếu tiền, có chuyện gì mà nhất định tự gây khó dễ cho mình như vậy?”

*Hoá trị liệu: Một phương pháp điều trị ung thư, xem thêm ở

“Tôi đang suy nghĩ.” Hạ Tri Thư mệt mỏi nói một câu.

“Hai tháng trước cậu đã nghĩ rồi, không phải còn muốn chỉ dựa vào thuốc uống để chịu đựng qua năm đó sao?”

Hạ Tri Thư không muốn nói nhiều, uống nửa chén nước ấm: “Thuốc đã đến chưa? Tôi không thoải mái.”

“Cậu ở đây mà còn không hoá trị liệu nữa là tôi không cho cậu thuốc đâu.” Ngải Tử Du cũng không biết tại sao lại tức giận: “Tôi còn đi tìm tuỷ xương cho cậu đấy, cậu mà còn không coi trọng thân thể nữa, đến lúc đó ai cũng không giúp được đâu!”

Trong lòng Hạ Tri Thư dâng lên chút ảm áp, cười cũng thật lòng hơn rất nhiều: “Nếu bác sĩ nào cũng giống anh đây, tôi không tin còn có mấy thứ gọi là xung đột giữa bác sĩ với bệnh nhân nữa.”

“Được rồi, cậu đừng tăng bốc tôi.” Ngải Tử Du đứng lên, nhanh nhẹn cởi áo blouse: “Chiều nay tôi nghỉ, giờ sẽ đi lấy thuốc với cậu. Nên đổi thuốc rồi, cũng lười kê đơn.”

“Bây giờ bác sĩ đều tùy hứng như vậy à?” Hạ Tri Thư cười nói, giương mắt nhìn Ngải Tử Du đổi một cái áo khoác dài: “Bên ngoài lạnh.”

Ngải Tử Du không để ý đến cậu, đưa Hạ Tri Thư đi lấy thuốc. Cậu nói cảm ơn, vừa định đi đã bị gọi lại: “Tôi đưa cậu về, hôm nay không dễ gọi xe đâu.”

Hạ Tri Thư không từ chối được nên bèn đáp ứng, lúc này thật sự cậu không chịu được gió lạnh, không muốn gây thêm phiền phức cho mình.

Nhìn xe của Ngải Tử Du, Hạ Tri Thư mới phát hiện bác sĩ này thật sự không đơn giản, vậy mà lái luôn xe Ferrari, còn chịu chi hơn cả Tưởng Văn Húc.

“Từ nhỏ điều tôi không thích nhất là nghe người khác vừa nhắc đến mình là nói đến anh với cha tôi đầu tiên. Tự mình kiếm tiền tự mình tiêu tốt hơn, bây giờ người thân đều khen tôi có bản lĩnh.” Ngải Tử Du thấy Hạ Tri Thư có vẻ như đang nhìn xe của mình, chợt nói thêm một câu. Có lẽ là vì không phải giờ làm việc nữa nên Ngải Tử Du cũng thoải mái hơn, giữa lông mày toát lên chút dư vị phấn chấn thời thanh xuân.

Hạ Tri Thư nhìn ngoài cửa xe, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Ban đầu tôi cũng muốn theo nghề y, nguyện vọng còn điền ba trường đại học y...”

“Thì rớt à?”

“Tôi không thi.” Ánh mắt Hạ Tri Thư trống rỗng khiến người ta phải lo lắng. Hạ Tri Thư thường khóc nức nở rồi tỉnh khỏi giấc mộng ấy, rõ ràng không thấy có bao nhiêu tiếc nuối khổ sở, nhưng vẫn luôn như vậy.

Người như Ngải Tử Du vô cùng thích hợp để kết bạn, giống như bây giờ anh rất thức thời, không nói thêm một câu nào. Qua mấy phút kiềm nén, anh mới vờ như ung dung mở miệng: “Nhà cậu ở đoạn đường này thật tốt, nói không chừng cậu không đi học là đúng đấy. Nếu cha tôi mà không chu cấp nữa, có khi phía trước là cuộc sống khổ sở đang chờ tôi chịu đựng.”

Hạ Tri Thư chỉ cười rồi không nói chuyện nữa, cuối cùng để Ngải Tử Du dừng xe ở cửa tiểu khu.

“Cảm ơn anh nhé bác sĩ Ngải, rảnh rồi sẽ mời anh ăn cơm.”

“Quên đi, cậu dùng lời mời vô ích này mà đi trị bệnh hộ tôi thì tốt hơn.” Ngải Tử Du cũng cười, trong mắt đượm một chút dịu dàng.

Hạ Tri Thư xua tay nhìn theo hướng xe chạy đi, cậu vừa chỉnh khăn quàng cổ vừa bước vào tiểu khu mới chợt thấy xe của Tưởng Văn Húc đậu ở bên đường.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 7

Cửa xe chiếc Mercedes S600 dán màng đen dừng ở ven đường. Hạ Tri Thư không biết Tưởng Văn Húc còn ở trong xe không, thấy không có người bước xuống nên cũng vào nhà.

Trong nhà không có ai. Hạ Tri Thư thay giày ngồi rồi ngồi trên sofa, còn chưa kịp thở đã nghe thấy tiếng cửa mở.

Sáng hôm nay Tưởng Văn Húc ra ngoài, càng nghĩ càng bức bối. Chỉ cần vừa nghĩ đến thường ngày Hạ Tri Thư ở bên ngoài quen ai đó là hấn lại không thoải mái. Đặc biệt là Tưởng Văn Húc hiểu sâu sắc bản tính xấu xa của đàn ông, hấn ra ngoài chơi thì gọi là mua vui chơi bời, nhưng Hạ Tri Thư thì không được có cái gì ở bên ngoài. Bạn mới kết giao cũng khiến hấn không thể tin tưởng được.

Tưởng Văn Húc suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy nên trở về nói rõ với Hạ Tri Thư. Ở chung gần ấy năm, hấn đã sớm chán tính cách bình thản như nước của cậu rồi, chán cậu càng ngày càng thiếu những trò vui phấn chấn của người trẻ tuổi, nhưng hấn biết rõ, rằng mình không muốn chơi đến cuối cùng thì sẽ đánh mất Hạ Tri Thư. Có điều hấn không ngờ buổi sáng mình vừa đi, Hạ Tri Thư đã ra cửa.

“Người đưa em về là ai?” Mặt mày Tưởng Văn Húc sa sầm: “Trời lạnh đến thế còn không đóng băng được cơn nóng giận của em sao?”

Hạ Tri Thư xoa xoa thái dương: “Bạn tôi.”

“Người tặng hoa kia?” Tưởng Văn Húc rầm một cái đóng cửa lại: “Bạn quen ở đâu vậy, giới thiệu cho anh đi.”

“Anh ta là bác sĩ, tôi đi lấy thuốc.” Hạ Tri Thư cởi áo lông ra gấp kỹ đặt ở bên người, cũng không thấy tâm tình gợn sóng.

Tưởng Văn Húc bắt đầu cười lạnh: “Anh không hỏi em bác sĩ kiểu gì. Anh hỏi em, thuốc em lấy để ở đâu?”

Hắn không hỏi em bị bệnh à? Bị bệnh bao lâu rồi? Có phải là thường bị ốm phải đi bệnh viện nên mới quen với bác sĩ không? Hắn chỉ lạnh lùng dùng ánh mắt hoài nghi mà nhìn mày, hỏi mày rằng thuốc em đâu.

Hạ Tri Thư nở nụ cười: “Rơi ở trên xe rồi.” Rốt cuộc cậu cũng cảm thấy chút tình cảm này thật tức cười, cậu ngẩng đầu nhìn Tưởng Văn Húc: “Yên tâm đi, vị bác sĩ ấy rất tốt, trẻ tuổi nhiều tiền dúi dằm chu đáo, chỉ có một điểm không tốt, là tôi không lọt vào mắt anh ta.”

Qua nhiều năm vậy, Tưởng Văn Húc ở ngoài đã thu liễm tính khí hơn nhiều, nhưng xưa nay hắn chưa từng muốn che giấu tính nóng nảy của mình, mắt hắn vẫn đỏ lên, bước tới giằng tay Hạ Tri Thư: “Em có gan thì nói lại lời vừa nãy coi!”

“Lời nói thật sẽ không vì nhiều thêm một lời hay ít đi một câu mà biến thành giả dối. Anh chớ cùng rút gậy như vậy cũng không ngại khó coi sao?” Hạ Tri Thư không đẩy tay Tưởng Văn Húc ra được, mặt đỏ ửng lên, so với sắc mặt luôn trắng bệch lúc trước thì bây giờ đã dễ nhìn hơn một chút.

“Nói thật? Em được lắm Hạ Tri Thư, anh mới không về nhà mấy hôm em đã cô đơn đến độ này rồi sao? Lúc trước sao không nhìn ra em còn có một mặt này nhỉ?” Tưởng Văn Húc đẩy cậu ngã trên sofa, từ trên cao liếc xuống cậu, ý tứ vô cùng sỉ nhục.

Hạ Tri Thư nói chuyện ôn hoà, nhưng tính cậu chưa bao giờ nhẫn nhục chịu đựng, không giãy ra được cũng phải đáp một câu: “Lúc trước là do anh không thấy, thì sao? Doạ đến anh à?”

Tưởng Văn Húc liền cho cậu một cái tát mạnh, đến chút thời gian phản ứng cũng không chừa cho Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư hơi ngẩn ra, chưa cảm nhận được cảm giác đau trên mặt đã thấy đầu óc ong ong, ý thức thanh tỉnh nhưng đã bay đi mất ở phương nào.

Hai người đàn ông sống với nhau, trước đây cãi nhau ầm ĩ cũng đã từng đánh nhau. Nhưng mà xưa nay Tưởng Văn Húc vẫn giữ lực đúng mức, hai người đánh nhau tiêu hao hết lửa giận, thường đánh đánh rồi lăn lên giường.

Đây là lần đầu tiên Hạ Tri Thư bị Tưởng Văn Húc đánh mà không có đánh trả.

Nghi ngờ và ham muốn sở hữu lần này của Tưởng Văn Húc không làm Hạ Tri Thư có chút thoả mãn nào, cậu chỉ thấy đau lòng mà thôi. Vì cậu biết, với Tưởng Văn Húc, ham muốn độc chiếm một thứ đồ chơi không có quan hệ quá lớn với tình cảm. Chẳng qua là đồ vật của tôi, dù có hư cũng không cho phép người khác chạm vào.

Hồi đó Tưởng Văn Húc yêu cậu cũng hay ghen, hẳn sẽ làm bộ đáng yêu. Rõ ràng là một con sói dã tính khó thuần, lại giả vờ thành

một con chó ngoan chỉ chờ cậu bắt chuyện một cái là vẫy vẫy đuôi chạy lại. Khi đó Tường Văn Húc sẽ giả bộ oan ức, đôi mắt rưng rưng nhìn cậu, giọng nói thì vừa hoảng sợ vừa thành khẩn: “Anh ghen... Đừng ở cùng bọn họ nữa, em sẽ không để ý đến anh...”

Lúc thật sự quan tâm sẽ không giống thẹn quá hoá giận quái gở như bây giờ.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 8

Thật ra Tưởng Văn Húc cũng đã hơi hối hận, những năm nay hắn được oanh oanh yển yển bên ngoài vây quanh mới tạo nên tính cách nóng nảy này. Hắn không chịu nổi người bên cạnh ngỗ nghịch, nhưng vốn cũng chẳng có thói quen xuống tay với Hạ Tri Thư.

“Nói chung là em đừng vì người ngoài mà giận đối với anh.” Tuy rằng chột, dạ nhưng biểu cảm trên mặt Tưởng Văn Húc vẫn rất hùng hồn: “Người bạn kia của em chắc chắn không phải là hạng tốt lành gì, đừng đi với anh ta nữa.”

Hạ Tri Thư đẩy hắn ra, ngồi thẳng người lại, nhẹ chạm vào gò má sưng đỏ, nở nụ cười: “Anh cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, chúng ta đừng ở chung nữa.”

“Lúc bắt đầu tôi cảm thấy chỉ cần ở bên anh, dù có sống ngày tháng khó nhọc cũng sẽ trôi nhanh thôi, trong lòng vô cùng vui vẻ chịu đựng qua thất niên chi dương rồi mười năm ước hẹn, giờ lại không ngờ con người là thứ dễ thay đổi. Mà lý do chỉ vì anh ta muốn thay đổi mà thôi.” Hạ Tri Thư nhắm mắt, cậu không muốn đem chút tâm sức ít ỏi còn sót lại và sinh mệnh ấm áp gửi hết cho Tưởng Văn Húc: “Trước hết chúng ta cứ tách ra một khoảng thời gian, tôi cũng không muốn một mình giữ cái nhà nát này.”

Lúc nói lời này, Hạ Tri Thư vẫn luôn nhếch khoé môi, giọng nói dịu dàng, bình tĩnh đến như chỉ tùy ý nói chuyện với người yêu.

Tưởng Văn Húc sửng sốt hồi lâu mới ngoa ngoắt đáp lời: “Bị bắt gian rồi vò mề không sợ nứt chứ gì, muốn tôi thả em với thằng bồ song túc song phi á? Nào có vụ làm ăn tốt như thế?”

Hạ Tri Thư chỉ cảm thấy buồn cười: “Những cổ phần kia của tôi chưa đủ cho anh ăn sao? Chẳng lẽ còn muốn tôi bồi thường cho thanh xuân của anh, cho anh phí chia tay nữa hả?”

“Nói đến cổ phần tôi mới nhớ, lúc trước mua nhà này em không muốn ký tên, chỉ có mình tôi ký.” Tưởng Văn Húc cười gằn: “Tôi cũng không cần em phải bồi thường, chỉ mong em ra khỏi nhà và đừng mang cái gì theo. Cũng không đúng, thằng bồ kia của em không nỡ để em chịu khổ, chắc gì em đã thềm vào cái nhà rách này?”

Rốt cuộc Hạ Tri Thư cũng nhịu mảy, trong mắt đượm vẻ quạnh hiu. Cậu không cười, chỉ nhẹ nhàng thở dài: “Cần gì chứ? Tình cảm mười bốn năm, anh muốn huỷ sạch đi đến vậy sao?”

Lòng Tưởng Văn Húc nhói lên, hấn đến gần ôm vai Hạ Tri Thư, nhẹ giọng: “Tri Thư, anh nói lung tung đấy, chúng ta sẽ không tách ra đâu. Em cũng biết tính anh không tốt mà, có mấy việc mà không thể nhường anh ư?”

“Tách ra đi.” Hạ Tri Thư né tránh, chỉ nói một câu như vậy. Cậu thật sự muốn cười, nếu không mãi dung túng nhường nhịn người này, cậu đã không tự chà đạp chính bản thân mình đến mức như bây giờ. Hạ Tri Thư lấy di động trên bàn trà gửi cho Ngải Tử Du một tin nhắn – giúp tôi sắp xếp làm hoá trị nhé.

Tưởng Văn Húc thất bại, tay run lên, vì kiềm nén lửa giận mà thái dương hấn giãn giật: “Em đừng đùa với tôi, Hạ Tri Thư à.”

“Tôi nói thật. Từ trước đến giờ tôi không phải là người giỏi nhẫn nại, anh cũng biết tôi nhiều mâu thuẫn lắm mà.”

Tưởng Văn Húc nghiêng răng, nắm chặt lấy cổ tay Hạ Tri Thư đẩy cậu ra cửa: “Em được lắm! Cút, có giỏi thì cút ngay lúc này đi!”

Ban đầu Tưởng Văn Húc chỉ cho rằng đây là trận cãi nhau khá gay gắt, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ Hạ Tri Thư dám nói chia tay. Hắn không muốn biết cơn giận trong lòng mình có bao nhiêu là tức giận, có bao nhiêu là hoảng loạn. Ngực hắn khó chịu đến xoắn lên, chỉ có liều mạng phát tiết mới có thể thoải mái một chút.

Hạ Tri Thư bị Tưởng Văn Húc nhốt ngoài cửa, trên người chỉ có áo đơn, quần mỏng và dép lê.

Trong thang máy của khu nhà xa hoa cũng không lạnh, nhưng với tình trạng của cậu bây giờ, dù một chút khổ cũng không chịu được. Cậu không có cách nào đi, chỉ đành cuộn mình ngồi xồm ở cửa, mặt vùi vào đầu gối, phát ra âm thanh run rẩy thật nhỏ.

Mũi Hạ Tri Thư lại bắt đầu chảy máu, cậu kéo áo lên lau sơ qua, đau đầu đến hoa hết mắt. Cậu cảm thấy rất lạnh, không chỉ có thân thể mà trong lòng cũng giống như bị thổi một lỗ để gió lạnh thổi qua. Càng ngày cậu càng cảm thấy xa lạ với người đàn ông mà mình đã moi tìm móc phổi yêu suốt mười bốn năm qua.

Lúc Hạ Tri Thư sốt đến mơ màng, dường như thấy được ánh sáng trong hành lang âm u tăm tối. Cậu trai cao to sáng sủa thời cấp ba ôm bóng đi ngược sáng về phía cậu, cười như một chú chó săn ngốc nghếch.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 9

Ban đầu Tưởng Văn Húc và Hạ Tri Thư cũng không mấy thân thiết với nhau. Tưởng Văn Húc học tốt thể dục, nhưng lại là học sinh năng khiếu mỹ thuật thi vào. Hắn không thích học, lên lớp không ngủ gật thì cũng chỉ mơ màng vẽ vờ. Hạ Tri Thư là một học bá tiêu chuẩn, cậu không hay giao tiếp bằng lời nói, nhưng gặp ai cũng cười dịu dàng, vì đẹp trai nên có quan hệ rất tốt với mọi người.

Sau đó thầy giáo lại trùng hợp xếp cậu và Tưởng Văn Húc ngồi cùng một bàn. Câu đầu tiên Tưởng Văn Húc nói với Hạ Tri Thư là: “Người cậu thơm quá.”

Nhà ông nội Hạ Tri Thư có trồng một vườn hoa nhài, lúc hoa nở toả hương khắp nhà, có lẽ trên người cậu cũng nhuốm đẫm mùi hương này.

Ngày hôm sau Hạ Tri Thư hái một bó hoa nhài cho Tưởng Văn Húc, hắn cười lộ hàm răng trắng, dùng tay ra sức xoa xoa đầu Hạ Tri Thư: “Cảm ơn nhé.”

Tưởng Văn Húc rất biết điều, hắn biết Hạ Tri Thư không thích bị quấy rầy lúc lên lớp, nên vẫn ngoan ngoãn ngủ hoặc chuyên tâm vẽ, khi tan học thì hằng hái chơi bóng với một đám con trai. Trong lớp số bạn gái thích hắn rất nhiều, mỗi ngày tan học đều tùm lại buồn dưa.

Tưởng Văn Húc rất sợ giáo viên chủ nhiệm, lúc tự học sẽ đến rất sớm chép bài tập Tiếng Anh, người ta không cho thì mặt dày cầu xin: “Tri Thư ơi, cho tớ chép bài tập với ~ Tri Thư à ~”.

Quan hệ giữa hai người vẫn cứ bình bình như vậy. Mãi cho đến một hôm cậu lên lầu nhìn thấy Tưởng Văn Húc, tên đó không biết đi thế nào mà bị hụt chân, đầu gối đập xuống đất cọ thành một vết máu thật dài, Hạ Tri Thư liền sợ hãi, vội chạy đến đỡ.

Tưởng Văn Húc nằm nhoài trên vai Hạ Tri Thư, chịu đựng hít một hơi lạnh: “Hôm nay người cậu thơm ghê à.”

“Hôm nay tớ nhìn cậu nên mới bước hụt đó.” Đây là câu tiếp theo, khiến Hạ Tri Thư đứng hình trong nháy mắt.

Quan hệ của hai người đột nhiên thân thiết hơn nhiều so với lúc trước. Tưởng Văn Húc thường kéo Hạ Tri Thư đến xem mình chơi bóng rổ. Tất cả mọi người đều cười nói rằng chỉ cần có Hạ Tri Thư ở bên cạnh, Tưởng Văn Húc sẽ hăng hái như vừa cần thuốc. Cũng chẳng có bạn gái nào giành nhau đưa áo đưa nước cho Tưởng Văn Húc, bởi vì hắn chỉ đồng ý cho một mình Hạ Tri Thư chạm vào đồ của mình.

Sau đó có một ngày Hạ Tri Thư phát hiện Tưởng Văn Húc trước giờ ghét đọc sách lại đang đọc một tập thơ nước ngoài. Dáng vẻ cau mày, gắng sức đọc ấy lại có vẻ đáng yêu đến lạ. “Bồi dưỡng khí chất văn học à?” Hạ Tri Thư cười trêu hắn.

“Hôm qua cậu với lớp phó học tập nói đến cuốn sách này. Cậu ta không đọc được không lẽ tớ cũng không đọc được ư?” Tưởng Văn Húc nhíu mày, trong mắt là khí thế sắc bén của thiếu niên.

Hạ Tri Thư cười: “Cuốn này không dễ đọc đâu, tớ không thích. Lớp phó học tập ít lưu ý chứ tớ thích Giản Trinh.”

Đầu tuần tháng sáu, hoa nhài của nhà ông nội nở đợt cuối cùng. Hạ Tri Thư biết Tưởng Văn Húc thích hoa nên đặc biệt dẫn hắn đến xem. Hai người họ cùng bước chậm rãi hơn một tiếng mới đến nhà ông nội Hạ Tri Thư, hoa nhài toả hương đầy sân.

Tưởng Văn Húc đột nhiên ôm lấy Hạ Tri Thư, ngửi cổ cậu như một chú chó lớn, trong mắt là ý cười sâu sắc: “Đúng là cùng một mùi hương. Người cậu thơm quá.”

Hạ Tri Thư bồng đồ mặt.

Tưởng Văn Húc bắt đầu chăm chỉ học hành, lúc ra chơi cũng không chơi bóng mà đổi thành vẽ vờ. Có một ngày Tưởng Văn Húc bị thầy Vật Lý sai đi giao bài tập, cuốn vở vẽ kia bị gió thổi tung, từ đầu đến cuối đều là dáng vẽ của Hạ Tri Thư. Chính diện rồi nghiêng mặt, mỉm cười rồi lạnh nhạt, lúc suy nghĩ rồi lúc nhìn người khác đùa giỡn. Rất sống động, bút pháp tinh tế tỉ mỉ. Tim Hạ Tri Thư bồng đập thành thịch.

Thi cuối kỳ lớp mười một xong, cậu đứng thứ nhất, Tưởng Văn Húc đứng thứ hai. Hạ Tri Thư được hắn hẹn ra ngoài, bị nắm chặt tay trong hẻm nhỏ, sau đó trong ngực có thêm một cuốn sách: “Tớ nghe người ta nói cậu thích văn Giản Trinh, tớ hy vọng cậu thích cuốn sách này, nhân tiện cũng thích cả tớ nữa.”

Lớp mười một, mười bảy tuổi, hai người họ ở bên nhau. Đến giờ đã được mười bốn năm.

Tưởng Văn Húc ba mươi mốt, Hạ Tri Thư ba mươi.

Vốn ban đầu chuyện của Tưởng Văn Húc và Hạ Tri Thư rất đẹp, là vườn trường hoa quý mùa mưa. Yêu nhau mười bốn năm, hà có gì giờ lại đến nông nỗi này:((

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 10

Hạ Tri Thư nghiêng đầu, dường như có thể xuyên qua đêm đen lạnh lẽo để nhìn thấy được tháng ngày lấp lánh thơm ngát hương hoa nhài ấy. Năm mười bảy tuổi bị Tưởng Văn Húc gạt lên giường làm quà sinh nhật, lúc đó ân ái ngọt ngào là giả, chỉ có đau đớn lần đầu có thể liên hệ với bây giờ.

Đồ vật nhìn đến mười bốn năm cũng chán, huống gì bây giờ Hạ Tri Thư không có hoa nhài, người thì đầy mùi dầu khói, thân thể còn suy yếu.

Không biết qua bao lâu cánh cửa kia mới mở ra, Tưởng Văn Húc lạnh lùng liếc cậu: “Không vào thì cứ ở ngoài tiếp đi.”

Hạ Tri Thư lão đảo đứng lên, vào nhà, không còn sức để quật cường. Đau đớn nhất không phải là chưa từng có được, mà là đã từng có được cái tốt nhất, nhưng bây giờ lại mất hết.

Tưởng Văn Húc vốn còn muốn dùng chuyện này để phát tiết toàn bộ cơn giận bị đè nén với Hạ Tri Thư, muốn cậu không được học xấu ở ngoài, đến hai chữ chia tay cũng có thể treo bên miệng. Nhưng hắn vừa nhìn thấy áo lót của Hạ Tri Thư liền choáng váng, một mảng máu lớn dính ở trên đó.

Hạ Tri Thư để nước ấm chảy lên người, cậu cởi quần áo càng hiện rõ vẻ gầy gò.

“Lúc ngoài cửa em đã làm gì vậy?” Tưởng Văn Húc cầm quần áo hỏi Hạ Tri Thư, vẻ mặt phức tạp.

“Chảy máu mũi.” Hạ Tri Thư lạnh nhạt nói, lau vệt nước trên mặt.

“Em không biết gõ cửa à, chẳng lẽ anh không cho em vào nhà sao?” Tưởng Văn Húc vứt quần áo sang một bên, đóng cửa phòng tắm đi về phía Hạ Tri Thư. Vừa đi vừa loạt soạt cởi quần áo mình vứt vào sọt đựng quần áo.

Tưởng Văn Húc ghé dưới vò sen ôm lấy Hạ Tri Thư hôn lên, tay ve vuốt từ eo đến ngực, lông mày càng nhíu chặt hơn: “Không phải em chơi ma túy đấy chứ, gây thành thế này.”

Hạ Tri Thư lắc đầu không nói gì, thậm chí cũng không tiếp tục nói chuyện vừa rồi.

Tưởng Văn Húc không thèm để ý, vặn nhỏ nước lại đè Hạ Tri Thư lên vách tường gạch hôn sâu, xoa nắn bên vùng eo mẫn cảm của Hạ Tri Thư trong trí nhớ.

Hạ Tri Thư bị tường gạch lạnh lẽo kích thích đến run lên, cậu không có chút sức lực nào để hòa theo Tưởng Văn Húc. Ánh mắt tỉnh táo nhìn động tác tình tứ của Tưởng Văn Húc, cảm giác buồn nôn gợn lên không dứt. Tuy cậu không đi điều tra, nhưng cũng không hẳn là không biết gì về những chuyện trăng gió bản thủ mà mấy năm qua Tưởng Văn Húc làm ra.

Động tác của Tưởng Văn Húc hơi ngừng lại, một tay nhéo lấy cằm Hạ Tri Thư, hơi dùng sức: “Không muốn bị anh chạm vào?” Trong giọng nói của hắn rõ ràng có chút nghi ngờ và giận dữ. Hạ Tri Thư cảm thấy đau, né hai lần không được thì không phí sức nữa.

“Anh muốn nghĩ sao cũng được.”

Đối với Tưởng Văn Húc ở vị trí cao mà nói, lời này không khác nào khiêu khích.

“Anh biết rồi.” Tưởng Văn Húc cười lạnh một tiếng tắt vòi sen đi, dùng lực bắt lấy cổ tay Hạ Tri Thư kéo ra ngoài: “Hôm nay anh phải làm em, xem có phải em đã được bác sĩ kia thoả mãn rồi nên mới không tới lượt anh không.”

Trừ cơn đau ở cổ tay thì đến tai cậu cũng bị lời độc ác như vậy đâm đau đớn. Cậu lão đảo bị kéo đến giường phòng ngủ, hầu như là ngã vật xuống, cảm giác choáng váng càng nặng hơn.

Vết nước không được lau khô làm ướt một mảng giường lớn. Thân nhiệt của Tưởng Văn Húc cao, không mở điều hoà đủ ấm, còn Hạ Tri Thư thì lạnh đến mức không nhận được muốn cuộn người run lẩy bẩy.

So với thời thiếu niên, bây giờ Tưởng Văn Húc đã cường tráng hơn không ít, cao hơn mét tám lăm, khiến người ta có cảm giác vô cùng áp bách. Lúc trước Hạ Tri Thư cảm thấy ở bên Tưởng Văn Húc rất có cảm giác an toàn, nhưng giờ chỉ thấy hoảng sợ.

Hạ Tri Thư giãy giụa kịch liệt, cậu không muốn bị người kia chạm vào trong tình huống như vậy, điều này khiến cậu cảm thấy nhục nhã và hoảng loạn. Nhưng mấy ngày nay Tưởng Văn Húc đã bị lo lắng và hoảng hốt trong lòng dần vật vô cùng, đến mức hắn không ôm được Hạ Tri Thư, không xác nhận được người này thật sự không rời bỏ mình, hắn sẽ phát điên.

Hạ Tri Thư bị còng tay, mặt đối mặt bị Tưởng Văn Húc giữ chặt tiến vào chỗ sâu nhất. Suy cho cùng Tưởng Văn Húc vẫn còn trẻ, thân thể tốt hơn nhiều so với cậu. Bị sức lực khủng bố như vậy điều khiển mà không có chút năng lực phản ứng nào, hiện thực này khiến Hạ Tri Thư khó có thể chịu đựng. Cậu cảm thấy như vậy giống như... bị cưỡng hiếp.

Tưởng Văn Húc nóng lòng tuyên bố chủ quyền, lưu lại dấu hôn dày đặc trên cổ Hạ Tri Thư, cắn một bên đầu v* Hạ Tri Thư phát tiết lần thứ nhất. Đến lần hai Tưởng Văn Húc lật Hạ Tri Thư lại, tiến vào từ sau lưng, lực tay nắm eo cậu rất lớn, còn mang theo ý cười ác ý: “Em đúng là thông minh, biết học trò mèo lạt mềm buộc chặt này. Đúng thế, so với việc làm cá chết trên giường thì thú vị hơn nhiều lắm.”

Đêm đó Hạ Tri Thư ước được chết còn hơn bị dằn vặt như vậy, trên người và trong lòng đều đau đến không chịu nổi. Đến cuối cùng Tưởng Văn Húc không kìm chế được sức lực đã làm tổn thương Hạ Tri Thư. Thân thể cậu vốn suy yếu, bệnh của cậu còn kèm theo triệu chứng máu khó đông, máu chảy đứt quãng khó có thể kiềm lại.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 11

May mà rách trực tràng chỉ là vết thương nhỏ, không bao lâu sau thì máu ngừng chảy. Cậu nằm một hồi lâu mới có sức đi tắm rửa cơ thể ô ứ. Lúc Hạ Tri Thư bước ra khỏi buồng tắm, Tưởng Văn Húc đã ngủ say.

Người đàn ông cậu yêu lâu như vậy có vẻ ngoài thật đẹp. Đường nét khuôn mặt sắc sảo, sống mũi cao thẳng, lông mày rậm. Hạ Tri Thư nương theo ánh đèn ngủ mờ nhạt ngắm Tưởng Văn Húc, tướng mạo thế này nhất định hẳn sẽ là kiểu đàn ông càng lớn tuổi càng có mị lực. Chỉ có điều Hạ Tri Thư rất khó để nhìn được bộ dáng của hắn sau mấy năm nữa.

“... Em sắp phải đi rồi, sao anh còn không đối xử tốt với em chứ...” Hạ Tri Thư nhẹ nhàng nằm xuống cạnh Tưởng Văn Húc, ôm eo hắn, giọng nói không kìm được hơi ghen ngào: “Sau này ở với ai phải tốt với người ta một chút nhé... Nói cho cùng thì người dễ dụ như em cũng quá ít. Chọn một người có phúc tướng.... có thể ở bên anh thật lâu...” Sau một lúc lâu Hạ Tri Thư không kìm nén được bật khóc nói: “Anh nói xem nếu em đi rồi, anh có khổ sở chút nào không?”

Đêm đó Tưởng Văn Húc ngủ rất mệt mỏi, không an ổn như bình thường. Sau nửa đêm ngủ mơ màng hắn bèn nằm mơ một giấc mơ rất thật, hắn và Hạ Tri Thư lúc trẻ cùng nhau chờ xe đường dài, xe đến, Hạ Tri Thư cười từ biệt với hắn rồi lên xe. Trong nháy mắt

Tưởng Văn Húc rất hoảng hốt, hấn gào khóc cầu xin chạy đuổi theo xe, nhưng hoàn toàn vô vọng. Hạ Tri Thư ngồi trên đó, vĩnh viễn không quay đầu lại, càng đi càng xa...

Mỗi người đều từng mơ một giấc mơ như vậy, mơ thấy người thân người yêu hoặc bạn bè rời xa mình, trong mộng mình rất yếu đuối, khóc đến hết hơi, rồi thường sẽ bật dậy. Loại cô độc lúc tỉnh dậy này, khi nhớ lại sẽ đau lòng khôn kể. Không nói đến sau đó, chỉ ít lúc đó là vậy.

Tưởng Văn Húc tỉnh dậy toát mồ hôi lạnh, đưa tay sờ soạng chung quanh liền chạm đến thân thể ấm áp của Hạ Tri Thư. Hấn yên lòng ôm chặt Hạ Tri Thư vào trong ngực.

Lúc này mới sáu rưỡi, Hạ Tri Thư bị Tưởng Văn Húc làm phiền, cặp mi dài run rẩy hai lần mới lặng lẽ mở mắt. Trên người cậu không thoải mái, chỗ khó nói phía sau đau đớn từng cơn.

“Tri Thư...” Tưởng Văn Húc giống như một chú chó lớn thân mật cọ cọ cổ Hạ Tri Thư: “Thật đáng sợ, anh mơ thấy em đi mất.”

Hạ Tri Thư không được nghỉ ngơi, mơ màng đáp lại: “Em đi đâu vậy?”

“Không biết, nhưng chỗ nào em cũng không được đi.”

“...” Hạ Tri Thư đã rất lâu không được ngủ ngon, mê man thiếp đi trong ngực Tưởng Văn Húc, hoặc là nghe thấy mà không có cách nào trả lời.

Hôm nay Tưởng Văn Húc ngoan đến lạ, tắt chuông di động, không quan tâm những hoa dại bướm hoang bên ngoài của mình.

Hơn bảy giờ thấy Hạ Tri Thư còn chưa dậy bèn rón rén ra khỏi phòng ngủ chuẩn bị bữa sáng.

Lúc đi ra Hạ Tri Thư thoáng ngẩn người, sau đó khẽ cười: “Đã lâu rồi anh không xuống bếp làm cơm cho em.”

Hạ Tri Thư cũng không để ý Tưởng Văn Húc thỉnh thoảng lại tát một cái rồi cho một quả táo, chí ít thì người đàn ông này còn biết chột dạ, cũng biết bỏ hết sức để giữ gìn sự đẹp đẽ bên ngoài như mình.

Tưởng Văn Húc suy nghĩ một hồi lâu mới đáp: “Năm ngoái ấy, em sốt nhẹ một đêm, một mỗi cái gì cũng không muốn ăn, anh hầm cho em một nồi cháo nhỏ đó.”

Hạ Tri Thư cũng không phải thật sự muốn thảo luận về đề tài này, cậu đi vào thư phòng uống thuốc rồi đi ra. Tưởng Văn Húc múc một bát cháo đặt trước mặt Hạ Tri Thư, bày thêm hai đĩa dưa muối nhỏ: “Tối hôm qua làm em bị thương phải không?”

Hạ Tri Thư nhẹ nhàng lắc đầu, cậu không muốn nhớ lại bất cứ cái gì liên quan đến cả ngày hôm qua. Bát cháo kia cậu chỉ uống có nửa bát, thật ra cậu rất muốn ăn đồ ăn Tưởng Văn Húc làm vì mình nhiều thêm một chút, tranh thủ lúc này cậu còn có thể nuốt được thức ăn. Nhưng mà rất khó làm được – Một liều thuốc cũng đã lửng dạ rồi, sao còn có thể ăn thêm thứ khác?

“Bảo sao... Em cứ ăn như mèo thế này không gầy mới là lạ.”
Tưởng Văn Húc cau mày: “Em mà gầy nữa ôm cán tay lắm.”

Hạ Tri Thư cố gắng ăn nhiều thêm một chút, sau đó bắt đầu dĩ nhiên Tưởng Văn Húc cười cười: “Em ăn ít một chút, chờ đến trưa

anh làm tiệc lớn cho em.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 12

Trời rất lạnh, bên ngoài tuyết vẫn chưa ngưng, nhìn ra cửa sổ sát đất có thể thấy hoa tuyết bị gió cuốn bay. Hạ Tri Thư đổ nước ấm vào túi sưởi chườm bụng và tay, vui trong ghế sofa gửi tin nhắn.

“Thuốc của cậu còn ở trong xe, hay là sau khi tan làm tôi mang đến tiểu khu cho cậu nhé?”

Hạ Tri Thư cười cười, trả lời một câu: “Không cần đâu, để mai tôi đến lấy về.”

Không lâu sau đã có hồi âm: “Hôm qua tôi gọi điện cho cậu mà không thấy ai bắt máy, giờ có tiện nhận điện thoại không?”

Hạ Tri Thư cười khỏ, nghĩ lại cứ thôi đi: “Ngày mai tôi sẽ đến, có chuyện gì cứ nói sau.”

Ngải Tử Du không trả lời, Hạ Tri Thư nhìn tin nhắn một chút, lát sau chỉ cảm thấy trên người vô cùng mệt mỏi, để di động xuống chộp mắt một lát.

Sau đó cậu bị Tưởng Văn Húc trêu chọc nắm mũi mà tỉnh, lúc còn mơ màng nên nhìn Tưởng Văn Húc là thấy hoảng hốt. Hạ Tri Thư không thoải mái, lộ ra chút dáng vẻ ngây thơ hiếm thấy, dáng vẻ ấy đã ba bốn năm rồi Tưởng Văn Húc chưa từng gặp.

Đột nhiên trong lòng Tưởng Văn Húc cảm thấy mềm nhũn, hần nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mềm của cậu. Hần chỉ chán thôi, nhưng không hề muốn từ bỏ.

Hạ Tri Thư híp mắt, lúc cười má trái có một lúm đồng tiền nhỏ, vì chưa tỉnh ngủ nên giọng nói cứ như nhũn ra: “Anh Tưởng...”

Nhiều năm vậy rồi, Tưởng Văn Húc đã sớm có thể gọi là một người Bắc Kinh tiêu chuẩn, giọng địa phương đã thay đổi không nói lại được nữa. Chỉ có khẩu âm của Hạ Tri Thư vẫn giống y như con người cậu, bướng bỉnh mười mấy năm vẫn không thay đổi được, lúc thức dậy nói giọng mềm mại ngọt ngào của vùng sông nước Giang Nam.

Tưởng Văn Húc ngẩn người, lúc hoàn hồn thì thấy Hạ Tri Thư lại ngủ thiếp đi. Hần chỉ có thể bất đắc dĩ lấy một cái chăn mỏng nhẹ nhàng đắp cho Hạ Tri Thư. Trở lại thư phòng nhìn thấy di động của mình đang rung lên từng đợt, lúc nhìn thấy tên hiển thị đều là Thẩm Tuý, bỗng hần phiền lòng kỳ lạ.

Tưởng Văn Húc không phải mới ra ngoài chơi ngày một ngày hai. Ban đầu đúng là gặp dịp thì chơi, hần là một người đàn ông anh tuấn nhiều tiền chưa lập gia đình, nếu không tìm người cũng không thiếu kẻ bám lấy mình. Sau đó thì phát hiện hoa dại cũng có mùi thơm của hoa dại, bồ nhí luôn có điểm tốt mà chính cung không thể sánh bằng. Hạ Tri Thư tốt thì tốt, nhưng trên giường lại không phóng túng, không thể thoả mãn Tưởng Văn Húc luôn có chút ham muốn bạo dâm. Hần không nỡ làm vậy với Hạ Tri Thư, nhưng bên ngoài dù có ác liệt thế nào đi nữa thì cũng có người tình nguyện chịu.

Ngoại tình rồi sẽ thành thói quen, ban đầu mới một lần hai lần bạn sẽ bất an hoảng sợ, sau khi ăn vụng về nhà đều hận không thể

tôn người yêu lên làm lão phật gia mà hầu hạ hồng che dấu nội tâm kinh hoảng và áy náy của mình. Nhưng càng lâu gánh nặng ấy càng nhỏ đi, mãi đến tận lúc hoàn toàn biến mất. Ban đầu còn có thể nghĩ ra trăm phương ngàn kế để kiếm cớ lấp liếm, hắn cũng đã nghĩ đến có một ngày Hạ Tri Thư phát hiện, hai người sẽ đánh nhau một trận, sau đó cậu sẽ buộc chặt mình lại, còn mình đuối lý nên sẽ ngoan ngoãn. Nhưng sau đó Tưởng Văn Húc phát hiện Hạ Tri Thư không phản ứng cũng không quan tâm với chuyện bên ngoài của mình, trong lòng không biết buồn bực cái gì, ra ngoài chơi càng quá đáng hơn.

Nhưng bây giờ đột nhiên Tưởng Văn Húc lại cảm nhận được loại căng thẳng lúc ban đầu kia, trực giác mãnh liệt khiến Tưởng Văn Húc cảm thấy trong thái độ của Hạ Tri Thư có thêm chút quyết tuyệt cứng rắn gì đó. Nhưng mâu thuẫn là, hắn phát hiện Hạ Tri Thư bắt giác yếu ớt đến mức như muốn lập tức biến mất vậy.

Hạ Tri Thư không thích người lạ đến nhà mình, nên việc nhà vẫn do cậu làm. Sáng sớm hôm nay Hạ Tri Thư thật sự không thoải mái, tấm ga giường tối qua chỉ ném vào sọt quần áo vẫn chưa giặt. Tưởng Văn Húc nhìn thấy bên trên hình như có vết máu lấm tẩm, không khỏi có chút hoảng hốt.

Tưởng Văn Húc biết Hạ Tri Thư sợ đau. Cũng không phải là cậu yếu đuối, chỉ là thể chất cậu đặc thù, dễ để lại sẹo, không chịu được va chạm. Hắn nhớ rất rõ lần đầu tiên đặt Hạ Tri Thư dưới thân, cậu đau đến mức luôn run rẩy, nhưng nửa điểm phản kháng cũng không thấy, đôi mắt vừa đen vừa sáng như có cả con suối mát trong đó, lẫn lẫn gợn sóng. Hạ Tri Thư thở hổn hển, nước nỡ nói: “Anh Tưởng, sau này anh phải đối xử tốt với em...”

Tim Tưởng Văn Húc đột nhiên đau xót.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 13

Hạ Tri Thư chớp mắt chừng hai mươi phút sau mới tỉnh. Hôm nay thân thể cậu ngoài bị Tưởng Văn Húc giày vò hơi tàn nhẫn hơn một chút, còn lại cũng không có gì quá khó chịu.

Tưởng Văn Húc đang xào rau, Hạ Tri Thư lặng lẽ đứng ở cửa phòng bếp, muốn trải qua ngày bình yên ấm áp hiếm hoi mà thật lâu mới có. Vóc dáng của Tưởng Văn Húc rất đẹp, vai rộng hông căng chân dài, lông mày rậm đầy nam tính, dáng vẻ xấn nửa ống tay áo sơ mi chăm chú xào rau thực sự rất dễ nhìn.

Tưởng Văn Húc vừa quay đầu liền thấy Hạ Tri Thư, hơi hoảng: “Dậy rồi à?” Sau đó cũng cười, không thấy được chút thô bạo nào lúc trước: “Em tính thời gian cũng chuẩn thật, tỉnh dậy là đến giờ cơm luôn.”

Hạ Tri Thư nhẹ giọng đáp, bước tới phụ lấy bát đĩa, lúc đi qua Tưởng Văn Húc còn há miệng ném thử một miếng người kia gấp đến: “Hơi nhạt, nhưng mà đừng thêm muối nữa, khẩu vị nặng quá không tốt cho thân thể.” Nói xong Hạ Tri Thư ngẩn người, lại thấy hơi mỉm cười. Cậu vẫn luôn kiên khem, không ngờ vẫn mắc bệnh.

Lúc ăn cơm tâm tình của Hạ Tri Thư đã tốt hơn nhiều, món nào cũng ném thử, trong mắt hơi để lộ ý cười vui vẻ. Mỗi món cậu chỉ gấp một chút, lần lượt khen từng món. Nhưng chút ý cười ấy đã biến thành oan ức mãnh liệt không thể nào che giấu được, song Hạ

Tri Thư vẫn cười, để lộ lúm đồng tiền trên má trái hơi gầy: “Tưởng Văn Húc, anh làm gì thì xong sớm tí nha...”

Có lẽ do câu nói này hơi thiên về làm nũng, Tưởng Văn Húc không nghĩ nhiều, tự biết gần đây mình đã lạnh nhạt với Hạ Tri Thư nhiều lắm bèn gấp thức ăn cho cậu: “Ăn nhiều một chút, anh làm xong hạng mục này nhất định sẽ ở cùng em nhiều hơn.”

Hạ Tri Thư không động đũa, ánh mắt quét qua đôi tay thon dài của Tưởng Văn Húc, đột nhiên hỏi một câu: “Nhẫn của anh ở đâu rồi?”

Tưởng Văn Húc ngẩn người, nhất thời không phản ứng lại, vô cùng chột dạ. Hắn vô thức lặp lại câu hỏi kia một lần nữa: “Ở đâu rồi...”

Chiếc nhẫn kia Tưởng Văn Húc vĩnh viễn không quên được, đó là quà sinh nhật chín năm trước Hạ Tri Thư đưa cho hắn. Vì niềm vui bất ngờ này mà Hạ Tri Thư khổ cực làm nhiều việc ở ngoài, nhưng sắp đến ngày mà vẫn không tích góp đủ tiền, sau đó chỉ có thể mua được cặp nhẫn bạc. Quả thực rất đơn giản, nhẫn trơn, đến chút hoa văn cũng không có. Sau khi mua mỗi ngày Hạ Tri Thư đều cầm nó, rảnh việc một cái là tự tay khắc chữ ở phía trên, tay còn bị chảy máu. Lúc Tưởng Văn Húc cầm nhẫn vừa cảm động vừa đau lòng, cảm thấy đó là vật tốt nhất trên thế giới này.

Nhưng sao mà mất rồi? Tưởng Văn Húc hơi hoảng hốt. Lần đầu tiên hắn lên giường với Thẩm Tuý là cả hai đều say, Thẩm Tuý lại có ý hiến thân. Đêm đó Tưởng Văn Húc coi Thẩm Tuý thành Hạ Tri Thư, cậu trai ấy đúng là giống Hạ Tri Thư hồi mười tám mười chín tuổi, tóc vừa đen vừa mềm, ánh mắt trong trẻo vô tội, lúc cầu xin hắn cũng dùng giọng điệu nũng nịu gọi hắn là anh Tưởng ời. Cái

nhấn kia chính là bị mất sau đêm đó. Thẩm Tuý nói không thấy, hẳn là say rồi không biết đã rơi ở đâu.

Nhấn đeo bảy năm bị mất, đúng là trong lòng Tưởng Văn Húc cảm thấy khó chịu một thời gian, nhưng Hạ Tri Thư không để ý đến, thời gian trôi qua hẳn đã sắp quên chuyện này. Tưởng Văn Húc cũng nghĩ đến hôm nào đó làm riêng cho Hạ Tri Thư một đôi nhẫn kim cương. Nhưng Thẩm Tuý quá làm nũng lại dính người, công ty thì bận rộn, nên hẳn vẫn trì hoãn.

Hạ Tri Thư đột nhiên hỏi tới, Tưởng Văn Húc không biết đáp lại thế nào. Nhưng may là Hạ Tri Thư không hề có ý làm khó Tưởng Văn Húc, cậu cụp mắt, hững hờ thổi ngụi một ngụm canh: “Không có chuyện gì đâu, cũng không phải là đồ đáng giá...”

“Vứt thì vứt đi...” Giống như vứt em vậy. Hạ Tri Thư không nói hết nửa câu sau, cậu đã quen chịu đựng tủi thân, thậm chí có thể kìm chế việc đỏ vành mắt trong trường hợp không cần thiết.

Cổ Tưởng Văn Húc nghèn nghẹn, cố gắng cười: “Vứt ở chỗ nào chứ? Anh sẽ không làm mất đâu. Nếu không thì lúc nào rảnh chúng ta đổi sang đôi mới nhé? Cho dù ngày kỉ niệm mười lăm năm chúng ta không kịp thì vẫn còn có kỉ niệm hai mươi năm.”

Hạ Tri Thư cười cười không nói gì, bỏ đũa xuống đi rửa tay: “Anh cứ ăn đi, em đi nấu nước. Có chuyện gì anh cứ gọi em là được.”

Tưởng Văn Húc nhìn bóng lưng Hạ Tri Thư, hơi nhú mào. Trong lòng hẳn ngoại trừ Hạ Tri Thư thì những người ở bên ngoài đều là thuốc điều hoà, điều hoà sinh hoạt vô vị của hẳn. Trò chơi kích tình hư ảo, bây giờ tháng ngày đều trôi qua một cách trống rỗng, tại sao Hạ Tri Thư lại khiến hẳn cảm thấy xa lạ đến thế?

Hắn vẫn luôn tìm kích thích, thật sự lúc cả thân thể lẫn tâm hồn được kích thích, hắn tự nhận là mất hứng với Hạ Tri Thư, nhưng hiện giờ xem ra cũng không phải thế. Bỗng nhiên Tưởng Văn Húc cũng cảm thấy có chút uể oải.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 14

Dù sao Tưởng Văn Húc cũng còn trẻ, lúc sự nghiệp thành công khó mà thoát được bệnh chung của đàn ông, căn bệnh đứng núi này trông núi nọ, trái ôm vợ phải ôm bồ*. Nhưng Tưởng Văn Húc đã quên người sống với hắn dù có ôn hòa mấy thì vẫn là một thằng đàn ông, vì tình yêu nên cậu mới chấp nhận việc hắn phóng túng, còn vì sao cậu lại cố chấp đến vậy thì hắn không tài nào hiểu nổi.

*Gốc là Gia lý hồng kỳ bắt đảo ngoại diện thái kỳ phiêu phiêu – Cờ đỏ trong nhà không đỏ, còn cờ màu bên ngoài phấp phới tung bay. Cờ đỏ được ví như vợ hợp pháp, cờ màu là bồ nhí, ý cả câu là người đàn ông muốn cả vợ và bồ nhí mình sống hoà hợp với nhau. Tui mạn phép edit lại như trên cho dễ hiểu tí.

Hạ Tri Thư buộc mình nén xuống cảm giác buồn nôn sau khi ăn xong, ngồi thất thần nơi ban công rực rỡ ánh mặt trời. Cậu nhìn chiếc nhẫn bạc đã bị oxy hoá ngả sang màu đen trên ngón tay, khoé mắt ươn ướt.

Toàn bộ tình cảm của mười bốn năm này, chỉ vậy thôi sao? Hay đúng hơn là chung hoạn nạn dễ dàng, cùng giàu sang mới khó?

Hạ Tri Thư chưa từng thấy hối hận rõ ràng như lúc này, không phải hối hận hơn mười năm liêu lĩnh yêu kia, cái cậu tiếc nuối là đã chạy theo tình yêu mà bỏ mất ước mơ của mình. Không nên hạ thấp

giới hạn của mình đến vậy, không nên từ bỏ tâm nguyện ra ngoài xây dựng đất trời của một người đàn ông.

Tưởng Văn Húc ở nhà được một ngày lại đi, nghe nói là chủ quản gọi điện báo với hắn có một đơn hàng lớn xảy ra phiền phức. Nhưng lần này trước khi đi hắn còn nói hết bận sẽ về sớm.

Hạ Tri Thư choàng một cái khăn quàng cổ cashmere dày màu lam phớt hồng cho Tưởng Văn Húc, sau đó cười phát tay một cái: “Đừng ngốc nữa, em biết anh không sợ lạnh, nhưng thân thể không chịu nổi gió đâu.”

Tưởng Văn Húc cũng phối hợp hôn má Hạ Tri Thư một cái, thức thời không đề cập đến Ngải Tử Du, cầm chìa khoá xe ra cửa.

Hạ Tri Thư từ ban công nhìn Tưởng Văn Húc rời đi, khẽ thở dài rồi gọi điện thoại cho Ngải Tử Du, lập tức có người bắt máy: “Bác sĩ Ngải, bây giờ anh có bận không?”

“Cậu tới đi, hôm nay là ca trực của tôi, buổi chiều có ca phẫu thuật, đến sớm một chút cũng được.”

“Ừ, làm phiền anh rồi.” Hạ Tri Thư gầy gầy tóc mái đã quá dài, nghĩ lát nữa về sẽ đi cắt tóc.

Bên kia Ngải Tử Du hơi dừng một chút mới nói thêm một câu không liên quan đến trị liệu: “Hôm nay nhiệt độ thấp, nhớ mặc nhiều quần áo chút nhé.”

Hạ Tri Thư sửng sờ, lúc phản ứng lại liền vội vã nói cảm ơn, lại sợ ảnh hưởng đến công việc của Ngải Tử Du nên không nói nhiều nữa, cúp điện thoại đi thay quần áo.

Bên ngoài đúng là rất lạnh, không khí buốt giá xộc vào mũi. Hạ Tri Thư không thích đeo khẩu trang, lúc nào cũng không thích, chính cậu cũng chẳng biết tại sao.

Chỗ Ngải Tử Du còn có mấy bệnh nhân, cậu ngồi một góc lẳng lẳng chờ. Vô thức ngơ ngẩn, nhìn đôi vợ chồng kia nhận chẩn đoán con trai mình mắc bệnh ung thư máu, ở trong phòng bác sĩ khóc đến tuyệt vọng, Hạ Tri Thư bỗng thấy đau lòng.

Nếu như bố mẹ cậu còn ở đây, chắc cũng sẽ đau lòng nhỉ... Dù cậu là một đứa con bất hiếu như thế.

“Nghĩ gì vậy?” Không biết đã qua bao lâu, Ngải Tử Du gọi cậu, trong giọng nói có mấy phần ý cười: “Áo lông này của cậu có thể cởi ra không? Đi mượn hả?”

Hạ Tri Thư không thấy nóng, nhưng quần áo dày quá cũng phiền phức, bèn cười cười cởi áo, ngồi trên ghế đối diện bàn làm việc của Ngải Tử Du.

Ngải Tử Du vốn còn muốn trêu Hạ Tri Thư một lúc để khi nói chuyện trị liệu cậu không quá khẩn trương, nhưng khi vô ý nhìn thấy cần cổ thon dài của Hạ Tri Thư lại không kìm được mà hít một hơi – anh không nhìn nhầm, đó là dấu hôn.

Hạ Tri Thư không để ý, cậu rũ mắt đọc bìa cuốn tạp chí trên góc bàn, nhớ mình đã lâu rồi không đặt báo hay tạp chí.

Ngải Tử Du cũng phản ứng lại, trong lòng biết mình là một bác sĩ, không cần để ý quá nhiều nên lập tức thôi kinh ngạc, đan tay nghiêm túc nhìn Hạ Tri Thư: “Ngày mai cậu sẽ làm hoá trị trước...”

Ngải Tử Du là một bác sĩ trẻ có trình độ học thuật rất xuất sắc, lúc nói đến trị liệu và bệnh tình trông anh rất khách quan, không xen vào chút tình cảm cá nhân nào. Hạ Tri Thư càng nghe càng thấy lạnh, là hơi lạnh bốc lên từ đáy lòng.

“Cậu còn trẻ, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Cậu cũng không được từ bỏ.” Ngải Tử Du nói xong, cuối cùng vẫn an ủi một câu như thế.

Hạ Tri Thư vừa muốn đáp lời thì di động vang lên, là Tưởng Văn Húc gọi tới. Cậu đã quen không để Tưởng Văn Húc đợi lâu, lập tức bắt máy.

“Tối nay anh không về, em ở một mình cũng đừng ngại phiền, ăn cái gì ngon ngon một chút.”

Âm lượng loa không nhỏ, âm thanh truyền rất xa trong không gian yên tĩnh. Hạ Tri Thư lúng túng cười với Ngải Tử Du, vừa nhấn nhỏ âm lượng vừa đi ra cửa.

Ngải Tử Du quay chiếc bút Parker trong tay một vòng, nhìn hai chậu hoa lan kia, không ai biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mấy phút sau Hạ Tri Thư mới quay lại, cười áy náy: “Tôi đã chuyển điện thoại sang chế độ yên lặng rồi... Xin lỗi.”

“Cậu là gay ư?” Ngải Tử Du cảm giác đầu óc mình bị chó ăn mất rồi, đã lớn chừng này nhưng cái gì nên nói cái gì không nên nói cũng không biết.

Hạ Tri Thư ngây ngẩn cả người, cố cười: “Đó là bạn...” Bạn cùng phòng của tôi. Còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

“Trên cổ cậu có dấu hôn, không chỉ có một chỗ thôi đâu.”

Hạ Tri Thư theo phản xạ kéo cổ áo lên, sau đó mới nhận ra động tác của mình giấu đầu hờ đuôi đến nhường nào. Một lát sau cậu thở dài, lựa lời trêu chọc để tìm bậc thang cho Ngải Tử Du: “Bệnh viện không chữa cho gay hả?”

Ngải Tử Du lắc đầu, có hơi đau lòng: “Tôi không để ý đến tính hướng của cậu, nhưng tôi không biết rốt cuộc tình huống giữa các cậu là thế nào. Thứ nhất, cậu cảm thấy thân thể mình còn có thể chịu nổi sao?” Ngải Tử Du không phải là đồ ngốc, dấu vết kia rõ ràng là muốn biểu hiện ý muốn sở hữu nên mới cố ý mút ra.

“Thứ hai, quan trọng nhất là, rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì? Từ lúc cậu kiểm tra đến khi đồng ý trị liệu, vẫn chỉ có mình cậu...”

“Bác sĩ,” Hạ Tri Thư ngắt lời anh, ngữ điệu hơi lạnh: “Là tôi không nói cho anh ấy biết, tôi sợ anh ấy đau lòng, không có vấn đề gì chứ?”

Hạ Tri Thư không thích có người soi mói hay bình phẩm về mình và Tưởng Văn Húc, nhưng cậu lại không đủ lý lẽ để mạnh mẽ biện giải cho Tưởng Văn Húc, chỉ đành ngắt vấn đề một cách ngốc nghếch như thế.

Buổi chiều Ngải Tử Du còn bận, hẹn ngày mai để Hạ Tri Thư quay lại.

Hạ Tri Thư ho hai lần, khớp xương đau nhức. Cậu nghĩ nếu người ta muốn nói dối, e rằng lời có ngốc nghếch hay buồn nôn cỡ nào cũng nói ra được. Nếu như Tưởng Văn Húc còn yêu cậu như

xưa, cậu tuyệt đối sẽ không nhịn như bây giờ, khi thức dậy nếu đau sẽ khóc, bắt người đàn ông đó đi nấu nước lấy thuốc, di ngôn cũng phải yếu ớt tùy hứng – Em đi rồi anh không được dẫn người khác về đâu đấy.

Nhưng mộng nào có đẹp đến vậy. Cho nên bây giờ trừ việc cố gắng chịu đựng một mình, cố gắng không làm cho người ta chán ghét, thì cậu cũng chẳng còn cách nào khác.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 15

Hạ Tri Thư tùy tiện vào một tiệm cắt tóc, tiệm không lớn, rất ấm áp, khách cũng không nhiều, đợi xong một người là đến lượt cậu.

“Cứ cắt đại một kiểu là được.” Hạ Tri Thư nhìn gương, âm thanh rất nhẹ. Cậu biết hoá trị sẽ bị rụng tóc nhiều, có lẽ đây là lần cuối cùng cậu được sửa sang đầu tóc.

Thợ cắt tóc không nói nhiều, tay chân rất nhanh nhẹn, chưa đầy mười lăm phút đã xong. Lúc cắt xong còn thuận miệng khen một câu: “Tóc anh đẹp thật.”

Hạ Tri Thư cười trả tiền. Lúc đẩy cửa ra ngoài cậu đang nhớ đến Tưởng Văn Húc, lúc còn đi học người kia cũng rất thích sờ tóc cậu, bàn tay lớn xoa xoa đầu, cứ như đang sờ đầu một chú chó nhỏ. Tưởng Văn Húc cũng khen tóc Hạ Tri Thư đẹp, vừa đen vừa mềm.

Hạ Tri Thư nhẹ nhàng ngâm nga một giai điệu mấy năm trước đã từng nghe. Cậu cười cười bước trên đường, cố gắng tìm một chút sức sống và vui vẻ từng có. Hạ Tri Thư từng rất thích “Thuỷ thủ” của Trịnh Trí Hoá*, cậu khẽ hát lên, mắt ửng đỏ, âm thanh nhỏ xíu trầm thấp: “Anh ấy nói trong gian khó thì chút đau ấy có tính là gì...” Hạ Tri Thư lại mình ngốc nghếch nữa rồi.

*Bài hát

Lúc đứng chờ tàu điện ngầm, Hạ Tri Thư chợt thấy chỗ cổng vào có vớt một hộp đựng giày, lại gần có thể nghe thấy tiếng cào hộp giấy từ bên trong. Cậu cảm thấy hình như bên trong... có động vật nào đó.

Hạ Tri Thư cẩn thận xốc nắp hộp lên, quên cả hít thở – bên trong là bốn con mèo con bị bỏ rơi.

Hạ Tri Thư thích nhất là động vật có lông xù, nhưng mà Tưởng Văn Húc rất ghét chúng, cứ thấy là phát bệnh sạch sẽ. Nhưng bây giờ Hạ Tri Thư do dự, thời tiết thế này nếu không ai đưa tụi mèo đi, nhất định chúng sẽ không sống được, huống hồ Hạ Tri Thư thật sự muốn tùy hứng chiều chuộng bản thân một lần.

Cuối cùng, khi về đến nhà thì có những một người bốn mèo. Tâm tình Hạ Tri Thư tốt hơn, mua chút sữa bột và bánh quy nhỏ ở siêu thị dưới lầu. May mà mấy con mèo nhỏ này thoát nhìn đều rất khỏe mạnh, được sưởi ấm một lúc đã khỏe hơn, kêu meo meo đi tới đi lui.

Hạ Tri Thư cắt bốn đoạn dây màu sắc khác nhau lần lượt buộc lên cổ bọn nó. Cậu dùng bánh quy ngâm mềm trong sữa đút cho mèo ăn, mấy đứa nhóc rất ham ăn, ừn ừn tay Hạ Tri Thư như heo con. Hạ Tri Thư dùng ngón tay sờ đệm thịt mịn màng non mềm của mèo con, cảm thấy rất kỳ diệu. Cậu chưa từng được gần gũi với động vật như lúc này, thực sự đáng yêu chết đi được.

Buổi tối lúc Tưởng Văn Húc về nhà liền nhìn thấy Hạ Tri Thư ngủ thiếp đi trên ghế sofa, trên người có bốn cục lông xù đang nằm úp sấp ngáy khò khò.

“Hạ Tri Thư!” Tưởng Văn Húc cau mày, đứng bất động ở cửa.

Hạ Tri Thư đột nhiên tỉnh lại: “Sao vậy?”

“Ai cho phép em mang những thứ này về nhà hả? Vứt ngay!”
Khẩu khí của Tưởng Văn Húc không tốt, vứt cặp đựng giấy tờ ở tủ giày cạnh bên. Tính cách của hắn rất cường thế, không cho phép có tí ngỗ nghịch nào.

Hạ Tri Thư cup mắt, giữa hai lông mày có đôi phần cô quạnh:
“Vứt ở đâu?”

Tưởng Văn Húc không sợ người khác ngang ngược với mình, chỉ sợ Hạ Tri Thư dùng cách yếu ớt như vậy đối phó hắn, căn bản không nổi nóng được. Hắn chỉ đành hạ giọng xuống: “Tri Thư à, thứ này bẩn lắm, lớn lên một chút sẽ quậy tung nhà, phiền phức chết đi được. Em ngoan nào, chúng ta không cần thứ này.”

“Em thật sự muốn nuôi...” Hạ Tri Thư mím môi, không hề nhượng bộ.

“Em...”

“Tưởng Văn Húc, người khác không biết thì thôi, đến anh cũng không rõ sao? Lúc còn bé em đã muốn nuôi rồi, nhưng người nhà không cho. Lúc đó em đã nghĩ, sau này có nhà nhất định sẽ nuôi chó và mèo.”

Tưởng Văn Húc dừng một thoáng: “Ngaoan, đã hơn mười năm rồi, không nuôi con gì không phải cũng sống tốt đấy sao? Chờ sau này hẵng nuôi được không? Anh sẽ cho em một con tốt nhất.”

Hạ Tri Thư nhìn Tưởng Văn Húc, viền mắt bỗng nhiên đỏ lên:
“Em không muốn sau này, em chỉ muốn bây giờ thôi.”

“Anh Tưởng, anh để em nuôi đi.”

Trong lòng Tưởng Văn Húc chấn động, không nói gì, đổi giày xong đi thẳng tới thư phòng. Hạ Tri Thư biết hắn đã ngầm cho phép rồi.

Kỳ thực Tưởng Văn Húc cũng biết, Hạ Tri Thư rất ít khi tùy hứng. Trừ lúc mới quen ra thì sau đấy hắn không hay cưng chiều Hạ Tri Thư nữa, dần dà càng coi mọi chuyện như điều đương nhiên

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 16

Hạ Tri Thư làm một cái ổ nhỏ đơn giản đặt trong phòng khách không ai ở cho mấy nhóc mèo con. Đến lúc ngủ cậu còn bị Tưởng Văn Húc theo dõi, bắt tắm bằng sữa tắm nhiều lần mới được tha.

Tưởng Văn Húc ôm Hạ Tri Thư nhào lên giường mềm mại, cứ như một chú chó lớn ngửi ngửi trên người Hạ Tri Thư.

“Ngửi được cái gì không?” Cổ Hạ Tri Thư rất miễn cảm, bị hơi thở nóng ẩm phả vào liền thấy ngứa ngứa.

Tưởng Văn Húc cắn xương quai xanh cậu một cái: “Ngửi thấy mùi mèo trên người em.”

Hạ Tri Thư nâng mặt Tưởng Văn Húc lên, cười yếu ớt hôn giữa lông mày hấn một cái: “Vậy sau này anh ôm mèo đi.”

“Muốn ăn đòn à?” Tưởng Văn Húc hôn mặt Hạ Tri Thư, nhích dần xuống bụng dưới mềm mại.

Hạ Tri Thư thấp giọng khẽ rên một tiếng, bất giác có thêm mấy phần hòa theo hiếm thấy. Âm thanh của cậu rất êm tai, âm cuối thanh thúy còn hơi mang chất giọng miền Nam mềm mại, cái gì khẽ e lệ lúc không kìm chế nổi vô cùng hút hồn.

“Anh đừng để lại dấu hôn trên người em...” Ngày mai đi bệnh viện phải cởi áo khoác ra, lúng túng muốn chết.

Động tác của Tưởng Văn Húc rất cẩn thận, chậm rãi tiến vào Hạ Tri Thư. Cậu khẽ thở dốc, đôi mắt ươn ướt phiếm lệ: "...A... Chậm...Chậm chút..."

"Chậm rồi mà." Tưởng Văn Húc nhẹ xoa đầu Hạ Tri Thư, động tác dưới thân không hề bị ảnh hưởng: "Cắt tóc hả?"

Hạ Tri Thư cắn môi, bị đâm chọc mạnh mẽ đến nói một câu cũng không hoàn chỉnh: "Cắt.. Ừm.. Cắt rồi..."

Hạ Tri Thư ôm chặt cổ Tưởng Văn Húc, bị tiến vào từ chính diện, cậu như cố lấy lòng mà hôn cằm và hầu kết của hắn, đứt quãng xin tha.

Tưởng Văn Húc rất ít khi nhìn thấy Hạ Tri Thư chủ động như vậy, tâm can run rẩy. Tư thái lúc Hạ Tri Thư đáp lại thật sự vô cùng động lòng.

Hắn không nhịn được, cuối cùng dường như dùng lực bất chấp chinh phục Hạ Tri Thư. Hạ tri Thư bị tách hai chân ép ở trên giường, bị bắt nạt đến mức tiếng xin tha cũng hơi nức nở: "Anh... Anh Tưởng... Chậm một chút... Xin anh đấy..."

Cuối cùng Tưởng Văn Húc cũng tận hưởng, lâu lắm rồi hắn chưa từng sướng khoái đến vậy. Hạ Tri Thư mệt mỏi nằm nhoài trên ngực Tưởng Văn Húc muốn ngủ, hắn duỗi một cánh tay ôm gọn cả người cậu vào lòng. Tưởng Văn Húc vỗ nhẹ lưng Hạ Tri Thư, một lúc lâu mới thấp giọng lầm bầm: "Sao đột nhiên lại gầy như vậy?"

Hôm sau lúc Hạ Tri Thư dậy Tưởng Văn Húc đã đi rồi, bên người đã lạnh. Cậu im lặng ngồi một lúc, lê cái eo đau nhức xuống giường. Hôm nay cậu còn phải đi làm hoá trị nữa.

Khi cậu ra khỏi phòng ngủ mới thấy bất ngờ, ấy vậy mà người đàn ông đó đã giúp cậu cho mèo ăn, trên bàn ăn còn để lại một tờ giấy và cơm, bỏ vào lò vi sóng một lát là ăn được.

Hạ Tri Thư cười cười, lắc đầu một cái ném tờ giấy kia, đi ra lần lượt ôm bốn nhóc lông xù một cái, uống thuốc xong thay quần áo định đến bệnh viện.

Trước khi ra khỏi cửa, Hạ Tri Thư còn cố ý tỉ mỉ soi gương. Cũng may lần này Tưởng Văn Húc nghe cậu, không lưu lại dấu hôn nơi dễ thấy, tuy rằng dưới phần quần áo che khuất thì đầy dấu vết.

Lúc đi trên đường vẫn rất bình tĩnh, nhưng cách bệnh viện càng gần, Hạ Tri Thư càng khẩn trương. Ngải Tử Du đã nói cho cậu biết lúc hoá trị bắt buộc phải nằm viện, mà Hạ Tri Thư từ chối không chút do dự. Thậm chí cậu còn không muốn nghe nhiều về di chứng đáng sợ và phản ứng lúc trị liệu, bởi vì con người một khi sợ cái gì, lúc điều đó xảy đến sẽ khó có thể chịu đựng.

Hạ Tri Thư chưa hề nghĩ tới quá trình này lại đau đớn đến vậy. Lần hoá trị này khiến cậu cảm thấy đối mặt với cái chết cũng chỉ đến thế thôi. Thật sự rất khó chịu, đau đầu buồn nôn, toàn thân đau như muốn nổ tung, máu thịt bên trong như mọc vô số con sâu gặm nhấm cắn xé, đau như sống trong địa ngục giữa nhân gian. Hạ Tri Thư sợ đau, mà nỗi đau cậu chỉ có thể tự mình chịu đựng, nhịn xuống cảm giác đau đớn càng lúc càng tăng. Gò má tái nhợt của Hạ Tri Thư bị mồ hôi lạnh thấm ướt, môi bị cắn đến loang lổ máu.

Ngải Tử Du giao ca cho bác sĩ khác xong thì đến chỗ Hạ Tri Thư, mới nhìn một lúc mà lòng đã đau như cắt.

“Bác sĩ Ngải...” Người được anh ôm vào lòng hơi tỉnh lại, gương mặt nếu có chút màu máu sẽ rất đẹp kia đắm nước, không rõ là mồ hôi lạnh hay là nước mắt. Môi Hạ Tri Thư đã chuyển sang màu tái xanh: “Anh... Anh cũng không nói với tôi là sẽ đau đến thế này...”

Ngải Tử Du nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu: “Không sao hết... Không sao hết... Chịu đựng được là tốt rồi, có tôi ở đây.”

Hạ Tri Thư vẫn nở nụ cười, má trái hiện lên lúm đồng tiền khiến người thương xót. Bi thương trong mắt cậu nặng nề vụn vỡ: “Thật sự tôi đau lắm... Đau lâu thế rồi... Không chịu đựng được thì nên làm gì bây giờ?”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 17

Hạ Tri Thư đau đến sức để bước đi cũng không có. Ngải Tử Du dìu cậu vào văn phòng nghỉ một lúc. Cả đường đều không nói chuyện, tình cảm khó miêu tả trong lòng Ngải Tử Du càng lúc càng mãnh liệt, hầu như anh đã nhận ra mình xong đời rồi.

Sắc mặt trắng bệch của Hạ Tri Thư gần như hoà làm một với ga trải giường của bệnh viên, mắt hơi thất thần, cả người đều mờ mịt. Ngải Tử Du rót cho cậu một cốc nước nóng: “Uống nước nhé?”

Hạ Tri Thư không cầm, một lát sau mới thấp giọng lẩm bẩm một câu: “Tôi hơi lạnh...”

Ngải Tử Du ngăn người, anh không hay nghỉ tại đây, không có tấm thảm nào có thể đưa cho Hạ Tri Thư, chỉ đành đưa chiếc áo lông màu nâu nhạt dày nặng cho cậu.

Hạ Tri Thư gắt gao ôm lấy chiếc áo đó, vòng lông cáo mềm mại trên mũ kẻ sọc gương mặt gầy gò của cậu, hiện ra vẻ đẹp bệnh tật yếu ớt.

“Trạng thái thân thể của cậu không tốt lắm, hãy nghĩ một chút về việc nằm viện đi.” Ngải Tử Du ngồi cạnh Hạ Tri Thư, nghĩ một lát mới mở miệng lần nữa: “... Bệnh này của cậu cũng không giấu nổi... Tốt nhất là nói cho người yêu người thân đi, tự mình gánh vác quá tủi thân.”

Hạ Tri Thư chậm rãi hồi thần, dung mạo nhã nhặn ôn hoà, tính cũng hướng nội. Cậu nhẹ nhàng lắc đầu: “Không vào viện đâu, có thể chịu được lúc nào hay lúc đó.”

Yêu một người đến tận cùng không phải có thể vì người ấy mà chết, mà là có thể vì người ấy sống tiếp. Hạ Tri Thư đã không muốn sống tốt, nên cậu chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Nếu may mắn cậu chết sớm, vậy thì cứ để tình yêu của cậu dừng ở ngày ấy đi.

Bác sĩ cũng nhận ra sinh hoạt của Hạ Tri Thư không đơn giản như anh tưởng tượng, nhưng không tìm được manh mối nên cũng không tiện hỏi thêm.

Hạ Tri Thư biết hôm nay mình đã gây cho người ta thêm nhiều phiền phức, hơi ỉn một chút liền muốn đi. Cậu lễ phép nói cảm ơn với Ngải Tử Du.

“Lần sau trị liệu tôi sẽ gọi điện cho cậu.” Ngải Tử Du không giữ cậu được nữa, chỉ có thể tìm đề tài không cao minh này.

Hạ Tri Thư cứng đờ, nhưng vẫn đáp lời.

Bỗng nhiên Ngải Tử Du có hơi ngập ngừng, sắc mặt rất vi diệu. Hạ Tri Thư tò mò nhìn anh, một lát sau Ngải Tử Du mới lên tiếng: “... Thân thể cậu chịu không nổi, việc chần gối nếu có thể thì hãy dừng lại...”

Hạ Tri Thư không lúng túng nhiều, trong lòng có thêm mấy phần ấm áp, ngoan ngoãn đáp lại.

Ngải Tử Du nhìn bóng lưng của Hạ Tri Thư, lòng bất giác thất lại.

Sau khi Hạ Tri Thư về nhà nằm nghỉ một buổi chiều, không thể ăn nổi cái gì. Cậu nôn năm lần, cuối cùng phun cả mật xanh.

Bốn nhóc mèo kêu meo meo vây quanh Hạ Tri Thư làm nũng, từng cái đầu nho nhỏ vùi vào cổ, cảm giác lông xù xù chạm thẳng vào chồn mềm mại nhất trong đáy lòng.

Buổi tối Tưởng Văn Húc về cũng không sớm, vốn Hạ Tri Thư còn cho là hắn không về. Gần đây hình như Tưởng Văn Húc coi Hạ Tri Thư giống như món tráng miệng trước bữa ăn, chung quy cũng không còn lãnh đạm nữa.

Dường như hắn khôi phục hứng thú với Hạ Tri Thư, đêm nay hắn xã giao uống chút rượu, cũng không ghét bỏ Hạ Tri Thư đã bế mèo, thân mật ôm cậu vào lòng.

Tưởng Văn Húc đương lúc như hổ như sói, ban đầu thân thể Hạ Tri Thư còn tốt mà lúc ân ái với hắn còn hơi vất vả, bây giờ càng miễn cưỡng hơn. Hôm qua Tưởng Văn Húc vừa đòi hỏi cậu, đêm nay hình như còn muốn đến một lần.

Hạ Tri Thư đã dung túng Tưởng Văn Húc thành quen, lời dặn của Ngải Tử Du sớm quăng sang một bên. Cậu cố gắng thả lỏng trong ngực Tưởng Văn Húc, cố nhịn thân thể suy yếu khó chịu, tùy ý để Tưởng Văn Húc dùng sức hung hăng đâm chọc liên tục không lưu tình.

Hạ Tri Thư cắn môi nhịn xuống tiếng rên đau đớn nơi cổ họng, cậu không xin tha không nhận thua, trái lại còn gắt gao ôm cổ Tưởng Văn Húc đứt quãng rên rỉ: “Anh Tưởng... Cho em đi... Ôm em một cái...”

Người đàn ông kia nhận được cổ vũ, động tác càng thêm phóng túng không kiêng nể. Hấn hung hăng đập vào thân thể thon gầy dưới thân mình, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cho Hạ Tri Thư một cái hôn. Cuối cùng Tưởng Văn Húc bắn vào trong người Hạ Tri Thư, lơ mơ rì rầm một cái tên bên tai Hạ Tri Thư: "...Tiểu Thẩm..."

Tim Hạ Tri Thư trong nháy mắt liền nát tan vụn vỡ.

Mình không phải là người kia.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 18

Hạ Tri Thư đẩy người đàn ông đang nằm trên người mình ra, mở to mắt sững sờ nhìn màn đêm đen bất tận. Hô hấp cậu chậm lại, chờ cho cơn đau lòng nghẹt thở kia từ từ qua đi.

Rõ ràng lúc trước đã nói sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, hai người họ gặp được người tốt đẹp nhất trong năm tháng tươi đẹp nhất. Hạ Tri Thư nở một nụ cười bưng tỉnh, cậu nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện vụn vặt không đáng kể, nhưng lại nhớ rất kỹ, bởi vì chính mỗi chút chuyện nhỏ mới hợp thành hạnh phúc.

Khi còn đi học Tưởng Văn Húc vừa ngầu vừa chảnh trước mặt người ngoài, nhưng thật ra lại vô cùng ấu trĩ. Lúc còn trẻ cũng sẽ phần khởi chui vào trong bụi cỏ kêu lên: “Tri Thư Tri Thư, cậu nhìn một cái đi! Con thằn lằn nè!”. Mỗi ngày cũng sẽ thay đổi phương pháp nấu ăn ngon cho Hạ Tri Thư, vì cậu mà đi đánh nhau không ít lần, hù dọa mấy bạn gái thích cậu. Sau đó hấn vào xã hội, gặp phải không ít chuyện ngáng chân chèn ép. Hấn phải uống rượu với đối tác người Đông Bắc giàu có, uống không được cũng phải rót, uống say là sẽ ôm Hạ Tri Thư khóc nói chưa thể cho cậu một ngày sống dễ chịu.

Đời này có mỗi mình em là đủ rồi, không phải đã nói như vậy ư? Hạ Tri Thư không nhìn được mà lấy mu bàn tay che mắt khóc nức nở như một đứa trẻ. Cậu rất hoài niệm những đoá hoa lê nho nhỏ nở rộ thời cấp hai. Lúc đương mùa hoa, mỗi lần tan học đều đi kiếm

một túi hoa nhỏ, vung đầy đầu đầy mặt Tưởng Văn Húc. Chuyện lãng mạn nhất, to gan nhất mà hai người làm chính là dưới tàng hoa lê kia, trong kỳ nghỉ vườn trường không một bóng người, Tưởng Văn Húc ghì lấy Hạ Tri Thư trao cho cậu một nụ hôn triền miên tràn đầy yêu thương.

Nhưng mà chuyện đó thì nói được gì chứ? Tình yêu đã từng nồng nhiệt đơn thuần ấy dần dần bị mài mòn trong thời gian đằng đẳng, bị dự vọng ăn xa hoa truy lạc đánh hiện nguyên hình, chút đồ vật để an ủi mình cũng không có.

Em vẫn còn sức, có thể yêu anh nhiều hơn chút thì cứ yêu đi, sau này chỉ còn mình anh, người quá tùy hứng sẽ không ở cạnh anh lâu được. Hạ Tri Thư khó khăn đứng dậy, nhẹ nhàng dèm chăn cho Tưởng Văn Húc. Đôi lúm đồng tiền bên má lẽ ra phải nên chứa một hoa ngọt ngào mềm mại, lại bị nước mắt đắng chát thấm ướt. Hạ Tri Thư quay lưng đi, cắn ngón tay nhấn nhịn không để mình khóc thành tiếng.

Mùa đông trời sáng muộn, Hạ Tri Thư nhìn bầu trời dần hửng sáng, những tia sáng lạnh lạnh ấy xuyên thấu qua rèm cửa mỏng, thể lượng lạnh buốt đáng sợ. Mùa đông năm nay lạnh lắm, nếu như có thể cùng đắp người tuyết với Tưởng Văn Húc, nhất định nó sẽ tan rất chậm, dấu vết mùa đông cậu bên cạnh Tưởng Văn Húc sẽ lưu lại lâu hơn chút.

Hạ Tri Thư lão đạo đứng lên đi tắm rửa. Thân thể cậu gầy gò, dấu vết hoan ái trải dày khắp người, vừa hơi dơ vừa đáng thương.

Hạ Tri Thư biết rõ cậu đã không có tiền đồ gì, cũng không còn sức lực để âm ỹ nữa. Tình yêu với người đàn ông này đã thành thói quen, có thể nhịn bao nhiêu thì cứ nhịn. Cậu dựa vào thành bồn tắm

bằng đá cẩm thạch trắng lạnh lẽo, dùng ngón tay dẫn đồ của người đàn ông kia trong người mình ra, mào cậu nhú càng lúc càng chặt hơn. Không thể tiếp tục vậy nữa.

Cậu uống thuốc rồi đi làm bữa sáng, tối hôm qua Tưởng Văn Húc uống hơi nhiều. Hạ Tri Thư nấu chút cháo cho hắn dưỡng dạ dày. Cháo chín rồi tiếp tục hầm trên bếp, Hạ Tri Thư ngồi ở sô pha nhỏ chuyên tâm đọc một cuốn tiểu thuyết.

Lúc Tưởng Văn Húc tỉnh dậy không còn sớm nữa, mới ngủ dậy tóc hơi bù xù, cọ cọ vào cạnh người Hạ Tri Thư làm nũng. Hắn khỏe hơn Hạ Tri Thư, một vòng ôm là có thể ôm gọn cả người cậu vào trong ngực.

“Ngày mai anh đi công tác, phải hơn nửa tháng nữa mới về.”

Tay Hạ Tri Thư đang lật sách hơi ngừng một chút: “Em biết rồi.”. Nếu hắn không ở đây, mình đi bệnh viện cũng tiện hơn chút.

“Đi một mình hả?” Hạ Tri Thư tránh khỏi cái ôm của Tưởng Văn Húc, đi vào bếp múc cháo.

Tưởng Văn Húc hơi sửng sốt: “Mấy người cốt cán và thư ký.”

Hạ Tri Thư ừm một tiếng, cũng không quá quan tâm, múc cháo đưa cho Tưởng Văn Húc: “Đừng bóc lột thư ký Tổng quá, cậu ấy bận rộn thế mà anh còn dẫn đi công tác.”

Tưởng Văn Húc cầm thìa ăn cháo, không nghĩ nhiều: “Không phải thư ký Tổng đâu, mới tốt nghiệp Học viện Nghệ thuật, dẫn cậu ta đi làm quen với một nhà thiết kế mới xuất sắc người Pháp.”

Hạ Tri Thư cười: “Em có quen biết không?”

“Người mới trong công ty em biết mới lạ ấy, hướng chi là kiểu mới tốt nghiệp như Thẩm Tuý chứ...” Tưởng Văn Húc bỗng nhiên im bặt, chuyên tâm ăn sáng.

Lòng Hạ Tri Thư đột nhiên lạnh lẽo, một cậu trai trẻ vừa mới tốt nghiệp có thể quen thuộc như vậy với cấp dưới của Tưởng Văn Húc, thủ đoạn không thể nói là kém.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 19

Hạ Tri Thư thở dài, cười nhạo bản thân mình luôn thích lo lắng vô ích, xoay người đi rửa tay chuẩn bị hành lý cho Tường Văn Húc.

Bốn nhóc mèo kia rất hoạt bát, chân ngắn tũn lảo đảo kéo bè tìm Hạ Tri Thư chơi. Bốn đứa ngồi trước vali hành lý hiếu kỳ đánh giá, chơi rất vui vẻ.

“Được rồi được rồi, mau ra đây nào,” Hạ Tri Thư lấy ngón tay lần lượt gõ trán từng con, “Chờ tí nữa để anh ấy nhìn thấy tao lại bị dạy dỗ đấy...”

Thật ra Tường Văn Húc đứng ngay ở cửa, nhưng nhất thời hắn không dám lên tiếng. Hạ Tri Thư có lúc dịu dàng khiến hắn sợ hãi. Hắn nhớ ban đầu trong nhà Thẩm Tuý có nuôi một con Husky rất ngáo, hắn thấy vô cùng phiền phức, nhưng vẫn có thể nhịn, vì dù sao hắn không ở nhà Thẩm Tuý. Nhưng sau đó nhìn thấy trên người Thẩm Tuý có lông chó lại không nhịn được. Mấy ngày Thẩm Tuý phải xử lý con chó kia khóc đỏ ửng mắt, mà trong lòng Tường Văn Húc nửa chút gợn sóng cũng không có. Nhưng bây giờ ngắm Hạ Tri Thư chơi với bốn con mèo nhỏ kia, hắn lại cảm thấy hài hoà ấm áp弥漫 hương vị tháng năm tĩnh lặng. Thậm chí Tường Văn Húc cũng không để ý đến việc lông mèo có thể dính lên âu phục.

Nuôi tình nhân nếu không nghe lời thì có thể đá, nhưng Tường Văn Húc vĩnh viễn sẽ không làm vậy với Hạ Tri Thư. Cho dù hắn đã

chán ngấy những tháng ngày nhạt nhẽo như nước, nhưng người cùng đi cả đời với hắn sẽ không có ai có thể thay thế được. Sớm muộn Tưởng Văn Húc cũng sẽ hiểu, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa hay, con người vẫn luôn giữ sự tự tin mạnh mẽ với thứ mình có, trong tiềm thức sẽ nhận định thứ đó không rời không mất. Nhưng lòng người lại là biến số lớn nhất, đặc biệt là Hạ Tri Thư đã thân bất do kỷ.

Tưởng Văn Húc không thích mang khăn quàng cổ, Hạ Tri Thư sợ hắn bị lạnh, trước khi ra cửa nhất định phải đeo khăn cổ cho hắn. Tưởng Văn Húc cúi đầu nhìn cậu đang chăm chú thắt nút khăn cho mình, cười: “Vợ hiền mẹ tốt.”

Hạ Tri Thư lườm hắn một cái, vỗ vỗ khăn quàng đã thắt: “Anh đi nhanh đi.”

Tưởng Văn Húc giờ tay sờ hai má gầy gò của cậu: “Ăn nhiều chút, em gầy quá đấy. Chờ lúc rảnh anh sẽ đi làm kiểm tra toàn thân với em.”

Trên đời này chuyện đáng sợ nhất, là sợ “Ngoái đầu lại,” sợ “Chờ lúc rảnh”, bởi vì thường thì ngoái đầu lại sẽ không có tin tức gì, không làm gì sẽ không có kết quả.

Hạ Tri Thư cặp mắt ngoan ngoãn đáp lại, nhìn Tưởng Văn Húc bước đi. Bóng lưng kia vẫn rất vững chãi, eo lưng thẳng tắp. Lúc yêu một người cảm thấy bước đi của người ấy cũng tiêu sái khác với mọi người, cho dù người kia... Đến một cái ngoảnh đầu lại cũng không hề có.

Hạ Tri Thư đóng cửa lại, ngồi lại vào bàn ăn tiếp nửa bát cháo nhỏ đã nguội.

Sau khi đi công tác Tưởng Văn Húc đều rất ít khi gọi điện cho Hạ Tri Thư, có lẽ thật sự bận rộn, cũng có thể là vì không tiện mà thôi. Hạ Tri Thư cũng không tra hỏi, luôn cảm thấy một người đàn ông mà âm ỉ như phụ nữ thì thật mất mặt. Huống hồ nếu mèo đã muốn ăn vụng rồi thì cũng khó lòng mà phòng bị.

Sau cái lần hoá trị kia Hạ Tri Thư không chịu phản ứng phụ quá nghiêm trọng, tóc cũng không rụng nhiều như tưởng tượng. Cậu không dám coi thường, bởi vì cậu biết nếu như đã quyết định chữa bệnh thì đây vẫn mới là bắt đầu thôi, phải luôn nhớ đến kết quả xấu nhất. Thật ra cậu cũng không quan tâm quá.

So với lúc đầu, Ngải Tử Du quan tâm đến Hạ Tri Thư rất nhiều, gọi điện còn đều đặn hơn Tưởng Văn Húc. Có lúc Hạ Tri Thư thấy buồn cười, vừa chơi với mèo vừa nghe điện thoại: “Bác sĩ à, đi làm nấu cháo điện thoại không bị trừ lương sao.”

Ngải Tử Du đành hoảng đáp: “Tôi đây gọi cũng chỉ vì quan tâm đến tâm lý khoẻ mạnh của bệnh nhân thôi mà.”

Hạ Tri Thư cũng dần phát hiện bình thường cái vẻ cấm dục nghiêm khắc của Ngải Tử Du chỉ là giả vờ thôi. Sau khi quen rồi người này rất thú vị, rất ôn nhu, biết chăm sóc người khác, giống như một chú chó Golden Retriever lông vàng ấm áp như mặt trời vậy. Hạ Tri Thư gãi gãi cổ mèo, cảm thấy hình như mình so sánh Ngải Tử Du hơi không nên.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 20

Hôm sau đi bệnh viện trời trong không gió hiém thấy, vành mũ lông của Hạ Tri Thư được ánh mặt trời rọi ấm. Ngải Tử Du đưa tay sờ, đôi mắt nâu sẫm sáng lấp lánh nhìn Hạ Tri Thư.

“Sao vậy bác sĩ?” Cậu nghiêng đầu nhìn anh, phần cổ lộ ra khỏi áo trắng như tuyết.

“Cậu xem,” bỗng nhiên Ngải Tử Du nở nụ cười, dé vòng lông ép sát vào mặt Hạ Tri Thư: “Trông có giống hỏ con không?”

Hạ Tri Thư bật cười, cảm thấy bác sĩ này sao mà hài hước thế.

Nhưng rất nhanh cậu không cười nổi nữa, hoá trị càng về sau càng đau hơn. Thái dương Hạ Tri Thư ẩm mồ hôi, eo cũng không thẳng lên được. Hạ Tri Thư có đau cũng chỉ có thể tự nhẫn nhịn chịu đựng không lên tiếng. Ngải Tử Du ở cách đó nhẹ nhàng gọi tên cậu, hồi lâu sau Hạ Tri Thư mới ngẩng đầu, trong mắt mờ mịt, môi run rẩy một lúc mới phun ra được một chữ: “Đau...”

Trong lòng Ngải Tử Du đột nhiên nhói buốt. Thật ra anh đang lừa Hạ Tri Thư, một Hạ Tri Thư yếu ớt mỏng manh như vậy không hề giống với chú hỏ con đang giận dữ tí nào, giống với mèo con hơn, móng vuốt còn không sắc, không lưu ý cái là có thể tổn thương chính mình ngay.

“Nghỉ ngơi một lúc.” Ngải Tử Du đưa Hạ Tri Thư đến phòng làm việc: “Tôi kê cho cậu ít thuốc.”

Người Hạ Tri Thư như nhũn ra, chút sức lực cũng không có, cũng không cậy mạnh mà từ chối nữa. Nhưng cái khiến cậu không ngờ tới là giường cá nhân nhỏ của bác sĩ đã đổi nệm dày, thậm chí mềm mại trải ở phía trên. Cậu hơi luống cuống.

“Nằm một chút, tôi còn có bệnh nhân nữa.” Ngải Tử Du không nghĩ gì khác, còn giữ chân ra cho Hạ Tri Thư, vừa mới phờ qua, có hương mặt trời, ngọt ngọt êm êm.

Hơn nửa khuôn mặt Hạ Tri Thư vùi vào trong tấm chăn màu lam nhạt thơm hương mặt trời, đột nhiên muốn khóc. Người chịu khổ đã lâu không sợ người khác đối xử tệ với mình, chỉ sợ người ta đối xử với mình tốt quá, bởi vì không có cách nào báo đáp lại.

“Ngủ thêm một hồi nhé,” Ngải Tử Du kéo nửa rèm cửa sổ lại: “Chờ chút nữa tôi sẽ gọi cậu.”

Cả tinh thần lẫn thân thể của Hạ Tri Thư đều rất mệt mỏi, ngủ thiếp đi nhanh chóng. Ngải Tử Du ngồi trước bàn làm việc, hơi thất thần. Anh không rõ rốt cuộc tình cảm của mình với Hạ Tri Thư là ở mức độ nào, không nhìn nổi người ấy chịu khổ, lòng sẽ đau, nhìn thấy dấu vết ám muội kia cũng không thoải mái, vì Hạ Tri Thư bao dung và cương quyết một lòng với người đàn ông khác mà tức giận.

Nhà Ngải Tử Du có thể lực rất lớn, nhưng vì nguyên nhân nghề nghiệp nên Ngải Tử Du vẫn luôn kiềm chế nội liễm. Không hút thuốc không say rượu, không chơi bời trai gái. Bình thường chỉ thích xe và trồng hoa, cái sau là vì bố anh bồi dưỡng ra nên mới thích.

Mới gặp Hạ Tri Thư chưa được mấy lần đã ngỡ ngàng tặng hoa lan mình thích nhất, Ngải Tử Du xoay bút vô thức cong môi.

Rất lâu rồi Hạ Tri Thư không có cảm giác ngủ ngon đến thế. Ngủ rất say rất an ổn, cái cảm giác ấm áp ấy rất an toàn. Thậm chí cậu còn không mộng mị, chỉ mơ duy nhất một cảnh, là một gốc cây hoa quế dưới ánh mặt trời, thơm ngọt dịu dàng.

Bác sĩ không gọi cậu, lúc Hạ Tri Thư tự tỉnh trời cũng tối rồi. Hôm nay Ngải Tử Du không có ca trực đêm, tan tầm sớm rồi sang đây trông Hạ Tri Thư.

“Tỉnh rồi hả?” Ngải Tử Du cười khép lại cuốn báo cáo y học tiếng Anh.

Sắc mặt Hạ Tri Thư đã tốt hơn một chút, vệt vàng đứng dậy: “Thực sự đã làm phiền ngài rồi.”

“Khách khí vậy ư?” Ngải Tử Du lắc đầu không đồng ý, tiện tay chỉ hộp giữ ấm trên đầu giường: “Tôi tìm cậu để đưa được thiện*, ăn xong hãy về.”

*Khái niệm “Dược thiện” được hình thành và bắt nguồn từ những lý niệm trong Trung Y (Đông Y). Theo đó, đây là một phương pháp dưỡng sinh thông qua việc ăn những món được chế biến bằng cách kết hợp và điều hòa những dược tính có sẵn trong nguyên liệu nấu ăn. Những nguyên liệu được sử dụng trong dược thiện được gọi là “sinh dược”, và cũng được dùng như các vị thuốc trong Trung Y. Khi kết hợp một lượng nhất định những thực phẩm này theo phương pháp bốc thuốc, dược hiệu trong các nguyên liệu này sẽ được phát huy hoàn toàn.

Hạ Tri Thư ngây ngẩn, luôn cảm thấy hình như bác sĩ Ngải quá tốt với mình.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 21

Ngải Tử Du mở nắp hộp giữ ấm, một mùi thơm thanh đậm bay ra, kèm theo chút hương thảo được thoang thoảng.

“Bạn tôi mở tiệm dược thiện, mùi vị cũng được lắm,” anh tự mình bày chén đĩa ra: “Mau nếm thử đi, đợi lát nữa là nguội mất đó.”

Hạ Tri Thư bật cười, trêu nói: “Hiện giờ lương của anh cao bao nhiêu thế? Tiền thưởng cũng liên quan đến tâm tình của bệnh nhân nữa hả?”

Ngải Tử Du không tiếp lời, thu dọn một xấp báo cáo y học trong tay, kéo ghế ngồi bên cạnh Hạ Tri Thư: “Tôi cũng chưa ăn đâu, cùng ăn nhé.”

Hạ Tri Thư há miệng, nhưng cũng không hỏi được gì nữa, đột nhiên hơi ngại ngùng. Cậu không dám nghĩ sâu hơn, chỉ là càng ngày càng đứng ngồi không yên.

Ngải Tử Du hơi đau lòng, lúc đưa đĩa cho Hạ Tri Thư cũng nói thêm hai câu để giải thích: “Nhà tôi cũng không có ai, nên có lòng muốn có người cùng ăn cơm với mình, không ngờ lại làm cậu khó xử.”

Hạ Tri Thư vội vàng lắc đầu: “Không phải đâu. Bác sĩ Ngải là người rất tốt, khiến tôi có hơi được ưu ái mà ngỡ ngàng.” Cậu cười với bác sĩ, đôi mắt đen láy được ánh đèn chiếu sáng lấp lánh.

Ngải Tử Du cũng hơi cong khoé môi, đột nhiên rất muốn nhẹ nhàng sờ vào hàng mi dài đang khể sụp xuống của Hạ Tri Thư. Thật ra Ngải Tử Du là một người ngông cuồng bất kham, vì tài sản của mình, nếu như anh nhìn trúng ai nhất định sẽ không cân nhắc nhiều. Nhưng hôm nay vì để Hạ Tri Thư yên tâm thoải mái ăn bữa cơm mà anh hiếm hoi lắm mới thất thần lúc đi làm, để suy nghĩ về lời giải thích cho bữa trưa.

Có lẽ thật sự là có hơi thích đi. Ngải Tử Du sụp mắt, dùng muôi khuấy đục nửa chén canh.

“Khó chịu hả?” Ngải Tử Du lên tiếng hỏi. Anh thấy Hạ Tri Thư chỉ động đũa mấy lần, cũng không gấp nhiều lắm, phỏng chừng cũng chỉ vì lễ phép thôi.

Hạ Tri Thư lắc đầu: “Không phải, ở nhà cũng thế, không có khẩu vị gì cả.”

“Tôi đang nhờ người, sẽ cố gắng hết sức tìm được tuỷ xương phù hợp cho cậu.” Ngải Tử Du nhớ đến bệnh của Hạ Tri Thư là lạnh người, hướng gì anh còn là bác sĩ điều trị chính, tất nhiên càng hiểu rõ hơn tình huống của cậu. Thời điểm hoá trị của Hạ Tri Thư đã không phù hợp rồi, bây giờ căn bản không phải là cải thiện mà là kéo dài, có thể kéo dài được ngày nào hay ngày đấy.

Hạ Tri Thư nói cảm ơn, nhưng nét mặt cũng không có bao nhiêu chờ mong vui sướng.

“Bệnh của cậu... Người đó có biết không?” Ngải Tử Du thu lại tâm tình, hữu ý vô ý hỏi một câu thăm dò.

Không biết có phải ảo giác không mà Ngải Tử Du cảm thấy sắc mặt Hạ Tri Thư hơi tái nhợt, giữa đôi mày xuất hiện sự uể oải nặng nề, ngữ khí không chút gợn sóng: “Không muốn nói cho anh ấy biết.”

Ngải Tử Du cũng không hỏi nhiều, anh vẫn có sĩ diện. Anh biết nhất định Hạ Tri Thư sẽ không nói ra nỗi khổ tâm trong lòng, sự chặt chẽ trong mối quan hệ của hai người này khó mà tưởng tượng được.

Ngải Tử Du không hề có chút cảm giác tội lỗi của người thứ ba chen chân vào tình cảm của người khác, anh rất ít khi muốn một ai, thích mà không thử theo đuổi thì anh cảm thấy có lỗi với mình. Huống hồ chỉ cần cuộc tốt, làm gì có góc tường nào không đổ*. Người yêu tiêu tụy đến mức độ này mà đến một lần cùng đi kiểm tra cũng không có, nếu không phải mất mù thì căn bản là không quan tâm.

*Lấy ý trong câu đào góc tường nhà người khác, ý chỉ việc cướp người yêu

“Không muốn ăn thì cứ ăn ít thôi, ngày mai tôi sẽ đón cậu đến lấy thuốc.” Ngải Tử Du không muốn làm khó dễ Hạ Tri Thư, rửa tay rồi lấy quần áo đến cho cậu: “Tôi hết giờ làm rồi, tiện đường đưa cậu về nhé.”

Hạ Tri Thư còn nhớ lần trước Ngải Tử Du đưa cậu về nhà đã gây ra bao nhiêu phiền phức, trong lòng không thể thoải nhiên được. Nhưng cậu mới phát hiện không thể nào nói lại Ngải Tử Du được, cuối cùng thực sự hết cách rồi, lúc bị nhét vào ghế phụ mới nửa oán giận nửa trêu đùa: “Con gái đều muốn gả cho bác sĩ, nhưng tôi lại

không nhìn ra được tí điểm tốt nào của bác sĩ hết, ai cũng bá đạo như anh vậy à?”

“Tôi biết như vậy sẽ khiến con trai thích mình đó.”

Hạ Tri Thư đột nhiên cả kinh, theo phản xạ nhìn Ngải Tử Du, lại phát hiện người kia không hề chú ý mình đang nói cái gì, trên gương mặt có mấy phần bất cần đời bình thường khó gặp.

“Anh nói xem anh trêu tôi làm gì chứ hả?” Hạ Tri Thư nở nụ cười.

Ngải Tử Du cũng cười, không nói gì.

Mãi đến khi Hạ Tri Thư xuống xe Ngải Tử Du mới mở miệng, hạ cửa xe xuống gọi: “Tri Thư.”

Hạ Tri Thư dừng chân, quay đầu lại: “Bác sĩ?”

Ngải Tử Du xuống xe tháo khăn trên cổ mình xuống, mạnh mẽ quàng vào vào phần cổ lộ ra ngoài của Hạ Tri Thư: “Mau vào nhà đi, hai giờ chiều mai tôi đến đón cậu.”

Mãi đến khi chiếc xe thể thao kia đi mất rồi Hạ Tri Thư mới hồi phục tinh thần. Khăn quàng trên cổ còn lưu lại độ ấm của người khác, Hạ Tri Thư không biết vị bác sĩ này muốn làm gì, cậu cũng không cho là mình lại tán đổ thêm một chàng gay nữa. Huống chi bác sĩ là một người rất ưu tú

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 22

Hạ Tri Thư về đến nhà, cẩn thận gấp kỹ khăn quàng cổ của Ngải Tử Du cất vào túi. Cậu ngồi rất lâu trên sofa, cũng không nghĩ gì cả, đến khi cảm thấy hơi lạnh mới đứng dậy.

Trong căn nhà không có ai sẽ rất lạnh, là cái lạnh dù có chỉnh nhiệt độ máy điều hoà cao bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể xua tan. Hạ Tri Thư quấn chặt mình trong chăn, mơ mơ màng màng thiếp đi lần nữa.

Nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy, đèn lớn trong phòng ngủ còn bật sáng trưng, không thể xua đi đêm tối dày đặc. Hạ Tri Thư nhìn đồng hồ, cậu mới ngủ chưa đầy nửa tiếng. Nhưng đã mất ngủ rồi, cảm giác tỉnh táo lại càng khó chịu hơn. Thật sự cậu không nhịn được, rất muốn nghe chút thanh âm của Tưởng Văn Húc.

Bây giờ bên nước Pháp có lẽ là hơn năm giờ chiều, hẳn sẽ không làm phiền hắn nhỉ... Hạ Tri Thư rũ mắt kiên trì nhấn từng số điện thoại của Tưởng Văn Húc. Trong danh bạ không phải không lưu số hắn, nhưng như vậy có lẽ sẽ dụng tâm hơn, trang trọng hơn. Đây là thói quen của Hạ Tri Thư.

Sau vài tiếng tút, điện thoại bắt máy rất nhanh, tiếng nói trầm thấp dễ nghe của người đàn ông dường như có thêm vài phần ôn nhu: “Em còn nhớ gọi điện thoại cho anh ư?”

Hạ Tri Thư cảm di động trầm mặc vài giây, ban đầu cậu và Tưởng Văn Húc rất chăm gọi điện cho nhau, nhưng không có tiền trả phí điện thoại. Khi đó chuyện khiến Hạ Tri Thư vui vẻ nhất và cẩn thận nhất chính là dùng điện thoại công ty nói vài câu linh tinh với Tưởng Văn Húc. Cho dù mỗi đêm hai người đều thấy nhau, nhưng vẫn luôn cảm thấy thời gian ban ngày không gặp nhau sao mà dài thế. Rồi sau đó đã thay đổi, cảm thấy không có gì để nói nhiều, lại không có lý do gọi điện, anh không muốn để ý tới tôi tôi cũng không thèm. Mãi đến tận khi biến thành tình trạng bây giờ – mười ngày nửa tháng không gặp mặt, không gọi điện hỏi cũng rất bình thường.

“Nhớ anh.” Hạ Tri Thư điều chỉnh tâm tình, suy nghĩ lại quay về mấy năm trước đây, trong lúc nhất thời bật thốt lên.

Tưởng Văn Húc cũng sửng sờ, rất lâu rồi... hắn chưa nghe những lời như vậy từ Hạ Tri Thư, hơn nữa, hình như hắn nghe ra trong hai chữ ngắn ngủi ấy có một chút ghen ngạo. Dường như là thật, nhưng cũng có thể là ảo giác.

“Anh cũng nhớ em, hai ngày nay vẫn luôn bận mà đến khi rảnh lại sợ làm phiền em nghỉ ngơi, nên cố nhịn không gọi điện thoại cho em. Anh sẽ cố gắng nhanh một tí để sớm về.” Âm thanh của Tưởng Văn Húc có thêm chút ấm áp, trong lòng lại cuộn trào sóng lớn.

Hạ Tri Thư không ngại thơ, lý do có hay đến đâu cũng chỉ để che giấu sự thật là người ta không hề để tâm. Đến một tin nhắn Tưởng Văn Húc cũng chẳng hề gửi cho mình. Người đàn ông kia ở nước Pháp xa xôi, bên người lại mang theo cậu trai trẻ tuổi đáng yêu, đất nước lãng mạn hợp ý, vui đến quên trời đất là chuyện rất bình thường. Chỉ có bản thân mình, hơn nửa đêm rồi còn chuốc đau khổ vào người.

Hạ Tri Thư mím môi, ừ khế.

Cậu còn chưa nghĩ kỹ nói cái gì tiếp theo, lại loáng thoáng nghe thấy tiếng nói mơ hồ ở đầu dây bên kia: “Anh Tường ơi... Sao anh gọi điện mãi chưa xong thế, món ăn sắp nguội hết rồi kìa...”

Giọng điệu nũng nịu, tiếng con trai trong veo, dường như đã chờ không nổi nữa.

Sắc mặt Hạ Tri Thư tái nhợt, cậu nghĩ, Tường Văn Húc hẳn là vô cùng cưng chiều cậu trai kia nhỉ. Năm đó đến cậu cũng chưa từng thử đi quấy rối điện thoại của Tường Văn Húc.

Tường Văn Húc bên kia cũng đột nhiên yên tĩnh lại, đến một chút tạp âm cũng không có.

Hạ Tri Thư cố gắng giữ giọng mình ổn định, cậu vẫn không muốn làm khó dễ Tường Văn Húc: “Hai ngày nay Bắc Kinh hạ nhiệt độ, lạnh lắm. Lúc về anh hãy gọi điện cho em, em đi sân bay đón, sẽ hầm canh xương sườn củ cải cho anh.”

“Ngoan, yêu em nhất.”

Hạ Tri Thư nở nụ cười, ngáp một cái: “Được rồi được rồi, anh đi làm đi! Em buồn ngủ lắm.”

Tường Văn Húc nói ngủ ngon, âm thanh rất ôn nhu.

Hạ Tri Thư cả đêm không ngủ, lòng lại bị chuyện vừa xảy ra đâm một nhát. Sau đó cậu đi khắp phòng, nhưng lại không biết bản thân mình muốn tìm cái gì, cuối cùng mệt quá ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo cầm một tập thơ đờ ra. Hạ Tri Thư cắn môi, bờ vai thon gầy run bần

bật, chính cậu cũng không biết mình đang khóc, mãi đến khi trang sách ướt nhẹp, Hạ Tri Thư mới tỉnh lại.

Rạng sáng cậu mới đi ngủ, sốt rất cao, cả người đều ngây ngốc.

Báo ứng đến rồi. Hạ Tri Thư lộ ra một nụ cười giải thoát, tức giận mà bỏ bố mẹ ra đi, buông tha ý muốn ban đầu, mất đi hết thảy, đã yêu người không nên yêu.

Chuông điện thoại vang lên, Hạ Tri Thư ngẩn ra hồi lâu mới giờ tay nhận lấy: “Trường Văn Húc... Khó chịu quá...”

“Anh có thể đừng bỏ em không....”

“Em cũng không chọc anh nổi giận mà...”

“Sau anh có thể lừa em chứ?” Khoé mắt Hạ Tri Thư đỏ bừng, nỗi lòng một khi đã kìm nén lâu thật sự rất khó dừng lại.

” Hạ Tri Thư! Làm sao vậy? Nhà cậu ở đâu? Tôi lập tức đến ngay đây!”

Hoá ra là bác sĩ... Hạ Tri Thư ảm đạm, trong tiềm thức vẫn tin tưởng Ngải Tử Du, dứt quãng nói ra địa chỉ sau đó mới lại ngủ thiếp đi.

Ngải Tử Du cầm cái mở khoá đi vào, lúc mở cửa nhà Hạ Tri Thư ra cậu vẫn không tỉnh.

Ngải Tử Du nhìn thân hình gầy gò kia vì sợ lạnh mà cuộn mình lại, càng gầy hơn, trên gương mặt tái nhợt còn vương nước mắt, mày nhíu chặt. Ngải Tử Du đến gần mới phát hiện điện thoại vẫn chưa cúp.

Anh khom lưng ngồi xuống ôm lấy người kia, thật sự rất nhẹ. Một bên gò má của người ấy kề sát ngực anh, nhiệt độ rất cao, cao đến mức trái tim anh cũng tan chảy.

Thật sự thích, Ngải Tử Du xác nhận không nghi ngờ gì nữa.

Nếu Hạ Tri Thư không bị ung thư máu, liệu cậu có dễ yên cho Tưởng Văn Húc ngoại tình không nhỉ? Hay vẫn cam chịu thế này, chờ ngày giọt nước tràn ly rồi bỏ đi?

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 23

Lúc Hạ Tri Thư tỉnh lại là ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cậu mới hạ sốt, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, thân thể thì mềm nhũn mỗi mọt.

Hạ Tri Thư ngồi dậy xoa xoa huyết thái dương, nhớ lại vài đoạn vụn vặt gần ngủ, đại khái là lại làm phiền bác sĩ rồi. Cậu nhìn xung quanh, trong phòng ngủ trang trí theo phong cách đen trắng xám vô cùng đơn giản, lại có cảm giác lạnh lạnh hiện đại. Trong tủ kính trên tường cạnh ban công bày đầy các loại mô hình xe thể thao và xe việt dã.

Hoá ra bác sĩ còn là một người chuyên sưu tầm. Hạ Tri Thư cười cười, mới muốn xuống giường đã nhìn thấy cửa phòng ngủ bị đẩy ra từng ly từng tí một. Cách mở cửa này thật kỳ quái, Hạ Tri Thư hiểu kỳ dòm theo.

Cửa hở ra một cái khe nhỏ, Ngải Tử Du vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng đẩy, cũng không thấy ngồi xuống. Hạ Tri Thư không hiểu, bác sĩ này đang ở nhà mình, sao lại giống kẻ trộm thế nhỉ?

Một giây sau một con chó vàng óng mạnh mẽ chui ra từ trong khe cửa, rớt cuốc Ngải Tử Du không nhìn được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng mắng: “Nhị Cầu, không được lại đây! Đi đi đi, sao mày tò mò thế! Tao đã trốn mày vậy rồi mà mày còn đi theo!”

Hạ Tri Thư phì cười thành tiếng, thân thể con chó này rất linh hoạt, đầu vừa thò vào thì cả người đã nhào đến. Một con Golden

Retriever lông vàng xinh đẹp.

Trong tay Ngải Tử Du còn bưng một bát cháo, nhìn thấy Hạ Tri Thư tỉnh rồi, khóc không ra nước mắt: “Nó không cắn đâu, chỉ là vóc người hơn bự thôi... Cậu đừng sợ.”

Con chó kia đã vọt đến trước mặt Hạ Tri Thư, một người một chó ngốc ngếch nhìn nhau, cái đuôi của con chó vàng xoáy tít mù. Hạ Tri Thư sờ sờ đầu nó, cười với Ngải Tử Du: “Tôi không sợ chó đâu, rất thích động vật nhỏ là đằng khác.”

Nét mặt Ngải Tử Du dịu đi, bưng bát đi tới đưa cho Hạ Tri Thư: “Cháo hầm từ sáng, ăn một chút đi, mùi vị cũng được lắm.”

“Mỗi ngày đều làm phiền anh như vậy....”

Ngải Tử Du ngồi cạnh Hạ Tri Thư, Nhị Cầu nằm thành một tấm thảm lông chó cho Ngải Tử Du dẫm. Đôi người của anh cùng một màu với con chó kia, là màu nâu đất. Đôi mắt ấy đang dịu dàng tận tâm nhìn Hạ Tri Thư, lắc đầu: “Có ai khách sáo với bạn bè thế không? Hay là cậu không coi tôi là bạn?”

“Làm gì có,” Hạ Tri Thư vội vàng lắc đầu, cụp mi xuống, dường như đang cố gắng sắp xếp từ ngữ: “Tóm lại là làm phiền ai cũng không tốt... Nhưng mà tôi rất cao hứng, lâu rồi cũng không kết bạn.”

Ngải Tử Du nở nụ cười hài lòng, giục Hạ Tri Thư ăn xong rồi uống thuốc: “Ở lại chỗ tôi thêm mấy ngày đi.”

Hạ Tri Thư ngẩn người, sau đó cười trêu: “Hay là thôi đi, bác sĩ tư, mới nghe đã thấy đắt tiền rồi.”

“Nhà cậu cũng không có ai, một mình ở có được không đấy?” Ngải Tử Du có mấy phần thăm dò kín đáo, nhưng vẫn giả vờ như không để ý.

Hạ Tri Thư không tỏ rõ ý kiến, rõ ràng là thái độ không muốn nói nhiều.

“Từ hôm nay cậu cứ ở chỗ tôi, ngày mai khi tôi đưa cậu về cũng tiện đi bệnh viện lấy thuốc luôn.” Ngải Tử Du cũng không ép tới cùng, đập cái mông béo của con chó vàng kia một cái: “Cứ ở nơi này chơi với anh trai nhé.”

Hạ Tri Thư dờ khóc dờ cười: “Bác sĩ à, ở nhà tôi còn có bốn con mèo con đang chờ cho ăn đấy.”

Ngải Tử Du nghĩ một chút, chưa từng thấy mấy con đó, nhưng vẫn đáp lại: “Vậy thì chúng ta sẽ tìm người cho nó ăn, cậu về nhà mà sốt nữa thì phiền lắm, cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi một lúc đã.”

Hạ Tri Thư không tìm đâu ra lý do từ chối, Nhị Cầu nhanh nhẹn trèo lên giường. Ngải Tử Du cũng không quản, bưng bát rời đi.

Thật đúng là một bác sĩ không chê động vật, không mắc bệnh sạch sẽ... Nhị Cầu hình như đã quen nằm trên giường rồi, ghé nửa cái thân mập mạp lên đùi Hạ Tri Thư. Cậu xoa đầu nó, ăn xong bát cháo dạ dày ấm áp dễ chịu hẳn. Giường rất mềm, nhiệt độ của điều hoà thật ấm. Hạ Tri Thư hơi thất thần, nếu có một ngày trong nhà của cậu và Tưởng Văn Húc cũng như vậy thì tốt biết bao.

Lưỡi chó mềm mại nóng ướt liếm trên mặt Hạ Tri Thư, cậu hồi phục tinh thần, đầu chó đang sát tới, mũi cậu bị lông cọ vào chỉ muốn hắt xì một cái.

Sau một lát bác sĩ cũng quay lại, hôm nay hẳn là anh được nghỉ, cầm di động nằm xải lai bên cạnh Hạ Tri Thư, vừa vuốt chó vừa lướt weibo.

“Nhà tôi không có phòng khách, phòng khách làm phòng tập thể dục rồi, giường thoải mái hơn.”

Ba câu đơn giản của Ngải Tử Du thành công chặn câu hỏi suýt nữa bật thốt lên của Hạ Tri Thư. Hai người đàn ông nằm trên một cái giường, mỗi bên một người, cũng không lúng túng lắm.

Ngải Tử Du cũng đang tính xem trong bữa cơm về sau của Nhị Cầu có thể nhiều hơn mấy cục xương.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 24

Hạ Tri Thư là một người rất ấm áp, cậu sẽ không từ chối ai, dù có mất tự nhiên vẫn không nói gì.

Bữa tối Ngải Tử Du nấu canh và làm hai món xào thanh đạm. Khẩu vị của Hạ Tri Thư không tốt lắm, Ngải Tử Du rất săn sóc bưng nửa bát cơm cậu đang miễn cưỡng ăn đi, múc lưng bát canh cá chép đưa tới: “Ăn miếng cá húp ngum canh đi, đợi lát nữa còn phải uống thuốc.”

Anh làm mọi chuyện cách tự nhiên như vậy khiến Hạ Tri Thư ngẩn người, tâm tình bỗng nhiên rất phức tạp, rối rắm không biết sao. Nhưng có vẻ Ngải Tử Du không nghĩ làm vậy có bao nhiêu ám muội, thậm chí còn đổ nửa bát cơm thừa của cậu vào trong bát của mình, chan một tăng cà chua trứng gà, ăn vài miếng hết sạch.

Hạ Tri Thư cạn lời, đúng là Ngải Tử Du không lưu ý, ăn cơm xong hát nghêu ngao đi cho Nhị Cầu ăn cơm.

Hạ Tri Thư vừa dọn bát vừa cụp mắt thất thần. Cậu biết không nên lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, nếu muốn nói một bác sĩ lại có mưu đồ với một con ma ốm không tiền không sắc như mình, đến cậu cũng không tin nổi. Làm gì có ai đối xử tốt với người khác mà không có lý do gì chứ? Cậu đã chịu thiệt thòi từ chỗ Tưởng Văn Húc nhiều rồi, cả người đều bị người ấy mưu tính, ban đầu hạnh phúc

bao nhiêu thì giờ thống khổ bấy nhiêu, đúng là một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng.

Cậu không nghĩ ra cái gì nên cũng không muốn nghĩ nữa cho đơn giản. Lúc Ngải Tử Du cho chó ăn xong đi ra thì Hạ Tri Thư đã rửa bát xong, đang cầm khăn định lau bồn rửa bằng đá hoa.

“Tôi mời cậu đến nhà làm khách mà cậu làm hết thế này, vậy là đang cố ý để tôi khó chịu sao?” Ngải Tử Du vội vàng nắm tay Hạ Tri Thư ra khỏi nước lạnh: “Nước lạnh lắm đấy.”

Anh cầm khăn cẩn thận tỉ mỉ lau hầu như đến từng ngón tay cho Hạ Tri Thư. Tay của cậu vừa trắng vừa gầy, mạch máu xanh lòi lên từng sợi, không thể nói là ưa nhìn, nhưng lạ lùng thay Ngải Tử Du vừa nghĩ đến đôi tay này cầm chặt lấy lông hồ ly trên cổ áo khoác, ôn hoà tịch mịch, trên người liền bốc lên ngọn lửa. Anh vẫn luôn cấm dục tự kiềm chế, không ngờ cũng có một ngày chỉ cần nắm tay của một người đã ý dâm nhiều đến thế.

Anh thất thần hơi lâu, lúc Hạ Tri Thư rút tay về mới đột nhiên tỉnh táo lại, không khỏi có chút lúng túng.

“Đi tắm rửa rồi ngủ sớm một chút đi, ban ngày cậu mới khỏi sốt, trên người vẫn đang mệt mỏi.” Ngải Tử Du ném khăn lau qua một bên: “Những việc này cứ để tôi làm là được rồi.”

Hạ Tri Thư bị đẩy vào buồng tắm, trong tay được nhét vào một cái áo tắm màu xám khói mềm mại và một chiếc khăn lông to. Hạ Tri Thư nở nụ cười, nói cảm ơn.

Nhà này có hai phòng tắm, Hạ Tri Thư tắm xong rồi mà Ngải Tử Du vẫn chưa xong. Cậu vừa uống thuốc mới, không kháng thuốc

được nhiều, nghĩ càng lắm thì đầu óc càng mơ hồ, thực sự chịu không nổi nữa bèn thiếp đi trên giường.

Ngải Tử Du tắm nước lạnh mấy lần trong phòng mới dám đi ra. Lúc tuổi phản nghịch anh chơi bời ở bên ngoài, dùng tiền chọn người đẹp vóc dáng tốt, loại yêu nghiệt nào cũng chán rồi, Không ngờ mình lại dễ dàng vấp ngã vì một cái hổ như thế này.

Lúc anh ra khỏi phòng tắm Hạ Tri Thư đã ngủ thiếp đi. Hơn nửa khuôn mặt cậu vùi vào trong cái gối hoa màu lam nhạt. Cái áo tắm kia là của anh, Hạ Tri Thư mặc rộng hơn một vòng, hở một khoảng vai, da dẻ trắng nõn như tuyết, nhưng mà cũng quá gầy.

Chỉ cần vừa nghĩ đến việc người này bị một kẻ khác nắm giữ, ngoan ngoãn để lộ cần cổ thon dài mặc người ký hiệu, lòng Ngải Tử Du không kìm được sự nóng nảy.

Ngải Tử Du tắt đèn nằm bên cạnh Hạ Tri Thư. Một bác sĩ động lòng với bệnh nhân đã sai mười phần rồi, nhưng anh không thêm để ý. Cái mà anh lo lắng chính là thân thể của Hạ Tri Thư, anh càng rõ ràng hơn so với bất kì ai khác, nếu như không tìm được tuỷ xương thích hợp, Hạ Tri Thư sẽ không sống nổi đến sang năm.

Hạ Tri Thư ngủ đến nửa đêm bắt đầu không thoải mái, cậu như bị gì đó gắt gao ôm chặt lấy, giống như dựa vào một lò sưởi lớn, nóng đến mức thái dương cậu ươn ướt nhẹ, giãy không ra nổi. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê cậu đẩy một cái, chạm phải lồng ngực rắn chắc của đàn ông.

” Tưởng Văn Húc... Anh đừng ôm em chặt vậy...”

Ngải Tử Du vốn định nếu bị phát hiện sẽ giả vờ ngủ, bỗng tỉnh táo lại trong nháy mắt... Đây là lần thứ hai anh nghe được cái tên này từ miệng Hạ Tri Thư, trong lòng rất không thoải mái. Nhất là bây giờ, người đang trong ngực mình, nằm trên giường mình, còn mình thì đến cái quyền ôm ấp cũng là mượn ánh sáng của người khác mới có được.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 25

Lúc Hạ Tri Thư rời giường cũng không sớm nữa, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ. Cậu đẩy cửa phòng ngủ ra ngoài, vừa kịp gặp Ngải Tử Du dẫn chó ra ngoài về, nhân tiện còn mua thêm bữa sáng.

“Tối qua ngủ không ngon sao?” Hạ Tri Thư uống sữa đậu nành liếc thấy hai quầng thâm đen dưới mắt Ngải Tử Du, quan tâm nói: “Tôi làm phiền anh hả?”

Hôm nay hình như bác sĩ hơi mệt mỏi, uể oải cúi đầu múc đậu phụ: “Không phải đâu.”

Hạ Tri Thư có thể cảm thấy tâm tình Ngải Tử Du không tốt, nhưng cậu không biết rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì, tối qua vẫn bình thường mà. Cậu không có cách hỏi nhiều, chỉ đành yên lặng ăn cơm.

Ăn xong Ngải Tử Du đưa Hạ Tri Thư đến bệnh viện, lái một chiếc Chevrolet. Anh mở nhạc cho Hạ Tri Thư nghe, âm thanh rất ôn hoà: “Thích nghe nhạc của ai?”

Hạ Tri Thư lắc đầu cười một cái: “Ai cũng được.”

Ngải Tử Du tiện tay mở một bài. Tiếng nhạc chậm rãi vang lên, giai điệu có mấy phần cô quạnh.

Lấy thuốc ở bệnh viện xong Ngải Tử Du đưa Hạ Tri Thư về nhà. Lúc đến cửa tiểu khu thì đúng bữa trưa, Hạ Tri Thư cảm thấy ngại vì những ngày qua đã làm phiền Ngải Tử Du, suy nghĩ một lúc mới hỏi: “Bác sĩ Ngải, nếu không thì buổi trưa tôi mời anh ăn một bữa nhé?”

Ngải Tử Du từ chối: “Chờ hôm khác hẵng nói, cậu về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Hạ Tri Thư ghét nhất là kỳ kèo, đáp một tiếng xong thì sẽ không nói thêm nữa. Cậu nhìn theo chiếc Chevrolet kia đi xa mới quay người đi vào nhà.

Lòng Ngải Tử Du bây giờ vô cùng buồn bực. Anh biết mình nhịn xuống như vậy tuyệt đối không phải chuyện tốt. Đúng là anh thích Hạ Tri Thư, nhưng giờ không biết người đàn ông kia thật sự có cảm tình sâu đậm với Hạ Tri Thư hay không, quên hết mọi thứ cũng vì cậu hết sức che giấu.

Anh đỗ xe ở ven đường, cầm di động nhanh chóng ấn một dãy số.

“Tiểu Du?” Là giọng nam trầm thấp.

“Anh, đang bận hả?” Ngải Tử Du nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng gõ bánh lái: “Em muốn xin anh giúp em một việc.”

Ngải Tử Khiêm nở nụ cười: “Lâu lắm rồi em không xin anh giúp đỡ, sao thế? Nói với anh chút nào.”

“Giúp em điều tra một người.”

“Ai?”

” Tưởng Văn Húc.” Ngoài cái tên này Ngải Tử Du không biết cái gì cả. Trong lòng anh biết chỉ chút thông tin này thì không chắc anh mình có thể tra ra được, giờ anh mới nhận ra mình cứ như một thằng ngốc ấy. Nhưng anh không ngờ bên kia yên tĩnh vài giây, rồi Ngải Tử Khiêm hỏi: “Tưởng Văn Húc nào?”

“Anh, anh biết là ai hả?”

“Giám đốc hợp tác gần đây, ngoài ba mươi, dáng dấp không tệ, thủ đoạn rất cứng rắn.” Ngải Tử Khiêm nói đến đây dừng một chút: “Em hỏi thăm anh ta làm gì?”

Đầu Ngải Tử Du ơng một tiếng, ngơ ngác mở miệng: “Hình như hắn là... Bạn trai của hắn đến chỗ em kiểm tra.”

Ngải Tử Khiêm không có ý kiến gì với cái danh từ bạn trai này, hình như không phản đối, nhưng lúc phản ứng lại liền cười nhạo: “Bên ngoài còn có người dám tự xưng là bạn trai Tưởng Văn Húc à? Cái này có thể khiến người đàn ông đó cười chết đấy, chơi đùa với hắn nhiều như vậy, đến tình nhân cũng không bằng đâu.”

Trái tim pha lê của Ngải Tử Du trong nháy mắt vỡ tan tành, anh tự nhủ mình, mẹ kiếp thời nay người trùng tên sao mà nhiều vậy chứ. Nhưng trong tiềm thức anh hiểu rõ, đây rất có khả năng chính là chân tướng, bất giác mắt ươn ướt.

Ngải Tử Khiêm rất bận, đến chào hỏi vài câu cũng không, chỉ nói hôm nào gặp mặt nói chuyện rồi cúp điện thoại.

Ngải Tử Du sững sờ ngồi đó, đột nhiên đâm mạnh vài cái trên bánh lái. Sao anh có thể tin được, người mà hiếm hoi lắm anh mới thích, muốn nâng niu như bảo bối lại bị phụ bạc thành bộ dạng đó.

Dấu hôn sau gáy, nhà ở cao cấp, đều chỉ có một mình Hạ Tri Thư, bệnh đến mê man mà vẫn có thể cầu xin người đàn ông kia đừng bỏ mình.

Ngải Tử Du vô cùng đau lòng.

Bệnh thành như vậy mà vẫn không nghĩ tới việc rời đi, không phải là vì giao dịch tiền quyền, mà chỉ vì người ấy quá ngốc, Ngải Tử Du hiểu rất rõ.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 26

Hạ Tri Thư mở cửa, căn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ, mấy con mèo con đang tựa vào nhau ngủ say. Hẳn là bác sĩ đã tìm người dọn dẹp đầy đủ.

Hạ Tri Thư khẽ thở dài, có rất nhiều chuyện đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của cậu.

Mấy ngày kế tiếp rất yên ổn, sinh hoạt an tĩnh của Hạ Tri Thư hình như muốn chấm dứt. Vốn Hạ Tri Thư muốn tìm thời gian mời Ngải Tử Du ăn tối, nhưng gọi điện cho bác sĩ không có ai nhận. Tưởng Văn Húc cũng không gọi điện, nhưng thi thoảng ban đêm sẽ gửi mấy tin nhắn dịu dàng tình tứ.

Lúc Hạ Tri Thư ra ngoài lần nữa đã bốn, năm ngày sau, dù không thấy ngon miệng thì cũng nên mua thức ăn trong nhà.

Ngày hôm đó gió rất lớn, cuộn theo cả bông tuyết.

Hạ Tri Thư quần chặt khăn quàng cổ, đang tính chỉ mua ít thứ rồi nhanh chóng trở về. Lúc đi đến một cái hẻm nhỏ không nhìn thấy một vũng nước đông lại nên bị vấp ngã, đầu gối đập xuống đất.

Đau là tất nhiên, nhưng không ai thương thì tuyệt đối không được tự xót tự đau. Cậu yên lặng cắn môi, bò dậy nhặt đồ vật rơi đầy đất, hơi khom lưng bước từng bước một về nhà.

Một mình cậu đã quen với cô quạnh rồi, khổ cũng không quá khó chịu, nhưng người nhẵn nhụi lâu sẽ thay đổi, càng lúc càng trầm mặc. Tính cách của Hạ Tri Thư không phải bẩm sinh, chỉ là vì cậu đã trải qua nhiều lần thương tổn, từng lúc chia ly.

Bốn con mèo con lớn rất nhanh, cũng không nghịch lắm. Chúng thích quần Hạ Tri Thư, dùng móng vuốt leo lên chui vào cổ cậu. Hạ Tri Thư thấy vừa ấm vừa ngứa, còn phải trông nồi canh cá đang nấu cho bọn nó.

Hạ Tri Thư không ngờ hơn mười một giờ khuya rồi Tưởng Văn Húc còn trở về. Cậu ngủ không sâu giấc, hầu như cửa vừa mở cái là cậu đã tỉnh.

Tưởng Văn Húc lệt xệt cởi giày da Italia, vứt áo khoác lông dày nặng trên ghế sofa. Người này chỉ cần không có Hạ Tri Thư quản là sẽ không quàng khăn ngay.

“Về rồi sao?”

Tưởng Văn Húc nhú mày: “Sao em còn chưa ngủ?”

Hạ Tri Thư tiến lên nhẹ nhàng cầm tay Tưởng Văn Húc, lạnh ngắt: “Mới tỉnh. Sao anh về không nói cho em, không muốn để em đi đón anh à?”

Tưởng Văn Húc lại gần hôn cậu một cái: “Chuyên bay muộn, anh sợ quấy rầy em. Với lại đêm đông Bắc Kinh lạnh quá.”

Hạ Tri Thư không tỏ rõ ý kiến ừ một cái, tránh tay Tưởng Văn Húc: “Trong phòng bếp có chút canh cá, em đi hâm lại cho anh uống để giữ ấm thân thể.”

Gương mặt lạnh lẽo của Tưởng Văn Húc ôn hoà hơn nhiều: “Anh đi tắm trước đây.”

Tưởng Văn Húc thật sự chỉ tắm có một lúc, lúc đi ra Hạ Tri Thư đang múc canh nóng vào bát sứ trắng.

“Vị nhạt quá.” Tưởng Văn Húc bưng bát húp một hơi, trong nét mặt có chút trẻ tuổi hiếm thấy.

Hạ Tri Thư: “Mèo con không ăn được dầu mỡ, em thì không ăn hết được.”

Tưởng Văn Húc uống canh xong, gọi Hạ Tri Thư lại gần rồi duỗi tay ôm cậu vào ngực, đặt trên ghế sofa: “Nhớ anh không? Lúc anh không ở nhà có phải mỗi ngày đều chơi với mèo không?”

Hạ Tri Thư chỉ lắc đầu, vẻ mặt rất ôn nhu, nhưng ý tứ lạnh nhạt thì rõ ràng đến mức không ai lơ là được.

Tưởng Văn Húc lại gần muốn hôn môi cậu, nhưng cậu nhẹ nhàng nghiêng đầu, nụ hôn rơi vào má.

“Em rất mệt.” Hạ Tri Thư dùng ngón tay chạm vào mũi Tưởng Văn Húc, không nhìn vào đôi mắt đang biểu hiện phức tạp kia: “Anh cũng mệt rồi, đi ngủ sớm một chút.”

“Anh rất nhớ em.” Tưởng Văn Húc nhíu mày, ghé sát vào tai Hạ Tri Thư thổi một hơi: “Cho anh ôm cái thôi.” Đây là đòn sát thủ của Tưởng Văn Húc với Hạ Tri Thư, bên tai cậu vốn nhạy cảm, giọng trầm của Tưởng Văn Húc lại rất dễ nghe, lúc cầu hoan thường dùng thủ đoạn này.

Nhưng lần này Hạ Tri Thư chỉ nhíu mày, cậu hơi buồn nôn, không muốn lằng nhằng với Tưởng Văn Húc nữa, suy nghĩ một lúc rồi chủ động giơ tay ôm hân: “Em ôm anh một cái là tốt rồi, đi ngủ đi.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 27

“Làm sao vậy?” Tưởng Văn Húc nâng mặt Hạ Tri Thư lên, trong mắt tràn đầy sự tìm tòi nghiên cứu: “Khoảng thời gian này em lạ lắm.”

Hạ Tri Thư lắc đầu, vết chai trên bàn tay Tưởng Văn Húc cọ lên gò má khiến cậu đau đớn.

“Trách anh lạnh nhạt với em? Đang làm nũng đó hả?” Ngỡ khí Tưởng Văn Húc hơi hột như đang dỗ trẻ con, thậm chí bên trong còn có chút ý cười trêu tức: “Không phải anh đã về đây rồi sao?”

Hạ Tri Thư bình tĩnh nhìn về phía Tưởng Văn Húc, ánh mắt kia quá phức tạp, chỉ một giây ngẩn ngủ thôi, sau đó cậu lại cụp mắt xuống. Lòng mi cậu vừa dày vừa dài rũ xuống làm cả người có vẻ vừa vô tội vừa ngoan ngoãn. Giống như... Ánh mắt lạnh lẽo sắc bén thất vọng trong một giây kia chỉ là ảo giác của Tưởng Văn Húc.

Trước giờ Hạ Tri Thư vẫn luôn ôn hoà mềm mại, giống như bây giờ cậu chỉ an tĩnh rũ mắt, nhưng trong khoảnh khắc đó lại vô cùng lạnh lẽo cứng rắn, như đã hoá thành dao nhọn đâm vào sau lưng người ta.

Tưởng Văn Húc bỗng nhớ lại buổi chiều hôm đó Hạ Tri Thư gọi điện thoại đến. Hắn không xác định được liệu cậu có nghe thấy tiếng của Thẩm Tuý hay không. Thật ra hắn có thể nghĩ được một lời giải thích hoàn mỹ, nhưng Hạ Tri Thư không hỏi, hắn càng không thể

giấu đầu lòi đuôi được. Ngày đó cúp điện thoại xong Tưởng Văn Húc liền trực tiếp nổi giận với Thẩm Tuý. Hắn ghét nhất là việc tình nhân dám giở trò vật vớ với chính cung, còn không tự biết mình có xứng hay không. Hơn nữa Thẩm Tuý còn cãi lại, Tưởng Văn Húc trực tiếp cho cậu ta một bạt tai và một tấm vé máy bay về nước. Sau khi Thẩm Tuý đi rồi, hắn ở Pháp cũng chỉ đơn thuần bàn chuyện làm ăn.

Đại khái Tưởng Văn Húc có thể đoán được trong lòng Hạ Tri Thư vẫn hoài nghi mình, nhưng không nghĩ được là lại nghiêm trọng đến thế.

“Bảo bối, anh sai rồi.” Tưởng Văn Húc nâng mặt Hạ Tri Thư nhẹ nhàng hôn lên mặt và hai má: “Lỗi của anh đã lạnh nhạt với em. Đến Tết anh sẽ đưa em ra ngoài chơi nhé, muốn đi đâu cũng được hết....”

Nước mắt Hạ Tri Thư bỗng rơi xuống, có nhắm mắt lại cũng không ngăn được, từng giọt lăn dài trượt xuống thái dương: “Tưởng Văn Húc... Em không nhớ anh...”

“Không sao, anh nhớ em mà.”

Có lẽ là vậy đi. Hạ Tri Thư mặc cho Tưởng Văn Húc ôm mình đè xuống giường trong phòng ngủ. Cậu thật sự nhớ Tưởng Văn Húc, nhớ đến mức nghĩ đến hắn là lòng đau thắt, nhưng lại mạnh miệng nói không. Mà người đàn ông kia có tình nhân ngoan ngoãn, làm ăn thì thuận lợi, nhưng vẫn có thể dùng ngữ khí nói với mình rằng hắn có bao nhiêu nhớ nhung.

Thật sự, hành động không hề có liên quan gì đến cảm tình, Tưởng Văn Húc có thể nhìn ra Hạ Tri Thư đang nói một đằng nghĩ

một nẻo, mà cậu lại không thể thoát khỏi cạm bẫy ôn nhu của hắn.

“Tắt đèn được không?” Hạ Tri Thư run lấy bầy, cảm giác được Tưởng Văn Húc hôn lên cổ rất kích thích.

“Ngoan, để anh nhìn.” Tưởng Văn Húc cẩn cẩn cầm Hạ Tri Thư, cười ôn nhu: “Đã là vợ chồng già rồi, còn sợ gì nữa?”

Hơi thở Hạ Tri Thư hơi bất ổn, cậu chỉ sợ bị Tưởng Văn Húc nhìn thấy dấu vết lỗ kim xanh tím trên cánh tay mình. Giọng cậu có hơi khàn, khóc oan ức: “Tắt... Tắt đèn đi.”

Tưởng Văn Húc đành phải nghe cậu, giữ lấy Hạ Tri Thư trong bóng đêm mờ mịt.

“Tri Thư à...” Động tác của Tưởng Văn Húc rất nhanh, ôm chặt Hạ Tri Thư vào ngực. Hạ Tri Thư nằm trên ngực hắn, bị tiến vào ở độ sâu chưa từng có, cậu ghé cằm trên vai Tưởng Văn Húc, trong cổ phát ra tiếng khóc nghẹn ngào cầu xin không kìm chế được.

“Tưởng... Tưởng Văn Húc... A...” Lúc Hạ Tri Thư bị đè quỳ úp sấp dưới thân người đàn ông, rốt cuộc cũng không nhịn được khóc xin: “Chậm.. Chậm một chút... Ừm... Không muốn...Hmm...”

“Gọi là gì?” Động tác của Tưởng Văn Húc càng nhanh hơn, hắn ghì chặt lấy vòng eo mảnh khảnh hơn so với tưởng tượng, đưa đẩy đến mức tiếng khóc của cậu cũng không thoát ra được.

“Anh... Anh Tưởng...”

“Biết sai chưa?”

Ý thứ của Hạ Tri Thư hơi mơ hồ, ngây ngốc lắc đầu: “Không... Em không biết...”

Tưởng Văn Húc phủ phục lên tấm lưng trần của Hạ Tri Thư, âm thanh khàn khàn ôn nhu: “Có nhớ anh không hả?”

Hạ Tri Thư nức nở: “Nhớ... Rất nhớ...”

Đột nhiên Tưởng Văn Húc cảm thấy có tảng đá trong lòng mình rơi xuống, dường như còn có chút cảm giác vui mừng, cong môi ôn nhu hôn vành tai Hạ Tri Thư, động tác cũng dịu dàng hơn nhiều: “Ngoan... Anh cũng nhớ em lắm...”

Hạ Tri Thư nghe được câu như vậy lại cảm thấy nhiệt độ trên người từ từ hạ xuống, chỉ còn sót lại chút thất vọng, và cả đau đớn.

Em yêu anh, nhưng đừng coi em như kẻ ngu...

Lúc tan cuộc yêu Hạ Tri Thư nằm oặt trên giường, Tưởng Văn Húc ôm lấy cậu, để cậu nhào lên ngực mình. Đây là động tác hai người thích làm vào mấy năm đầu tiên, lúc đó vào mùa đông, họ không có tiền nộp phí sưởi ấm. Hạ Tri Thư sợ lạnh, Tưởng Văn Húc liền ôm cậu vào lòng thật chặt, hai người quấn lấy nhau trong chăn.

Rõ ràng khi bắt đầu đã không nghĩ để người ấy chịu khổ... Tưởng Văn Húc không ngủ được, trong bóng đêm nhẹ nhàng vuốt tóc Hạ Tri Thư, tại sao lại cam lòng bỏ người ở nhà mà ra ngoài chơi chứ? Có lẽ là bị ma xui quỷ khiến. Hoặc bởi vì luôn cảm thấy quan tâm thật lòng không hề giống với những chuyện vui đùa nhất thời kia.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 28

Hạ Tri Thư ngủ không sâu giấc, đã sớm tỉnh lại. Cả người cậu không có tí sức nào, lảo đảo đi tắm vội, đổi áo ngủ mới rồi lặng lẽ nằm xuống. Trên người hơi lạnh, trong chăn thì rất ấm áp, thân nhiệt của người đàn ông bên cạnh cao như một cái lò sưởi.

Mùa đông phương Bắc trời sáng muộn. Những ngày qua hình như Tưởng Văn Húc mệt muốn chết rồi, ngủ rất sâu. Hạ Tri Thư cắn cắn môi, dè dặt tới gần ôm lấy eo hắn. Yêu đến mức này, sợ hãi và vui vẻ đã khảm vào xương vào máu, dù thâm tách có thay đổi máu bao lần thì cũng không thể nào thay đổi được tình yêu ôn nhu dịu dàng.

Vì vậy vẫn còn một Hạ Tri Thư có thể theo Tưởng Văn Húc trải qua bảy năm sống khổ, chịu đựng ba năm hấn phóng đãng, lại dùng một năm cuối cùng của sinh mệnh yêu hắn đậm sâu. Ôn nhu lưu luyến như vậy, kiên quyết dũng cảm như kia, chỉ có mình Hạ Tri Thư.

Lúc Tưởng Văn Húc tỉnh lại, trong ngực mình là một cục bông tròn. Đang lúc hắn còn mơ màng liền ôm chặt người bên cạnh, trong tiềm thức hắn chẳng hề hoài nghi – ngoại trừ Hạ Tri Thư không ai có thể lưu lại cả đêm trên giường mình được.

Thật ra bao năm rồi mà thân hình Hạ Tri Thư không thay đổi quá nhiều, giống như một bé mèo nhỏ nằm trong ngực mình, không khác

gì với cậu thiếu niên ngoan ngoãn thời cấp ba kia. Tưởng Văn Húc cũng không rõ, bắt đầu từ khi nào người này đã không còn đánh mình như vậy nữa, không thèm để ý hấn cả đêm không về, cũng không hỏi những người bạn có ngôn từ ám muội với hấn. Hạ Tri Thư vẫn vậy, sau đó thay đổi, càng ngày càng trầm mặc, càng ngày càng tiêu tụy. Thậm chí, có một khoảng thời gian Tưởng Văn Húc cảm thấy mình mất hứng với Hạ Tri Thư, không muốn gặp cậu nữa. Nhưng tới hôm nay dường như hấn mới lờ mờ cảm giác được, không phải là mình không muốn gặp, mà là không dám. Hấn sợ nhìn thấy Hạ Tri Thư dịu dàng, đôi mắt thần thờ né tránh, trên giường thì vô thức bài xích.

Tưởng Văn Húc giơ tay vuốt gọn những sợi tóc lộn xộn trên mặt Hạ Tri Thư. Ánh mắt hấn nhìn cậu càng lúc càng thâm thúy ôn nhu, hô hấp cậu ổn định, phả vào ngực hấn ngưa ngưa, giống như cái vuốt nhỏ khẽ cào. Hấn không khống chế được mà sờ hai má đỏ bừng của Hạ Tri Thư, lúc chạm vào mới ngẩn ra – Hạ Tri Thư đang phát sốt.

“Tri Thư? Ngoan, dậy nào.” Tưởng Văn Húc nhú mày nhẹ nhàng nắm chóp mũi của Hạ Tri Thư.

Việc sốt nhẹ của Hạ Tri Thư đã thành thói quen, cũng không thấy quá khó chịu. Trái lại, khi bị Tưởng Văn Húc đánh thức cậu mới bắt đầu thấy mơ màng không thoải mái. Hạ Tri Thư nhẹ nhàng lắc đầu, phát ra âm thanh nặng giọng mũi mềm mại biểu thị từ chối.

Điều khiến Tưởng Văn Húc không chịu nổi nhất chính là việc hiềm lắm Hạ Tri Thư mới làm nũng như vậy, chỉ đành dèm kỹ chăn cho cậu rời rời giường tìm thuốc.

Không ngờ tủ sách trong gian thư phòng không lớn này đã trống hơn nửa. Trên giá bày đầy lọ thủy tinh không đồng dạng, bên trong hình như đựng thuốc, mà cũng không giống lắm, vì nếu là thuốc thì cũng quá kỳ quặc. Tưởng Văn Húc không nghĩ nhiều, vội vã mở tủ lấy thuốc định trước tiên đưa cho Hạ Tri Thư uống để hạ sốt.

“Uống thuốc rồi ngủ tiếp,” Tưởng Văn Húc ghé chén nước vào bên môi Hạ Tri Thư: “Đợi lát nữa anh nấu cháo cho em ăn nhé.”

Hạ Tri Thư hơi tỉnh, mệt mỏi đến gần uống thuốc.

Tưởng Văn Húc vỗ vỗ đỉnh đầu Hạ Tri Thư: “Tối qua làm mạnh quá hả?”

Hạ Tri Thư quán chần quay lưng không để ý tới.

“Hôm nay vừa lúc anh không phải làm gì, đợi lát nữa ăn cơm xong anh sẽ đưa em đi bệnh viện khám nhé. Có phải là em quá khắc nghiệt với bảo bối của anh không? Gày như vậy luôn này?”

Hạ Tri Thư hơi cứng người, rầu rĩ nói: “Không đi.” Dừng lại một chút mới nói tiếp: “Anh giúp em cho mèo ăn nhé.”

“Đừng nghịch nữa, nghe anh.” Tưởng Văn Húc chưa bao giờ chịu thua trong việc quyết định, có lẽ hẳn cũng cảm thấy khẩu khí của mình hơi cứng nhắc bèn nói thêm: “Anh đi ra ngoài giúp em cho mèo ăn, ngoan nào.”

Hạ Tri Thư nhìn Tưởng Văn Húc đi ra ngoài, cậu không muốn đi bệnh viện. Kết cục đã định rồi, chuyện bỏ lỡ thì cũng đã lỡ, bởi thường muợn đã là chuyện vô bổ. Dù là áy náy hay hổ thẹn thì đều dựa trên sự thương hại, Hạ Tri Thư không hề muốn một chút nào.

Anh đã làm gì chứ Tường Văn Húc? Mắt Hạ Tri Thư đau xót, nếu như hai tháng trước vào cái ngày đổ tuyết kia, Tường Văn Húc chịu trở về ăn một bữa sủi cảo với cậu, hỏi tại sao sắc mặt em lại thê lương như vậy, thì nhất định cậu sẽ không nhẫn nhịn đến bây giờ, cũng sẽ không chịu đựng một mình. Không phải chỉ cần tình yêu thì có thể chịu đựng hết thảy coi thường và đả kích, sống chết do trời, còn tình cảm và sinh mạng đều cho anh hết rồi.

Sắc mặt Hạ Tri Thư trắng bệch, cậu có thể giả vờ kiên cường, cũng có thể bày ra sự nhu nhược để kháng cự những điều mà cậu không muốn làm.

Lúc Tường Văn Húc trở lại phòng ngủ gọi Hạ Tri Thư ăn cơm, cậu đã khó chịu cuộn tròn người lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đầy mồ hôi lạnh. Người ấy ngửa mặt nhìn hắn, trong mắt dâng lên một tầng nước ươn ướt, há miệng gọi một tiếng: “Anh...”

“Trên người đau lắm...”

“Chỗ nào? Nói cho anh, chỗ nào đau? Tri Thư, đừng làm anh sợ...”

“Cả người không có sức, eo với chân mỏi lắm.”

Tường Văn Húc liền với lấy chăn đắp rồi ôm cậu vào ngực. Hắn chỉ cho rằng tối hôm qua mình dẫn vật cậu quá, lại gặp đúng lúc bị sốt nên mới khó chịu như vậy, bèn dịu dàng dỗ: “Vậy đợi lát nữa ăn chút cháo rồi em nằm thêm nhé? Hôm nào chúng ta lại đi kiểm tra sức khỏe sau. Anh ở nhà với em.”

Hạ Tri Thư đáp một tiếng, xem như lại cho qua một lần.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 29

Tưởng Văn Húc đúng là bận rộn, nói không có việc nên ở nhà cùng Hạ Tri Thư, nhưng chưa đến giữa trưa đã tiếp mười mấy cuộc điện thoại ngắn dài.

Hắn cúp điện thoại của thư ký, kéo kín cổ áo lông cho Hạ Tri Thư, sau đó lại dứt một thìa cháo cho cậu: “Ấm dạ dày lắm, đợi lát nữa anh sẽ nằm thêm với em một lúc.”

Hạ Tri Thư ngoan ngoãn lại gần ăn cháo, còn chưa kịp đáp lời đã thấy di động cạnh bàn lại vang lên.

Tưởng Văn Húc đặt bát cháo xuống lấy di động, lúc nhìn thấy tên hiển thị sắc mặt sầm xuống trong nháy mắt. Hắn nhanh chóng tắt máy, khi ngẩng đầu nhìn Hạ Tri Thư mặt vẫn đầy ý cười: “Nói sẽ ở cạnh em rồi, nếu để em nghe những việc vặt trong công ty thì không hay lắm.”

Ánh mắt của Hạ Tri Thư rất tốt, nhưng cậu chỉ giả vờ không nhìn thấy di động loé lên một chữ “Thẩm” ngắn gọn mà chói mắt.

Tâm tình bây giờ của Tưởng Văn Húc cũng không tốt, thực tế đến ý định giết chết Thẩm Tuý hắn cũng có. Ban đầu điều làm Tưởng Văn Húc vừa ý là trừ gương mặt của Thẩm Tuý ra thì cậu ta còn rất thức thời. Cậu ta chưa bao giờ vì bị lạnh nhạt mà giở thủ đoạn trẻ con, bất kể hắn tìm đến cậu ta lúc nào cũng đều hài lòng, cười lên hơi ngốc, nhưng nhìn rất ấm áp.

Đúng là Tưởng Văn Húc có động tâm, nên mới có thể để cậu ta bên người ba năm.

Nhưng bây giờ hắn càng ngày càng mất hứng. Cái lần ở nước Pháp kia rõ ràng Thẩm Tuý biết đó là điện thoại của Hạ Tri Thư mà còn dám mở miệng gọi hắn. Lần này Tưởng Văn Húc đã tắt cái điện thoại chuyên dùng để liên lạc với Thẩm Tuý, vậy mà cậu ta còn dám gọi đến số này? Tra xét? Quả thực là điên rồi, cậu ta cũng không nhìn xem mình đáng giá bao nhiêu? E rằng Thẩm Tuý cảm thấy nhấn nhin mấy năm nay đã có trọng lượng trong lòng Tưởng Văn Húc rồi, nên có ý muốn làm chính cung. Tưởng Văn Húc không thèm để ý việc Thẩm Tuý học ở đâu những thói quen và những động tác nhỏ của Hạ Tri Thư, thậm chí có lúc hắn còn có tâm tình hoài niệm mà phóng túng thưởng thức cậu ta. Nhưng Tưởng Văn Húc tuyệt đối không cho phép Thẩm Tuý dám nhúng tay vào những việc đến Hạ Tri Thư cũng chưa từng làm.

“Anh ăn một chút nhé?” Tiếng của Hạ Tri Thư khiến Tưởng Văn Húc hoàn hồn, vẫn là âm điệu mềm mại, hơi yếu ớt khàn khàn.

Tưởng Văn Húc lắc đầu, dứt nửa chén cháo còn lại cho Hạ Tri Thư: “Muốn đi đâu chơi nào? Qua tết anh có thể có sáu, bảy ngày rảnh rồi đấy.”

Đôi mày thanh tú của Hạ Tri Thư khẽ nhíu lại, cậu nghiêng đầu nhìn Tưởng Văn Húc, dáng vẻ ngoan ngoãn như một chú mèo con nũng nịu sượt qua ống quần: “Đi du lịch mệt mỏi lắm.”

Lòng dạ cứng rắn của Tưởng Văn Húc đã mềm nhũn, quả thực bị đào một hố nhỏ. Hắn để cái thìa xuống, ôm chầm lấy Hạ Tri Thư hôn lấy hôn để, đến khi trong miệng đầy hương cháo ngọt mới dừng lại: “Tri Thư... Tri Thư....” Tưởng Văn Húc kêu mấy lần, đột nhiên hắn

cảm thấy, bên ngoài làm gì có nhiều kích thích vậy chứ, vòng tới vòng lui thì hợp ý nhất vẫn chỉ là mỗi Hạ Tri Thư thôi sao.

Hạ Tri Thư bị hấn hôn hơi nhũn người, cậu hơi mơ hồ, không hiểu Tưởng Văn Húc muốn làm gì. Chắc là hoàng thượng lên cơn nghiện, nên tam cung lục viện cũng phải cùng dính mưa, thay phiên nhau một vòng mới đến phiên mình.

” Tưởng Văn Húc...” Hạ Tri Thư né cái hôn của Tưởng Văn Húc, ánh mắt hơi trống rỗng, “Năm đó mẹ anh nói hai ta sẽ không qua được ba mươi tuổi.”

Tưởng Văn Húc ngẩn người, những việc này như lưỡi dao găm đối với hai người, hấn không hiểu tại sao Hạ Tri Thư lại đột nhiên đề cập đến. Nhưng hấn vẫn hờ hững đỡ: “Năm nay em ba mươi, anh ba mốt, này không phải là đã vượt qua rồi sao?”

Hạ Tri Thư bất giác rơi nước mắt, cậu siết chặt vạt áo của Tưởng Văn Húc, bờ vai mỏng manh run bần bật, cậu nói: “Đúng vậy, đã vượt qua rồi.” Để chứng minh rằng mẹ anh đã sai, có nhấn nhện đến thế nào cũng phải chịu đựng qua ba mươi tuổi...

Trước mặt Tưởng Văn Húc, Hạ Tri Thư không hề dễ khóc, tính cậu yếu đuối, nhưng hiểu nhất là việc nhấn nhện. Những năm trước có chịu khổ bao nhiêu cũng không để ý, nhiều lúc còn bị Tưởng Văn Húc bắt nạt ở trên giường nữa. Hạ Tri Thư biết Tưởng Văn Húc có chút tính bạo dâm, nhưng mình lại không thể thoả mãn được đam mê của hấn. Cậu vừa khóc Tưởng Văn Húc sẽ không xuống tay nổi, sau đó lúc hoan ái Tưởng Văn Húc càng ngày càng ôn nhu, ôn nhu lâu thì cuồng dã sẽ bộc lộ trên giường người khác.

Nhưng giờ đây, Tưởng Văn Húc không biết Hạ Tri Thư khóc vì cái gì, khóc đến mức tim hần cũng nát tan. Hần không biết cái Hạ Tri Thư khóc là khóc cho hai người họ, người thì tình thâm không thọ, kẻ thì đa tình đa sầu.

Khóc cho chuyện tình mười bốn năm của họ đã đến lúc nhạt phai.

Thời cấp ba lúc tan học Tưởng Văn Húc kín đáo đưa cho Hạ Tri Thư một mảnh giấy, hần hỏi “Cậu biết rất thích một người là cảm giác gì không?”

Khi còn trẻ Tưởng Văn Húc không dễ nói chữ “Yêu” ra miệng, nhưng với Hạ Tri Thư thì chữ yêu không hề thiếu.

Đêm đó Hạ Tri Thư siết lấy mảnh giấy này nằm nghĩ trọn đêm. Cuối cùng cậu nghĩ đến câu nói của Hoàng Bích Vân* – Bao dung mà lặng im, không hỏi không oán, không đau thương.

*Hoàng Bích Vân là một nhà văn Hồng Kông nổi tiếng

Câu trả lời này Hạ Tri Thư đã đoán ngàn lần, đoán hơn mười năm, nhưng vẫn không trả lời Tưởng Văn Húc. Dường như trong lòng cậu, yêu là nói một câu sẽ ít đi một chút, càng theo dõi càng tra xét càng nhanh biến mất.

Nhưng cuối cùng vẫn mất đi.

Hạ Tri Thư khóc đến mệt mỏi, cuối cùng lúc ngủ trong ngực Tưởng Văn Húc, ngửi thấy hương hoa nhài mười bốn năm trước như có như không.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 30

Hạ Tri Thư mơ một giấc mộng rất dài. Trong mơ, cậu thấy trên bục giảng đầy những bụi phấn bay lả tả, có một cậu trai vai đeo cặp sách kiên nhẫn đợi cậu về nhà. Thấy trong ngày ông nội qua đời, trong sân một mảnh tịch liêu, các cụ già lặng lẽ cầm hoa, bệnh viện trắng toát nhuốm màu tuyệt vọng, còn cậu đứng một mình trong hành lang vắng vẻ khóc không thành tiếng.

Đến khi cậu trai vai đeo cặp sách đã lớn rồi, lại đổi sang Hạ Tri Thư chờ hấn về nhà. Hoa trong vườn ỹ rử úa tàn, Hạ Tri Thư thề, đời này cậu không chăm sóc hoa nữa.

Lúc Hạ Tri Thư tỉnh, ngoài trời đã tối mịt. Cậu nén cơn choáng váng mở cửa phòng ngủ, đèn ở phòng khách không ai bật, khói thuốc lớn vờn khắp phòng. Tường Văn Húc đứng cạnh cửa sổ sát đất hút thuốc, đốm lửa lập loè, gạt tàn chứa đầy tàn thuốc.

“Không phải anh nói cai thuốc rồi ư.” Hạ Tri Thư mở miệng, giọng hơi khàn.

Tường Văn Húc khẽ giật mình, dập tắt tàn thuốc: “Xin lỗi.”

Hạ Tri Thư bật đèn, nói: “Lúc anh phiền lòng sẽ luôn không nén được mà hút thuốc.”

“Anh đang phiền điều gì?” Hạ Tri Thư ngồi ở bậc cửa, kê trán vào cửa sổ trông ra phía xa.

Tưởng Văn Húc cười, xoay người sờ đầu cậu: “Em đừng đoán mò mà nhọc lòng, là chuyện làm ăn thôi.”

Hạ Tri Thư không đáp, chỉ thấy đầu choáng từng cơn, thấm trắng dưới chân bị máu nhuộm từng giọt, khiến cậu nhất thời chưa hoàn hồn lại được. Cậu kinh ngạc đưa tay sờ vết máu trên thấm, vì cú đầu mà máu càng chảy nhanh hơn.

Mãi đến khi Tưởng Văn Húc bắt gặp, cậu vẫn cố gắng hít mũi, chẳng quan tâm điều gì, chỉ biết cố ngăn máu chảy ra.

“Nghĩ cái gì thế? Ngẩng đầu lên nhanh! Ngẩng đầu lên!” Tưởng Văn Húc cuống lên, vội vã ngồi xổm xuống để cậu ngửa đầu lên đùi mình, trên tay và quần áo dính đầy máu nhơm nhớp.

Dần vật hồi lâu mới cầm máu được, Tưởng Văn Húc ôm ngang cậu vào phòng tắm, cẩn thận điều chỉnh nước ấm.

“Sao đột nhiên lại chảy máu mũi?”

Hạ Tri Thư nhú mày, vì mất máu mà sắc mặt trắng bệch: “Do không khí khô quá.”

“Mùa đông ở phương bắc hanh khô. Ngày mai anh tìm người mua cho em cái điều hòa hơi nước.” Tưởng Văn Húc giúp cậu rửa sạch mặt mũi. Trên quần áo của cậu cũng dính vết máu, hắn định bảo cậu cởi đồ rồi cùng tắm, nhưng không ngờ bị cậu đẩy ra.

Phản ứng của Hạ Tri Thư rất lớn, cậu vừa đẩy Tưởng Văn Húc ra rồi lập tức nắm cổ áo mình, ngón tay bấu chặt đến tái xanh.

Tưởng Văn Húc ngăn cả người: “Em sao vậy?” Hắn hơi xấu hổ, còn có một chút tủi thân không nói thành lời, thêm cả một chút khó

hiều nữa: “Quần áo bẩn cả rồi.”

“Để em tự cởi.” Ánh mắt Hạ Tri Thư chéch xuống thân thể Tưởng Văn Húc, biểu hiện vẫn là kháng cự.

Sắc mặt Tưởng Văn Húc tối sầm: “Bẩn như vậy, toàn là mùi máu, anh không có hứng thú kia đâu.”

Hạ Tri Thư biết hắn đã hiểu lầm, nhưng chẳng có cách nào để nói ra. Cuối cùng chỉ có thể nhìn Tưởng Văn Húc không nói lời nào, rửa sạch tay rồi ra khỏi phòng tắm. Có điều năm phút sau đó, âm thanh đóng cửa vọng đến, Tưởng Văn Húc đã ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, tùy tiện tìm một tình nhân còn biết điều hơn cậu nhiều, nhưng hắn hết lần này tới lần khác muốn ở lại đây nhìn nhin chịu đựng cuộc sống chẳng khác nào làm thiếp. Hạ Tri Thư chậm rãi cởi quần áo, trên cánh tay chi chít vết kim, một vết rồi một vết, hợp thành một mảng xanh tím.

Cậu ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, rồi bỗng thấy sợ hãi. Cậu cảm thấy hình như mình cần phải quyết định một chuyện gì đó, ví dụ như, nên tìm chỗ nào để dừng chân. Cho dù có chết ở đâu cũng phải làm phiền tới người khác, nếu cậu chết trong nhà, mười ngày nửa tháng không ai phát hiện, bộ dáng khi ấy nhất định rất khó coi, dọa Tưởng Văn Húc cũng không tốt.

Hạ Tri Thư nghĩ rồi đột nhiên nhếch môi cười, lúc này cậu mới cảm thấy quá trình chết đi của một người cũng không phải quá khó khăn, cái khó nhất là sau khi chết sẽ như thế nào.

Nước ấm khiến cậu như nhũn ra, cậu cũng không ngâm lâu, nhân lúc còn chút sức lực thì đứng dậy lau người. Cẩn thận mặc lớp

đồ ngủ dày liền cảm thấy ấm hơn hẳn.

Mùi thuốc lá ngoài phòng khách còn chưa tan hết, không khó để nhận ra là mùi thuốc lá Suyan. Hạ Tri Thư ngửi đến mơ màng.

Khi cơn đau đầu ập tới, bấy giờ cậu mới phát hiện mình quên uống thuốc, thế là lại ép mình đi nấu nước, một nắm thuốc vào đến dạ dày lập tức cuộn lên thật lâu.

Hạ Tri Thư nằm trên sofa đợi ngấm thuốc, con mèo chơi bên cạnh, nhẹ đưa vuốt chạm vào người cậu, ngứa ngứa.

Lúc nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, Hạ Tri Thư còn nghĩ là ảo giác, mãi đến thấy sắc mặt hầm hầm của người kia mới kịp phản ứng.

“Đừng mãi chơi với mèo nữa, rửa tay ăn cơm.” Mặt Tưởng Văn Húc vẫn lạnh tanh, lúc này hẳn ra ngoài là để mua cơm mang về.

“Gan xào, cho em bổ máu.” Tưởng Văn Húc bày đồ ăn ra bàn, giọng điệu chẳng mấy thân thiện nhưng sắc mặt đã dịu dàng hơn.

Hạ Tri Thư ngồi ngẩn ra trước bàn ăn, nghĩ đến thật lâu về trước, Tưởng Văn Húc sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà mặt nặng mày nhẹ với cậu.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 31

Có lẽ Tưởng Văn Húc đã hồi tâm. Cái khác Hạ Tri Thư không nhìn ra, nhưng ít nhất người đàn ông này cũng đã nhớ đâu là nhà rồi. Bình thường buổi sáng hán đi làm, buổi tối dù có xã giao trễ đến mấy cũng nhớ đường về nhà.

Bệnh của Hạ Tri Thư vẫn vậy, không tốt hơn cũng không xấu đi, đến khi tới bệnh viện cậu mới phát hiện bác sĩ Ngải cứ luôn tránh mặt cậu. Hạ Tri Thư cũng chẳng nghĩ nhiều về việc đổi bác sĩ, chỉ nghĩ do Ngải Tử Du quá bận mà thôi. Hôm ấy cậu thấy Ngải Tử Du ra khỏi phòng làm việc, đi lướt qua cậu như chưa từng quen biết, khi ấy cậu mới hiểu được gì đó.

Nhưng cậu vẫn có điều không hiểu, trong ấn tượng của cậu, Ngải Tử Du vẫn rất quan tâm cậu, quan hệ của hai người cũng có thể xem là bạn bè, vậy mà bây giờ lại lạnh lùng đến vậy. Hạ Tri Thư không quá nhạy cảm với mấy việc đối nhân xử thế, hơn nữa việc này không rõ ngọn nguồn thì chẳng cách nào hiểu được.

Hạ Tri Thư tiếp tục đến bệnh viện hóa trị, lần này là lần thứ ba, đến một người thân ở cạnh cũng không có.

Quá trình trị liệu vẫn dài dằng dặc và dày vò, đến mức mùa đông này đọng lại trong ký ức của cậu chỉ có buồn chán đặng đặng, gió dường như chưa từng ngừng thổi, trong mắt ngoài bầu trời xám xịt thì chỉ còn lại bức tường trắng xóa trong bệnh viện.

Ngày đó, sau khi hóa trị xong, Hạ Tri Thư nằm gần mười phút mới có được chút sức để ngồi dậy. Cậu vịn tường bước đi, sắc mặt tái đến mức có thể hòa thành một thể với màu tường, tất cả của cậu ngoại trừ cô đơn và tiều tụy ra thì chỉ còn lại một nắm xương.

Hạ Tri Thư đau đầu buồn nôn, vì ảnh hưởng bởi đợt hóa trị mà ngay cả đường nhìn cũng mơ hồ. Cậu thật sự không kiên trì nổi nữa, bèn chậm rãi ngồi xuống chờ cơn choáng váng qua đi. Hạ Tri Thư nghỉ một lúc lâu, đến khi trước mắt đã rõ ràng mới chột thấy một người. Đập vào mắt là đôi giày da hươu, kế đến là ống quần thẳng tắp, áo khoác trắng, đến cuối cùng là một gương mặt anh tuấn.

“Đến chỗ tôi nghỉ một lúc nhé?” Đồng tử của Ngải Tử Du có màu nâu rất dịu dàng, ánh mắt anh nhìn Hạ Tri Thư có một chút bi thương không nói thành lời.

Hạ Tri Thư cắn môi đứng dậy, nhưng thật sự đã cố hết sức. Ngải Tử Du không kiềm chế đỡ cậu dậy như thường ngày, lần này anh trực tiếp ôm ngang Hạ Tri Thư vào ngực.

“Bác sĩ!” Hạ Tri Thư hoảng sợ hét một tiếng.

Ngải Tử Du đến lông mày cũng không nhíu, bước nhanh về phía trước. Trái lại Hạ Tri Thư lúng túng vô cùng, hô lớn hai lần: “Bác sĩ!” Ánh mắt của người bệnh xung quanh nhìn bác sĩ từ nghi vấn dần chuyển thành hiểu rõ.

Bày biện trong phòng nghỉ vẫn không có gì thay đổi, chỉ có cái chăn gần đây không được phơi nắng đã hơi ngả màu.

“Cảm ơn bác sĩ.” Tim Hạ Tri Thư vẫn còn đập mạnh, mặt mày vì thiếu ô xi mà đỏ bừng.

Ngải Tử Du đặt Hạ Tri Thư lên giường rồi vẫn cúi đầu, cũng không lên tiếng, không khí trong phòng dường như ngưng đọng lại.

Hạ Tri Thư mím môi, nhẹ kéo ống tay áo anh hai lần: “Sao vậy?”

Ngải Tử Du bỗng ngẩng đầu, ôm chặt Hạ Tri Thư: “...Xin lỗi ... xin lỗi... xin lỗi...”

Vành mắt Ngải Tử Du đỏ ửng, Hạ Tri Thư thấy trong đó chứa đầy bi thương như muốn nhấn chìm người đến chết.

“Sao vậy?” Bả vai Hạ Tri Thư cứng đờ, sau đó liền thả lỏng, cậu vỗ lưng bác sĩ như an ủi: “Anh sao vậy?”

“Tủi... tủi...” Ngải Tử Du nghẹn ngào: “Tủi hợp với cậu tôi đã tìm được... Đó rõ ràng là của cậu. Nhưng con trai của thị trưởng cũng cần gấp, người hiến tủy đó vừa kiểm tra đi ra đã bị họ đưa đi...”

Hạ Tri Thư ngẩn người, sau đó nở nụ cười: “Chỉ có vậy thôi? Không sao, tôi còn tưởng rằng anh bị cái gì.” Giọng Hạ Tri Thư rất dịu dàng, không những không uất ức mà trái lại còn an ủi người khác: “Không có tủi phù hợp thì có thể tìm tiếp, con trai của thị trưởng nhất định là được cưng chiều hơn tôi, cho cậu ta trước cũng chẳng có vấn đề gì.”

“Vốn không phải vậy, cậu quan nhị đại kia lấy tủy cho tình nhân bị bệnh của cậu ta.”

“Có tình có nghĩa, lấy công làm tư, người này cũng đâu có tệ.” Hạ Tri Thư vẫn còn tâm trạng trên Ngải Tử Du. Cậu đương nhiên rõ tìm được tủ phù hợp khó đến nhường nào, bỏ lỡ cơ hội này gần như đồng nghĩa với con đường sống của cậu đã mất. Nhưng có thể chỉ vậy thôi, sống chết do trời, tại số cả.

“Không, tôi sẽ cầu xin anh tôi, nhất định có cách... Tri Thư, nhất định sẽ có cách.”

Hạ Tri Thư sợ nhất là thấy người khác khổ sở vì mình, cảm giác này còn khó chịu hơn đau đớn của bản thân. Cuối cùng mắt cậu cũng ửng ửng đỏ: “Bác sĩ... Bác sĩ Ngải, không sao, tôi chỉ là một trong những bệnh nhân của anh, không chữa khỏi cho tôi là lẽ đương nhiên, không phải ngoài ý muốn.”

Ngải Tử Du đứng dậy, cúi xuống nhìn Hạ Tri Thư, trong mắt chứa thứ gì đó lấp lánh: “Tôi không muốn chỉ coi em là bệnh nhân...”

Hạ Tri Thư còn chưa kịp nói gì đã thấy Ngải Tử Du kề sát lại nắm lấy vai mình, sau đó mang theo tâm tình thất bại bị dồn nén hôn lên môi cậu: “Tri Thư, tôi rất thích em, rất thích... Tôi không muốn như vậy nên mới trốn tránh em, nhưng tôi thật sự không nhịn được... Tôi thật sự rất sợ.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 32

Hạ Tri Thư trợn mắt, kinh ngạc đến nỗi quên cả giấy dựa. Đến khi cảm giác đầu lưỡi người kia đang thăm dò vào khoang miệng, cậu mới kịp phản ứng mà cắn người đàn ông trước mặt thật mạnh.

Ngải Tử Du buông Hạ Tri Thư ra, mùi máu trong miệng như giúp anh tỉnh táo hơn. Anh muốn xin lỗi Hạ Tri Thư, cho cậu cái ôm an ủi như một người bạn, nhưng khi anh ngẩng lên chỉ thấy sắc mặt Hạ Tri Thư tái nhợt, vẻ chán ghét và không tin tưởng như bị ruồng bỏ hiện lên rõ ràng.

“Tri Thư...” Ngải Tử Du dè dặt gọi tên Hạ Tri Thư, định đưa tay chạm mu bàn tay cậu thì lập tức bị gạt ra, tiếp đó còn ăn thêm một cái tát vang dội.

Hạ Tri Thư đẩy Ngải Tử Du, xuống giường, một câu cũng không nói, lúc này trong mắt cậu không có gì ngoài cánh cửa ra vào.

Ngải Tử Du vội nắm tay cậu: “Là lỗi của tôi. Thân thể em không tốt, nằm một lát hẵng về được không?”

Hạ Tri Thư cắn chặt răng dùng sức rút tay ra, Ngải Tử Du sợ cậu bị thương nên chỉ đành buông tay. Hôm nay anh đã quá xúc động, cứ như bị quỷ ám, cơ thể không còn nghe theo sự điều khiển của đại não.

“Tri Thư, Tri Thư.” Ngải Tử Du không ngăn được cậu, chỉ có thể nhắm mắt bám theo cậu ra khỏi phòng, sau đó đi qua hành lang bệnh viện: “Tôi thật sự thích em mà, em ghét tôi đến vậy sao?”

Truyện Mười năm yêu anh anh nhất được post tại wordpress Mèo Xù (banhbaotrungcut.wordpress.com)

Hạ Tri Thư đột ngột dừng bước, quay đầu lại nhìn Ngải Tử Du thật lâu mới dời đi, giọng cậu vẫn điềm đạm nhỏ nhẹ như thường: “Tôi chỉ không muốn thấy anh tiếp tục mắc sai lầm, không phải anh không tốt, là tôi tự biết mình không thể cản trở tương lai của anh.”

Kỳ quái là Ngải Tử Du không hề để ý thái độ xa cách và lời từ chối của Hạ Tri Thư, lúc này anh mới phát hiện Hạ Tri Thư đi gấp đến mức quên cả áo khoác. Hệ miễn dịch của người bệnh vốn đã không tốt, đều sợ lạnh, mà bệnh của Hạ Tri Thư còn đặc biệt nặng, nhiễm lạnh mà phát sốt sẽ không tốt.

Ngải Tử Du hoảng đến mức luống cuống tay chân, anh cởi áo khoác trắng trên người mình xuống, lộn ngược lại khoác cho cậu. Giọng anh gần như khản cầu: “Đừng nói nữa, tôi không ép em. Trời lạnh lắm, tôi đưa em về cho nhanh, nếu em còn muốn từ chối tôi thì đợi lên xe rồi nói, được không?”

Tim Hạ Tri Thư hẫng một nhịp, lúc này cậu bỗng thấy oan ức thay Ngải Tử Du. Một bác sĩ trẻ tuổi giàu có, lúc đầu gặp nhau vẫn luôn tự kiểm chế chính mình, vậy mà bây giờ chỉ vì cậu mà đỏ mắt, nói ra câu cầu khẩn với cậu một cách hèn mọn, hỏi cậu có được hay không, có ghét anh hay không. Tội gì phải vậy? Một người tốt đến nhường này cơ mà. Hạ Tri Thư vẫn đối đãi với Ngải Tử Du như bạn bè thân thiết, dù sao việc đến nước này cậu cũng không nỡ để anh khó xử nữa.

Bác sĩ thấy Hạ Tri Thư không có ý từ chối, liền cẩn thận nắm bàn tay lạnh buốt của cậu. Tay Ngải Tử Du khô ráo ấm áp, anh không kiềm được muốn cho người kia một ít hơi ấm, lúc đầu là anh nắm bàn tay lạnh như băng đó, cuối cùng là mười ngón đan chặt vào nhau.

Hạ Tri Thư lên xe rồi cởi áo khoác xuống. Nhưng cuối cùng cậu không đặt sang một bên, do dự một chốc rồi gấp chiếc áo lại ngay ngắn.

Ngải Tử Du hiếm khi được cảm nhận cảm giác nắm tay, mỗi giây đều thấy trái tim vỡ thành từng mảnh, bây giờ lại còn có thể vừa chịu đựng đau đớn vừa thưởng thức từng sợi ngọt ngào.

Anh chỉnh độ ấm cao hơn một chút, để tốc độ xe chậm hơn.

“Xin lỗi em.” Cuối cùng Ngải Tử Du vẫn là người phá vỡ sự im lặng: “Nhưng tôi nghĩ thích một người không hề sai. Tôi chỉ sai vì gần gũi em khi chưa có sự đồng ý của em.”

Hạ Tri Thư xoay chiếc nhẫn bạc ở ngón áp út tay phải, vuốt nhẹ một lần: “Là tôi sai, anh đã chăm sóc tôi, nhưng tôi không cách nào báo đáp cho anh. Bất kể anh ôm tâm tư gì ở cạnh tôi thì lòng tốt của anh đối với tôi là thật.”

“Tôi vốn không ôm tâm tư gì với em cả.” Ngải Tử Du cảm thấy lòng tốt của mình bị chà đạp.

Hạ Tri Thư trái lại coi như hiểu rõ, cười nói: “Không có.”

Xe vẫn đứng ở cửa vào, Hạ Tri Thư xuống xe gõ vào cửa sổ bên ghế lái. Cửa sổ hạ xuống, nụ cười của cậu nhuốm phần mặt mũi:

“Anh xem, bộ dáng này của tôi làm người ta quá ngán ngẩm, chỉ còn lại cái xác khô mà thôi, cũng chẳng có gì cho anh thoải mái được.”

Sắc mặt Ngải Tử Du thoáng chốc trắng bệch, môi cũng tái nhợt: “VẬY mà trước giờ tôi không biết em có thể tàn nhẫn đến như vậy.” Thanh đao này cửa từng vết từng vết vào tim, giết người cũng không thấy máu.

Hạ Tri Thư chỉ mặc chiếc áo mỏng đi trong gió, dung mạo này đứng giữa mùa đông lại toát lên vẻ tươi đẹp khôn cùng. Cậu xoay người phát tay, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Ngải Tử Du.

Không phải ai yêu trước cũng chịu thiệt, ví dụ như Tưởng Văn Húc.

Nhưng bạn yêu một người không yêu bạn thì chắc chắn bạn thua, ví dụ như Ngải Tử Du.

Hạ Tri Thư mở cửa vào nhà, tay của cậu đã lạnh đến đông cứng. Cậu vừa hà hơi vừa đổi giày, thấy đôi giày da Ý mười sáu lỗ khắc hoa mà Tưởng Văn Húc đi buổi sáng ở đây cậu mới biết trong nhà có người.

Tưởng Văn Húc bữa bận nhiều việc, đi sớm về về muộn, ban ngày hẳn vốn chẳng quan tâm tới Hạ Tri Thư. Hai người chẳng ai làm lỡ việc của ai, một người đi làm, một người đi bệnh viện, tốt cả đôi đường. Hạ Tri Thư nhìn đồng hồ, chỉ mới năm giờ chiều, cậu thật sự không ngờ Tưởng Văn Húc lại về sớm như vậy.

Tưởng Văn Húc nghe thấy tiếng cửa mở. Hạ Tri Thư vừa đi vài bước, cửa phòng sách liền mở ra, trong tay hắn còn cầm một xấp

báo cáo bằng tiếng anh, trên sống mũi là gọng kính bằng vàng.
Giọng hần ôn hòa hỏi: “Nói cho anh biết em đã đi đâu.”

Không hiểu sao Hạ Tri Thư lại rùng mình một cái.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 33

Tưởng Văn Húc không để lộ vẻ mặt gì, ánh mắt hần nhìn Hạ Tri Thư giống như lúc nhìn báo cáo và hợp đồng, không gợn sóng, lạnh lẽo mà lý trí. Chỉ ít bây giờ vẫn còn một chút lý trí như thế.

“Áo khoác em đâu?” Ánh mắt Tưởng Văn Húc quét một vòng người Hạ Tri Thư, lấy tay gỡ kính xuống. Hần cận thị nhẹ, chỉ lúc nào nghiên cứu hợp đồng đàm phán rất quan trọng mới đeo một lúc.

Hạ Tri Thư cảm thấy có lẽ mình lạnh quá, nên phản ứng cũng chậm đi. Cậu hơi thất thần cười với Tưởng Văn Húc, nói nhỏ: “Anh đã ăn tối chưa?”

Vẻ mặt Tưởng Văn Húc đổi thành lạnh lùng trong nháy mắt, một xấp văn kiện đập vào mặt Hạ Tri Thư. Tập văn kiện kia không kẹp lại, trang giấy bay lả tả trên người, cũng không đau, nhưng cái bi thương ấy rơi vào lòng Hạ Tri Thư.

Vốn hôm nay tâm tình Tưởng Văn Húc rất tốt, hắn đã cạnh tranh hạng mục kia lâu rồi, rốt cuộc cũng tạo được quan hệ với con trai cưng của thị trường Lý. Vị thái tử gia này lại còn là một người si tình, vì tình nhân mắc bệnh nan y nên không có tinh thần làm gì cả. Gần đây có người nói đã tìm được tuỷ xương, gã cao hứng nên dễ dàng đưa chỗ tốt cho mình. Giờ công tác đã kết thúc rồi, Tưởng Văn Húc nghĩ cũng đã lạnh nhạt Hạ Tri Thư rất lâu, nghĩ về nhà phải ở cùng cậu nhiều hơn. Kết quả là người không ở nhà.

Edit: Mèo Xù (banhbaotrungcut.wordpress.com)

Thật ra nếu chỉ như vậy thì Tưởng Văn Húc sẽ không phát hoá như thế với Hạ Tri Thư đâu. Hắn biết cậu ra ngoài mua đồ ăn hoặc vật dụng hằng ngày là rất bình thường, bèn kiên nhẫn chờ người về nhà, kết quả phải chờ rất lâu. Lúc không ai nói chuyện với mình bèn muốn tìm gì đó để làm, hắn không muốn làm việc ở nhà, đột nhiên nhớ lại năm ngoái Hạ Tri Thư mua cho mình một cái khăn quàng cổ. Hai ngày nữa là tới đầu năm, hắn muốn đưa Hạ Tri Thư đến Cáp Nhĩ Tân xem tượng băng, mang cái khăn quàng cổ kia cũng coi như lấy lòng người yêu, biểu thị thái độ rất nhớ tình cũ của mình.

Vấn đề xảy ra ở một cái khăn quàng cổ.

Khi lấy cái khăn quàng Burberry được gấp gọn gàng trong túi giấy ra, Tưởng Văn Húc còn nghĩ một lúc lâu rằng mình có cái khăn như thế từ lúc nào. Hắn rất dễ tâm với những gì mình có từ trước đến giờ, nên dám khẳng định cái khăn này không phải cả mình. Vậy là của ai? Hạ Tri Thư tuyệt đối không nỡ mua chiếc khăn đắt như vậy. Đưa cho mình ư? Nhưng nhãn mác đã gỡ rồi, nhìn cũng giống đã được sử dụng.

Tưởng Văn Húc đưa khăn lên mũi, hắn ngửi thấy mùi nước khử trùng thanh lạnh của bệnh viện. Trong đầu đột nhiên hiện lên vị bác sĩ lái xe Ferrari, tặng chậu hoa lan trị giá hai triệu kia.

Chuyện đến mức này thì đã rất nghiêm trọng. Ham muốn sở hữu của Tưởng Văn Húc rất mạnh, nhưng bình thường Hạ Tri Thư hiểu chuyện ngoan ngoãn rất ít ra ngoài nên hắn cũng ít biểu lộ ra. Tưởng Văn Húc nghĩ, ở nơi mình không biết, người mình yên tâm nhất đã làm cái gì. Không chừng Hạ Tri Thư không chịu nổi tịch mịch, trong nhà trừ khăn quàng của người đàn ông khác liệu có phải

còn có nhiều thứ chướng mắt không, bọn họ đã làm gì trong nhà mình, vô số đêm mình không về, liệu cái giường kia đã từng có hai người quần quít trên đó.

Càng nghĩ càng buồn nôn, đôi khi trí tưởng tượng là thứ rất hại người. Tưởng Văn Húc suy nghĩ cả buổi chiều, cũng đợi Hạ Tri Thư cả chiều hôm đó.

Mua cái gì mà mua cả buổi vậy chứ? Sợ là đi hẹn hò rồi.

Tưởng Văn Húc còn chưa kịp nghĩ linh tinh đến lỗi của mình và người có lỗi thì Hạ Tri Thư đã về.

“Con mẹ nó em có phải là Hạ Tri Thư không? Sao anh không biết một kẻ phản ứng như cá chết trên giường vẫn có thể quyến rũ đàn ông nhỉ?” Tưởng Văn Húc cười lạnh nheo mắt nhìn Hạ Tri Thư, ánh mắt đó khiến người đau đớn.

Hạ Tri Thư rũ mi, chậm rãi ngồi xuống nhật từng trang giấy. Cậu không muốn nói nhiều với một người đàn ông cố tình gây sự, tuy rằng mấy câu nói của hắn còn khiến mình tổn thương hơn so với gió Bắc lạnh buốt ở bên ngoài.

Nhưng thái độ của cậu càng khiến Tưởng Văn Húc nghĩ đó là coi thường, nói nặng hơn là chấp nhận.

Tưởng Văn Húc hoàn toàn bị chọc giận, càng nhìn Hạ Tri Thư im lặng càng chướng mắt, bèn đi tới đá mạnh một cái vào vai Hạ Tri Thư vẫn đang nửa quỳ.

Hạ Tri Thư không ngờ Tưởng Văn Húc lại đột nhiên động thủ, chỉ thấy trên vai đau đớn, sau đó phần lưng bị va mạnh vào gờ nhọn của bàn trà.

Sau khi trích tuỷ xương, eo của Hạ Tri Thư vẫn không tốt lắm, bị cú va chạm này càng đau đến mức cuộn tròn người lại.

“Anh hỏi một lần nữa, em đã đi đâu.” Tưởng Văn Húc làm như không thấy cơn đau của cậu, vẫn chỉ có một câu chất vấn lạnh lùng như vậy.

“Bệnh viện.” Mặt Hạ Tri Thư trắng bệch ngẩng đầu nhìn về phía Tưởng Văn Húc, trong mắt là bi thương đau đớn.

“Có phải quần áo cũng quên ở bệnh viện không?” Tưởng Văn Húc nhếch mép, khom lưng nhắc nhở Hạ Tri Thư.

“Đúng.” Hạ Tri Thư không có cách nào giải thích được, sự thật đúng là như vậy, Tưởng Văn Húc sẽ đoán mò như thế nào cậu cũng không rõ.

Tưởng Văn Húc chậm rãi nhíu mày, hần buông cầm Hạ Tri Thư ra, trong mắt đều là căm ghét. Hắn giống như một cô gái nhỏ lần đầu tiên nghe được trò đùa khiêu dâm, dùng ngữ khí kinh dị và ác ý đánh giá: “Sao em lại tiện thể nhỉ?”

“Làm với bác sĩ đó ở chỗ nào thoải mái hơn? Phòng bệnh? Phòng nghỉ? Hay giường nhà tôi?”

Hạ Tri Thư đột nhiên ngẩng đầu, không thể nào tin nổi. Dùng kiểu nói ác độc này sỉ nhục cậu, đây đúng là người đàn ông mà cậu từng mót tim mót phổi yêu hơn nửa đời ư?

Hạ Tri Thư tồn sức đứng lên, cậu cố gắng đứng vững: “Tưởng Văn Húc!”

Cậu cũng rất bực vì mình đã không có sức rồi mà vẫn có thể kêu tên người đàn ông kia long trọng và rõ ràng đến thế.

“Anh dựa vào gì mà nói tôi? Anh dám đảm bảo rằng mình vẫn sạch sẽ không? Anh lằng loàn bên ngoài thì được, dựa vào đâu mà hùng hồn! Anh cho rằng tôi không biết ư? Anh thật sự coi coi tôi là đồ ngu đúng không? Con mẹ nó anh cũng không tốt đẹp gì đâu!”

Hạ Tri Thư chưa nói xong đã trúng một bạt tai.

Tưởng Văn Húc then quá thành giận, hấn không nghĩ tới việc mình đang tiêu chuẩn kép, chỉ nghĩ đến việc Hạ Tri Thư giống mình, có phải cũng không sạch sẽ không? Đây là bảo bối từ năm mười mấy tuổi mình đã độc chiếm không cho ai nhìn.

Bạt tai này khiến Hạ Tri Thư ngẩn ngơ, lỗ tai ong ong. Tưởng Văn Húc tiến lên siết chặt cổ tay Hạ Tri Thư kéo vào phòng ngủ. Hấn không phải là bác sĩ thương xót Hạ Tri Thư không dám nặng tay, lực tay của hấn mạnh, khiến cổ tay Hạ Tri Thư xanh tím.

“Tôi ra ngoài gặp dịp thì chơi vì không thể từ chối, em ở nhà có gì bị khó dễ chứ? Em ái muội với người ta là vì cái gì? Hả? Chắc em thèm chịch đúng không!”

Cái khăn quàng gây rắc rối kia bị vứt trên giường. Tấm ga giường, đệm giường bị vứt xuống đất, là Tưởng Văn Húc chề bần nên ném xuống.

Hạ Tri Thư nhìn cái khăn kia hồi lâu mới nhớ lại, ngày đó bác sĩ đưa cậu về nhà quàng lên cổ cậu. Hạ Tri Thư gấp gọn lại, định lúc đi bệnh viện trả lại, kết quả là quên mất.

“Ai?” Tưởng Văn Húc chỉ cái khăn.

Hạ Tri Thư cười hơi thê lương: “Bác sĩ.”

“Quần áo của em ở chỗ bác sĩ, khăn quàng của hấn lại ở nhà mình. Hai người đừng có vô liêm sỉ như vậy được không?”

Hạ Tri Thư muốn cho Tưởng Văn Húc một bạt tai, muốn hấn đừng có nói chuyện kỳ quặc như thế, nhưng cậu tức đến mức không thốt nên lời, cổ họng trào máu.

Cậu bị Tưởng Văn Húc nhấn ở trên giường, sau lưng bị cắn đau, sàng giường rất lạnh, rất cứng.

“Tôi hận anh.” Lúc Tưởng Văn Húc nghiêng người tới Hạ Tri Thư không chống cự, đến ngữ điệu của cậu cũng bình thản, nhưng ba chữ mạnh mẽ như vậy khiến Tưởng Văn Húc rung mình một cái.

Sau nháy mắt khiếp đảm là sự tức giận càng mạnh mẽ hơn. Tưởng Văn Húc giật cái khăn quàng cổ kia trói chặt tay Hạ Tri Thư: “Em được lắm, có bản lĩnh đấy. Cái gì cũng dám nói đúng không? Con mẹ nó hôm nay không để em nhớ lâu chút anh sẽ cùng họ với em!”

Đầu mũi Hạ Tri Thư quấn quanh mùi nước khử trùng trên khăn quàng, cậu đột nhiên thất thần. Lúc bác sĩ Ngải ôm lấy cậu cũng là cái mùi này, động tác của anh ấy cẩn thận dè dặt lắm, có lẽ là thích đến mức nặng tay cũng không làm được.

Còn Tưởng Văn Húc hiện giờ?

Quần áo của hai người không cởi ra hết, Tưởng Văn Húc chỉ kéo khoá quần.

“Đồ đê tiện,” Tưởng Văn Húc ra tay rất nặng, chút thương tiếc cũng không có: “Lẽ ra anh không nên... Để em ở nhà!”

Hạ Tri Thư đau đớn cuộn tròn run rẩy dưới thân Tưởng Văn Húc, sâu trong thân thể như bị một con dao đâm thủng. Tưởng Văn Húc không bôi trơn, chỉ dùng ngón tay thấm nước bọt để tiện chen vào mà thôi.

Chưa từng đau đến thế. Dường như Tưởng Văn Húc mới thẳng lưng đi vào Hạ Tri Thư đã bị xé rách chảy máu.

Hạ Tri Thư cắn chặt răng cũng không kìm được tiếng rên rỉ, sau đó cậu bắt đầu cắn môi cắn lưỡi mình, sau đó đến khoang miệng mềm mại.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 34

Hạ Tri Thư nửa tỉnh nửa mê, lúc đau đớn nhất còn hoảng hốt nghĩ mình sắp chết rồi. Cậu đau đến mức khóc cũng không khóc được, trên trán rỉ một tầng mồ hôi lạnh.

Thật ra trong quá trình này Tưởng Văn Húc cũng không thoải mái, nơi khô khốc chật hẹp siết hằn đau đớn, nhưng vì tức giận, nhất định phải dần vật bắt nạt Hạ Tri Thư không cho thoải mái.

“Biết sai chưa?”

Cuối cùng lúc kết thúc Hạ Tri Thư nghe thấy một câu như vậy, cậu chậm rãi nghiêng người cuộn tròn lại, cái cằm gầy gò chạm vào đầu gối. Cậu không nói lời nào, cảm giác nhiệt độ trên người mình đều đã trôi tuột ra ngoài theo từng lần ra vào của Tưởng Văn Húc, không còn dư lại chút nào cả.

Nhưng mà, rốt cuộc mình đã sai ở đâu chứ? Ánh mắt Hạ Tri Thư ảm đạm, như phủ kín một tầng hơi nước, cái gì cũng không tiến vào nữa.

“Nói chuyện,” Tưởng Văn Húc cau mày cúi người xuống xoay mặt Hạ Tri Thư lại, rõ ràng hấn đã cho Hạ Tri Thư một bậc thang, nhưng không ngờ lại bị người ta coi nhẹ: “Không đủ sảng khoái nên nằm đó chờ anh sao?”

Hạ Tri Thư nương theo sức của Tưởng Văn Húc mà nghiêng mặt qua, đến việc điều chỉnh tiêu cự mắt cậu cũng rất mất sức. Mắt Hạ Tri Thư vừa to vừa đen, nhưng bên trong không có thâm tình thuần khiết như dĩ vãng. Chỉ còn một mảng tối tăm u ám phản chiếu bóng hình Tưởng Văn Húc, ngập tràn tuyệt vọng đau thương.

Trong lòng Tưởng Văn Húc đột nhiên siết chặt đau đớn, hắn sững sờ giơ tay lên muốn chạm vào mắt Hạ Tri Thư, muốn xác nhận cảm giác tan nát cõi lòng mình thấy chỉ là ảo giác.

Nhưng hắn vừa giơ tay Hạ Tri Thư đã co rúm lại, cậu cuộn mình càng chặt hơn, gương mặt hơi nghiêng để lộ dấu tay đỏ bầm trên đó. Động tác đột ngột khiến Hạ Tri Thư ho khan, sắc mặt tái nhợt hiện lên vẻ thống khổ cực độ, sau đó sặc một cái, ho ra một ngụm máu đỏ sẫm.

Sắc mặt Tưởng Văn Húc thay đổi, đồng tử co rút lại. Hắn cúi người ôm Hạ Tri Thư, ngón tay run lẩy bẩy: “Làm sao vậy? Làm sao vậy? Cho anh nhìn một chút... Nhanh, cho anh nhìn chút...”

Hạ Tri Thư run dữ dội hơn, cậu mở miệng là máu tuôn ra, ngón tay dùng sức siết lấy Tưởng Văn Húc đến trắng bệch: “Lạnh.”

Tưởng Văn Húc luống cuống kéo ga giường phủ lên mình Hạ Tri Thư. Hắn lật người Hạ Tri Thư lại ôm vào ngực, nhưng tay đụng vào chất lỏng dính dính lạnh lẽo dưới thân cậu. Hắn triệt để hoảng rồi, chỉ là một vết thương ở tròng đạo do bị tác động thô bạo, nhưng Hạ Tri Thư vẫn không cảm được máu.

Edit: Mèo Xù (banhbaotrongcut.wordpress.com)

“Không có chuyện gì... không có chuyện gì đâu, chúng ta lập tức đi bệnh viện. Không có chuyện gì đâu.” Không biết Tường Văn Húc đang an ủi cậu hay đang an ủi mình, nhưng ngữ khí luống cuống như vậy rất hiếm khi xuất hiện trên người hắn. Hắn vĩnh viễn phải luôn bày mưu nghĩ kế, bình tĩnh tao nhã nhìn sống chết bằng nửa con mắt.

“Em không đi bệnh viện.” Giọng Hạ Tri Thư đều đều, chỉ có chút mơ hồ không rõ, tinh thần của cậu vẫn tỉnh táo, lặp lại lần nữa: “Em không đi bệnh viện.”

Tường Văn Húc lui bước, hắn nhanh chóng mở danh bạ sau đó bấm điện thoại: “Cảnh Văn? Cầm hộp thuốc nhanh chóng tới nhà anh!”

Cúp máy xong Tường Văn Húc ôm chặt Hạ Tri Thư vào ngực: “Không có chuyện gì đâu, Cảnh Văn sẽ lập tức tới ngay. Em có mệt không? Mệt thì ngủ trong lòng anh một lát nhé.”

” Tường Văn Húc.” Thanh âm của Hạ Tri Thư rất khàn, trong đó có mấy phần ôn hoà bình tĩnh, không có oán giận, nhưng không hề chất chứa yêu thương.

Hạ Tri Thư không chờ Tường Văn Húc đáp lại, tự mình nhẹ nhàng cười lên: “Nếu như có thể thì vẫn muốn nhớ đến thời cấp ba. Khi đó Tường Văn Húc thật tốt, nhiều người thích hắn như vậy, nhưng hắn chỉ thích em. Tính hắn không tốt lắm, không giữ bình tĩnh được với cái gì cả, nhưng chỉ nhẫn nhịn với mình em. Có người âm dương quái khí nói chuyện với em, hắn có thể ném ghế dạy người ta phải nói chuyện thế nào, biểu diễn chương trình gì trên sân khấu, nhận được phần thưởng gì ánh mắt cũng phải tìm được em ở dưới.”

Hạ Tri Thư cười cười, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt, nhưng cậu vẫn không nhận ra, vẫn mang theo ý cười hoài niệm ấy: “Năm mười bảy tuổi ấy Tưởng Văn Húc nói thích em, rồi em đồng ý, em tin rằng nhất định hắn yêu em lắm. Năm mười chín tuổi ấy em không cần nhà và tiền đồ, em đi cùng hắn, cảm thấy chỉ cần ở với hắn thì em không sợ chịu khổ. Năm hai mươi ba tuổi ấy bố mẹ em đến Bắc Kinh bị tai nạn xe, em không còn cái gì, chỉ còn lại mình hắn, khi đó em đã nghĩ, chỉ cần hắn còn chịu cho em một cái nhà, dù thế nào đi nữa em cũng không rời bỏ hắn.”

Vết nước trên gương mặt càng lúc càng nhiều, Hạ Tri Thư mở to mắt nhìn không khí hư vô, cố gắng nhin tiếng nấc nghẹn ngào ở cổ họng: “Hắn đối xử với em rất tốt, liều mạng kiếm tiền, một thanh niên lúc trẻ ngạo khí phản nghịch như vậy mà vẫn học được cách xu nịnh lấy lòng trên bàn rượu, học được cách chúc rượu thế nào, làm sao mở cửa xe cho ông chủ... Em biết hắn kiếm tiền cũng vì mình, nếu không thì hắn đã không vì một khách hàng lớn nhất của mình có vài câu khinh mạn em liền bẻ một tay của người ta, không chỉ không ký được hợp đồng, còn suýt nữa bị nhốt mấy ngày.”

Nói đến đây nụ cười ôn nhu của Hạ Tri Thư đã thêm mấy phần chua xót, nhiều nhất vẫn là thâm tình không kìm nén được.

“Nhưng em không biết sao hắn lại thay đổi.” Hạ Tri Thư lại ho khan, miệng cậu đau dữ dội, toàn mùi máu tanh.

“Hắn không về nhà, điện thoại càng ngày càng ít, có lúc về nhà ban đêm say khướt, trên quần áo toàn mùi nước hoa. Em không biết nên làm gì, một thằng đàn ông mà sống còn dè dặt hơn cả phụ nữ. Em vẫn nghĩ, sao hắn có thể không thích em được nhỉ, là do em không dễ nhìn như trước đây, hoặc là mới học nên nấu cơm không

bằng bên ngoài, hoặc chỉ do công phu trên giường không sánh được với những cậu trai trẻ trung kia.”

“Rất buồn cười nhỉ, hai năm ấy em lấy thái độ chăm chú nghe giảng bài như hồi cấp ba xem GV, chỉ muốn học khiến hấn vui lòng. Nhưng cuối cùng một chút tác dụng cũng không có. Em nghĩ có lẽ đời này em cũng không học được cách sử dụng thân thể để trối chắt một người đàn ông, có thể chịu đựng không khóc không xin tha thứ là đã không tệ lắm rồi. Làm sao có thể phối hợp chơi các trò khác với người ta đây?”

“Em đã vô dụng như thế, vậy mà hấn còn sợ em ra ngoài quyến rũ người khác... Sao có thể chứ, đời này em có mình hấn còn chưa đủ mà... Tim của em không rộng vậy đâu.”

Tường Văn Húc đột nhiên ôm chặt Hạ Tri Thư, giọng đau đớn: “Đừng nói nữa... Đừng nói.... Là anh sai rồi, ngoan, là anh sai rồi.” Giọng Tường Văn Húc nghẹn ngào, trong lòng như bị bóp chặt đau đớn nghẹt thở.

Lông mày của Hạ Tri Thư hơi nhíu lại, cậu như không nghe thấy Tường Văn Húc, âm thanh thấp xuống, tiếng nấc nghẹn vướng trong cổ: “Lúc đi học đến xe em cũng không dám tập, chân bị rách da một cái là đau nửa ngày... Thời cấp ba, đọc thuộc văn mà sai một chữ là bị đánh tay, cả lớp chỉ có mỗi em chưa bị bao giờ, em sợ chịu đòn, cho dù có lúc tất cả mọi người lười biếng nên thầy chỉ đánh tượng trưng mấy cái... Hấn biết rõ... Biết em sợ đau nhất, nhưng cũng có thể cho em một bạt tai không chút lưu tình... Một khắc đó em đã biết, hấn không yêu em.”

“Anh sai rồi... Bảo bối à, anh yêu em nhất mà... Ngoan, đừng nói nữa, chờ em tốt hơn rồi cứ đánh lại anh... Anh sai rồi, thật sự.”

Tưởng Văn Húc càng lúc càng hoảng hốt, tim hắn vừa sợ vừa đau, cả người run cầm cập. Hắn không biết những cái khác, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, có mấy lời một khi đã nói ra khỏi miệng là không thể trở lại như ban đầu.

Hạ Tri Thư lắng lắng nghe Tưởng Văn Húc nói xong, không có phản ứng gì, giống như không nghe được gì cả: “Với người khác chỉ là một đoạn tình cảm có thể dứt bỏ, nhưng đối với em là tình yêu mười bốn năm, là điểm tựa duy nhất của em, là ngọt ngào đã hưởng qua hết thảy, cũng là toàn bộ đau đớn ghi lòng tạc dạ.”

Hạ Tri Thư kéo kéo vạt áo trước của Tưởng Văn Húc, cậu ngửa đầu nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của người kia, cười ôn nhu: “Do đó lần thứ nhất anh đánh em em không đi, anh uống say rồi vừa làm em vừa gọi tên Thẩm Tuý em không đi, anh lăng loạn với tình nhân bên nước Pháp em không đi, anh hoài nghi em ám muội với người khác, đánh em cưỡng dâm em em cũng có thể không đi... Nhưng, Tưởng Văn Húc, không có tình yêu, em còn có thể ở bên cạnh anh bao lâu đây.”

Người Tưởng Văn Húc run lên, có một số việc, khi mà hắn không biết đã thoát khỏi sự khống chế của hắn.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 35

Trên thế giới này, thứ khó khổng chế nhất là lòng người, bởi vì thậm chí có lúc ngay đến bản thân thay đổi lúc nào bạn cũng không biết.

Đến Tưởng Văn Húc cũng sợ hãi, hấn tỉnh táo lại nghĩ, sao có thể cam lòng đánh Hạ Tri Thư được, đó là người mà năm đó mình hận không thể dùng mạng để che chở. Hấn cũng nghĩ, sao mình nhất định phải chơi bên ngoài chứ, kỳ thực hấn vẫn luôn biết bao nhiêu người gộp lại cũng không sánh bằng một Hạ Tri Thư.

Nhưng chuyện đã đến nước này rồi thì nhất định đời này bọn họ phải có một hố sâu. Không tránh được, không thể nào tránh khỏi.

Tưởng Văn Húc biết mình cần phải nói gì đó, nhưng lúc này hấn không thể nói lời ngon tiếng ngọt hay dùng với tình nhân khi xưa hoặc mạnh mẽ vang dội như trên thương trường. Hấn chỉ có thể vuốt ve Hạ Tri Thư nhiều hơn, vờ như bảo bối của mình vẫn hoàn hảo, vĩnh viễn không mất đi.

Thể lực Hạ Tri Thư tiêu hao nhiều, giờ đang thêm thiếp ngủ. Hình như cậu lạnh, ngoan ngoãn dựa vào ngực Tưởng Văn Húc.

Tưởng Văn Húc vươn ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt phác hoạ lại đường nét gương mặt ôn hoà của cậu, ánh mắt sâu lắng. Hấn biết Hạ Tri Thư rất yêu cũng rất bao dung với hấn, nhưng lần này nhất định là vô cùng oan ức, cũng thật sự có mấy phần đứt khoát từ bỏ.

“Đừng giận nữa... Anh thay đổi mà, cái gì anh cũng không cần, chỉ cần em thôi...” Ngữ khí của Tưởng Văn Húc rất nhẹ nhàng và ôn nhu, sợ làm phiền đến giấc ngủ của Hạ Tri Thư: “Tỉnh lại có ồn ào thế nào cũng được, nhưng không được rời bỏ anh...”

Tưởng Văn Húc ôm Hạ Tri Thư thật thàn, hắn cũng không biết tại sao mình lại hoảng hốt đến vậy, giống như đã có một chuyện mà hắn không muốn đối mặt nhất đã xảy ra. Cảm giác hoảng loạn trong tiềm thức này giày vò khiến hắn rất khó chịu, giống như trực giác sợ bóng sợ gió của động vật ăn cỏ, vẫn luôn đè nén trong lòng.

Rốt cuộc chuông cửa cũng vang lên.

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng đặt Hạ Tri Thư lên giường, dùng ga giường đắp kín cho cậu rồi mới ra mở cửa.

“Sao giờ chú mới đến?” Tưởng Văn Húc kéo cửa ra.

Trần Trương Cảnh Văn ướm mồ hôi, cầm hộp thuốc bước vào: “Hôm nay là thứ bảy, bác sĩ tư cũng không đi làm đâu, em vừa từ quán bar đến. Nói trước nhé, tiền khám gấp đôi đó.”

Cảnh Văn quen thân với Tưởng Văn Húc, giao tình cũng đã bảy tám năm rồi, bằng không nếu theo tính khí của vị đại gia này thì không ai mời được.

“Đừng nói nhảm nữa, anh gấp lắm.” Tưởng Văn Húc không có tâm tình tranh luận với y.

Trương Cảnh Văn chậm rãi cởi áo khoác: “Nói đi, anh làm sao vậy. Đầu đầu cảm mạo em không trị, bệnh nan y em nhìn không ra, vết thương ngoài còn tạm được.” Bình thường phòng khám của

Cảnh Văn phần lớn phục vụ cho ông trùm xã hội đen, nên đã xử lý trường hợp chảy máu nhiều lắm.

Sắc mặt Tưởng Văn Húc càng khó coi hơn: “Không phải anh. Chú vào phòng ngủ nhẹ chút, xem Tri Thư đi.”

Lúc này Cảnh Văn mới thu lại thái độ thông thả: “Anh dẫu nhỏ làm sao vậy?”

Y đẩy cửa vào, trên đất lộn xộn khiến y không có chỗ đặt chân. Hạ Tri Thư thì nằm ở trên giường.

Tưởng Văn Húc trực tiếp đi tới ôm Hạ Tri Thư vào ngực sau đó gọi Trương Cảnh Văn: “Chú đến đây.”

” Tưởng Văn Húc, anh làm gì thế?” Trương Cảnh Văn vội vàng lại gần, giờ tay chạm vào trán Hạ Tri Thư: “Hơi sốt.”

Sau khi nhìn mặt Hạ Tri Thư Cảnh Văn nhẹ nhàng hít một hơi, ngẩng phắt lên nhìn Tưởng Văn Húc, ánh mắt có chút không tin: “Anh đánh?”

Tưởng Văn Húc chỉ chăm chú nhìn Hạ Tri Thư, hắn nhìn thấy người trong ngực mình vì bị người khác chạm vào mà nhú mào, mắt vì bất an mà run rẩy, nhưng vì quá mệt mỏi nên không thể mở: “Chú nhẹ nhàng chút.”

Trương Cảnh Văn cũng sợ đánh thức Hạ Tri Thư, miễn cưỡng nhịn chất vấn.

“Em ấy ho ra nhiều máu lắm.” Ngữ khí Tưởng Văn Húc bình thản nói với Trương Cảnh Văn, ánh mắt lại che giấu sự đau lòng thống khổ rất tốt.

Cảnh Văn nhẹ nhàng mở miệng Hạ Tri Thư, theo ánh đèn nhìn thấy rất nhiều vết thương nhỏ dày đặc trong khoang miệng, là vết cắn. Nơi chảy máu nhiều nhất là đầu lưỡi bị cắn nát. Trương Cảnh Văn thở phào một cái, may không phải là nội thương, nhưng nhất định sẽ ảnh hưởng đến ăn uống và nói chuyện. Y đột nhiên nghĩ đến gì đó, sắc mặt không tốt lắm, ngẩng đầu hỏi Trương Văn Húc: “Anh cắn?”

Trương Văn Húc không phủ định, tuy rằng không phải nhưng vẫn có quan hệ với hắn.

Lúc Cảnh Văn cởi áo của Hạ Tri Thư bị kháng cự, người đang hôn mê vô thức giãy dụa, khóc nức nở từ chối: “Không muốn...”

Trương Văn Húc vội vàng ôm lấy cậu dỗ dành: “Ngoan, để Cảnh Văn nhìn nhé.” Hắn sợ mình ra tay không biết nặng nhẹ sẽ để lại dấu vết trên người Hạ Tri Thư, nếu có vết thương bầm tím còn có thể bảo Cảnh Văn xoa cho.

“Lạnh... Không muốn...” Hạ Tri Thư lắc đầu, tay vô thức siết chặt tay áo Trương Văn Húc.

Trương Văn Húc mềm lòng, mím môi nhìn Trương Cảnh Văn: “Trên người không cần nhìn đâu, không có chuyện gì cả.”

Cảnh Văn lập tức nghe được ẩn ý.

Lúc Cảnh Văn xử lý vết thương Hạ Tri Thư hơi tỉnh, Trương Văn Húc che mắt cậu ghé vào bên tai thấp giọng dỗ: “Đừng sợ, là Cảnh Văn mà, em cứ ngủ trong ngực của anh một lúc đi. Ngoan... Ngủ đi...”

Vết thương bị xé rách dưới thân phải chữa khá lâu, cuối cùng lúc kết thúc Hạ Tri Thư đau đến mức không còn sức mở mắt. Tưởng Văn Húc rón rén ôm cậu ra giường lớn trong phòng khách nghỉ ngơi, lại lau mồ hôi lạnh cho cậu.

“Tưởng Văn Húc, đi ra.” Cảnh Văn lạnh lùng đứng ở cửa phòng ngủ gọi hắn.

Tưởng Văn Húc đắp kín chăn cho Hạ Tri Thư mới đi ra ngoài.

“Sao trước đây em không biết anh còn là một tên cuồng ngược đãi?” Rốt cuộc Cảnh Văn cũng không nhịn được nữa: “Anh không biết là Tri Thư bị máu khó đông ư? Con mẹ nó anh chơi như vậy là muốn giết anh ấy sao? Anh ấy có lỗi gì với anh hả?”

“Anh không cố ý.” Ngoại trừ đối mặt với Hạ Tri Thư thì Tưởng Văn Húc rất khó mà cúi đầu, rất ít khi có thể cúi đầu dễ dàng mặc cho bạn tốt chỉ trích.

Trương Cảnh Văn thở dài: “Hai năm qua kỳ thực em cũng biết không ít chuyện của anh, nhưng chỉ cho là đàn ông gặp dịp thì chơi vui đùa một chút. Nhưng hôm nay thật sự em không chắc chắn liệu anh có còn tâm tư với Hạ Tri Thư không nữa. Lần trước em thấy anh ấy là hai năm trước, những không tiêu tụy gầy yếu đến mức này, anh khắc nghiệt với người ta đến mức nào vậy?”

Tưởng Văn Húc xoa xoa huyệt thái dương, khàn giọng nói: “Anh sẽ không buông em ấy đâu. Anh sẽ chấm dứt với người bên ngoài.”

Dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta, quản nhiều cũng không tốt lắm, chỉ có thể hy vọng Tưởng Văn Húc là thật lòng, bèn chuyển đề tài: “Nhà anh có thuốc hạ sốt không? Em không mang đi.”

Tưởng Văn Húc đang nấu nước: “Trong thư phòng ấy, ở chỗ nào thì chú cũng biết rồi.”

Trương Cảnh Văn vừa vào phòng đột nhiên rùng mình một cái. Tìm được thuốc rồi lại nhìn một hồi lâu mới phát hiện chỗ nào không đúng.

Trước đây khi tới chỗ này sách rất nhiều. Hạ Tri Thư rất thích đọc thơ và tiểu thuyết, trên giá đều là sách, thậm chí trên bàn cũng là tạp chí số mới nhất. Nhưng bây giờ lại toàn chai chai lọ lọ.

Trương Cảnh Văn có lười đi nữa thì cũng là bác sĩ, trực giác đầu tiên chính là tất cả những thứ nhìn vô hại trong bình ước nguyện kia tuyệt đối đều là thuốc.

Nhưng dù sao cũng không đúng chuyên ngành, Trương Cảnh Văn chỉ cảm thấy những thứ thuốc kia nhìn quen mắt thôi, giống như cậu biết một người, nhưng đã lâu không gặp thì nhất thời sẽ không nhớ nổi tên của người đó.

“Nước xong rồi, chú tìm được thuốc chưa?” Nghe thấy tiếng của Tưởng Văn Húc Trương Cảnh Văn vội vàng đáp lại một tiếng rồi đi ra.

Y cũng không để trong lòng.

Từ từ nghĩ, rồi sẽ nhớ ra thôi.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 36

Trương Cảnh Văn không đợi quá lâu, y rất bận, người có quan hệ tốt thì đều biết là y sắp kết hôn, phải thu xếp không ít việc.

“Chờ anh dâu tốt hơn chút thì anh đừng có ngại phiền, dẫn anh ấy đi bệnh viện khám đi. Thân thể của anh ấy nhìn không ổn lắm rồi.” Lúc ra cửa Trương Cảnh Văn dặn dò hai cậu, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó bèn hỏi thêm: “Gần đây anh đang uống thuốc gì à? Trong những cái bình thủy tinh ở thư phòng là cái gì thế?”

Tất nhiên là Tưởng Văn Húc không rõ lắm, lắc đầu: “Không phải của anh, chờ lát nữa Tri Thư tỉnh lại sẽ hỏi em ấy.”

Cảnh Văn còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Y vừa nhận điện thoại vừa phát tay với Tưởng Văn Húc đi ra ngoài, bước chân rất nhanh, ngữ khí đều là nịnh nọt và lấy lòng: “Anh về đây về đây... Không phải đã nói là anh đi đến chỗ của Văn Húc rồi sao... Cái gì? Em muốn ăn cua hả? Cua tươi về tự chưng? Cái này nửa đêm đông canh ba anh đi chỗ nào tìm cho em bây giờ?... Đừng giận mà vợ ời...”

Tưởng Văn Húc yên lặng đóng cửa, bất giác cảm thấy càng quạnh quẽ hơn. Năm đó Trương Cảnh Văn chơi bời nhiều vô kể, còn thêm cái tính duy ngã độc tôn bất cần đời, từng không ít lần cười nhạo những người bạn lục tục kết hôn. Lại không ngờ cũng có

một ngày bị người ta dạy dỗ cho ngoan ngoãn như thế, thậm chí còn hiểu chuyện khuyên Tường Văn Húc đừng đi lãng nhăng nữa.

Tường Văn Húc quay người vào phòng khách, tăng nhiệt độ điều hoà. Hắn nửa quỳ trên giường tỉ mỉ đếm lại chần cho Hạ Tri Thư, lại không nhìn được mà vuốt mấy sợi tóc mai ngổn ngang. Trong lòng lại tràn đầy những suy nghĩ kì lạ, có những điều hắn rất quen thuộc yêu thích, nhưng cũng có một ít chua xót, kinh hoàng bất an. Tường Văn Húc thật sự không ngờ hoá ra Hạ Tri Thư vẫn biết chuyện này, hắn cũng thật sự không thể tin được chính mình sẽ gọi tên người khác lúc say rượu ôm Hạ Tri Thư. Nghĩ qua một chút Tường Văn Húc cũng cảm thấy tàn nhẫn đáng hận, nếu bên ngoài Hạ Tri Thư có bồ, nhất định bản thân hắn có thể sẽ giết người. Nhưng Hạ Tri Thư lại luôn khoan dung cho hắn, còn nhẫn nhịn không biết bao lâu rồi.

“Lúc say trên bàn rượu gọi tên em cũng không ít đâu.... Em cũng đừng vì tức giận mà lừa gạt anh...” Ngày đó Tường Văn Húc cũng mệt chết đi được, để nguyên quần áo nằm cạnh Hạ Tri Thư. Hắn ôm chặt người vào ngực, khi tiến vào giấc ngủ nói mơ một câu: “Cắt đứt rồi... Cắt đứt hết rồi, anh chỉ cần em là đủ...”

Sáng sớm hôm đó lúc Hạ Tri Thư tỉnh lại cũng không biết đã mấy giờ rồi, rèm che cửa sổ kéo ra một nửa, ánh nắng ấm áp chiếu hơn nửa giường. Hạ Tri Thư híp híp mắt cố sức ngồi lên, hơi động một cái là toàn thân đều đau mỗi.

Cửa phòng ngủ không đóng chặt, hở ra một khoảng, mơ hồ truyền ra chút âm thanh từ phòng khách và vị ngọt của cháo. Hạ Tri Thư nhất thời sửng sốt.

Điều vẫn chờ mong chỉ đơn giản như vậy... Thời tiết rất tốt, ánh nắng ấm áp, không mưa dầm cũng không có gió lạnh. Người yêu

cũng rất tốt, tỉ mỉ ôn nhu, chịu rửa tay nấu ăn cho mình.

Cho dù năm đó đêm tối chiếm một nửa, ngày mưa dầm chiếm một phần, thời tiết tốt cũng ít. Cho dù sự ôn nhu của người yêu cũng hiếm có, thậm chí chỉ hơi hợt nhợt bởi thường những thương tổn nặng nề mà mình đã trải qua.

Lúc Hạ Tri Thư đang thất thần có bộ lông xù sượt qua tay cậu, cúi đầu nhìn, là bốn con mèo nhỏ kia, đúng là lớn hơn nhiều rồi.

Sáng sớm Tưởng Văn Húc bị mấy nhóc mèo đánh thức. Đang lúc đang ngủ mơ màng thì trong ngực có cảm giác vừa êm vừa mềm, hắn còn tưởng là Hạ Tri Thư, muốn ghé đầu vào vai người yêu, nhưng lại hôn đầy một miệng lông. Tưởng Văn Húc bị dọa đến bật dậy, đầu óc mơ hồ còn nghĩ là gặp phải quái vật gì. Tưởng Văn Húc mở mắt, thấy trong tay mình đang ôm mấy nhóc con mềm mại, mặt đen thui. Nếu không vì mặt mũi Hạ Tri Thư thì hắn đã ném bọn nó từ tầng mười một xuống. Nhưng rốt cuộc hắn cũng không dám phát tác, lại gần hôn Hạ Tri Thư một cái rồi xuống giường đi rửa mặt nấu cơm.

“Tỉnh rồi? Sao không nói chuyện với anh?” Tưởng Văn Húc đến muốn bảo Hạ Tri Thư rời giường, ngủ lâu càng không thoải mái. Nhưng khi nhìn thấy cậu đã tỉnh thì có chút chột dạ.

Hạng Hạ Tri Thư không tốt, hôm qua cậu bị thương gắng gượng nói hơi nhiều, giờ một chữ cũng không muốn thốt ra.

“Trong miệng còn đau hả?” Tưởng Văn Húc cảm nhận được, trên mặt hiện rõ sự đau lòng, vội vã lại gần: “Để anh xem chút nào, hôm qua Cảnh Văn để lại thuốc, đợi lát nữa ăn gì đó xong thì uống nhé.”

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái, trong lòng cậu rất mâu thuẫn với việc Tường Văn Húc đột nhiên ân cần. Đêm qua là nhấn tâm thương tổn dữ dội, buổi sáng đã thay đổi, bất kỳ ai cũng cảm thấy thất vọng chán nản.

“Còn giận sao?” Bàn tay Tường Văn Húc nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của Hạ Tri Thư, trượt xuống ôm lấy mặt cậu ôn nhu khuyên: “Đừng giận nữa được không? Anh chỉ ghen, sợ em ngốc bên ngoài chịu thiệt, bị lừa. Trời lạnh như thế mà lúc ra khỏi nhà người khác lại quên mặc áo khoác, anh nhìn không đau lòng sao?”

Tường Văn Húc cũng thật sự ôm lấy phần ý tứ lấy lòng, nói xong ngồi cạnh Hạ Tri Thư, hạ mình sờ con mèo trong ngực cậu.

Ánh mắt Hạ Tri Thư không hề gợn sóng, cậu hơi khâm phục tài ăn nói của Tường Văn Húc. Nếu như cố chấp bá đạo và ham muốn sở hữu chỉ là ghen, cường bạo sỉ nhục chỉ là đau lòng, thì tình yêu trên thế giới này đã biến thành bộ dạng quỷ quái gì chứ? Tường Văn Húc chỉ có thể phát hiện trong ngày đông có nhiều hơn một cái khăn quàng, ít đi một cái áo khoác, tại sao hẳn lại không nhìn ra người bên cạnh đang ngày càng tiêu tụy, ngày càng yếu ớt. Liệu có phải trái tim chân thật đã hỏng rồi không?

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 37

Có thể là do vẻ mặt của Hạ Tri Thư quá lãnh đạm, nên Tưởng Văn Húc vốn định xin lỗi lấy lòng rồi cho qua chuyện này lại cảm thấy hơi phiền muộn. Hắn nhớ Hạ Tri Thư rất dễ dãi, hơn nữa tính cách cậu còn ấm áp, chỉ cần mình xin lỗi cái là dễ nói chuyện ngay.

Nhưng lần này không phải thế.

Không nói đến chuyện lần này Hạ Tri Thư lạnh lùng cứng rắn, có dễ bao nhiêu cũng không được, trước đây có chịu oan ức thế nào cũng chưa từng phát hỏa ồn ào. Có lẽ đã có gì đó không giống như lúc trước, Hạ Tri Thư đã không còn thói quen nhìn thấy Tưởng Văn Húc là mỉm cười, gò má gầy đã mất đi lúm đồng tiền, ngay cả ánh mắt cũng tăm tối ảm đạm.

“... Lúc anh ở bên ngoài không từ chối bên cạnh sát được, mấy năm em theo anh cũng biết mà, có lúc giao dịch tiền sắc không thể tách rời được. Dù có không thích đi chẳng nữa thì cũng phải để lại cho ông chủ mấy phần mặt mũi.” Tưởng Văn Húc vốn không muốn nói những việc này cho Hạ Tri Thư. Thứ nhất là hắn không biết Hạ Tri Thư đã nghe biết được bao nhiêu, nói nhiều sai nhiều; thứ hai là hắn cảm thấy không thẹn với lương tâm, trước đây tự cho là không chê vào đâu được, một khi muốn nói cho người mình thật sự quan tâm thì cả người thấy mất tự nhiên.

“Hai năm qua chuyện làm ăn càng ngày càng phát triển, anh càng lúc càng bận, biết là oan ức lạnh nhạt với em đấy, nhưng cũng không còn cách nào. Thương trường như chiến trường, anh mà không liều mạng là bị người ta nuốt sạch ngay. Anh không nỡ để em chịu khổ, nên mình có chịu khổ chút cũng không sao, chỉ muốn khi nào tiết kiệm được tiền rồi sẽ đưa em xuất ngoại... Đi chỗ nào cũng được, miễn có thể kết hôn là được. Đỡ khiến cho cậu ngốc là em phải suy nghĩ lung tung cả ngày đến mức bệnh mất.” Tưởng Văn Húc ôm vai Hạ Tri Thư, từ nửa thật nửa giả rồi chuyển thành nói thật. Hắn không nhịn được mà thất thần nghĩ, những điều này thật sự là suy nghĩ thời còn trẻ của mình – cố gắng hết sức để cho Hạ Tri Thư một tương lai quang minh chính đại.

Tưởng Văn Húc cười rộ lên, hắn không còn trẻ nữa, lúc cười thật lòng khoé mắt có nếp nhăn, nhưng càng tôn lên khí chất nội liễm ôn hoà của người trưởng thành.

Vậy mà Hạ Tri Thư lại càng cảm thấy thê lương hơn bất cứ khi nào. Lúc một mình cậu đi bệnh viện cầm tờ xét người, lúc làm xong việc hoá liệu đau đớn đến mức không đứng lên nổi, lúc ở nhà một mình sốt đến mơ màng, những nỗi đau ấy đã đến mức nào đây? Hạ Tri Thư không hình dung được, những cậu biết rõ cái này tuyệt đối không thể chỉ dùng hai chữ “Oan ức” để nói hết. Oan ức là có ý làm nũng oán giận với người yêu mình, là có thể tùy hứng thoải mái oán trách. Tuyệt đối không phải vô cùng chật vật, tự mình gặm nhấm nỗi bi thương như cậu.

Người thương mày còn không có, mày có tư cách gì mà oan ức?

Hạ Tri Thư không muốn tiếp tục nghe những lời ngon ngọt dối trá của nữa. Chẳng qua là chỉ muốn xin tha thứ để đổi lấy chút thanh thản sau khi làm thương tổn người khác, sau đó cậu lại tiếp tục ôn

nhu thâm tình như trước, còn hấn thì vẫn thành thạo trên thương trường, khó có thể từ chối “lời mời” của ông chủ.

Buồn nôn.

Hạ Tri Thư tránh khỏi cái ôm của Tưởng Văn Húc, cố nhịn đau mỗi trong người đứng dậy xuống đất.

“Tri Thư, đừng ồn ào nữa.” Tưởng Văn Húc nắm chặt cổ tay của Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư đột nhiên quay đầu lại, cậu nhìn chăm chăm vào mắt Tưởng Văn Húc, trong miệng đau đến mức không muốn nói một câu. Cậu ồn ào?Ồn ào đến mức kẻ này nhịn không nổi nữa?

Tưởng Văn Húc bị ánh mắt lạnh nhạt mà sắc bén của Hạ Tri Thư thiêu đốt, nhưng vẫn không thả tay cậu ra: “Tri Thư, anh biết tối qua mình quá kích động, em đánh mắg anh đều được, muốn nghe giải thích gì anh cũng sẽ nói. Em ngoan nào, đừng để lòng anh hốt hoảng.”

“Thân thể tôi thế này, đến đứng cũng miễn cưỡng, đánh anh?” Giọng của Hạ Tri Thư vô cùng khàn, vất vả lắm mới có thể nói rõ từng chữ: “Đầu lưỡi tôi đã như vậy rồi, nói còn không rõ, mắg anh? Anh giải thích đi?”

Hạ Tri Thư không kìm được ho khan, sắc mặt càng tái nhợt. Cậu không muốn lãng phí nhiều, Tưởng Văn Húc mới cụt hứng thả tay ra. Cậu cố sức tiến vào buồng tắm.

Tưởng Văn Húc xoa xoa huyết thái dương, không nói gì đi ra. Hấn chỉ đành vào bếp hâm cháo, sau đó đi ra ban công hút nửa bao thuốc lá. Tưởng Văn Húc không biết nên làm gì mới tốt, Tri Thư của

hắn lần đầu tức giận như thế này, có lẽ... là do uất ức bị thương từ rất lâu.

Con người là vậy, việc tự cho là không có sơ hở một khi bị đánh vỡ, thờ ơ hững hờ từ trước đến giờ sẽ không còn nữa, rất lo sợ muốn tìm biện pháp cứu chữa.

Lúc Hạ Tri Thư từ phòng tắm đi ra, Tưởng Văn Húc đã dập thuốc. Người đàn ông cao to trầm mặc đi vào nhà bếp dọn ăn, dáng vẻ chán nản như một chú chó tự xưng bị chủ nhân mắng chửi.

Hạ Tri Thư cúi đầu, cậu rất muốn khóc. Cậu từng lần từng lần tự nói với mình, đều là giả dối hết, giả dối thì có gì đáng để lưu luyến? Chờ mình đi rồi, chỗ này có thể có một người khác ngồi. Nhưng cậu vẫn căm hận Tưởng Văn Húc, rõ ràng hắn đã sớm thay đổi hoàn toàn, nhưng vẫn luôn dùng khuôn mặt của cậu thiếu niên mười năm trước kia dụ dỗ mình như thiêu thân lao đầu vào lửa, thậm chí chỉ cần nghĩ tới việc rời đi là toàn bộ linh hồn đều đau buốt.

“Để nguội một chút hẵng uống, nếu không miệng càng đau hơn đấy.” Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng khuấy cháo trong bát, ngửi mùi rất thơm: “Quả nhiên là anh vẫn giỏi nấu cháo nhất.”

Tất nhiên là không có trả lời, Tưởng Văn Húc liền tự cười tự đáp nói: “Được rồi... Có thể là vì nấu cháo đơn giản nhất.”

Tưởng Văn Húc vốn muốn dứt cho Hạ Tri Thư, kết quả lại bị cự tuyệt. Hắn cũng không để ý lắm, chỉ chống cằm chăm chú nhìn Hạ Tri Thư.

Người đàn ông này quả thật rất ưa nhìn, lúc hắn dùng ánh mắt thâm tình nhìn người vô cùng động lòng.

Hạ Tri Thư biết rất rõ, cho nên cậu không ngẩng đầu lên.

Cậu ăn không nhiều, khoang miệng thật sự đau không chịu nổi, ngậm đồ gì cũng đau gần chết, hơn nữa cậu cũng không có khẩu vị gì, ăn chưa được nửa bát là đủ rồi.

Tưởng Văn Húc hơi đau lòng, cũng không khuyên Hạ Tri Thư ăn nhiều nữa, bèn đứng lên nắm tay Hạ Tri Thư: “Anh đi bôi thuốc cho em, sẽ nhanh khỏi hơn.”

Hạ Tri Thư không còn sức mà từ chối nữa, bị hấn dắt đến sô pha ngồi xuống.

Tưởng Văn Húc cầm thuốc lại, nhẹ nhàng ôm má Hạ Tri Thư, giọng nam trầm thấp ôn nhu khiến người ta muốn chìm sâu vào: “Ngoan, há miệng ra nào.”

Quả nhiên là bị thương rất nghiêm trọng. Tối hôm qua lúc Cảnh Văn xử lý Tưởng Văn Húc hơi thất thần, hôm nay nhìn kỹ càng kinh ngạc. Trong khoang miệng có mười mấy vết thương rách ra trắng bệch, vết cắn nơi lưỡi rất sâu, còn hằn rõ dấu răng. Đây là muốn cắn lưỡi tự sát ư?

“Em xuống tay với mình ác độc quá.” Tưởng Văn Húc cau mày, nhẹ nhàng bôi thuốc cho Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư cảm nhận mùi thuốc kỳ quái trong miệng mình, lòng cũng ném được vị đắng kia. Cậu nghĩ —

Tưởng Văn Húc, anh ra tay với em còn ác hơn.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 38

Sau hôm đó cách thức sinh hoạt của Hạ Tri Thư và Tưởng Văn Húc thay đổi rất nhiều. Thật ra Tưởng Văn Húc cũng biết bản thân mình quá đáng, do đó hắn ôm tâm tư áy náy bởi thường muốn thân mật chăm sóc Hạ Tri Thư hơn. Nhưng cậu lại lạnh nhạt chưa từng thấy, sau khi lười bị thương thì càng không muốn nói chuyện, bài xích nụ hôn và cái ôm của Tưởng Văn Húc, cuối cùng ồn ào đến mức nhất định phải ngủ ở phòng khách.

“Rốt cuộc thì em muốn làm gì?” Tưởng Văn Húc nhìn Hạ Tri Thư đang thu dọn đồ đạc định ngủ ở phòng khách, đen mặt.

Hạ Tri Thư không nói lời nào, động tác vẫn không dừng.

“Mấy hôm nay em đã không nói chuyện với anh! Anh đã gọi điện hỏi Cảnh Văn, chú ấy bảo không sao hết rồi. Mỗi ngày em buồn bực suy nghĩ cái gì thì nói cho anh chứ, đừng có dằn vặt anh mãi như vậy!” Tưởng Văn Húc càng nói càng cảm thấy oan ức, giật tạp dề ném xẻng xào thức ăn xuống: “Giữa hai thằng đàn ông cần gì phải nhiều phiền phức thế, em cứ liên tục kỳ quặc với anh, còn chiến tranh lạnh mãi, sao tuổi càng lớn càng như đàn bà vậy hả?”

Hạ Tri Thư sửng sờ một lúc, mắt rất lâu mới tỉnh táo lại. Cậu hơi không tin được những gì mà mình nghe thấy.

Việc chịu thế yếu trong tình yêu, nhẫn nhịn càng ngày càng trầm mặc, tổn thương càng lúc càng yếu ớt, không chỉ có phụ nữ thôi

đâu.

” Tường Văn Húc, có phải anh cho rằng rời xa anh thì tôi sẽ không sống nổi đúng không?” Đã lâu rồi Hạ Tri Thư không mở miệng, giọng nói vừa thô vừa khàn, mà từng chữ đều đầm máu và nước mắt.

Tường Văn Húc cũng không nổi nóng nữa, hấn lau tay đi xới cơm, ngữ khí đã biến thành ngoan ngoãn lấy lòng: “Không có không có. Tri Thư nhà ta thế nào cũng một đời suôn sẻ sống lâu trăm tuổi.” Vốn hấn chỉ muốn Hạ Tri Thư nói với mình mấy câu, nói gì cũng được, chửi rửa cũng không sao, miễn là có thể để hấn cảm nhận được mình vẫn còn có sự an lòng của cậu.

Hạ Tri Thư tức đến hai mắt đỏ quạch, lần thứ nhất trở nên thô bạo mất khống chế: “Tôi đ* t mẹ anh Tường Văn Húc! Anh cho là tôi đang làm nũng, đang trêu anh à? Anh cho rằng tôi chịu lạnh nhạt và oan ức nên mới mong sự quan tâm của anh ư? Anh thật sự cho rằng tôi không rời khỏi anh được, không phải chỉ mười bốn năm thôi ư? Không phải chỉ mười bốn năm sao?!!”

Hạ Tri Thư đột nhiên bùng nổ khiến Tường Văn Húc ngẩn ngơ, hấn còn chưa kịp nghĩ nhiều, chỉ theo bản năng cảm thấy việc này phát triển thành như vậy khiến hấn không hiểu ra làm sao cả.

Hạ Tri Thư bị đè nén quá lâu, một khi đã phát tiết tâm tình là không thu lại được. Cậu đập vỡ hai cái lọ sứ cắm hoa mai trong phòng khách, mảnh sứ vụn và cánh hoa tán loạn đầy đất. Cậu không vớ được đồ gì nữa bèn đi vào bếp, mãi đến tận khi cậu giật lấy cái bát trong tay Tường Văn Húc ném xuống đất, hấn mới phản ứng lại được.

” Hạ Tri Thư! Được rồi, đừng nghịch nữa, đừng ồn ào nữa được không? Ngoan, đừng ồn ào nữa mà...” Tưởng Văn Húc vững vàng ôm chặt lấy thân thể Hạ Tri Thư, trong nháy mắt đó hẳn thật sự sợ Hạ Tri Thư sẽ hằm hằm chạy đến cầm dao thái.

Hạ Tri Thư dùng sức giãy dụa cũng không tránh được, cậu tức giận cắn cánh tay Tưởng Văn Húc. Hắn bị đau, buông lỏng tay theo phản xạ.

Hạ Tri Thư xoay người lại cho hắn một bạt tai vang dội: “Anh cắt cho tôi!”

Tưởng Văn Húc theo bản năng muốn tát muốn đập một cái, nhưng lập tức phản ứng lại kịp, hắn nào dám, cũng đâu nỡ lòng động thủ với Hạ Tri Thư nữa?

Người đàn ông cao to mím chặt môi cúi đầu, giống như chó nhà có tang, cụp đuôi muốn vào phòng ngủ tìm một góc không ai phát hiện.

Nhưng Hạ Tri Thư ghét đến mức không muốn nhìn chút nào nữa, sợ thanh thế không đủ lại đập vỡ một cái bát, chỉ ra cửa: “Anh cắt ra ngoài cho tôi!”

Sau đó Tưởng Văn Húc bị đuổi đi.

Hạ Tri Thư mệt mỏi ngồi dưới đất, trong lúc lơ đãng tay cậu bị mấy mảnh sứ vụn cắt thành mấy vết máu.

Cậu thất thần nghĩ, mình đúng là có tiền đồ thật, chuyện cười đã vô số lần nghĩ tới hoá ra đã thành sự thật. Cậu ném bát xô bàn với người đàn ông kia, hung tợn quát hắn cắt khỏi nhà.

Hạ Tri Thư cười ha ha. Cười xong liền đứng dậy, cậu còn phải tự thu dọn những thứ lộn xộn đầy đất này.

Kỳ thực những mảnh vỡ khắp phòng này chẳng khác gì cậu cả, rơi xuống đất xoảng một tiếng là doạ người nhất, sau đó cũng chả còn ý nghĩa gì, quét dọn sạch sẽ, ngày mai có thể có một lọ hoa mới để đúng vị trí cũ trên bàn.

Hạ Tri Thư dùng tay nhặt mảnh sứ vỡ, có bị cắt vào tay cũng không đau. Thật ra sau khi người ta chết lặng rồi thì có bị gì cũng không tạo ra bao nhiêu thương tổn nữa. Cậu thất thần nghĩ, theo cái tính của Tưởng Văn Húc thì không biết bao lâu nữa mới về nhà, cứ để hấn tự sinh tự diệt cũng có thể.

Với cái tính cố chấp này của Tưởng Văn Húc, nếu như có tình nhân dám làm như vậy với hấn, phỏng chừng biện pháp trừng trị ác độc nào hấn cũng có thể nghĩ ra. Nhưng nếu là Hạ Tri Thư thì không sao, thật ra lúc trước Hạ Tri Thư có ồn ào thế nào đi nữa cũng được, dù sao hấn cũng sẽ đè người xuống giường nửa trêu nửa bắt nạt một trận. Cuối cùng lại dỗ ngọt, người bên ngoài chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, em ngoan nhé, sau này anh sẽ bên em nhiều hơn. Nhưng lần này Tưởng Văn Húc không làm như vậy.

Hoặc là nói, mấy ngày nay Hạ Tri Thư đã doạ Tưởng Văn Húc sợ rồi.

Tối đó Hạ Tri Thư ở một mình, cậu cũng phát hiện thật ra ở một mình càng tốt hơn, càng dễ dàng hơn.

Tưởng Văn Húc lại không thư thái như vậy, hấn say khướt ở quán bar. Ông chủ quán bar không có hai năm giao tình với hấn, dĩ nhiên sẽ gọi điện thoại cho Thẩm Tuý.

Nên sáng sớm lúc Tưởng Văn Húc đau đầu hoa mắt tỉnh lại đã nhìn thấy Thẩm Tuý trần truồng nằm trong ngực mình ngủ say, giống như là chuyện đương nhiên phải thế.

Tưởng Văn Húc rất phiền chán mà đẩy người ra, xưa nay ngoại trừ Hạ Tri Thư hẳn chưa từng ôm ai ngủ qua đêm. Thẩm Tuý gần như tỉnh lại trong nháy mắt.

Tưởng Văn Húc là người vô cùng chú trọng đến hiệu suất, bèn nhanh chóng đưa ra lời chia tay.

“Cậu đến chi nhánh công ty làm giám đốc đi, đừng ở cạnh tôi nữa. Nhà và xe để cho cậu, rảnh thì đi bảo thư ký Tổng viết chi phiếu. Cậu ta hiểu rõ, sẽ không ghi thiếu cho cậu đâu.” Ngữ khí bình thản không chập chờn, không lãng phí chút tình cảm dư thừa nào cả.

Thẩm Tuý đứng bật dậy, vết đỏ ám muội trên người dường như còn chứng minh nhu tình mật ý ân ái đương nồng của đêm qua. Cậu ta chỉ muốn oà khóc: “Em bị sao? Em có chỗ nào không tốt thì anh cứ nói đi, em sẽ sửa hết mà!”

Tưởng Văn Húc mặt lạnh mặc quần áo, tối hôm qua hẳn bị đuổi ra khỏi nhà rồi lên giường một đêm với bồ nhí, trong lòng rất buồn bực, còn có chút cảm giác tự ghét bỏ chính bản thân mình.

“Nói chuyện với anh đấy! Em có chỗ nào không tốt chứ! Em còn chưa đủ nghe lời sao? Em mười ngày nửa tháng không được gặp anh cũng không hề oán giận, anh không thích động vật nên đến con chó đã nuôi mười năm từ nhỏ em cũng vứt đi, em cũng không phải vì tiền nên mới ở bên anh, em...”

“Được rồi.” Tưởng Văn Húc cau mày, hắn không hề có kiên nhẫn với tình nhân: “Không còn chuyện gì khác thì tôi đi đây.”

“Anh không cần em nữa thì cũng phải có nguyên nhân chứ.”
Thẩm Tuý tái mặt nghiêng chặt răng.

Tưởng Văn Húc đang đeo đồng hồ chuẩn bị đi, nghe vậy bước chân hơi dừng một chút, cười lạnh nói: “Bỏ tình nhân còn phải cần nguyên nhân, cậu thật sự cho là mình đang yêu đương với tôi ư?”

Cậu trai xinh đẹp trên giường đột nhiên bật khóc, nghẹn ngào nói một câu: “Anh lừa em! Rõ ràng là có nguyên nhân! Tối qua anh còn ôm em gọi Hạ Tri Thư cả đêm đấy!”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 39

Hạ Tri Thư dậy rất sớm, lúc mở mắt ra trời vẫn đen thui, ngoài đường lập loè ánh đèn đường và bảng hiệu của các cửa hàng. Đã lâu rồi Hạ Tri Thư chưa từng có cảm giác ngủ yên ổn một giấc, gần đây càng nghiêm trọng hơn. Cậu mất ngủ thành thói quen, ngủ được rồi cũng rất dễ tỉnh, có thể ngủ liên tục ba, bốn tiếng đã tốt lắm rồi.

Hạ Tri Thư đứng trong phòng rửa tay nhìn con người trắng bệch yếu ớt trong gương, hoảng hốt nhẹ giọng hỏi một câu: “Đời này mày đã từng trải qua một ngày tốt lành sao?”

Không ai trả lời. Hạ Tri Thư nở nụ cười, cười xong nôn ra một bồn rửa tay máu.

Hạ Tri Thư có thể cảm giác được bệnh của mình bắt đầu chuyển biến xấu. Lần đầu tiên soi gương thấy dưới mi mắt mình xuất hiện vết máu bèn bắt đầu ghét soi gương. Nhưng dù không nhìn nữa, dấu vết trên người cũng ngày càng nhiều, vết ứ đọng xanh tím đều ở vùng xương sườn dưới nách, nhìn qua cứ như bị bạo hành.

Có lúc Hạ Tri Thư sẽ nghĩ rất nhiều, nhưng cậu vẫn không chế được. Cậu tự nói với mình, được rồi, Tưởng Văn Húc ra ngoài chơi cũng không phải ngày một ngày hai, chịu về nhà là tốt rồi, mày còn ồn ào, còn náo loạn cái gì nữa? Nhưng cái việc tự thôi miên mình đã không làm được nữa, cậu trở nên mất cảm hơn, càng ngày càng

mất không chế, thân thể chịu dần vật khiến cậu dần dần mất đi dáng vẻ ôn hoà trong sáng từng có.

Đã đến mức này, Hạ Tri Thư tự nói với mình nên chết tâm đi. Hai người đã bên nhau mười bốn năm, bị cuộc sống mài mòn dần cái vẻ ngoài giả tạo hoàn mỹ, ngay đến chút tình cảm cuối cùng cũng bị hiện thực bào mòn hết. Cuối cùng có người tỉnh ngộ, là đến lúc nên hết hi vọng.

Hết hi vọng không phải là không yêu, chỉ là yêu không nổi nữa, bèn đường hoàng chừa lại cho mình chút tự tôn. Nói thẳng ra là, thắm mến cũng được, hai người có tình cảm với nhau cũng được, đi đến cuối cùng vẫn còn chút hi vọng le lói như vậy, ai cam lòng nói hết hi vọng thì sẽ hết.

Băng gạc trên tay đã thấm máu, may mà qua một đêm vẫn cầm được máu. Cậu thay băng cho mình, nghĩ lần sau không được làm tay bị thương, nếu không làm gì cũng bất tiện.

Cậu không thấy ngon miệng nên không muốn nấu cơm, nhưng mấy con mèo kia vẫn phải làm cơm cho tụi nó. Hạ Tri Thư dạy hư bọn nó, thức ăn của mèo không động vào, vừa đến giờ cơm cái là giờ đủ trò làm nũng mong được ve vuốt.

Chỉ đành uống thuốc xong lại chịu khó làm cơm cho mèo vậy.

Lúc nghe thấy tiếng chuông cửa Hạ Tri Thư vẫn đang ngẩn người, nghe thêm mấy tiếng gõ cửa nữa mới nhận ra đúng là nhà mình.

Cậu tắt bếp ra mở cửa, nghĩ là nhân viên đến kiểm tra đồng hồ nước hàng tháng. Không ngờ đứng ngoài cửa là một cậu con trai xa

lạ.

Là một cậu trai rất ưa nhìn. Ngũ quan tinh xảo, làn da rất trắng, cằm thon, mắt hoa đào, nhưng hai mắt lại sừng đỏ. Trong lòng Hạ Tri Thư có một ý nghĩ thoáng qua, nhanh đến mức cậu không bắt kịp.

“Cậu... Tìm ai?”

“Anh là Hạ Tri Thư à? Tôi tên là Thẩm Tuý, tới tìm anh.”

Hình bóng mơ hồ trong lòng Hạ Tri Thư rốt cuộc cũng xuất hiện rõ ràng trước mắt, trong nháy mắt đó cậu nghĩ – cậu bé này đúng là kiểu người Tưởng Văn Húc thích.

Trước đây Hạ Tri Thư chưa từng nghĩ mình sẽ bị người thứ ba tìm đến cửa, cậu cũng không am hiểu giữa hai người đàn ông phải giải quyết những chuyện như thế này ra sao. Nữ chủ nhân thì có thể quang minh chính đại dẫn người đi đánh ghen, còn mình thì bây giờ lại bị kẻ thứ ba tìm đến cửa. Mất mặt hay không chưa nói, cái chính là xử lý như thế nào. Cảm giác đau âm ỉ trong lòng kia càng ảnh hưởng đến phản ứng của Hạ Tri Thư. Cậu thật sự sợ mất mặt, cho dù bây giờ đã trở thành trò cười rồi.

“Để tôi vào ngồi một lúc được không?” Âm thanh trong trẻo dễ nghe, đến cuối câu dường như cũng có hơi thở trẻ tuổi sạch sẽ phản chấn.

Hạ Tri Thư hơi nghiêng người, bị thứ ánh sáng mà mình đã sớm mất đi làm lóa mắt đến không ngẩng đầu lên nổi: “VẬY CẬU VÀO ĐI.”

Thật ra Thẩm Tuý cũng luôn đánh giá Hạ Tri Thư. Cậu ta biết đây là chính chủ, là người không thể thay thế được cạnh Tưởng Văn

Húc. Cậu ta cũng từng tò mò, từng bị mấy người bạn có giao tình bảy tám năm bên người Tưởng Văn Húc cảnh cáo – muốn ở lâu với Tưởng Văn Húc một chút, tuyệt đối không thể trêu chọc Hạ Tri Thư.

Sau đó Thẩm Tuý nghe người ta nói qua mấy lần rằng ngoại hình của mình có vài phần giống với Hạ Tri Thư năm đó, trong lòng vẫn nhớ kỹ. Cậu ta luôn cảm thấy người khiến Tưởng Văn Húc có thể tổn tâm tư thì nhất định ngoại hình sẽ rất nhìn, nhưng hôm nay lại lấy làm kinh hãi.

Người đàn ông này trắng bệch tiêu tụy, trong mắt cậu ta thì không hề đẹp.

Hạ Tri Thư rót một cốc nước nóng cho Thẩm Tuý: “Trời lạnh, cậu uống chút nước cho ấm đi.”

Thẩm Tuý hơi kinh ngạc nhìn Hạ Tri Thư, phản ứng hồi nãy của anh ta tất nhiên là biết thân phận của mình. Người bình thường thấy kẻ thứ ba không nói lời ác độc đã hiếm thấy rồi, cậu ta không ngờ Hạ Tri Thư còn có thể cho mình vào nhà uống nước ấm.

Thẩm Tuý cũng không xấu, cậu ta chỉ muốn ở bên cạnh người mình yêu thôi. Ai mà không vậy chứ?

“Tôi ở bên anh Tưởng đã lâu rồi.” Ánh mắt Thẩm Tuý nhìn Hạ Tri Thư có mấy phần cầu xin khiến cậu không hiểu nổi: “Anh đừng giữ anh ấy nữa.”

Hạ Tri Thư nghe không hiểu lời cậu ta nói, ngồi ngẩn ở một bên, một lát sau cậu mới hiểu đây là cầu xin mình tác thành. Máu chột là mình có thể tác thành cái gì cho cậu ta chứ? Xưa nay quyền chủ đạo chưa bao giờ trên tay mình.

“Vậy cậu tự nói với anh ta, loại đàn ông này, không giữ được.” Hạ Tri Thư như thôi miên chính mình, cũng khuyên Thẩm Tuý.

Thẩm Tuý không nói lời nào, rưng rưng oan ức không giống như người thứ ba. Cậu ta giống như đứa con trai bộc lộ với cha mình, khiến người ta không biết làm sao, vừa thương vừa giận.

Hạ Tri Thư không chịu được trầm mặc như vậy, nhưng tính cậu lại không có cách đuổi người, nên chỉ đành tự khoét mở vết sẹo của mình: “Cậu đã ở với anh ta được bao lâu?”

“Lúc chưa tốt nghiệp đại học tôi đã ở cùng anh ấy, ba năm rồi.” Ngỡ khí Thẩm Tuý có chút vui vẻ và đắc ý, cứ như có thể đi theo người đàn ông kia ba năm là đã rất đáng gờm.

Hạ Tri Thư cũng không bị thương nhiều, chuẩn bị bấy lâu nay cũng có công dụng, cậu nhẹ nhàng đáp lại: “Ba năm à? Ba năm...”

“Để tôi nhớ một chút, năm thứ ba chúng tôi ở cùng nhau...” Hạ Tri Thư hơi mím môi, cậu ghét cái cảm giác nhớ lại chuyện cũ giống như tự ngược này.

“Năm thứ ba chúng tôi bên nhau, năm 2003, SARS.” Hạ Tri Thư cười: “Năm đó cậu cũng chỉ hơn mười tuổi thôi nhỉ? Lúc đó còn nhỏ cũng tốt, ít ra biết ít thì sẽ không khủng hoảng nhiều.”

“Năm ấy Tưởng Văn Húc vẫn chưa phải là ông chủ Tưởng gì cả, đến Tưởng tiên sinh cũng không phải. Anh ta mới chỉ là tiểu Tưởng, một kỹ sư khoa học của một công ty không lớn không nhỏ. Lúc dịch SARS bùng nổ, toàn Bắc Kinh bị phong tỏa toàn bộ, vào lúc ấy dân chúng mới phục hồi tinh thần, bệnh viện thì tuyệt đối không thể vào.”

“Khi đó người ở bệnh viện nhiều lắm, so với phòng bệnh bình thường thì khu cách ly cũng chỉ nhiều hơn một tấm cửa kính, việc truyền dịch cũng chỉ làm ở sàn nhà thôi. Thời gian đó thật sự rất đáng sợ, mỗi ngày đều có người chết, bệnh nhân rất nhiều, bác sĩ y tá cũng không hiếm, thậm chí đến bộ trưởng y tế đến thăm và an ủi cũng lây bệnh mà chết.”

Ngữ khí của Hạ Tri Thư ôn hoà bình thản: “Khi đó tôi đang ở bệnh viện.”

“Ông chủ của tôi, một nhà ba người đều bệnh cả. Ông ấy là người rất tốt, thường ngày hay chăm sóc tôi. Ông ấy chết rồi, tôi phải chăm sóc chị dâu và cô con gái nhỏ, nên phải ở lại bệnh viện, đến di thư cũng viết rồi, đơn giản là bảo Tưởng Văn Húc đừng thương tâm, hãy quên tôi đi. Nhưng tôi không ngờ đêm hôm ấy Tưởng Văn Húc lén lút trèo qua dải cách ly kéo tôi về nhà.”

Hạ Tri Thư càng nói càng chậm rãi, cậu sợ sẽ bị những hồi ức này đánh tan tác: “Trong ký ức của tôi, lần đó là lần Tưởng Văn Húc tức giận nhất, cũng là lần anh ta giận đáng sợ nhất. Anh ta giơ tay muốn đánh tôi, cuối cùng lại liên tục tát lên mặt mình. Tưởng Văn Húc không nói lời nào, chỉ khóc thôi, từng giọt từng giọt rơi lẫn lẫn. Tôi chỉ có thể dỗ anh ta, nói, anh sao thế, em không bắt nạt anh mà.”

Anh ta nói: “Nếu như em xảy ra chuyện gì thì anh phải sống thế nào đây.”

“Cuối cùng một nhà ông chủ vẫn chết, tôi lại không có chuyện gì. Sau đó luật sư đến tôi mới biết ông chủ để lại công ty nhỏ kia cho tôi.” Hạ Tri Thư cười cười: “Chính là công ty lớn hiện nay của Tưởng Văn Húc.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 40

Gương mặt đẹp đẽ của Thẩm Tuý bướng bỉnh quật cường, tuyệt không rơi xuống hạ phong, cậu ta rất kiên định: “Nếu như lúc đó ở bên cạnh anh ấy là tôi, tôi cũng có thể chịu đựng được.”

Ngón tay Hạ Tri Thư run rẩy. Có lẽ thế, nhưng ai mà biết được chứ. Hạ Tri Thư chỉ biết là hồi đó Tưởng Văn Húc không xã giao liên tu bất tận, không có nhiều bạn bè có thể vì giúp hắn mà không tiếc mạng, không có một tình nhân bao dưỡng ra tình yêu đích thực nguyện cùng hắn chịu khổ.

Hạ Tri Thư bèn nở nụ cười, mang theo chút sắc bén lạnh lẽo: “Cậu thích anh ta? Tại sao lại thích?”

“Tôi rất yêu anh ấy,” Thẩm Tuý hùng hồn: “Yêu một người cần gì lý do chứ, tất nhiên cảm thấy chỗ nào của anh ấy cũng tốt cả.”

Tuổi còn trẻ chính là tốt ở điểm này. Lời nói ấu trĩ nhưng đều có vẻ đơn thuần mà đẹp đẽ.

Hạ Tri Thư cảm thấy trên người càng lạnh hơn, sờ sờ trán, hình như nóng hơn trước một tí. Cậu cảm thấy nói chuyện hơi phí sức: “Cũng khó trách cậu thích anh ta. Loại đàn ông đó... Bộ dạng đẹp, lúc thích cậu thì đủ kiêu ôn nhu, sẽ thương xót cậu, đủ lời ngon tiếng ngọt...”

Hạ Tri Thư bắt đầu cảm thấy cái lạnh trên người dần thấm vào lòng, như tấm bình phong chống đỡ mưa gió bị thủng một lỗ, gió lạnh vù vù thổi vào: “Đúng vậy... Nếu Tưởng Văn Húc thích một người, nửa phần oan ức cũng không nở để cậu phải chịu đựng. Hắn ta sẽ vẽ vờ cho cậu, hái hoa cho cậu, thay cậu đánh nhau, trên giường cũng không nở nhìn cậu khóc...” Càng về sau Hạ Tri Thư càng không biết rốt cuộc là mình đang nói cái gì, đầu cậu hơi váng vất, trong lúc hoảng hốt không rõ tâm tình của mình.

Cũng không rõ là bị ai, là không cam lòng, hay là vẫn lừa mình dối người muốn sa vào ảo mộng không thoát ra được.

Cửa phòng khách không đóng chặt, mèo con đói bụng rất bất mãn, cái cửa kia không biết bị chúng dùng vuốt lay bao lâu rồi đẩy ra một khe.

Lúc nhìn thấy mấy con mèo này, sắc mặt Thẩm Tuý trắng bệch như Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư hơi hoàn hồn, hỏi: “Cậu sợ mèo à?”

“Anh...Không phải anh ấy ghét động vật sao?”

Hạ Tri Thư bắt đầu dõng dạc đẩy con mèo đang cọ chân mình, nhẹ giọng nói: “Tính cách của người đàn ông kia là kiểu thích mềm không thích cứng, hắn không thích cậu giảng đạo lý với mình. Cậu dây dưa, mềm mại làm nũng, hắn sẽ hết cách, ngoại trừ lạnh mặt mấy ngày thì cũng không làm gì được.”

Giọng của Hạ Tri Thư rất ôn hoà, như không ý thức được mình đang dạy một người khác nên làm gì để người ta thích mình, làm sao sinh lòng triu mến.

Nhưng sắc mặt Thẩm Tuý lại càng thêm chán nản. Thật ra khi Hạ Tri Thư bắt đầu nói người đàn ông kia sẽ đối xử tốt như thế nào với người hán thật lòng thích thì cậu ta đã biết, có lẽ mình đối người nhiều hơn nữa cũng không thể thay đổi được sự thật này – Tưởng Văn Húc không hề có chút tình cảm dư thừa nào với mình.

Thẩm Tuý cho rằng bạc tình lạnh lùng là thiên tính của đàn ông, cho rằng Tưởng Văn Húc chỉ không yêu người, cho rằng những gì người kia không để vào mắt chỉ là không quan tâm mà thôi.

Nhưng hoá ra không phải. Tưởng Văn Húc không làm chuyện mà tất cả những người yêu nhau hay làm với cậu ta, chưa bao giờ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ cậu ta nói chuyện, chứ đừng nói chi đến việc vẽ vờ hái hoa. Thẩm Tuý cũng đã từng nghĩ, lúc Tưởng Văn Húc thương một người thật sự sẽ không nỡ để người ấy khóc ở trên giường sao? Cậu ta chỉ biết, lúc mới ở cùng Tưởng Văn Húc thì rất hay bị thương. Người đàn ông kia lúc lên giường hơi tàn bạo, ra tay tàn nhẫn, một chút ôn nhu cũng không có. Hồi đó Thẩm Tuý thường khóc, đau lắm, vừa khóc vừa cầu xin. Tưởng Văn Húc chưa hề để ý, hán ghét Thẩm Tuý khóc nhiều, có lúc mới miễn cưỡng nói một câu: “Nếu thật sự cậu không chịu được thì tôi sẽ thay người.”

Lúc bị ép phải xử lý con chó của mình, cậu ta đã cầu xin Tưởng Văn Húc một tuần, mềm mại làm nũng cũng đã từng thử, thậm chí còn chịu phối hợp chơi những kiểu SM không chuyên với Tưởng Văn Húc. Kết quả thì sao, lần đó Thẩm Tuý gần mất nửa cái mạng, chó cũng phải tặng cho người khác.

Thẩm Tuý đứng lên, cậu ta nghĩ, cần gì chứ? Mình đến đây không phải tự rước lấy nhục à? Trong nhà Tưởng Văn Húc giấu một người đàn ông yếu ớt như sứ, không nỡ đánh đập để phát tiết, mình có đáng dành tình cảm nhiều như vậy sao?

Nhưng Thẩm Tuý cũng không cam tâm. Cậu ta có gì không sánh được người này chứ, chỉ vì anh ta theo Tưởng Văn Húc chịu những nỗi khổ kia? Không phải cậu không làm được, chỉ tại chênh lệch chút thời gian như vậy.

Thẩm Tuý cười lên, nụ cười xinh đẹp sạch sẽ như một đoá hoa nhài: “Tối qua các anh cãi nhau sao?”

“Thật là, mỗi lần tức giận đều chạy đến chỗ tôi, cái tính trẻ con này không đổi được.” Thẩm Tuý hết cách oán giận: “Đã khuyên anh ấy đừng chuốc bực vào mình, anh ấy vẫn khăng khăng nói không bỏ được tình cũ. Mọi người đều là đàn ông cả, tất nhiên tôi hiểu được anh ấy, chẳng qua chỉ xem tình cảm giữa hai người là người thân thôi.”

Thẩm Tuý thông thả mặc áo khoác vào, cười nói: “Có điều Tưởng Văn Húc cũng thật có quyết tâm kết thúc với quá khứ, nhẫn đeo mười năm nói dứt là dứt, tuy không phải là vật quý báu gì, nhưng dấu sao cũng là tấm lòng của người ta đúng không? Tôi còn tính giữ lại giúp anh, nếu không thì hẹn lúc nào đó tôi mang đến cho anh nhé?”

Lòng Hạ Tri Thư đau đến mức không thốt ra được một câu, lòng bàn tay lạnh lẽo. Ngón tay cậu, môi cậu, thậm chí toàn bộ thân thể cậu đều đang run rẩy. Hạ Tri Thư chịu đựng nỗi đau hận không thể đào tim móc phổi, chỉ ra cửa, cắn răng nói: “Ra ngoài!”

Thẩm Tuý nhú mày, không dây dưa thêm nữa.

Trong nháy mắt cánh cửa kia đóng lại, Hạ Tri Thư ngã quỵ xuống đất. Cậu dùng mu bàn tay che miệng lại, nhưng vết máu vẫn chảy ra từ kẽ tay.

Hoá ra, đau đến không muốn sống là cái cảm giác này.

Chi bằng chết cho sạch sẽ. Xong hết mọi chuyện.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 41

Hạ Tri Thư nằm trên đất, máu tươi thấm xuống ngực cậu. Nhưng khi cơn đau đốn nghẹt thở bức người trôi qua thì chỉ còn dư lại sự bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Cậu bình tĩnh nhìn chiếc nhẫn bạc trên tay phải, cậu đã đeo nó hơn mười năm, vuốt ve ngàn vạn lần, để nó biến thành dây thừng trói chặt trái tim si dại của mình.

Cũng không biết rằng, điều mình cảm thấy quý giá nhất lại thấp kém rẻ tiền trong mắt người khác đến vậy. Sự thật tàn khốc bày ra trước mắt nói rõ với mình – sự kiên trì của mày chỉ là trò cười mà thôi.

Hạ Tri Thư cởi nhẫn ra từng chút một, vì đeo đã lâu nên tháo xuống vừa khó vừa đau, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể lưu lại một vệt trắng mờ mờ mà thôi.

Cậu nhắm chặt mắt vứt nhẫn ra xa, ngoại trừ vài tiếng leng keng khi vật cứng rơi xuống đất văng xuống sô pha thì không còn gì nữa.

Hạ Tri Thư nằm trên đất rất lâu mới chậm rãi bò dậy, đi rửa mặt sạch sẽ, giặt quần áo rồi nấu cơm cho mèo con. Cậu cảm giác hình như mình đã chết lặng rồi, giống như một con rối khâu lại trái tim rách nát không ra hình thù gì nữa. Mới ba năm cũ ba năm*, đến cuối cùng chỉ đơn giản thế thôi.

*Là một câu thành ngữ bên Trung, ý chỉ quần áo mặc mới được ba năm, sau đó trở thành đồ cũ được mặc thêm ba năm nữa, ý chỉ phải tiết kiệm. Nghĩa bóng là gì mình chưa tìm hiểu được.

Khi Tưởng Văn Húc về nhà, Hạ Tri Thư đang đọc sách trong phòng khách, cậu như không nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, chỉ cười bình yên thoả mãn, chậm rãi lật sách.

“Tri Thư.” Tưởng Văn Húc bị nụ cười ấy mê hoặc, nói càng thêm thâm tình.

Hắn nói: “Anh đã về rồi.” Đứa trẻ chơi chán rồi cuộc cũng về nhà, chỉ dư lại trái tim sợ hãi sợ đòn.

Hạ Tri Thư nhẹ nhàng để tập thơ của Giản Trinh xuống, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng ở cửa không nhúc nhích. Trong tay Tưởng Văn Húc còn ôm một bó hoa baby to, ánh mắt thâm tình.

Hạ Tri Thư cười cười: “Tặng em hả?” Cậu đứng lên nhận hoa, bị Tưởng Văn Húc cách bó hoa hôn lên mặt: “Tất nhiên là tặng em rồi. Hoa nhài vẫn chưa nở, anh sẽ đợi đến lúc đó.”

Hạ Tri Thư không tỏ rõ ý kiến, cậu nhận bó hoa kia, nhưng không tìm được lọ hoa để cắm vào, lát sau mới nhớ lọ đã bị rơi vỡ.

Tưởng Văn Húc nhìn Hạ Tri Thư ôm bó hoa lớn ngần ngợ thấy rất vui vẻ, lại thấy thích vô cùng, thậm chí có hơi đau lòng.

“Em cứ để một bên đi, đến lúc nào đó anh sẽ làm thành hoa khô giúp em, dễ dàng bảo quản.” Tưởng Văn Húc cười nhìn cậu: “Chưa ăn cơm đúng không? Anh mua thức ăn về rồi.”

Giờ mới sáu giờ chiều, đúng là lúc Hạ Tri Thư ở một mình sẽ không ăn cơm sớm như vậy. Thậm chí còn nhiều lần không ăn, uống thuốc cũng đủ no.

Hạ Tri Thư đứng ở cửa phòng bếp nghiêng đầu nhìn Tưởng Văn Húc nấu cơm, vẻ mặt như con nít, thỉnh thoảng mở miệng nói hai câu: “Bỏ ít muối thôi... Đừng cho giấm vào... Cá thì đừng bỏ rau thơm vào chứ đồ ngốc...”

Kết quả chính là muối bỏ hơi nhiều, tay run lên đổ không ít giấm, rau thơm cũng bỏ vào một ít.

“Đều tại em làm loạn lòng vua đấy.” Tưởng Văn Húc cười nheo mà Hạ Tri Thư, tiếp đó lại bị cảm giác gầy gò trong tay làm đau đớn.

Hạ Tri Thư xoay người đi ra, không muốn đêm nay không có gì có thể ăn.

Lúc ăn cơm ba món mặn một món canh, cái món được Hạ Tri Thư “chỉ đạo” làm không ai động đũa. Cũng đến lúc ăn cơm Tưởng Văn Húc mới phát hiện, nhẫn trên tay Hạ Tri Thư đã không còn.

“Nhẫn của em đâu?”

“Nhẫn của em... Ở đâu nhỉ?” Hạ Tri Thư học theo ngữ khí khi trước của Tưởng Văn Húc, bật cười.

Sắc mặt của Tưởng Văn Húc thay đổi, nhưng lại nhanh chóng dịu đi, hắn nhìn dấu vết nhân nhật trên tay Hạ Tri Thư, trầm giọng nói: “Tri Thư, đừng nghịch nữa, em cứ mang đi, chờ qua nguyên đán anh sẽ đưa em đi mua cái mới.”

Hạ Tri Thư đặt đĩa xuống, chậm rãi nói: “Thứ đã làm mất rồi, sao em có thể mang được nữa?”

Lòng Tưởng Văn Húc run lên, bắt đầu cảm thấy tối nay Hạ Tri Thư làm gì cũng khiến hắn sợ hãi. Nhưng Tưởng Văn Húc không dám hỏi, hắn sợ nói nhiều thêm một câu sẽ khiến Hạ Tri Thư bạo phát. Chưa bao giờ hắn cảm thấy rõ ràng đến thế, rằng trong lòng Hạ Tri Thư có rất nhiều nỗi uất ức chưa bao giờ phát tiết ra.

Hạ Tri Thư không chịu ăn, Tưởng Văn Húc cũng mất khẩu vị.

Tưởng Văn Húc ngồi thất thần, hắn nhìn Hạ Tri Thư dọn bát, nhìn Hạ Tri Thư cho mèo ăn, nhìn Hạ Tri Thư ngồi xuống sofa chăm chú đọc sách. Tưởng Văn Húc mới ý thức được, hình như hắn đã bỏ qua rất nhiều thứ rồi.

Hai người cứ nhạt nhẽo ngồi không biết bao lâu, mãi đến khi Hạ Tri Thư vào phòng tắm, Tưởng Văn Húc mới phản ứng lại. Hắn không dám ép Hạ Tri Thư về phòng ngủ, chỉ có thể ôm gối đến phòng khách ngủ.

Lúc Hạ Tri Thư đi ra nhìn người đàn ông chiếm chỗ thì nhú mày, cũng không thưởng thức sự vô liêm sỉ của người kia.

Tưởng Văn Húc thấy dáng vẻ của Hạ Tri Thư rất dễ nhìn, cậu vừa từ phòng tắm đi ra, tóc vẫn còn ướt, mặt bị hơi nóng hun đến đỏ bừng. Mặt cậu vừa nhỏ vừa trắng, dáng vẻ cau mày cũng chẳng có bao nhiêu uy hiếp.

Tưởng Văn Húc xuống giường đi tắm, không cho Hạ Tri Thư cơ hội để đuổi mình.

Hạ Tri Thư nằm xuống, đưa tay tắt đèn.

Cậu không ngủ, lúc Tưởng Văn Húc nằm xuống vẫn còn tỉnh táo. Cậu cảm nhận được cái ôm từ phía sau của người kia, hấn hôn lấy hôn để vào sau gáy, âm thanh trầm thấp khàn khàn gọi: “Tri Thư, Tri Thư...”

Hạ Tri Thư không biết Thẩm Tuý nói thật hay giả, nhưng vừa nghĩ tới qua Tưởng Văn Húc mới ôm người khác, giờ lại đang ở trên giường mình bèn vô cùng buồn nôn.

Hạ Tri Thư giả dục: “Em buồn ngủ.”

Tưởng Văn Húc thò tay vào áo ngủ Hạ Tri Thư: “Chỉ một lần thôi.”

Hạ Tri Thư nhẹ nhàng thờ dốc, thấp giọng nói: “Một lần cũng không cho.”

Tưởng Văn Húc cười cắn vào sau gáy Hạ Tri Thư, âm thanh mơ mơ hồ hồ: “Anh đảm bảo sẽ rất ôn nhu.”

Công nhận, lúc Tưởng Văn Húc triệt để ôn nhu thì không ai có thể cự tuyệt được. Hấn cẩn thận hôn khắp ngực Hạ Tri Thư, lại dùng miệng giúp cậu bắn ra một lần rồi dịu dàng thấp giọng nỉ non bên tai Hạ Tri Thư: “Sau này anh sẽ không để em phải đau nữa.”

Hạ Tri Thư nghiêng đầu nhắm mắt lại, nhưng mà sau này em cũng không cần anh nữa.

Lúc Tưởng Văn Húc đi vào, cậu nức nở rên rỉ một tiếng, Tưởng Văn Húc lập tức ngừng lại, hấn muốn bật đèn nhưng lại bị cản lại.

Tưởng Văn Húc hôn nhẹ vào má Hạ Tri Thư, nhìn đến thái dương cũng ướt đầm: “Đau lắm hả?”

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái: “Không... Không có chuyện gì cả.”

Tưởng Văn Húc siết chặt ngón tay Hạ Tri Thư, từ từ hoà làm một với cậu, nhưng sự trống rỗng và dự cảm bất ổn vẫn cứ tồn tại trong lòng.

Tưởng Văn Húc vừa đưa đẩy vừa rải những nụ hôn dày đặc xuống Hạ Tri Thư, hấn nói: “Em không được rời bỏ anh.”

Hạ Tri Thư không hề trả lời.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 42

Tưởng Văn Húc vẫn coi như khắc chế được, chỉ làm đúng một lần. Hắn đưa tay sờ mái tóc mềm mại của Hạ Tri Thư, nhẹ giọng nói: “Anh ôm em đi tắm nhé.”

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái, tự mình mò mẫm thất đại lưng áo ngủ.

“Không sợ ngày mai đau bụng à?”

Hạ Tri Thư mệt rãi rồi, tìm một vị trí thoải mái rồi quay lưng lại với Tưởng Văn Húc: “Sớm quen rồi.” Mới đầu là không chịu được, nhưng sau đó không được ai chiều chuộng nên lâu dần cũng thành quen.

Tưởng Văn Húc ôm lấy cậu từ phía sau: “Vậy em ngủ đi, để anh ôm một cái.”

Đây là một lần hiếm hoi Hạ Tri Thư ngủ nhanh hơn Tưởng Văn Húc, cậu cuộn thành một cục gầy gò ngoan ngoãn dựa vào trước ngực hắn, sợi tóc cọ vào ngực hắn ngứa ngứa, cọ đến mức trong lòng hắn ấm áp lan tràn.

Đến sáng Tưởng Văn Húc dậy sớm, nhẹ giọng xử lý công việc xong quay lại Hạ Tri Thư vẫn chưa tỉnh. Hắn ngồi yên trên giường tỉ mỉ ngắm Hạ Tri Thư.

Gầy đi rất nhiều, cằm càng nhọn hơn, môi hơi trắng bệch. Người có thể ở nhà một mình tất nhiên là có thể chịu đựng, Hạ Tri Thư chịu đựng lại thêm cả ả nhân, tất cả cực khổ đều nhận, hết thảy oan ức đều im lặng nuốt vào, tất nhiên người không thể béo hơn được.

Hạ Tri Thư vừa mở mắt đã nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang thất thần nhìn mình. Hôm nay chắc chắn Tưởng Văn Húc lại bận rộn rồi, trên người mặc một bộ com lê, vai rộng chân dài, phong độ ngời ngời, khí chất lồi lạc.

Tưởng Văn Húc nhìn dáng vẻ mơ màng chưa tỉnh ngủ của Hạ Tri Thư, trong lòng thích không chịu nổi. Hắn nói: “Tỉnh rồi thì dậy thôi, đi tắm đi, anh chuẩn bị bữa sáng cho em.”

Hạ Tri Thư gật đầu rồi vươn vai ngáp dài, rốt cuộc cậu cũng có cảm giác được ngủ ngon, tinh thần coi như không tệ.

Tưởng Văn Húc cười, ép phần tóc rối của cậu cho ngay ngắn. Lúc thu tay về nhìn đồng hồ một lúc hắn mới phản ứng lại: “Tri Thư, lát nữa anh phải đi ký hợp đồng rồi, không ở cùng em được.”

“Hợp đồng kí được, ngày mai đầu năm anh sẽ cho em một phong bao dày.” Tưởng Văn Húc quay người ra khỏi phòng ngủ, như chợt nhớ đến gì đó lại quay lại hỏi một câu: “Buổi tối muốn ăn cái gì? Anh sẽ về sớm nấu cơm, chúng ta cùng ăn tối nha.”

Hạ Tri Thư mím chặt môi miễn cưỡng nở một nụ cười, mở miệng nói: “Anh Tưởng, anh tới đây đi.”

Tưởng Văn Húc có thể cảm thấy ả dưới nụ cười của Hạ Tri Thư có những cảm xúc khác nữa, tựa như cố nén đau thương, lại như có

chút quyết tuyệt ra quyết định. Nhất thời hấn không hình dung ra, chỉ đi tới.

Hạ Tri Thư ôm chặt lấy Tưởng Văn Húc, ôm rất chặt, sau đó lại ngửa mặt khế cắn cắn cằm Tưởng Văn Húc: “Buổi tối về sớm chút nhé.”

Lòng Tưởng Văn Húc rất rối loạn: “Anh không đi nữa nhé? Hôm nay cứ để thư kí thương lượng đổi sang ngày khác.”

Hạ Tri Thư cười đẩy đẩy hấn: “Được rồi, anh đi đi, sao lại cảm tính thế? Ai mà không biết anh là một người cuồng công việc chứ?”

Nỗi bất an vẫn mơ hồ tồn tại trong lòng Tưởng Văn Húc, nhưng đối tác kia tính tình cổ quái, không chừng hôm nay thay đổi thì chuyện làm ăn sẽ không xong. Suy nghĩ một chút, Hạ Tri Thư ở nhà cũng không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn gì để gặp họa sát thân.

Hấn vẫn đi.

Mãi đến khi nghe thấy cửa chống trộm vang lên một tiếng trầm đục Hạ Tri Thư mới lấy lại tinh thần. Cậu vội vàng lăn xuống giường, lúc mở cửa thang máy đã khép lại.

Hạ Tri Thư lại vội vã chạy vào phòng khách, qua cửa sổ lớn sát đất nhìn thấy người đàn ông đang đi. Vẫn là bóng lưng, Tưởng Văn Húc luôn để cho Hạ Tri Thư một bóng lưng mà thôi.

Cả người Hạ Tri Thư kề sát trên cửa sổ, cậu nói, Tưởng Văn Húc, anh ngoảnh đầu lại đi, để cho em nhìn mặt anh một lần.*

58221526141184826

Tưởng Văn Húc chưa bao giờ quay đầu lại, một lần cuối cùng Hạ Tri Thư lệ tuôn đầy mặt.

Lần cuối cùng bi thương đến mức vừa khóc vừa nôn khan.

Hạ Tri Thư đi tắm vội, tẩy sạch mình từ trong ra ngoài, thay một bộ quần áo gọn gàng.

Cái áo khoác cậu thích nhất là cái bảy năm trước Tưởng Văn Húc mua cho, màu nâu nhạt, rất dày. Mùa đông năm ấy, người đàn ông kia hỏi thư kí nên nhờ người yêu thế nào, bèn định đưa Hạ Tri Thư đi xem phim. Vừa ra cửa đã gặp tuyết rơi, Hạ Tri Thư nói, ngày tuyết lắng mạn nhất hẳn là nên tìm một chỗ khuất gió vừa ngắm tuyết vừa uống bia.

Lắng mạn hay không thì không ấn tượng, chỉ nhớ mỗi lạnh. Đúng lúc một cửa hàng quần áo vẫn chưa đóng cửa, cũng hỏi cho hai người họ.

Ngày đó tuyết rất đẹp, Tưởng Văn Húc dùng áo khoác bọc lấy Hạ Tri Thư ôm chặt vào ngực. Mắt hắn sáng rỡ, vừa uống bia vừa ghét bỏ đây là cái áo khó coi nhất mà mình mua cho Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư quần chặt khăn quàng, để chứng minh thư và thẻ ngân hàng trong túi, ngoài ra còn hơn 500 đồng tiền lẻ.

Cậu để một phần thức ăn lớn cho mèo con, rất không cam lòng: “Xin lỗi nhé... Không có cách nào mang chúng mày đi...” Cậu sợ sau khi mình đi rồi Tưởng Văn Húc sẽ khó mà chịu nổi mấy con mèo nhỏ này, nhưng thật sự cậu không có biện pháp.

Xưa nay chưa từng cảm thấy ra đi là chuyện nhẹ nhàng đến vậy. Không mang cái gì dư thừa, không mang sách, không mang mèo,

không có nhẫn, thậm chí thuốc cũng không có.

Lúc thuê xe đến ga tàu Hạ Tri Thư mới mở di động, vừa mở ra đã thấy rất nhiều thông báo, cuộc gọi thì ít mà đa phần đều là tin nhắn. Là tin nhắn Ngải Tử Du gửi tới.

“Tôi rất xin lỗi, nhưng tâm ý của tôi với em là thật.”

“Tôi biết em đã có đối tượng rồi, nhưng tôi có thể tốt hơn so với hắn.”

“... Đừng giận nữa, trả lời tôi một tin được không em?”

....

....

“Tri Thư, em có thể không để ý đến tôi, nhưng nhất định phải đến bệnh viện chữa bệnh!”

“Nên làm hoá liệu, sao em còn chưa đến? Em đừng vì tôi mà đùa giỡn với thân thể mình!”

“...Em ... Nếu em còn không đến... Tôi sẽ đến nhà tìm em!”

“Tri Thư, tôi xin em đấy... Em đến chữa bệnh đi, không thì sau này tôi sẽ không gặp lại em nữa...”

Hạ Tri Thư đọc tin nhắn xong, không biết cảm gì trong lòng, do dự chốc lát vẫn gọi điện cho anh.

Rất nhanh đã có người nhận, giống như vẫn một mực chờ một cú điện thoại này.

“Tri Thư?!”

“Bác sĩ Ngải, ngại quá, đã làm phiền anh lâu đến thế... Bệnh, tôi không chữa nữa.”

Ngải Tử Du bên kia yên lặng, sau đó rống to: “Tôi không cho!”

Hạ Tri Thư bất đắc dĩ: “Cần gì phải thế? Có trị hay không tôi cũng không sống được bao lâu nữa.”

“Tôi tới nhà tìm em.” Khẩu khí Ngải Tử Du hoà hoãn hơn, khẳng định một câu.

Hạ Tri Thư cười cười: “Tôi đi rồi, bác sĩ, anh nhớ bảo trọng.”

Hạ Tri Thư cúp máy, nhìn vé tàu một giờ chiều, nhắm chặt mắt. Cứ vậy đi.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 43

Vé tàu của Hạ Tri Thư đi Thẩm Dương, sau đó sẽ trung chuyển đến Hàng Châu. Cậu đã lên kế hoạch rồi, nếu như không chữa bệnh nữa, tiền của cậu có thể thuê nhà nửa năm tại Hàng Châu.

Bây giờ mới mười rưỡi trưa, cách thời gian khởi hành còn khá lâu.

Hạ Tri Thư rất kiên trì, cậu bị mài mòn đến mức am hiểu nhất là chờ đợi. Phòng chờ tàu rất nhiều người, cậu phải đứng dựa tường một lúc lâu, cũng không thấy mệt mỏi lắm, chỉ thấy trong lòng vắng vẻ quạnh hiu.

Kỳ thực Hạ Tri Thư và Tưởng Văn Húc đến mức này đã có nhiều người lường trước được. Mẹ cậu đã từng nói rằng hai người đàn ông sẽ không có cách nào lâu dài, mẹ Tưởng Văn Húc nói hai người họ sẽ không gắng nổi qua tuổi ba mươi.

Thậm chí đến cuốn sách kia của Giản Trinh cũng có một câu như vậy – anh đi đường anh, tôi đi đường tôi.

Nhưng chỉ có hai người trong cuộc lừa mình dối người quán quýt si mê đến tận bây giờ, cuối cùng vẫn không thoát khỏi cảnh đôi người đôi ngả.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã hơn mười hai giờ trưa. Hạ Tri Thư đứng hơi lâu, thân thể rất mệt mỏi bèn đi mua nước uống.

Bỗng cửa vào phòng chờ bắt đầu huyên náo, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu xám vội vàng xông tới, phía sau có mười mấy vệ sĩ mặc áo đen. Anh đang nói chuyện với hai nhân viên nhà ga, những người còn lại tay cầm một tấm hình, đúng là tới tìm người.

Hạ Tri Thư kinh ngạc đứng một bên, cậu vốn đang hiếu kỳ đã xảy ra chuyện gì khiến nhiều người làm lớn chuyện như vậy. Nhưng lúc cậu quay người nhìn người đàn ông cao to mặc áo khoác xám kia mới phát hiện đó là Ngải Tử Du.

Ngải Tử Du liếc mắt là thấy Hạ Tri Thư, anh bước nhanh tới, hầu như lúc Hạ Tri Thư vừa lấy lại tinh thần đã nhìn thấy người đứng trước mặt.

“Hạ Tri Thư, con mẹ nó em làm tôi sợ muốn chết!” Ngải Tử Du tức đến hai mắt đỏ ửng.

“Em về có phải xong rồi không? Không chữa bệnh nữa hả? Nói nhẹ nhàng quá, không bằng em cứ nói thẳng là mình muốn tự sát cho thoải mái!” Ngải Tử Du nắm chặt tay Hạ Tri Thư, không hề để ý đến ánh mắt của người khác: “Em ra ngoài mang cái gì? Túi em đâu? Lọ thuốc của em ở đâu?!”

Hạ Tri Thư nhú chặt mày, cậu giãy dụa: “Bác sĩ, anh đừng như vậy.”

“Đúng, đúng là tôi bị coi thường! Em đã nói rõ ràng cho tôi biết rồi, nhưng tôi cứ nhất định phải bám theo gây phiền phức cho em đấy!” Ngải Tử Du lôi Hạ Tri Thư ra ngoài: “Ban đầu tôi còn tưởng em muốn làm chuyện ngốc nghếch gì, nên dẫn vệ sĩ và bác sĩ tới phá

cửa nhà em. Nếu như tôi không dùng di động định vị để tìm được em, có phải em sẽ định tự chết ở bên ngoài không?”

Hạ Tri Thư không muốn đi cùng anh, cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo khỏi tình cảnh hỗn loạn này, lại bị một người đàn ông vô cớ oán giận quấy nhiễu, tính tình có tốt đến đâu cũng không nhịn được.

“Tôi có chết ở đâu cũng là do mình tính! Một bác sĩ như anh không lo chữa trị cho các bệnh nhân khác đang chờ, lại đi học xã hội đen phá cửa nhà người khác bắt người đi ư?”

Ngải Tử Du ngừng lại, từ trên cao chăm chú nhìn vào mắt Hạ Tri Thư, dáng vẻ ôn hoà tao nhã mặc áo khoác trắng chấm hoa lan thường ngày không còn, bá đạo ngang ngược như thủ lĩnh băng cướp: “Nhiều người như vậy mà tôi chỉ muốn trị cho em, do đó em không thoát khỏi tôi đâu.”

Ngải Tử Du đột nhiên ôm Hạ Tri Thư vào ngực, không cho cự tuyệt, nhưng ngữ khí vẫn ôn nhu và thâm tình: “Lần đầu tiên tôi học xã hội đen đi bắt người, bắt em đến nơi em muốn đến, có được không em?”

Hạ Tri Thư cảm thấy thực sự không có cách nào xử lý, cậu cũng lần đầu biết được bác sĩ này tùy hứng lên lại khó chơi như vậy. Từ lúc anh đi vào đây, Hạ Tri Thư liền cảm thấy mình sắp nổi tiếng trong cái nhà chờ nho nhỏ này rồi.

“Anh thả tôi ra... Tôi có thể ra ngoài nói chuyện với anh.” Hạ Tri Thư chỉ có thể chịu thua.

Ngải Tử Du nở nụ cười, quả nhiên thả Hạ Tri Thư ra: “Đi thôi.”

Sau khi ra ngoài mới phát hiện Ngải Tử Du bày ra trận thế lớn đến mức nào, bảy, tám chiếc Hummer dàn hàng ngang trước cửa nhà ga, Ngải Tử Du vừa gọi điện thoại vừa mở cửa trước một chiếc xe để Hạ Tri Thư ngồi vào.

“Anh, tìm được người rồi, những người kia và xe cứ về chỗ anh đi, cho em mượn một chiếc là đủ... Được, bye bye, lúc về mời anh đi uống rượu nhé.”

Hạ Tri Thư ngồi ghế cạnh tài xế, còn chưa kịp nói gì đã bị Ngải Tử Du dùng ngón tay đặt lên môi.

“Em nhắm mắt lại đi.” Ngải Tử Du mê hoặc.

Hạ Tri Thư chỉ có thể phối hợp. Cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đợi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, đột nhiên cảm thấy trên môi có xúc cảm ướt át lạnh lẽo kỳ lạ. Cậu sợ hết hồn, vừa mở mắt lại mắt to trừng mắt nhỏ với một con mèo, mũi của nó đối diện với miệng cậu.

Bác sĩ đang nắm gáy mèo cười trêu tức: “Em đang nghĩ cái gì đấy?”

Mặt Hạ Tri Thư hơi đỏ, đột nhiên nhận ra: “Đây không phải là mèo nhà tôi à?”

Ngải Tử Du thả mèo xuống ghế sau, Hạ Tri Thư mới nhìn thấy còn có ba con mèo đang ngủ: “Tôi đến nhà em thấy không có ai mới biết hoá ra em muốn bỏ đi. Nhưng mèo thì sao, em định để chúng nó chết đói ư? Người kia...”

“Cũng không phải là người tốt lành gì.” Ngải Tử Du ngập ngừng, không dám nói lung tung.

Hạ Tri Thư nghe cũng hiểu, im lặng một lát mới trả lời: “Nói chung là cảm ơn anh.”

Ngải Tử Du vẫn chưa quên chính sự: “Em đi đâu vậy?”

Hạ Tri Thư nghe đến chuyện này mới nhớ lại, đau lòng cho tấm vé tàu của mình: “Tôi muốn đi Hàng Châu.”

“Rất tốt,” Ngải Tử Du cười: “Anh trai tôi có một trang trại trồng trà ở Long Tĩnh Đường, cảnh vật rất đẹp, để tôi lái xe đưa em đi.”

Hạ Tri Thư lấy làm kinh hãi, đường quá xa là một, trong kế hoạch của cậu không có người khác là hai.

Nhưng bác sĩ lại vô cùng phấn khởi: “Đi một chút, trước cứ về chỗ tôi đón Nhị Cầu đã, nó cũng thích chỗ đó lắm, cũng rất thích mèo con... Và rất thích em.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 44

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái: “Bác sĩ Ngải... Chúng ta vẫn nên duy trì khoảng cách thì tốt hơn. Anh biết đấy, tôi không có cách nào đáp lại anh được.” Cậu nói rất rõ ràng, hoàn toàn không uyển chuyển hay toan tính một vài lợi ích cho bản thân mình.

Ngải Tử Du không phản đối, đáp lại: “Tôi cũng không có ý đồ gì cả, chỉ bỗng nhiên muốn nghỉ ngơi một lúc, chúng ta tiện đường mà. Không cần từ chối tôi đâu, cứ coi tôi là bạn dẫn em đi chơi thôi.”

Hạ Tri Thư quay đầu, nhìn đường phố phồn hoa vội vã loé lên trước mắt: “... Tôi không muốn khiến người khác tổn thương.”

“Em có thể để tôi bên cạnh, chịu tổn thương không phải em là được.” Ngải Tử Du liếc mắt nhìn cậu, nhẹ nhàng cong môi.

Hạ Tri Thư nhất thời không nói gì nữa, cậu quay đầu lại nhìn mấy con mèo kia, cảm thấy nhất định bác sĩ có thể nuôi chúng nó tốt hơn.

Người như cậu luôn tình nguyện tổn thương mình chứ không muốn bạc đãi người khác. Người khác đối xử tốt với mình một chút, cậu sẽ không nhịn được muốn dùng nhiều thứ để báo đáp lại. Ngải Tử Du đối xử với cậu rất tốt, không nhiệt tình quá mức, rồi lại sẵn sàng cẩn thận đủ đường. Nhưng Hạ Tri Thư vẫn khó mà tiếp thu, cậu không còn sức chấp nhận người thứ hai, càng không có tâm tư cố gắng chấp nhận ai nữa. Hạ Tri Thư biết tình trạng thân thể mình, dù

không có Tưởng Văn Húc cậu cũng không thể đi hết quãng đời còn lại với Ngải Tử Du, do đó càng không thể làm lỡ tiền đồ tươi đẹp của người ta.

Edit: Mèo Xù (banhbaotrongcut.wordpress.com)

Hạ Tri Thư suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng, khuyên giải đủ điều, sau đó bị Ngải Tử Du nhẹ nhàng trêu tức, ngữ khí của cậu cũng cứng rắn hơn.

Nhưng khi Ngải Tử Du nghe lời từ chối của Hạ Tri Thư lại như nghe những lời tâm tình, vẫn là giọng mềm mại nhẹ nhàng, không có nửa phần uy hiếp, khiến người ta càng nghe càng muốn bắt nạt trêu chọc cậu. Ngải Tử Du cũng mới phát hiện, mỗi khi Hạ Tri Thư nói dài thì giọng điệu bắt đầu thay đổi, là kiểu giọng phía Nam ảm áp hơi cao ở cuối câu.

Ngải Tử Du hiểu rõ tính tình và khẩu âm của Hạ Tri Thư, rất ôn hoà, mãi đến khi đưa Nhị Cầu lên xe cũng không nói sẽ để Hạ Tri Thư đi một mình.

Nhị Cầu đúng là rất thích mèo, vừa lên xe đã hưng phấn, dùng lưỡi liếm ướt nhẹp đầu bốn chú mèo con. Ban đầu mèo con còn bị doạ nhảy dựng lên, dần dần rồi cũng quen.

Chú chó lông vàng lớn kia thò đầu từ khe hở của ghế sau tới, thấy được Hạ Tri Thư thì vô cùng vui sướng, lại gần cũng muốn “hôn lưỡi” một cái.

Ngải Tử Du phản ứng còn nhanh hơn Hạ Tri Thư, cho Nhị Cầu một cái tát, đẩy nó về ghế sau: “Thân thể mẹ mày còn yếu, đừng có hôn lung tung.”

Đầu Hạ Tri Thư ong một tiếng, tức đến mức tai đỏ bừng, không nói được câu nào.

Ngải Tử Du liếc Hạ Tri Thư một cái, lại quay qua chỗ khác mắt nhìn thẳng, cười như một tên lưu manh đùa giỡn phụ nữ: “Cứ như con gái ấy... Em đỏ mặt gì thế?”

Hạ Tri Thư trực tiếp quay mặt qua, không ngờ vị bác sĩ đầy mặt chính trực cấm dục trước mặt cũng có thể có bộ dạng này.

Ngải Tử Du bật cười, không ngờ người như Hạ Tri Thư cũng chơi vui vẻ như vậy. Dễ thẹn thùng, dễ đỏ mặt, lúng túng đến mức không nói nổi một câu. Càng nhìn càng thích.

Lúc Hạ Tri Thư ngồi xe rất dễ mệt mỏi, vốn định nhắm mắt không muốn để ý đến Ngải Tử Du nữa, không ngờ lại ngủ thiếp đi.

Lúc mở mắt lần nữa trời đã tối, đầu Hạ Tri Thư vẫn chưa tỉnh táo, choáng váng ngồi dậy.

Người đàn ông bên cạnh vẫn đang lái xe, nhìn không rõ nét mặt, quay lại thì thấy Nhị Cầu đang ôm mèo ngủ say.

“Ngồi mệt không? Chờ lát nữa nghỉ ngơi tôi sẽ đưa em đi tản bộ một chút.” Ngải Tử Du lên tiếng, bật một bài dương cầm nhẹ nhàng.

“Anh càng mệt hơn đấy, lái xe lâu vậy mà... Đợi lát nữa ăn gì đó rồi nghỉ một lúc. Chỉ đi chơi thôi, không cần đi gấp đâu.”

Ngải Tử Du nở nụ cười: “Quan tâm đến tôi hả?”

“Chỗ này cũng có ai khác nữa đâu?” Hạ Tri Thư bị mấy chữ bình thường đơn giản của Ngải Tử Du biến thành ám muội, lại bắt đầu

thấy khó chịu: “Anh nhanh nhanh lái xe đi.”

Tưởng Văn Húc ký hợp đồng rất thuận lợi, nhưng trong lòng vẫn nhớ Hạ Tri Thư. Cả ngày nay tâm thần hắn rất hoảng hốt, trong lòng đau đớn mơ hồ, thậm chí nhiều khi nghĩ, mẹ nó ký kiếc gì chứ, hắn chỉ muốn về nhà nhìn Hạ Tri Thư thôi.

Nên tối đó hắn về nhà rất sớm, mua không ít món ăn, thậm chí hắn còn đặc biệt bảo thư ký Tống đặt trước ở một cửa hàng châu báu, chờ ngày mai nhân lúc nghỉ lễ đưa Hạ Tri Thư đi làm một cặp nhẫn mới, sau đó hai người vui vẻ bên nhau, không tiếp tục suy nghĩ những chuyện kia nữa.

Giây phút đẩy cửa ra Tưởng Văn Húc phát hiện không đúng, trong phòng đen thui, yên lặng khiến người ta tê da đầu. Hắn bật đèn lên mới phát hiện Hạ Tri Thư không có ở nhà.

Thậm chí, đến con mèo cũng không có.

Nếu như chỉ không thấy Hạ Tri Thư thì Tưởng Văn Húc cũng không thấy sợ như thế. Hắn có thể chờ đợi, dù cậu có ra ngoài đi chơi với bạn bè hắn cũng có thể dùng thái độ ôn hoà chưa từng thấy để chờ, giống vô số đêm Hạ Tri Thư đã một mình trông ngóng. Nhưng mèo không còn.

Tưởng Văn Húc biết Hạ Tri Thư cưng mấy con mèo kia đến thế nào, tuyệt đối sẽ không dễ tặng người khác hoặc vứt bỏ.

Hắn mới nghĩ đến khả năng ấy là toàn thân phát lạnh. Lại nhớ đến thái độ kỳ quái gần đây của Hạ Tri Thư, đột nhiên rùng mình một cái.

Hạ Tri Thư đi.

Không có dấu hiệu, không hề báo trước, thậm chí trong vô số lần cãi vã gay gắt Hạ Tri Thư cũng chưa từng nói rời đi, thậm chí sau khi biết mình có người khác cậu cũng không lấy việc bỏ đi để uy hiếp.

Nhưng một người như vậy, bình thường vẫn dịu dàng thậm chí không có điểm giới hạn, cậu vẫn ôn nhu hoà nhã, không hề nói một lời oán hận, vậy mà nói không có là không có.

Rốt cuộc ở một thời khắc nào đó Tưởng Văn Húc cũng lấy lại quyền khống chế động tác của mình, hắn như bị điên mà vọt vào phòng ngủ, đến phòng khách, sau đó là thư phòng, cuối cùng là tất cả mọi chỗ trong nhà.

Hết thấy mọi thứ đều không thiếu, nhưng Tưởng Văn Húc biết, thẻ ngân hàng không còn, một chiếc áo khoác Hạ Tri Thư đã từng thích nhất cũng không còn.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 45

Có lẽ trên thế gian này tồn tại một kiểu bỏ đi như vậy, không từ biệt, không cuồng loạn chấm dứt, thậm chí sự bình tĩnh khi tất cả xảy ra khiến trong nháy mắt bạn không thể nào cảm nhận được cái bi thương ấy.

Như đang nắng đột nhiên đổ mưa rào, như lọ hoa bạn thích nhất đang lúc lau chùi đột nhiên rơi xuống đất, trong suốt quá trình diễn ra, chỉ có thể cảm nhận được sự luống cuống, sau đó là tĩnh lặng vô biên.

Tưởng Văn Húc luống cuống tay chân đứng trong phòng khách trống rỗng, đối mặt với chuyện như vậy, hắn không có biện pháp nào cả. Đầu óc hắn vẫn trong trạng thái hỗn loạn, hắn không nghĩ ra tại sao Hạ Tri Thư phải đi, một mình cậu cô độc thì có thể đi được nơi nào.

Hắn chỉ đứng ở đó, đột nhiên cảm thấy không nơi nương tựa. Tưởng Văn Húc chưa từng cô độc, lúc đoạn tuyệt quan hệ với người trong nhà không, lúc nghèo đến mức một bát hoành thánh chia hai cũng không, lúc mười ngày nửa tháng nói lý do không có nhà nửa thật nửa giả cũng không. Nhưng bây giờ có, vì Hạ Tri Thư đã không ở sau hắn nữa.

Ngài Tử Du đến trạm nghỉ, xe càng đi về phía Nam thì càng thấy ấm áp, chỉ ít đến đây nhiệt độ cũng cao hơn Bắc Kinh mười độ rồi.

Ngải Tử Du đưa Hạ Tri Thư xuống xe, dù là người lái hay người ngồi đều rất mệt. Anh đưa dây dắt chó cho Hạ Tri Thư: “Em dắt một lúc nhé?”

Hạ Tri Thư không trả lời, nhưng vẫn nhận lấy dây, hơi căng thẳng dùng sức để lôi, trên mặt có chút sức sống và trong sáng rất hiếm thấy.

“Em thích chó như vậy sao không tự mình nuôi một con?” Ngải Tử Du cười đi bên cạnh Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái: “Người trong nhà không thích.”

Sao Ngải Tử Du không nghe ra ý tứ trong đó, trong lòng chua xót rất khó chịu, nhất thời cũng không tiếp lời nữa.

Lúc lên xe Ngải Tử Du tăng nhiệt độ lên chút, anh nhìn Hạ Tri Thư cởi áo khoác gấp gọn lại, không kìm nổi nói ra một chuyện mà mình vô cùng để ý: “...Nếu như người ta chỉ vui đùa một chút thì em không đáng thật lòng thế đâu. Tri Thư à, loại đàn ông kia tôi rõ lắm, nuôi tình nhân cùng một dạng, nếu như vừa ý sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt nơi chót lưỡi đầu môi khiến em thích. Em cũng không còn trẻ nữa, dù sao cũng phải tự tính toán cho bản thân mình.”

Hạ Tri Thư càng nghe càng muốn cười, không có nhiều trào phúng ác ý, cậu chỉ đơn thuần cảm thấy những lời này rất buồn cười. Hạ Tri Thư nghiêng đầu nhìn Ngải Tử Du, đôi người đen láy lấp lánh, cậu hỏi: “Anh thấy tôi bị bao nuôi hả?”

Lời này dùng trên một người đàn ông thực sự không êm tai, Ngải Tử Du hơi nhú mày: “Tôi sợ em bị lừa.”

Hạ Tri Thư nhìn đèn ô tô phản quang lấp loé trên đường cao tốc ngoài cửa xe, tốc độ xe của Ngải Tử Du nhanh hơn một chút. Cậu nhíu mày: “Bác sĩ, anh muốn nghe cái gì?”

Hạ Tri Thư thở dài: “Anh đừng đoán mò, cũng đừng cho rằng mình có bản lĩnh nghe được thì tất cả là sự thật.”

Sau khi tỉnh ngủ đi dạo là lúc Nhị Cầu có tinh thần nhất, lại xuyên qua chỗ ghé hờ thò đầu lên. Hạ Tri Thư cầm một ít trái cây cho nó ăn, ngữ khí ôn hoà: “Tôi ở với Tưởng Văn Húc hơn mười năm, hẳn ngoại tình thành quen, tôi có thể có biện pháp gì chứ? Nhưng mấy năm nay tôi cũng không tranh giành gì, yêu hấn đến mức cam nguyện làm nghĩa vụ của người phụ nữ thời phong kiến, không nghề nghiệp, chờ người nuôi, chờ hấn chơi chán rồi về nhà làm cơm làm ấm giường. Cũng phải, có khác gì được bao nuôi đâu?” Hạ Tri Thư vỗ vỗ đầu con chó, nhìn Ngải Tử Du: “Chuyện chính là như vậy, hài lòng không?”

Không phải là cậu không quan tâm, vì cậu không bỏ xuống được mới có thể dùng thái độ hờ hững nói những lời cay nghiệt như vậy, tổn thương người khác nhưng chính mình cũng đau.

Sao có thể nói là bao nuôi chứ? Nhà là hai người cùng mua, công ty vốn có cổ phần của Hạ Tri Thư, dù đồng tính luyến ái không được người bình thường chấp nhận thì hai người họ cũng từng yêu nhau, cũng từng đối mặt với bố mẹ, đối mặt với ánh mắt của người đời.

Chỉ là hiện giờ thay đổi thôi, chỉ là tình cảm một bên đã không sâu, chỉ là mấy năm dốc sức để người đàn ông kia có tiền mà thôi. Nhưng dù những chuyện này không đủ khả năng, thì cũng không thể hình dung tình cảm thành bao nuôi.

Kỳ thực Ngải Tử Du mới nói đến đó Hạ Tri Thư đã hiểu. Anh không nói ra, nhưng không có nghĩa là không nghĩ như vậy. Có lẽ thật sự Ngải Tử Du có cảm giác với mình, nhưng trong cái tình cảm đó anh ta cũng có bao nhiêu điều tưởng tượng quá mức.

Ngải Tử Du cũng hơi hối hận, thật ra anh không nghĩ đến tất cả những điều Hạ Tri Thư nói. Anh chỉ ăn nói vụng về, đối mặt với người mình thích trí thông minh sẽ giảm đi. Hơn nữa đúng là anh có để ý, nhưng cái để ý chỉ là sợ Hạ Tri Thư bị lừa bị bắt nạt, chỉ để ý... Trái tim người mình thích sẽ không chia cho mình.

Khi đối mặt với những gì mình yêu, cho dù là thánh nhân cũng đều ít nhiều có ý muốn sở hữu. Giống như dã thú khoanh vòng muốn chiếm làm của riêng, không muốn bị người chạm vào, không muốn bị người mơ ước, thậm chí bị người khác nhìn một chút cũng không được.

Ngải Tử Du nghe Hạ Tri Thư nói xong mấy câu kia, sao có thể thoả mãn được. Anh thà Hạ Tri Thư ngốc nghếch, chẳng phải chỉ bị bao nuôi thôi sao? Nhưng mối tình si của Hạ Tri Thư có tiền đề là mười năm không ai có thể chen chân vào được, là những năm tốt đẹp nhất, hồn nhiên nhất cũng cố chấp nhất. Đã yêu một người, chính là yêu cả đời.

Cả đời không hạnh phúc, trọn kiếp này chỉ còn đau thương.

“Xin lỗi.” Ngải Tử Du khô khốc mở miệng, vô cùng mệt mỏi.

Hạ Tri Thư không để ý, cậu xoa xoa cái mặt béo ú của Nhị Cầu, cười cười: “Không có gì phải xin lỗi đâu. Đã phiền anh nhiều như vậy, chút quyền biết rõ mọi chuyện cũng nên có.”

Ngải Tử Du biết Hạ Tri Thư không thềm để ý cũng đúng, bởi vì căn bản người ta không để mảy ở trong lòng. Kiểu người như vậy thật sự khó tán công nhất, không biết mảy thâm tình tha thiết, hay ngầm có ý khinh bỉ ra sao thì tim của người ấy cũng sẽ không mở cửa vì mảy. Dù mảy có dùng đao thương kiếm kích cũng không thể làm người ấy thương tổn.

Nhưng dù thế Ngải Tử Du vẫn không hiểu nổi, người bị một câu trêu đùa, một ánh mắt chọc ghẹo sẽ đỏ ửng mặt mảy, sao có thể lạnh lùng nói thẳng loại chuyện bao nuôi ấm giường như vậy. Có lẽ cậu đã bị cuộc sống này mài mòn làm thay đổi cái gì đó, có thể thực sự là bị thương chết tâm rồi.

Đây cũng chính là kết quả của người đã thật lòng mở ra trái tim. Thương tích đầy mình.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 46

Nhất thời hai người không nói chuyện nữa. Hôm nay Hạ Tri Thư đã mệt lắm rồi, cơn đau mỗi thăm từ xương ra ngoài. Cậu nhú nhú mày, tựa trán lên cửa sổ xe.

Ngải Tử Du không yên lòng nhìn Hạ Tri Thư vài lần, giảm tốc độ xe, giờ tay chạm vào trán cậu, quả nhiên là đang phát sốt.

“Có lạnh không?” Ngải Tử Du kéo áo khoác phủ lên người Hạ Tri Thư: “Kiên nhẫn một chút, hơn năm tiếng nữa là đến rồi. Đợi lát nữa tôi qua cầu vượt, bệnh viện trong thành phố nhỏ này có lẽ có thuốc có thể thay thế cho loại em thường dùng.” Ngải Tử Du không trách Hạ Tri Thư không mang thuốc theo đã bắt cần đi ra ngoài, vì anh biết Hạ Tri Thư đã đau đớn lắm rồi, lúc kiên trì không nổi nữa sẽ dễ kích động nhất.

“Mấy giờ rồi?” Sắc mặt Hạ Tri Thư tái nhợt, âm thanh hơi yếu ớt.

Ngải Tử Du nhìn đồng hồ trên xe: “Mười một giờ năm mươi chín phút.”

Chân trời xa xa đột nhiên bùng lên từng cụm pháo hoa rực rỡ sắc màu, trên đường cao tốc vắng vẻ quả thực làm người chần động tinh thần. Hẳn là những thị trấn nhỏ quanh đường cao tốc bắn pháo hoa, từng cụm bùng bùng nổ trên bầu trời, lấp lánh khắp nơi.

“Mười hai giờ,” Hạ Tri Thư hơi nghiêng mình về phía trước ngẩn ngơ nhìn pháo hoa, khoé mắt đuôi mày chứa niềm vui hồn nhiên như trẻ con.

Ngải Tử Du cũng thả lỏng hơn chút, anh cười nói: “Chúc mừng năm mới.”

Ngải Tử Du đột nhiên nhớ đến gì đó, vừa lái xe vừa tìm tìm kiếm kiếm trong hộp để đồ, hơn hai phút mới thấy thứ mình cần.

Một hộp kẹo sữa Bất Nhị Gia*.

TB2sQmzpVXXXXaXXXXXXXXXXXXX_63218722

Kẹo sữa Bất Nhị Gia

“Nhân lúc đầu năm nhanh ăn một viên kẹo đi, cả năm sẽ ngọt ngào.”

Hạ Tri Thư nhận hộp kẹo, hoảng hốt nói cảm ơn, cậu không biết mắt mình đã đỏ ửng. Hạ Tri Thư đã quên lần trước mình ăn kẹo là bao giờ, nếm đắng quen rồi nên giờ thậm chí đến vị ngọt cũng không nhớ rõ lắm.

Cảm giác có người mong nhớ thật tốt, dùng thái độ dỗ trẻ con, lấy hộp kẹo sữa nhỏ dễ dàng – em phải ngoan thì ngày tháng của em mới ngọt ngào như kẹo.

Hạ Tri Thư mở hộp ra, đổ hết kẹo lên đùi. Cậu quơ quơ hộp kẹo rỗng trước mặt Ngải Tử Du: “Tặng cho tôi được không?”

Tim Ngải Tử Du mềm đến mức có thể lấy nó đưa cho người ta luôn, tất nhiên sẽ không tiếc một cái hộp. Anh đồng ý xong còn hơi

đau xót, anh muốn nuông chiều Hạ Tri Thư đến mức có càn quấy đến độ nào đi nữa cũng đáp ứng. Có thể rất khó làm được, chỉ ít hiện giờ Hạ Tri Thư vẫn vì một vật không đáng giá mà lễ phép hỏi ý kiến.

Nhưng tâm tình Hạ Tri Thư cũng khá hơn so với lúc nãy, tuy rằng cơn sốt khiến hàng lông mày cậu nhuốm vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt đã sáng sủa hơn một chút. Cậu nhìn Ngải Tử Du vẫn đang lái xe, xé giấy gói đưa một viên kẹo đưa đến: “Ăn kẹo đi.”

Ngải Tử Du thích ngọt, nếu không trên xe cũng không có thứ này. Hơn nữa kẹo còn do người mình thích tự tay đưa tới nên càng không thể từ chối. Ngón tay mảnh khảnh trắng nõn đặt bên môi, Ngải Tử Du phải kìm nén rất nhiều mới không nhân tiện cắn ngón tay lúc nhận kẹo.

Viên kẹo thứ hai Hạ Tri Thư bóc ra cho Nhị Cầu, tên nhóc này ngồi xe lâu cũng ỉu xiu. Hạ Tri Thư nhét kẹo vào miệng nó, nó nhai nhai hai lần là hết.

Viên thứ ba Hạ Tri Thư tự ăn, rất ngọt, ngọt đến mức khoé mắt chua xót ê ẩm.

Lúc Ngải Tử Du nhìn lại cậu thì Hạ Tri Thư đã ngủ thiếp đi, lông mày giãn ra, khoé môi khẽ cong lên như đang mỉm cười.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 47

Mấy năm rồi trong nội thành Bắc Kinh không bắn pháo hoa vào dịp lễ. Tường Văn Húc đứng trong phòng khách trống rỗng, cảm thấy thế giới này chưa từng yên tĩnh đến thế, cứ như đột nhiên chỉ còn dư lại mình hắc. Hắc phát hiện, hình như hắc đã làm chuyện ngu ngốc nhất trên thế giới này, hắc làm mất bảo bối mình yêu nhất rồi.

Tường Văn Húc không biết Hạ Tri Thư sẽ đi đâu, không biết mấy năm qua cậu có bạn bè thân thiết nào mới không, cái duy nhất mà hắc biết chỉ là số điện thoại trong danh bạ, hiện giờ đã tắt máy.

Trong cơn hoảng hốt thậm chí hắc còn nghĩ, có khi nào Hạ Tri Thư đã ở bên bác sĩ kia không. Lần thứ nhất hắc khiếp đảm, tận lực chống lại những suy nghĩ đó. Tường Văn Húc rất rõ ràng, nếu có người dám chạm vào Hạ Tri Thư của mình, nhất định hắc có thể cầm dao chém người.

Bất giác đã đến ngày đầu năm. Ngày 1 tháng 1 năm 2015, vốn là năm thứ mười lăm Tường Văn Húc và Hạ Tri Thư bên nhau. Gập ghềnh trắc trở đi đến ngày hôm nay, cũng không rõ là mười lăm năm yêu nhau hay là mười lăm năm quen biết. Không rõ mười lăm năm ấy vền vẹn chỉ là một đoạn tình cảm, hay là cả đời ngắn ngủi của một người.

Tưởng Văn Húc hút thuốc cả một đêm, lúc mờ sáng hán đứng dậy, thân hình cao lớn hơi lão đảo một chút. Nhìn đồng hồ, bảy giờ mười phút.

Hán gọi điện thoại cho người quản lý toà nhà, hỏi có thể tra camera gần đây được không. Đối phương nói cho hán biết, có thể xem trong vòng một tuần trở lại đây.

Áo sơ mi cao cấp của Tưởng Văn Húc bị đê nhãn nhúm, hán cũng không thay cái khác, chỉ khoác áo ngoài rồi đi.

Tưởng Văn Húc cứ nghĩ tra camera trong tiểu khu thì chỉ có thể nhìn thấy Hạ Tri Thư trốn đi thôi, không bằng cứ gọi điện cho cục trưởng Lý nhờ cảnh sát hỗ trợ. Nhưng tiềm thức mơ hồ tác quái, cứ bức bách hán không tra không được.

Mặc dù chỉ là một tuần, nhưng những gì cần biết đều trùng hợp xuất hiện trước mắt.

Như Thẩm Tuý xuất hiện trong camera.

Đầu Tưởng Văn Húc run lên, rốt cuộc hán đã biết mình đã phạm sai lầm không thể cứu vãn. Tưởng Văn Húc cứ tự cho rằng với cái tính thức thời của Thẩm Tuý thì sau khi chia tay không đáng để hán phí tâm lực đả kích mỉa mai, nhưng không ngờ có thể xảy ra chuyện như thế.

Cũng giận chính bản thân mình, để một người ngoài nói lung tung với Hạ Tri Thư. Tính cậu hiền lành như vậy, nhất định không thể phản bác được, chuyện tố cáo cũng coi thường, ngay cả khả năng phẫn nộ cũng kìm nén đến tê dại. Tưởng Văn Húc cũng biết chính mình hơi quá đáng, luôn muốn hối cải, sau đó có đánh chết

cũng không làm những chuyện tồi tệ trước mặt Hạ Tri Thư nữa. Không ngờ hẳn lại bị một kẻ mình bao dưỡng cho vui xô ngã.

Chuyện liên quan đến Hạ Tri Thư là ranh giới của Tưởng Văn Húc, một điểm cũng không cho phép người khác chạm vào.

Thẩm Tuý mở cửa ra nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt mấy hôm gầy gò tiêu tụy trong nháy mắt rạng rỡ hẳn lên, khoé môi cong cong dịu dàng: “Anh Tưởng, rốt cuộc anh cũng đến rồi, em nhớ anh lắm.”

Yêu một người, lúc thấy người ấy sẽ vui mừng, mọi oán hờn oan ức tiêu tan trong nháy mắt, dĩ nhiên sẽ không nhìn thấy sự hờ hững trong mắt người đó, khoé mắt đuôi mày đều có sự sắc bén lạnh lùng.

Tưởng Văn Húc vào nhà, lạnh mặt nhìn Thẩm Tuý đóng cửa lại sau đó tìm dép cho mình.

“Cậu đến tìm Hạ Tri Thư rồi đúng không?” Câu nói này không để lộ cảm xúc gì, nhưng lại giống như sấm sét chấn động khiến Thẩm Tuý rùng mình một cái.

Vốn Thẩm Tuý cho rằng đã không sao, chuyện cũng qua mấy ngày rồi, người đàn ông kia muốn tố cáo cũng đã sớm làm.

Tưởng Văn Húc từng bước từng bước áp sát Thẩm Tuý: “Lần trước ở Pháp tôi đã cảnh cáo cậu, nhưng cậu không nghe. Dồn ép được Hạ Tri Thư, cậu cảm thấy mình rất có bản lĩnh đúng không?”

Tưởng Văn Húc đột ngột đá một cú vào bụng Thẩm Tuý, ánh mắt để lộ sát khí: “Nếu tôi không tìm được Hạ Tri Thư thì cậu đi chết đi.”

Hắn quay người muốn ra ngoài, nhưng vấp phải một cái hộp đựng đồ linh tinh Thẩm Tuý dọn dẹp. Đồ trong hộp bị đổ, một cái nhẫn cũ văng ra.

Tưởng Văn Húc ngừng bước, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kia.

Thẩm Tuý đau đến tái mặt, lúc nhìn thấy chiếc nhẫn kia sắc mặt biến thành xanh mét hoảng sợ: "... Anh Tưởng... Anh nghe em nói được không?"

Lần đầu tiên cậu ta và Tưởng Văn Húc lên giường là vì Tưởng Văn Húc uống say, nên hắn dậy khá muộn. Trời vừa sáng Thẩm Tuý đã khó chịu tỉnh lại, khi đó cậu ta còn không biết là Tưởng Văn Húc đã có chủ rồi. Lúc cậu ta lén lút thích Tưởng Văn Húc cũng rất tò mò về chiếc nhẫn vừa cũ vừa rẻ tiền trên tay hắn. Thừa dịp người đàn ông này ngủ say, cậu ta bèn nhẹ nhàng tháo xuống, kết quả đang nắm trong tay để nhìn thì thiếp đi.

Khi tỉnh lại bên người đã trống rỗng, tay mình vẫn còn nắm chặt cái nhẫn ấy. Hai ngày sau khi Tưởng Văn Húc tìm cậu ta, lúc tới liền hỏi có thấy cái nhẫn kia không. Khi đó Tưởng Văn Húc thật sự rất đáng sợ, mắt vằn đỏ lên, giống như mất đi một thứ quý giá. Thẩm Tuý khiếp đảm không dám nói thật, chỉ có thể mập mờ nói có lẽ đã bị mất rồi.

Hiện giờ Tưởng Văn Húc không quan tâm đến một cái nhẫn sau vô số sai sót. Hắn chỉ bị chiếc nhẫn bạc kia làm viền mắt đau đớn, đó là thứ Hạ Tri Thư xem như bảo bối, tự tay khắc lại mấy tháng, sau đó trịnh trọng đeo vào tay mình. Nhưng giờ nó lại ở cùng với một đồng rác thải chẳng mấy chốc sẽ bị vứt đi.

Trong lòng vô cùng đau đớn.

Tưởng Văn Húc khom lưng nhặt nó lên, cẩn thận dè dặt thổi bụi trên đó, trình trọng đeo vào ngón áp út.

Trong lòng đột nhiên dịu dàng lại, linh hồn đã phiêu bạt rất lâu tựa hồ tìm được nơi ký thác lần nữa. Thậm chí hắn cũng chẳng muốn tính toán gì với Thẩm Tuý.

“Nể tình mấy năm nay cậu theo tôi, nên lần này bỏ qua, đừng để tôi gặp lại cậu nữa.”

Tưởng Văn Húc nói xong liền đi, lại bị người ôm chặt lấy từ phía sau.

Thẩm Tuý yếu đuối khóc nức nở, cậu ta nói: “Anh Tưởng... Anh đừng bỏ em... Em sai rồi, em sẽ không làm gì nữa, chỉ cần anh còn nhớ em, chịu gặp em lần nữa, trong lòng anh nhớ thương ai cũng được... Anh không nỡ để anh ta khó chịu cũng không sao, cái gì em cũng làm, em thật sự thật sự yêu anh...” Giọng Thẩm Tuý nghẹn ngào lại có mấy phần giống Hạ Tri Thư, đột nhiên tim Tưởng Văn Húc mềm nhũn.

Hắn tránh Thẩm Tuý, nhưng cuối cùng không nói những lời ác độc: “Đừng giày xéo chính mình nữa, trong lòng tôi đã có người rồi, trước kia là do không hiểu chuyện nên khinh suất. Cậu còn nhỏ, sau này sẽ gặp được người yêu cậu nhiều hơn.”

Thẩm Tuý nhìn Tưởng Văn Húc không chút lưu luyến quay người rời đi, trong lòng như có âm thanh gì đó vỡ vụn.

Tưởng Văn Húc ngồi trên ghế dài trong công viên, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn trên tay. Hắn nhớ tới hôm trước lúc ăn cơm, trên

tay Hạ Tri Thư thiếu chiếc nhẫn. Trong lòng hắn hiểu rõ, tất nhiên là Thẩm Tuý trộm đồ của mình.

Nhẫn của mình đã tìm được, nhưng Hạ Tri Thư lại không chờ nổi.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của Tưởng Văn Húc, hắn nhận điện thoại, là Trương Cảnh Văn: “Có chuyện gì vậy?”

“Thứ hai này em kết hôn, anh nhớ dẫn anh dâu nhỏ đến tham dự nhé.” Cảnh Văn cười, hắn là đang rất hạnh phúc, cũng không nghe ra ngữ khí lạnh nhạt hiu quạnh của Tưởng Văn Húc.

“Tri Thư đi rồi... Anh không biết em ấy đã đi đâu.”

“Anh làm anh ấy tức giận bỏ đi?” Cảnh Văn lặng yên một lúc rồi trả lời: “Anh ấy tự đi một mình? Bên mình có bạn bè gì không?”

Quan hệ giữa Tưởng Văn Húc và Trương Cảnh Văn rất thân, không có nhiều chuyện phải giấu diếm: “Trước đó vài ngày em ấy có quen một bác sĩ, hình như gã đó có tình cảm với Tri Thư.”

“Bác sĩ?” Cảnh Văn rất tò mò là Hạ Tri Thư không hay ra ngoài, sao có thể kết bạn với bác sĩ.

Tưởng Văn Húc lạnh nhạt ừm một tiếng: “Nhưng khẳng định không phải là bác sĩ bình thường, lái Ferrari, tiện tay đưa một chậu hoa lan hơn hai trăm vạn cho Tri Thư chơi. Có lẽ cũng không lớn tuổi lắm, không quá ba mươi đâu.”

Trương Cảnh Văn vốn muốn cười Tưởng Văn Húc lần trước phát hỏa lớn với Hạ Tri Thư như vậy có phải là vì ghen tuông, nhưng nghĩ nhiều lại muốn giật mình.

“Thích xe, thích làm vườn, bác sĩ trẻ tuổi...Đó không phải là Ngải Tử Du sao? Nhưng anh ta không phải là chuyên gia điều trị ung thư máu ư?”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 48

Trong đầu Trương Cảnh Văn chợt loé lên những chai lọ thủy tinh trên giá sách nhà Tường Văn Húc, y hoảng sợ đến mức toát mồ hôi lạnh: “Văn Húc, em đến nhà tìm anh, mặc kệ anh đang ở đâu, lập tức về đi!”

Dự cảm bất thường quẩy dị trong lòng Tường Văn Húc càng rõ nét hơn, thậm chí lúc đứng lên hắn cảm thấy chân mình đang run. Hắn biết có một số việc đã đến lúc đối mặt, nhưng không nói được là bất thường ở đâu, mỗi một tế bào trong người đều đang kêu gào với hắn, chúng đang thét lên – mày đừng có quay về!

Lúc Tường Văn Húc về đến nhà Trương Cảnh Văn đã chờ ở bên ngoài, trên người chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, có vẻ như đến rất gấp.

“Sao giờ anh mới về?” Trương Cảnh Văn cau mày.

Tường Văn Húc móc chìa khoá ra mở cửa: “Chú nhớ đến cái gì?”

Trương Cảnh Văn không để ý đến hắn, bước thẳng vào thư phòng, những cái lọ kia vẫn ở đó. Hạ Tri Thư không hề cảm chúng đi theo.

Cảnh Văn nhìn từng cái một, thuốc đặc trị khi bị bỏ hết nhãn mác thực sự rất khó nhận ra. Vốn y cũng không cùng ngành với Ngải Tử

Du, nhìn những viên thuốc rực rỡ sắc màu này thực sự rất mất công.

Vốn muốn mang vài loại đi kiểm tra, nhưng khi nhìn thấy một lọ thuốc đóng chặt nắp, con người Trương Cảnh Văn co rút lại. Y đồ thuốc trong lọ ra tay nhìn cẩn thận, dù sao y cũng biết loại này, viên nén Tioguanine*, thuốc đặc trị bệnh máu trắng. Lần trước do vội vàng nên không nhìn rõ.

*Thuốc Tioguanine: xem thêm ở

tải xuống

Tưởng Văn Húc yên lặng đứng sau lưng y. Trương Cảnh Văn chậm rãi quay đầu lại, trong mắt có đồng cảm, có phần nộ, cũng có chút hoảng hốt bi ai mà Tưởng Văn Húc nhìn không hiểu.

Trương Cảnh Văn nhớ đến một Hạ Tri Thư trắng bệch gầy gò lần trước, nhớ đến chứng máu khó đông của cậu, nhớ ánh mắt ôn nhu và gương mặt tươi cười của Hạ Tri Thư lúc y thường đến ăn chực cơm nhà Tưởng Văn Húc mấy năm trước. Cảnh Văn lắc đầu một cái, cười khế: “Em thật hối hận, khi lần đầu nhìn thấy cậu trai xinh đẹp cạnh anh, tại sao em lại không tát anh một cái để đánh thức trái tim lạnh lùng của anh chứ.”

Tim Tưởng Văn Húc bị một sức mạnh vô hình mạnh mẽ néo một cái, hấn tiến lên vài bước, ngữ khí không hề tức giận, chỉ đơn thuần là câu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh yêu Hạ Tri Thư không?”

“Tất nhiên.” Tưởng Văn Húc trả lời không hề do dự.

Trương Cảnh Văn đột nhiên xông đến đám mạnh hấn một cái, nghiêng chặt rằng, mấy năm gần đây có rất ít chuyện có thể ép y tức giận đến vậy: “Anh yêu anh ấy? Yêu cái rắm! Anh yêu anh ấy mà còn ra ngoài lăng nhăng! Yêu anh ấy mà không nhìn thấy thân thể và tinh thần của anh ấy càng ngày càng kém! Yêu anh ấy mà anh vẫn có thể đánh đập rồi cưỡng dâm Hạ Tri Thư!”

Tường Văn Húc không có cách nào phản bác, nhưng đột nhiên bị Trương Cảnh Văn động thủ và chỉ trích chọc giận, lúc mất khống chế thì trí thông minh chỉ là con số 0 tròn trĩnh: “Chuyện nhà anh chú biết cái gì?! Anh chỉ vui đùa một chút thôi, cũng không phải không cần em ấy nữa!”

“Tường Văn Húc! Mẹ nó anh thật vô liêm sỉ!” Trương Cảnh Văn bất động, ngữ khí trở nên bình thường, vừa lạnh lẽo vừa trào phúng: “Lúc anh ra ngoài vui đùa một chút có lẽ anh ấy đang trích tủy đau đến mức đứng dậy cũng không nổi. Lúc anh nghi ngờ anh ấy và bác sĩ không trong sạch có lẽ anh ấy vừa hoá trị xong, miễn cưỡng lắm mới về đến nhà. Ngày đó sau khi đánh Hạ Tri Thư xong anh giả vờ hối hận thâm tình, liệu anh có từng nghĩ tại sao anh ấy không muốn cởi áo? Bởi vì trị liệu ung thư máu sẽ tiêm đến mức toàn bộ cánh tay đều là dấu vết xanh tím! Anh ấy không muốn anh biết...”

Tường Văn Húc đã nhận ra sự tình bắt đầu nhanh chóng thoát khỏi khống chế, hấn rùng mình vì cơn ớn lạnh chạy dọc từ đầu xuống chân. Tường Văn Húc đứng sững ở đó, vẻ kiên cường chống đỡ ngoài mạnh trong yếu lúc trước cũng mất, tay chân luống cuống như một đứa bé gặp rắc rối: “...Chú... Chú nói gì thế hả?”

Cảnh Văn cười gằn, nhưng khoé mắt lại có vệt nước long lanh: “Lần này Hạ Tri Thư không cần anh nữa rồi.” Không cảm thuốc đi, cũng không hề quay đầu lại.

“Rốt cuộc thì em ấy bị làm sao!” Tưởng Văn Húc đột nhiên quát một tiếng, nhưng âm thanh của hắn vô cùng hoảng sợ run rẩy.

“Bệnh máu trắng... Không biết đã bao lâu rồi.”

“Chú đừng trêu anh, gần đây anh cũng không chọc giận chú mà. Được rồi được rồi, dù Tri Thư không ở đây thì ở đây cũng có hai người chúng ta đấy.” Tưởng Văn Húc hạ giọng xuống, giả vờ cười ung dung: “Anh biết sai rồi, anh rất có lỗi với em ấy, anh sẽ thay đổi mà, chú đừng lấy những cái này dọa anh.”

Tưởng Văn Húc cứ như một người sắp chết đuối, tha thiết nhìn chăm chăm cọng cỏ cứu mạng trong tay Trương Cảnh Văn, dường như chỉ cần Trương Cảnh Văn thừa nhận tất cả những thứ này đều là giả dối thì hắn có thể có một tia hy vọng sống.

“Anh từng thấy anh ấy chảy máu mũi sao? Từng thấy anh ấy mệt đến mức không ăn được cái gì sao? Thấy anh ấy suốt ngày sốt nhẹ tinh thần mỗi mệt sao? Nếu như anh đều đã thấy mà không hề để mắt đến, vậy sao anh nhất định phải tự lừa mình dối người, buộc em phải cho anh một đáp án phủ định chứ, có ý nghĩa gì không?”

Quả thực là từng từ như đâm thẳng vào tim.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 49

Trà viên của anh trai Ngải Tử Du rộng hơn mười mẫu, điều kiện rất tốt, sát cạnh chùa Linh Ẩn*, lái xe đi dạo Tây Hồ chỉ mất hơn hai mươi phút.

*Linh Ẩn tự, chùa Linh Ẩn là một ngôi chùa Phật giáo của Thiền tông nằm ở phía bắc-tây của Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Đây là một trong những ngôi chùa Phật giáo lớn nhất và giàu có nhất Trung Quốc, và có chứa nhiều chùa chiền và hang động có tượng Phật.

Nhị Cầu vừa xuống xe liền vẫy đuôi vui vẻ, kết quả ngòi xe bị run chân choáng đầu, lao thẳng xuống hồ nhỏ cạnh trà viên. Ngải Tử Du ha ha ha cười trên nỗi đau của người khác.

Hàng Châu đúng là rất ẩm áp, giờ đã hơn sáu giờ nhưng vẫn hơn mười độ. Hạ Tri Thư đang ngủ, do không được nghỉ ngơi tốt nên mắt có một vành thâm đen.

Ngải Tử Du khom lưng cẩn thận bế Hạ Tri Thư lên, tuy động tác rất nhẹ nhưng Hạ Tri Thư lập tức tỉnh dậy.

“Đừng lộn xộn.” Ngải Tử Du siết chặt vòng ôm, cười: “Nếu không sẽ bị ngã đó.”

Hạ Tri Thư giãy dụa, khoảng cách gần giữa hai người khiến cậu có chút khó chịu: “... Tự tôi có thể đi.”

Ngải Tử Du liếc mắt về bên cạnh, Nhị Cầu ướt sũng đã lon ton chạy đến: “Em mà xuống nhất định nó sẽ nhào tới.” Ngải Tử Du bước liên tục: “Tôi ôm em đi nghỉ, đợi lát nữa còn phải mang mấy con mèo nhỏ vào.”

Trông Ngải Tử Du cũng rất mệt mỏi, lái xe hơn hai mươi tiếng liên tục, Hạ Tri Thư không tiện làm khó anh bèn không từ chối nữa.

Thời tiết phương Nam ẩm ướt, chần không có hương vị ẩm áp mềm xốp sau khi phơi nắng như phương Bắc. Ngải Tử Du đã nhờ người đổi thành đồ mới hết, sau đó kéo lên đắp cho Hạ Tri Thư: “Em ngủ thêm một lúc đi, buổi trưa tôi gọiem dậy đi ăn tôm say rượu* ở Lâu Ngoại Lâu.”

*Tôm say rượu:hay còn gọi làtôm túy quyềnlà một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc.Tôm được nhúng vào rượu cho tái và ăn sống để giữ nguyên vị ngọt. Để ăn sống, người ta chọn những con tôm thật mẩy song kích cỡ khá nhỏ. Tại Trung Quốc, tôm được đặt trong một chiếc bát rồi rót dấm rượu lên trên khiến chúng có phản ứng “say”, ít chống cự hơn. Đồng thời, rượu cũng là một loại gia vị tăng hương vị độc đáo cho món ăn. Thông thường sẽ có một chiếc nắp nhỏ đặt trên bát để ngăn tôm nhảy ra ngoài. Để thưởng thức món này, người ta thả những con tôm vào một bát đầy rượu, sau khi đợi tôm “uống say” sẽ bật lửa đốt cháy rượu trong khoảng 30 giây hoặc lâu hơn để tôm chuyển sang màu gạch. Lúc này sẽ thưởng thức tôm cùng với gừng và hành.

b8389b504fc2d562c033d2c0ed1190ef76c66ce7

“Bác sĩ Ngải, tôi ở đây làm phiền anh quá.”

“Bạn bè đến nhà mình làm khách phải chiêu đãi thế chứ, em đừng suy nghĩ nhiều quá. Tôi đi thu xếp cho Nhị Cửu và mèo con xong cũng phải ngủ một lúc, đừng nói những câu dọa tinh thần người khác như vậy nữa.”

Một bác sĩ thực hiện một cuộc giải phẫu phức tạp cường độ cao hơn mười tiếng cũng bình thường, tinh thần và thể chất của Ngải Tử Du rất tốt. Anh cũng chỉ phí sức nói dối Hạ Tri Thư thôi, giờ để anh lái xe đến Tô Châu cũng không có vấn đề gì.

Ngải Tử Du ra khỏi phòng ngủ liền gọi cho bạn học của mình ở Thượng Hải. Bên kia đã sắp xếp xong xuôi tất cả mọi thứ, dù là trình độ chữa bệnh hay kỹ thuật hộ lý cũng không hề kém chút nào so với Bắc Kinh. Trên cơ bản tài nguyên có thể sử dụng Ngải Tử Du đều dùng cả, chỉ cầu có thể tìm được tuy phù hợp với Hạ Tri Thư, tuy hiện tại thật sự đã khá muộn.

Ngải Tử Du nhốt Nhị Cửu ngoài cửa rồi ngủ liền năm, sáu tiếng, không ngờ lúc ngủ thiếp đi rất lạnh, nằm lâu trong phòng có thể cảm nhận được cơn lạnh lẽo ẩm ướt kia. Anh đứng dậy đi rửa mặt, đang nghĩ có thể đi đâu để mua một cái quạt sưởi điện cho Hạ Tri Thư.

Ngải Tử Du là bác sĩ, vốn cẩn thận nhiều hơn so với người bình thường. Hơn nữa anh còn muốn chiếu cố thật tốt cho người trong lòng, hận không thể đưa hết thấy những gì mình nghĩ đến cho người ta, không để người ấy chịu tí oan ức nào.

Hạ Tri Thư đã tỉnh rồi, dọc đường cậu đã ngủ mơ màng được một lúc, nên cũng không ngủ thêm được bao lâu. Cậu vốn muốn giúp bác sĩ thu dọn lại căn nhà rất lâu không ai ở, nhưng nó đã được dọn cực kỳ sạch sẽ. Hạ Tri Thư ra ngoài đi dạo, cảnh sắc điều kiện

rất tốt, không khí sạch sẽ ẩm nhuận giống hệt trong ký ức, thậm chí còn sáng sủa hơn nhiều.

Lúc Ngải Tử Du đi ra Hạ Tri Thư đang cầm vòi sen tắm cho Nhị Cầu, lúc nó bò từ trong hồ lên dính bùn đầy người thành một con khỉ. Trên mặt Hạ Tri Thư dính tí bọt, quần áo ướt hơn nữa, tâm tình rất tốt, khoé mắt cong cong đầy ý cười, là nét mặt đẹp nhất mà Ngải Tử Du từng thấy.

“Được rồi, để tôi, em cứ đi tắm rửa thay quần áo đi, đợi lát nữa ra ngoài ăn cơm.” Ngải Tử Du sợ Hạ Tri Thư dính nước cảm lạnh, vội vàng đi tới nhận lấy vòi nước.

Hạ Tri Thư đồng ý nhưng không lập tức đi, ngồi ở một bên xem Ngải Tử Du tắm cho Nhị Cầu. Ngải Tử Du là bố ghẻ của Nhị Cầu, vò nấn khiến nó sủa gâu gâu.

“Đừng nặng tay thế chứ.” Hạ Tri Thư nghiêng đầu: “Bọt chảy hết vào mắt rồi kìa.” Cậu giơ tay chùi sạch mắt cho Nhị Cầu.

Nhiều lần Ngải Tử Du ném Nhị Cầu vào cửa hàng thú cưng để tắm rửa, tự mình ra tay tắm thì lộn xộn như đi đánh trận, cuối cùng giống như con nít ham chơi. Hạ Tri Thư nhẩn nhịn, ánh mắt ôn hoà bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là cậu tắm sạch cho Nhị Cầu.

“Tri Thư, em lợi hại quá!” Ngải Tử Du ngồi cạnh Nhị Cầu, ngửi khí thân mật lấy lòng, giống như một con Đại Cầu ngoan ngoãn khác. Ngoắt ngoắt đuôi, ánh mắt trung thành, dường như chỉ cần một ánh mắt là có thể xông pha chiến đấu vì mình, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

Hạ Tri Thư mím môi dờn mắt đi, cậu không nên gieo quá nhiều hi vọng cho Ngải Tử Du, cậu nên đi, đau nhiều không bằng đau ít, dù sao chưa từng hy vọng cũng tốt hơn là có rồi lại mất.

Hạ Tri Thư đã học được thông minh.

Món tôm say rượu của Lâu Ngoại Lâu rất nổi tiếng, Ngải Tử Du may mắn nên đặt được bàn gần cửa sổ, có thể nhìn thấy phong cảnh Tây Hồ. Bên ngoài thời tiết tốt, trên Đoạn Kiều đông người qua lại.

Hạ Tri Thư không ăn nhiều, cậu chỉ chăm chú ngắm cảnh, trong lòng chỉ có hoài niệm. Lúc còn đi học cậu và Tưởng Văn Húc cũng thường đến Tây Hồ. Dưới tiết trời mưa nhỏ, ngày đổ tuyết hiếm hoi càng muốn đến hơn. Tưởng Văn Húc đạp xe chở cậu đi, không có máy ảnh cũng không sao, Tưởng Văn Húc luôn có thể tìm được phong cảnh đẹp nhất để Hạ Tri Thư vẽ.

Hạ Tri Thư khe khẽ cười, khí trời ấm áp, ngắm lại thì từ trước đến giờ vẫn trôi qua êm ả như thế. Đầu là những ngày tháng thật tốt.

Ngải Tử Du cảm giác được thay đổi nhỏ bé của Hạ Tri Thư. Anh ngồi đối diện Hạ Tri Thư, nhưng không thể phá vỡ được hồi ức của người ta. Chỉ có thể nhìn cậu thất thần, ánh mặt trời như nhuộm một tầng sáng trên hàng mi cậu. Ngải Tử Du không hề nghi ngờ, thời khắc này Hạ Tri Thư đang thoải mái và vui sướng.

Nhưng hạnh phúc chỉ tồn tại trong hồi ức, hiện thực chỉ có thất vọng và lạnh lẽo. Ngải Tử Du không cắt ngang Hạ Tri Thư, cho dù là hồi ức, có thể khiến cậu hài lòng lâu một chút cũng đã rất khá.

Như vậy cũng rất tốt rồi.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 50

Nhưng dù sao kỷ niệm cũng là việc của hai người, không thể chia tay xong đường ai nấy đi yên ổn được*. Tim Hạ Tri Thư bỗng nhói đau, giống như đang vì ai đó đau đớn mà lây nhiễm.

Ngày mừng 2 tháng 1 năm 2015, Bắc Kinh đổ tuyết dày, so với trận tuyết đầu tiên của mười bốn năm trước thì sớm hơn chín ngày*. Tưởng Văn Húc ra khỏi bệnh viện, lúc xuống thêm treo chân một cái, Cảnh Văn vội vàng lại đỡ hần.

*Trong raw là 月 – nguyệt, tức là sớm hơn chín tháng, nhưng ngẫm lại thì tui thấy hơi vô lý, chắc là tác giả nhầm. Nên tui sửa lại thành chín ngày nha

Trong tay Tưởng Văn Húc siết chặt mấy tờ kiểm tra mỏng manh nhẵn nhúm.

Trương Cảnh Văn mất nhiều sức lắm mới tìm được những kết quả kiểm tra này, giấy trắng mực đen lạnh lùng triệt để xé nát một chút hy vọng cuối cùng của Tưởng Văn Húc.

Tưởng Văn Húc hít sâu để mấy tờ giấy này trong ngực, tránh Trương Cảnh Văn tự đi về trước. Trạng thái tinh thần của hần rất kém, cả người đều ở trong trạng thái hoảng hốt thất thần. Cảnh Văn không thể khuyên nhủ hần, tận mắt nhìn thấy người đàn ông cao to mạnh mẽ đột ngột khụy gối trên mặt tuyết trắng xóa, để lại một vết sâu trên tuyết.

Mắt Tưởng Văn Húc đỏ bừng, hắn cũng không có vẻ muốn khóc, cũng không đứng dậy, xé từng tờ từng tờ kiểm tra kia. Hắn cứ như đấu tranh với vật hắc ám tà ác gì đó, nhưng vẫn thua. Tưởng Văn Húc nhìn những vụn giấy kia, đôi mắt toát lên vẻ yếu đuối bi thương. Hắn ngửa đầu nhìn người bạn tâm tình phức tạp như mình đang đứng bên cạnh, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Hắn nói: “Hình như anh mơ thấy một giấc mộng rất đáng sợ. Mau đỡ anh lên, hàng năm vào lúc trận tuyết đầu mùa, anh đều phải ăn sủi cỏ với Hạ Tri Thư.”

Vành mắt Trương Cảnh Văn đỏ ửng, y than nhẹ: “Văn Húc... Anh không gạt được chính mình đâu.”

Báo ứng đến rồi, đúng là Tưởng Văn Húc không gạt được chính mình. Hắn rất tỉnh táo, lần đầu tiên tỉnh táo như vậy trong mấy năm qua. Rõ ràng hắn bắt đầu nhớ lại cái ngày đổ tuyết kia Hạ Tri Thư gọi điện cho mình, ngữ khí vừa cẩn thận vừa mong chờ, cậu nói: “Ngày tuyết rơi nên ăn sủi cỏ, em gói cho anh.” Cậu nói: “Em nhớ anh, hôm nay anh có thể về nhà không?”, cậu nói: “Nhấn anh đâu rồi?... Làm mất rồi thì vứt đi, cũng không phải đồ vật gì quan trọng”...

Sao Tưởng Văn Húc dám tưởng tượng, người ấy làm thế nào có thể chịu đựng được một thân bệnh tật đau đớn như vậy, lẻ loi chờ mình về nhà. Nhưng đó là Hạ Tri Thư. Là người chính mình đã từng nhớ kỹ phải yêu thương tận xương cốt, người sợ khổ sợ đau nhất, là người phải được xem là sinh mệnh quý giá.

Hắn chậm rãi giơ đôi bàn tay đã bị gió lạnh thổi đỏ bừng, đôi tay này đã từng đan tay siết chặt đôi bàn tay khác, từng cẩn thận ôm ấp người mình thích, đã từng cẩn thận âu yếm nhen lửa tình mãnh liệt.

Nhưng sau đó đã thay đổi, đôi tay ấy đã đánh những bạt tai vang dội, chạm qua người khác, cuối cùng chạm được một lá bùa charm dứt – máy từ kiểm tra bệnh kia. Trương Cảnh Văn cứng rắn lòi Tưởng Văn Húc đứng dậy, vừa bi thương vừa tức giận: “Anh đừng có ở đây làm trò mất mặt. Làm anh cũng đã làm rồi, phải sớm nghĩ đến hậu quả. Cứ coi như anh ấy không mắc bệnh, lấy tính cách của anh ấy thì có thể tiếp tục nhìn anh được bao lâu?!”

Tính của Hạ Tri Thư không phải là làm một chuyện không tốt thì trăm chuyện không tha, chắc chắn cậu sẽ không vì người khác một lần làm mình tổn thương và phản bội mà trở mặt hoàn toàn. Tuy nhiên có người biết, tính cách Hạ Tri Thư đáng sợ nhất là, hầu như cậu sẽ cưng chiều cho mày choáng váng, khiến mày không nhìn thấy rõ ranh giới của cậu. Cậu có thể lần lượt khoan dung, lần lượt bị vô tình hữu ý thương tổn, chỉ khi nào mệt mỏi hoặc chạm đến ranh giới thì đến cơ hội ăn năn bồi thường cậu cũng không cho.

Huống chi, ở thời điểm Hạ Tri Thư yếu ớt nhất, Tưởng Văn Húc không chỉ cho cậu thương tổn mà còn cả lãng quên hững hờ.

Cho dù là dịu dàng yêu thương mười năm, một khi ly tán, cũng chỉ là vuột mất, sau đó đau đớn càng khắc sâu hơn mỗi khi hồi tưởng.

Tưởng Văn Húc bắt đầu tìm người, chuyện công ty cũng không để tâm. Hắn muốn mang Hạ Tri Thư về, đối tốt gấp bội với cậu, dốc hết sức lực cũng phải chữa khỏi bệnh cho cậu.

Cái thứ nhất Tưởng Văn Húc tra được chính là quan hệ giữa Ngải Tử Du và Ngải Tử Khiêm.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 51

Ngải Tử Du rất tốt với Hạ Tri Thư, chẳng hề kém hơn so với Tưởng Văn Húc năm đó, không giấu diếm thâm tình và yêu thương.

Anh mua pháo bông cầm tay của trẻ con cho Hạ Tri Thư, mua vật liệu làm cây leo trèo cho mèo của Hạ Tri Thư, tự mình dọn một mảnh vườn nhỏ cho cậu trồng hoa.

Ngải Tử Du cũng không để phí thời gian, anh đã thành công chiếm nửa giường còn lại của Hạ Tri Thư – tuy rằng chăn gối vẫn dùng riêng, khoảng cách giữa hai người rộng đến mức có thể phi ngựa qua.

Ngải Tử Du khe khẽ đẩy cửa vào, phòng ngủ đang có ánh đèn ngủ màu cam ấm. Anh đi tới, Hạ Tri Thư đang tựa vào đầu giường đọc sách.

“Đọc gì thế?” Ngải Tử Du ngồi trên giường, nghiêng đầu nhìn Hạ Tri Thư.

Cậu cười cười xoay sách cho Ngải Tử Du xem: “Phù sinh lục ký” tái bản.”

Ngải Tử Du tiến gần Hạ Tri Thư hơn, ngả đầu lên vai cậu, âm thanh nhẹ nhàng hơi hoảng hốt: “Tối qua anh mơ thấy ác mộng.”

“Hèn chi tôi qua bị anh đánh thức, trong mộng anh đang khóc.”
Hạ Tri Thư không đẩy Ngải Tử Du ra.

Ngải Tử Du: “Tôi có ngớ ngẩn không?” Anh không muốn nói kỳ thực mình mơ thấy Hạ Tri Thư, cậu cứ dần rời xa mình, trở nên xa xôi không thể chạm vào, cuối cùng thành một áng mây chiều cuối chân trời.

Hạ Tri Thư khép sách lại, trấn an Ngải Tử Du: “Mơ thường ngược lại với hiện thực đấy.”

Ngải Tử Du nói: “Tri Thư, tôi đã liên hệ được với bạn học ở Thượng Hải rồi, em đi chữa bệnh được không?”

Đề tài thay đổi vô cùng đột ngột, những chuyện vừa nãy kia chỉ là làm nền.

Ngữ khí Hạ Tri Thư lạnh xuống: “Tôi không muốn trị.”

Ngải Tử Du đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Hạ Tri Thư: “Em đừng gây khó khăn cho bản thân mình!”

“Anh là thầy thuốc, có trị được hay không trong lòng anh không rõ sao?” Hạ Tri Thư không muốn đối mặt với Ngải Tử Du, hơi nghiêng mặt sang chỗ khác.

“Không phải nhất định không điều trị được...” Trong lòng Ngải Tử Du tê rần, nói cũng không rõ lời.

Hạ Tri Thư vươn tay, nhẹ nhàng vuốt nhẹ theo đường nét gương mặt của Ngải Tử Du, ánh mắt ôn hoà: “Nếu như anh thật lòng thương tôi thì đừng ép buộc tôi nữa. Hoá trị đau lắm, thuốc truyền dịch đều có tính ăn mòn, đến mạch máu cũng đau, tác dụng phụ rất

nhieu. Việc trích tủy cũng rất đau, thẩm tách máu rất khó chịu. Thật sự anh muốn những tháng ngày cuối cùng của tôi không được an ổn, trước khi chết còn bị bệnh viện dằn vặt không ra người không ra quỷ sao?”

Không phải Ngải Tử Du không biết, nhưng cảm giác biết kém xa với việc thốt lên từng câu từng chữ quan tâm. Anh như bị ngôn ngữ lằng trì, đau đến tan nát cõi lòng, đau đến máu me đầm đìa. Nhưng những điều này không thể so được với những gì Hạ Tri Thư chịu, kim không đâm vào người mình sẽ không biết đau đến mức nào.

“Không điều trị... Cũng rất khó chịu.” Ngải Tử Du cắn răng lắc đầu, cố kìm nước mắt.

“Lúc anh leo núi cùng tôi, lúc Nhị Cầu theo tôi đi tản bộ Tây Hồ, lúc mèo nhỏ vùi trong ngực tôi ngứa khò khò, tôi không hề khó chịu.” Hạ Tri Thư buông vòng ôm Ngải Tử Du ra: “Đến cuối cùng thì anh để cho tôi nhé.”

“Không được..” Ngải Tử Du quân lính tan rã, chỉ đành kéo dài hơi tàn.

“Anh có thể ép tôi đi viện, có thể ép tôi làm hoá trị? Có thể ép tôi uống thuốc? Có thể nhìn tôi không rút ống dẫn? Nhất định anh phải thấy tôi không được chết tử tế?” Lời này hơi nặng, đã không giống với những lời bình thường Hạ Tri Thư có thể thốt lên. Khiến người đau đớn.

“Tôi yêu em.” Ngải Tử Du vùi đầu vào cổ Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư có thể cảm nhận được chất lỏng ấm nóng thiêu đốt da dẻ mình, khiến tim cậu đau đớn.

“Nếu như có kiếp sau, tôi sẽ làm một cô gái, nhất định chỉ chờ anh thôi.”

Ngải Tử Du không ngẩng đầu lên, yếu ớt thở dốc như một con thú nhỏ: “Em là đàn ông tôi cũng theo em.”

Hạ Tri Thư thở dài: “Hai người đàn ông bên nhau quá đau khổ.”

Ngải Tử Du ôm Hạ Tri Thư nằm trên giường: “Kiếp sau tôi sẽ làm vợ em, sẽ làm việc nhà nuôi con cái cho em.” Anh tắt đèn mặc cho nước mắt giàn giụa, trong lòng đã coi mất mát thành điều tất nhiên.

Hạ Tri Thư mặc cho Ngải Tử Du ôm một đêm.

Ngày hôm sau Ngải Tử Du dậy sớm, anh nhìn gò má gầy của Hạ Tri Thư, trong lòng ghen ứ, chỉ đành vội vàng chắt vạt bỏ đi. Lần đầu tiên trong đời anh hận sự bất lực của bản thân mình.

Ngải Tử Du ngồi thất thần trong phòng khách, không biết suy nghĩ đã bay đến phương nào. Anh đang nghĩ có thể đưa Hạ Tri Thư đến đâu chơi, muốn làm sao để cậu... có thể trải qua những ngày cuối cùng thật vui vẻ. Ngải Tử Du nằm ngửa trên sofa, lòng đau như cắt.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng vang, động tác vừa nôn nóng vừa mất kiên nhẫn. Ngải Tử Du đứng dậy nhìn, vừa lúc thấy Ngải Tử Khiêm mở cửa đi vào.

Ngải Tử Khiêm mặc một bộ âu phục đen, đầu tóc vuốt keo tỉ mỉ, gọng kính mạ vàng trên sống mũi cao thẳng phản chiếu ánh sáng lạnh lùng. Người đàn ông này mím chặt đôi môi mỏng, mang vẻ mặt tức giận.

“Anh? Sao anh lại đến đây? Cũng không gọi điện bảo em ra đón.” Ngải Tử Du đến gần, đột nhiên trúng một bạt tai.

“Con mẹ nó chú có bản lĩnh nhỉ?” Ngải Tử Khiêm vẫn không cảm thấy hả giận. Lúc y thương em trai mình thì thật sự coi như bảo bối, nhưng khi tức giận lại giống bố Ngải Tử Du, xuống tay được.

Ngải Tử Du bối rối, không nói đến phản kháng, đến trốn cũng không hề: “Anh, em làm sao vậy?”

“Người mấy hôm trước chú mang đi là ai?” Ngải Tử Khiêm lạnh lùng nói.

Ngải Tử Du không hiểu ra sao, rõ ràng anh mình biết mình đã làm gì nhưng vẫn luôn bao che mà: “Người em yêu.”

“Có phải anh nên khen chú không? Ánh mắt chú tốt quá, cướp luôn người trong lòng của Tưởng Văn Húc! Không tìm thấy chú, kẻ đó cắn anh không tha như chó điên, chú có biết hai ngày qua anh tổn thất bao nhiêu tiền không?!”

Ngải Tử Du rớt cuộc cũng nổi giận: “Con mẹ nó lúc trước anh bảo em là Tưởng Văn Húc tìm bồ nhí khắp nơi mà, em thấy hắn đang ăn vạ anh thì có!”

Tính Ngải Tử Khiêm nóng nảy hơn Ngải Tử Du, đột nhiên cao giọng: “Anh nói cái gì chú tin cái đó hả? Anh vừa hợp tác với gã được bao lâu chứ? Sao anh biết được trong nhà hắn giấu một bảo bối? Em đúng là tên phá gia, anh chiều chú quá rồi!”

Ngải Tử Du cau mày: “Anh nói nhỏ chút, em ấy ngủ không sâu giấc, sẽ bị đánh thức đấy.”

Ngải Tử Khiêm như bị đổ thêm dầu vào lửa: “Chú chơi thì cứ chơi đi, không phải có anh bao che đấy ư? Nhưng chú không thể tìm người có bối cảnh đơn giản để chơi sao? Nếu không được thì cũng phải tìm người sạch sẽ chứ? Theo người khác hơn mười năm, đến lượt chú thì đã bị chơi nát hết rồi!”

Trong phút chốc mắt Ngải Tử Du vẫn đỏ tia máu, đột ngột nhào tới cho anh mình một quyền.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 52

Ngải Tử Khiêm không ngờ cậu em trai có thể động thủ với mình vì một người ngoài, hai người đàn ông bắt đầu bất chấp đánh nhau. Tim Ngải Tử Khiêm lạnh buốt, nhóc con mình che chở từ nhỏ đến lớn này giờ dám đánh trả rồi.

“Chú là thằng khốn nạn buông thả! Chú có biết mấy ngày nay anh tổn thất bao nhiêu tiền không? Ba ngày! Mẹ nó ba ngày hai mươi triệu! Chú có thể xài nhiều tiền vậy không? Anh không bao che cho chú? Anh mà không bao che cho chú thì Tưởng Văn Húc đã theo anh tới rồi! Anh không nuông chiều chú? Anh mà không chiều chú thì hôm nay người đánh chú là bố!”

Một trò khôi hài.

Ngải Tử Du thở hắt hắt, nên không nghe lọt ngữ khí chịu thua ở nửa câu sau của anh mình. Từ tối hôm qua anh bắt đầu lo sợ, vốn đã hoảng hốt, kết quả anh mình còn đến xen vào.

Ngải Tử Khiêm nói rất quá đáng, giống như đào người trần ái nhất trong lòng Ngải Tử Du lên tùy ý sỉ nhục chửi bới. Cho dù Hạ Tri Thư không kham nổi, nhưng dù sao hiện giờ cậu cũng là người trong lòng Ngải Tử Du, cũng là ánh trăng sáng không cầu được. Lúc này đúng là Ngải Tử Khiêm đã đụng thùng thuốc nổ.

Trong lòng ai cũng có một chuyện mất mặt không tiện nói ra. Dù bên ngoài Ngải Tử Du không nói, nhưng vẫn lưu ý việc Hạ Tri Thư

yêu say đắm một người đàn ông khác hơn mười năm, do đó càng thấy chói tai, giống như bị đâm phải cái chân đau vậy.

Ngải Tử Du đột nhiên thấy anh mình nhìn về phía sau với vẻ mặt sững sờ, trong lòng có dự cảm không tốt.

Hạ Tri Thư lẳng lặng đứng sau tấm bình phong mười hai cánh khảm tơ vàng. Trong phòng lạnh lẽo, cậu khoác cái áo dày nặng, bên trong chỉ mặc áo ngủ. Sắc mặt Hạ Tri Thư trắng bệch, mắt khẽ rũ xuống khiến Ngải Tử Du không nhìn rõ tâm tình bên trong. Không ai biết cậu đã đứng đấy bao lâu rồi.

“Cậu là?” Ngải Tử Khiêm cau mày sửa sang lại áo khoác ngồn ngang, hơi lúng túng.

Lòng Ngải Tử Du rối loạn, tiến lên vài bước, đi được một nửa vẫn dừng chân nhẹ nhàng gọi: “.... Tri Thư?”

Hạ Tri Thư hơi ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng: “Ngải Tử Du, tôi vừa nhìn ra cửa sổ, trong vườn mọc một cụm lá cây lớn.” Lần đầu tiên cậu gọi thẳng tên Ngải Tử Du, nhưng lại khiến anh muốn khóc.

Ngải Tử Khiêm hơi kinh ngạc, y không ngờ đây chính là Hạ Tri Thư. Y cho rằng người có thể giữ lấy Tưông Văn Húc, có thể câu dẫn em trai mình thì phải tinh xảo đẹp để nam nữ khó phân, là kiểu yêu tinh dâm đãng phóng túng trên giường. Không ngờ chỉ vậy thôi, giữa đôi mày chất chứa u buồn cô quạnh, là khí chất nhạt nhẽo đến mức có thể gọi là lãnh cảm, trắng bệch tiều tụy. Trí nhớ Ngải Tử Khiêm rất tốt, đột nhiên y nhớ Ngải Tử Du đã nói, tình nhân của Tưông Văn Húc đang chữa bệnh với mình. Phải để em trai mình điều trị... Không phải là bệnh máu trắng ư?

Ngải Tử Khiêm cảm thấy hoang đường, chuyện như vậy lần đầu tiên y gặp phải. Y là thương nhân, đưa thẻ đánh bạc ra có thể đổi được bao nhiêu chỗ tốt trong lòng y rất rõ. Do đó Ngải Tử Khiêm không hiểu, em trai mình đưa người đi có thể được cái gì, hao tổn nhiều tâm lực như vậy mà không có cách nào chạm đến, cũng không nhất định chữa khỏi.

Ngải Tử Khiêm cũng không hiểu được Tưởng Văn Húc, y vốn rất khâm phục thủ đoạn cứng rắn dứt khoát của người đàn ông kia, chơi đùa cũng thành thạo điêu luyện, kết quả trong nhà hắn đã sớm có người. Sau khi người trong nhà đi rồi mới sốt ruột, bắt ai cản người ấy, cạnh tranh ác ý chỉ đơn giản là hại người hại mình. Tồn thất Tưởng Văn Húc chịu thậm chí còn nhiều hơn so với Ngải Tử Khiêm.

Ngải Tử Du kể anh mình đang nghĩ gì, hiện giờ trong mắt anh trừ người kia ra thì chẳng thấy ai. Ngải Tử Du bước từng bước đến cạnh Hạ Tri Thư, hạ giọng: “Chúng ta đi xem Nhị Cầu đã rời giường chưa, chưa dậy thì lay nó tỉnh rồi cùng đi leo núi nhé.”

Hạ Tri Thư nghiêng đầu theo phản xạ, giấu đi những giọt nước mắt không kìm được. Cậu sợ tình yêu như vậy – không chịu được mê hoặc mà vạn kiếp bất phục, hại người hại mình.

Do đó phải nhẫn nhịn, đông cứng trái tim thành đá, làm khuôn mặt mình thành lạnh lùng thấu xương, sau đó quay người rời đi, không thể do dự cũng không thể quay đầu.

Ngải Tử Khiêm cau mày gọi to: “Ngải Tử Du. Theo anh về Bắc Kinh.” Dù thế nào đi nữa y cũng không thể nhìn em trai mình bị thương, vì một tương lai tăm tối mà thương tâm.

Ngải Tử Du không nghe, anh chạy đến bên cạnh Hạ Tri Thư ôm chặt lấy cậu: “Em đừng bỏ anh.”

“...Anh sẽ gặp được người tốt hơn mà.” Hạ Tri Thư vỗ vỗ vai Ngải Tử Du, cười: “Về đi.”

Ngữ khí Ngải Tử Khiêm mềm xuống: “Tiểu Ngự, em mang cậu ta về luôn đi, chỉ ít ở dưới tay mình thì anh cũng tiện giúp em chiếu cố. Hơn nữa em cũng biết nhiều chuyên gia ở Bắc Kinh hơn.”

Ngải Tử Du không buông tay, âm thanh mỏng manh truyền ra từ phần cổ Hạ Tri Thư: “Em đã đáp ứng sẽ ở lại phương Nam với em ấy rồi, em ấy không thích đến bệnh viện, không thích gió tuyết phương Bắc.”

Cơn gió dịu dàng đến từ phía Nam. sẽ không chịu nổi lạnh giá của đất Bắc.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 53

Đã mấy ngày Tưởng Văn Húc chưa được ngủ yên một giấc, trong lòng hắn vẫn luôn nhớ một người, không kìm được nhưng nhớ, không nén được đau lòng. Tưởng Văn Húc rất thống khổ, từ ngày ra khỏi bệnh viện tới giờ hắn không chịu chấp nhận sự thật này. Hắn sợ Hạ Tri Thư xảy ra chuyện, càng mong những nỗi đau kia rơi xuống người mình.

Nhưng hắn không tìm được Hạ Tri Thư, lúc tra được Ngải Tử Khiêm vốn cho rằng người hợp tác với mình sẽ hiểu chuyện. Không ngờ người kia lại giả ngốc nói đông dẫn tây, thái độ này rõ ràng là bao che cho em trai mình. Tưởng Văn Húc rất tức giận, mấy ngày nay liều mạng cứng đối cứng với người ta.

Hôm nay Tưởng Văn Húc nằm nhoài trên bàn làm việc ngủ thiếp đi, hắn quá mệt mỏi, cả người đều mệt mỏi. Tư thế ngủ rất không thoải mái, hắn ngủ không say, dường như thân thể vẫn liên hệ với bên ngoài, đầu óc lại hỗn loạn mơ màng.

Giấc mộng ấy rất chân thật. Trong lúc hoảng hốt hắn thấy mình đang học cấp ba, đang học hoá. Thầy giáo đang giảng bài, hắn mệt mỏi lắm, khi nằm nhoài trên bàn ngủ điều cuối cùng hiện lên trong mắt hắn là cậu thiếu niên ngồi bên cạnh. Cậu quy củ mặc đồng phục học sinh, tóc vừa đen vừa mềm, nghiêm túc nghe giảng, ánh mắt tinh khiết thuần lương.

“Tri Thư...” Tưởng Văn Húc nghe thấy có người đang khóc, lúc tỉnh lại chạm phải chất lỏng lạnh lẽo trên mặt mình. Hắn nằm nhoài trên bàn không nhúc nhích, lông mi rũ xuống, âm thanh khàn khàn vương chút nghẹn ngào, hắn nói: “Hạ Tri Thư, em về đi, em muốn thế nào cũng được...” Thích chó thích mèo cũng được, muốn nuôi thì cứ nuôi, anh có công tác bận đến thế nào tối cũng sẽ về ôm hôn em, hạ mình làm thiếp trêu cho em vui. Để đừng hòng có ai cướp đi toàn bộ trái tim em.

Đêm khuya Tưởng Văn Húc lái xe về nhà, bởi vì trong nhà có hơi thở của Hạ Tri Thư, không nói được là mùi mực thơm của sách hay mùi thơm của đàn hương. Hương vị đó không có cảm giác xâm lược, giống như người kia, tiếp xúc lâu thì thấy nhạt nhẽo, nhưng lúc đột nhiên không còn nữa, bản thân mình lại như lên cơn nghiện ma túy không thể tha mãi.

Tâm tình Tưởng Văn Húc hôm nay rất không tốt, số tiền hắn dùng có một phần là vốn lưu động của công ty. Hội đồng quản trị của công ty đã không hài lòng, nhưng may mà hắn chuyên quyền lâu nên cũng không gây ra sóng to gió lớn.

Lúc cửa thang máy mở ra hắn thấy trước cửa nhà mình có một bóng người đang ôm đầu gối cuộn mình trong bóng tối. Tưởng Văn Húc giật mình, đột nhiên hắn nhớ hai tháng trước mình nhốt Hạ Tri Thư ngoài cửa. Có lẽ người ấy cũng thân thể gầy gò như thế này, nhất định sẽ khổ sở thất vọng, không dám tranh, cũng không có dũng khí làm nũng.

Tưởng Văn Húc hơi hoang mang, tim hắn như bị vạ con sâu nhỏ gặm cắn từng trăm nghìn lỗ, tất cả đều là hổ thẹn và hối hận. Giờ hắn căng thẳng đến không dám cất bước, căn bản vì không tìm chế được suy nghĩ, là Tri Thư của hắn về rồi đấy ư?

“Anh Tường...” Giọng mềm nhẹ vô cùng, có hơi nghẹn ngào tràn đầy lấy lòng và cầu xin.

Mắt Tường Văn Húc tối sầm, như bị một côn đánh vào đầu. Hắn đứng đó không nhúc nhích, rớt cuộc cũng hoãn lại một thân huyết dịch lạnh lẽo: “Cậu tới làm gì?”

“Em muốn gặp anh...” Giọng Thẩm Tuý không lớn, yếu ớt độc thoại.

“Con mẹ nó cậu còn có mặt mũi để đến ư?!” Tường Văn Húc quát âm lên, mắt vẫn đỏ bước về phía Thẩm Tuý: “Cậu có biết tôi đã bao lần nghĩ đến việc giết cậu không?”

Tường Văn Húc lạnh lùng: “Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến những lời cậu đã nói với Hạ Tri Thư, tôi đều hận không thể tự tay bóp chết cậu.” Lúc nói lời này tâm tình hắn không chập chờn gì nữa, vô cùng bình tĩnh, nhưng người nghe sẽ không hoài nghi về tính chân thực của lời hắn nói.

Tường Văn Húc đột nhiên nở nụ cười, vô cùng trào phúng, hắn châm chọc người, nhưng cũng là chính mình: “Nhưng mà, con mẹ nó tôi không có tư cách!”

Đến tư cách trừng phạt kẻ làm tổn thương tâm can bảo bối của mình cũng không có, bởi vì từ trước giờ kẻ cầm đầu không phải là ai khác, mà là chính hắn.

Thẩm Tuý đứng lên muốn ôm eo Tường Văn Húc, lại bị một cước đạp ra. Phần lưng cậu ta va mạnh vào cửa, nhưng nỗi đau này dường như không sánh được với vết thương trong lòng: “Anh Tường, anh đừng bỏ em, em biết sai rồi mà....” Thẩm Tuý đẹp trai,

gương mặt nhỏ trắng bệch nghẹn ngào mềm yếu làm người ta đau lòng: “Chúng ta cứ giống như trước đây là được... Anh dẫn vật em sao cũng được, em cũng sẽ không tiếp tục cái suy nghĩ thay thế người không nên thay...”

Về mặt Tưởng Văn Húc tắm tối, khó chịu vô cùng: “Cậu cắt ngay cho tôi, đừng đứng ở cửa nhà tôi nói những lời ghê tởm như vậy.” Tưởng Văn Húc không muốn nghe, hấn buồn nôn, buồn nôn việc Thẩm Tuý dây dưa ti tiện, cũng buồn nôn mình đã từng phóng túng hưởng lạc.

Thẩm Tuý không nói gì, chỉ khóc, nước mắt tuôn lũ chã. Hồi lâu cậu ta mới hoà hoãn lại: “... Tưởng Văn Húc, em thật sự rất yêu anh.”

Rất rất yêu, không biết tại sao lại yêu như vậy. Cho dù người đàn ông này ít khi đối xử ôn nhu với cậu, cho dù người ta chỉ vui đùa với mình mà thôi. Thẩm Tuý khóc không phải là nước mắt nữa, giọt giọt đều là máu đầu tim. Về mặt cậu ta trống rỗng, yếu ớt như trẻ con: “... Em không cố ý lấy nhẫn của anh... Anh Tưởng, anh đừng giận... Anh Tưởng, anh nói đưa căn nhà kia cho em, nhưng tên đăng ký em vẫn không đổi, tiền trong tám thẻ ngân hàng anh đưa em không động một khoản, em không muốn mình thật sự bị anh bao nuôi...”

Thẩm Tuý khóc rất thảm, khiến lòng người ta thấy hoảng sợ ngột ngạt: “Em biết anh có người thích, nhưng vẫn luôn muốn... Luôn muốn mình không thua kém bất kỳ ai... Anh đừng hận em... Em thật sự....Thật sự không xấu...”

Ngón tay Tưởng Văn Húc đột nhiên run rẩy, hấn hiểu rõ nỗi đau của việc yêu tha thiết. Hạ Tri Thư trước đây, Thẩm Tuý bây giờ, và Tưởng Văn Húc tương lai.

“Cậu đi đi.” Tưởng Văn Húc thấp giọng thở dài: “Chờ Hạ Tri Thư trở về, nói sau đi.”

Mắt Thẩm Tuý dường như sáng lên, bên trong có thần sắc mong đợi, cậu ta nhẹ giọng tạm biệt: “Em đi đây anh Tưởng, anh nhớ chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

Thẩm Tuý ngoan ngoãn đi, thật ra cậu ta hiểu rõ mọi chuyện, nếu hôm nay mình rời đi, đời này sẽ không còn khả năng gì với Tưởng Văn Húc.

Thẩm Tuý đi lung lung không mục đích, thần trí cũng không rõ ràng. Đèn đỏ ngã tư đường không sáng, một chiếc Maserati màu đen lao nhanh đến, một tiếng vang thật lớn.

Máu tươi đổ mặt đường.

Một mạng người, dưới cái nhìn của người không liên quan, chẳng qua chỉ là một bản tin nhỏ trên báo.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 54

Gây chuyện là một VIP của câu lạc bộ xe sang xa hoa nhất thủ đô, nghe nói còn là cháu ngoại của thủ trưởng quân khu nào đó. Vì con ông cháu cha kia đêm đó uống rượu rồi đến biệt thự Yến Tây gặp tình nhân, ai ngờ đua xe làm mất mạng người. Thiên tử phạm pháp sao có thể cùng tội với thứ dân, sau mộng người ta có người nịnh hót dọn dẹp chuyện cho, sau đó chuyện này không gợn thêm một sóng nước.

Tưởng Văn Húc biết chuyện của Thẩm Tuý vào hai ngày sau, lúc đó hắn chỉ thấy tim mình ngừng đập trong nháy mắt. Hắn không có tình cảm quá sâu với Thẩm Tuý, ban đầu chỉ như nuôi chó con mèo con để chơi đùa, nhưng nghe được tin tức đột ngột như vậy cũng lạnh cả người.

Tài sản Tưởng Văn Húc nhiều như vậy, nói tay hắn còn sạch sẽ là nói dối. Hắn không có bao nhiêu áy náy và hối sắc trước cái chết của Thẩm Túy, nhưng vẫn thất lòng đau đớn. Tưởng Văn Húc không ngờ mình cũng chia tay Thẩm Tuý, mà người kia đột nhiên chết rồi. Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, sinh tử của một người không phải chuyện sức người có thể điều khiển được.

Sau đó Tưởng Văn Húc mới biết lúc đó mình khổ sở cái gì, hoá ra khi đó là cô quạnh bi thương đến cực điểm. Bởi vì hắn nhớ đến Hạ Tri Thư.

Trước đấy cho dù Tưởng Văn Húc biết Hạ Tri Thư mắc bệnh cũng chưa từng nghĩ cậu sẽ chết. Trong lòng hắn vẫn muốn tìm Hạ Tri Thư trở về, đối xử tốt với cậu, không tiếp tục để cậu bị oan ức, vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cùng cậu.

Hoá ra không phải hết thảy mọi chuyện trên thế giới này đều có thể như mình muốn. Tưởng Văn Húc chán nản nhắm mắt, hắn đã biết cái gì gọi là tử vong không thể đoán trước.

Lễ cưới của Trương Cảnh Văn vẫn tiến hành như thường lệ. Vốn Cảnh Văn muốn chờ Tưởng Văn Húc tìm được Hạ Tri Thư mới làm, nhưng gần đây thân thể ông nội của cô dâu nguy kịch, nguyện vọng lớn nhất là có thể nhìn thấy cháu gái cưng nhất của mình gả cho người đàn ông tốt.

Ngày cưới Tưởng Văn Húc vẫn tới, tự tay đưa một phong bao rất dày. Ngày vui của người ta, Tưởng Văn Húc vốn muốn sắc mặt mình vui mừng một chút, nhưng không dễ dàng. Tình trạng của hắn rất kém cỏi, gương mặt gầy gò điêu hiu, trong mắt dày đặc tia máu.

Cảnh Văn tự mình đón Tưởng Văn Húc, thân thiết ôm vai hắn. Cảnh Văn rất tri kỷ không đề cập đến, Tưởng Văn Húc đã không chịu nổi bất kỳ ánh mắt đồng tình nào: “Vào trong đi anh, để cô dâu và phù dâu lần lượt kính rượu anh một lần”

Tưởng Văn Húc lắc đầu, cười khế: “Quên đi, để mấy cô ấy thay phiên kính ông cụ kia đi. Anh chỉ đến đưa lễ mừng cho chú rồi đi.” Hắn rút phong bao kia ra: “Coi như một phần tâm ý của anh.”

Tưởng Văn Húc vẫn luôn hào phóng với người cạnh mình, bao giấy đỏ đựng tám nghìn* làm điềm may mắn, tâm ý chân chính là tấm thẻ kẹp bên trong tiền.

*Số 8 có ý nghĩa là may mắn tài lộc, còn việc tặng tiền mừng cưới có số 8 có phải là phong tục của người Trung Quốc không thì tui chưa tìm hiểu được, ai biết chỉ tui với nha

Cảnh Văn không biết bên trong, vui vẻ nhận lấy, cười hì hì bóp bóp: “Được đó, đúng là rất nặng.”

Ánh mắt Tường Văn Húc ôn hoà hơn, cười nói: “Là của anh và Tri Thư, phần hai người.”

Cảnh Văn sững sờ một chốc, bình tĩnh nhìn Tường Văn Húc, trong lòng đau xót. Y nhẹ nhàng mở miệng: “Văn Húc...”

Một tiếng thở dài đầy chua xót: “.... Thái dương của anh có tóc bạc rồi.”

Ngải Tử Khiêm đến tối hôm đấy rồi đi ngay, y hiểu em trai mình, một lời thừa cũng không khuyên nhiều. Vì y hiểu rõ, cho dù có tốt tới đâu đi nữa, một bệnh nhân mắc bệnh nan y có thể sống được bao lâu? Đến lúc đó không được một năm người cũng không còn, người chết rồi có thể được nhớ bao lâu? Chưa đầy một năm, Ngải Tử Khiêm chờ được, toàn bộ dành cho em trai mình.

Bệnh của Hạ Tri Thư nặng hơn. Trên người cậu đầy những vết ứ xanh tím, chỗ nghiêm trọng đã bắt đầu phù thũng. Nơi phù lên dùng ngón tay chọc vào có thể thấy vết lõm, đau nhói.

Hạ Tri Thư suốt ngày mệt mỏi, không ăn được cái gì, càng không có sức đi đâu cả. Xưa nay cậu chưa từng làm phiền người khác, có đau đớn bao nhiêu cũng không kêu thành tiếng. Gần đây Hạ Tri Thư thích nhất là ngồi ở ban công nhỏ lầu hai, nhìn xuống vườn cây tươi

tốt mãi không nở hoa của bác sĩ Ngải, hình như có mọc mấy nụ hoa rồi. Nhìn về chùa Linh Ẩn phía xa và hồ nhỏ trong trà viên, phong cảnh rất đẹp.

Ngải Tử Du đau lòng cho Hạ Tri Thư, mỗi ngày đứng ngồi không yên. Hạ Tri Thư quật cường hơn anh nghĩ, không chỉ không dùng thuốc trị liệu, mà ngay cả thuốc giảm đau và thuốc ngủ cũng không tiếp tục dùng đến.

Hôm nay Hạ Tri Thư lại sốt cả ngày, tiêu hao thể lực nhiều khiến cậu rất mệt, đêm đó hiếm thấy mà ngủ sớm.

Ngải Tử Du dùng khăn ẩm cẩn thận lau má cho Hạ Tri Thư, không nhịn được đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mi tâm của cậu, lại hôn khoé môi một cái, sau đó mới nằm xuống ôm lấy Hạ Tri Thư.

Mấy hôm nay lúc Hạ Tri Thư mất ngủ Ngải Tử Du cũng thường ôm cậu vào ngực. Hạ Tri Thư sợ lạnh, ban đêm nhiệt độ điều hoà có cao bao nhiêu cậu cũng cảm thấy lạnh. Ngải Tử Du thể nhiệt, dùng một tay là có thể ôm trọn lấy Hạ Tri Thư, còn vỗ vỗ mấy lần như dỗ trẻ con. Thời gian sau Hạ Tri Thư ngủ ngon hơn một chút, nhưng Ngải Tử Du lại ngủ càng ngày càng ít.

Do đó đêm nay Hạ Tri Thư vừa động một cái Ngải Tử Du đã tỉnh, anh nghe thấy tiếng cậu nghẹn ngào nhỏ xíu của cậu, đang khóc nước mắt. Ngải Tử Du bật đèn ngủ, Hạ Tri Thư vẫn chưa tỉnh, trên trán đỏ một tầng mồ hôi lạnh, sợ trong người khó chịu nên trong mơ cũng cảm thấy đau đớn.

Ngải Tử Du đi giặt khăn lần nữa lau mặt cho Hạ Tri Thư, nhìn nước mắt trong suốt trên mặt cậu mà đau đớn đến run tay. Anh hôn

mi mắt của Hạ Tri Thư, cầu khẩn cho cậu có thể được một đêm yên giấc.

Hạ Tri Thư đột nhiên mở mắt, ngơ ngác nhìn về phía Ngải Tử Du, sau đó bừng tỉnh, mở miệng không đầu không cuối: "... Nhẫn của tôi đâu?"

"Anh có thấy nhẫn của tôi không?"

Ngải Tử Du không hiểu, kết quả lại phát hiện ánh mắt Hạ Tri Thư mê mang. Cậu đang bị bóng đè.

Ngải Tử Du đỡ cậu nằm xuống ngủ, nắm tay Hạ Tri Thư nhìn một chút, quả thật ngón đeo nhẫn có vết trắng do đeo nhẫn lâu ngày để lại.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 55

Quá coi trọng một người, lâu dần sẽ tạc một dấu trong lòng, từ nay về sau cho dù người ấy có còn trong lòng mình nữa không thì dấu vết đó chắc chắn sẽ không phai.

Ngải Tử Du dèm chặt chắn cho Hạ Tri Thư, đột nhiên anh hơi khổ sở, chỉ muốn đi nhìn những cây hoa kia, đó là hoa mà anh gieo xuống vì cậu.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã hơn nửa tháng, chờ hai tháng nữa là đến Tết.

Lúc thân thể Hạ Tri Thư đã khá hơn chút sẽ ra ngoài đi dạo, nhưng không đi quá xa. Còn lúc không khỏe thì cậu choàng một tấm thảm len casomia ngồi trên ghế bành đọc sách. Hạ Tri Thư không thích xem phim, vì sẽ dễ bị quáng mắt, sau đó đầu sẽ âm ỉ đau. Thật ra cậu đọc sách cũng không thoải mái, thường đọc một nửa là ngủ thiếp đi.

Hiện giờ điều Ngải Tử Du sợ nhất là nhìn thấy dáng vẻ ngủ của Hạ Tri Thư, mỗi lần anh bước tới lòng bàn tay đều đổ mồ hôi lạnh... Anh thật sự sợ có một ngày, người này sẽ cứ yên tĩnh ngủ, không chịu tỉnh lại nữa.

Hạ Tri Thư phát hiện gần đây bác sĩ không hay lượn lờ trước mắt nữa. Người đàn ông kia thường vui đầu viết viết vẽ vẽ ở nơi gần mình nhất, dáng vẻ vô cùng chăm chú.

Hôm đó rốt cuộc Ngải Tử Du cũng vẽ xong những nét cuối cùng, thoải mái ung dung duỗi eo trong nắng ấm nửa trưa. Sau đó không hề phô trương gọi Hạ Tri Thư: “Sắp tới sinh nhật em rồi đúng không?”

Một lát sau Hạ Tri Thư mới phản ứng được có người đang nói chuyện với mình, hơi nghiêng người lại: “Sao anh biết?”

Lần sinh nhật trước của Hạ Tri Thư là do Tưởng Văn Húc xử lý, từ khi cậu rời nhà vào mười năm trước, ngoại trừ Tưởng Văn Húc, rất ít khi có thêm người để ý.

Ngải Tử Du cười cười: “Trước đây khi em điền vào đơn, anh có nhìn thẻ căn cước của em.”

Hôm nay Hạ Tri Thư không khó chịu lắm, còn đồng ý nói chuyện phiếm với bác sĩ: “Ừm. Mấy hôm nay anh vẽ gì thế?”

“Không nói cho em đâu.” Lúc này Ngải Tử Du rất keo kiệt.

Hạ Tri Thư cũng không tò mò lắm: “Vậy anh đưa Nhị Cầu đến chơi với tôi một chút.” Cũng không gọi tên, trái lại có mấy phần làm nũng của trẻ con.

Lòng Ngải Tử Du bây giờ còn mềm hơn nước xuân Tây Hồ tháng tư, nhưng không dám đáp ứng: “Chờ em tốt hơn một chút đã. Mỗi ngày Nhị Cầu đều chạy ra ngoài, trên người không sạch sẽ.” Khả năng miễn dịch của Hạ Tri Thư đã rất kém, Nhị Cầu thì vừa to vừa nhiệt tình, Ngải Tử Du không yên lòng.

Nhưng cậu nào có mấy lần thân thể tốt nữa? Hạ Tri Thư có chút thất vọng, nhưng cũng biết bác sĩ là muốn tốt cho mình.

Ngải Tử Du không nỡ nhìn Hạ Tri Thư tủi thân, nghĩ một hồi đi lại gần cậu: “Nếu không thì anh đưa mèo con cho em nhé?”

Về mặt Hạ Tri Thư có mấy phần cao hứng: “Tôi muốn Hắc Hồ Tử, cái con mèo chân đi vớ trắng ấy.”

“...Con béo nhất, anh biết mà.” Ngải Tử Du cười hì hì ghé sát vào Hạ Tri Thư: “Em hôn anh một cái, anh sẽ đi bế nó đến cho em.”

Hạ Tri Thư lườm anh một cái: “Anh đừng có trêu tôi.”

Cái nhìn ấy như móc câu nhỏ câu nửa hồn Ngải Tử Du đi mất, anh không kìm được nữa, nhanh chóng lại gần hôn má Hạ Tri Thư.

Cậu sợ đến mức đồng tử to ra một vòng.

May mà Ngải Tử Du chạy nhanh, nhét nhóc con lông xù đến đúng lúc, nếu không Hạ Tri Thư còn cho anh một cái tát.

Sau đó quan hệ của hai người dường như có chút ấm muội và thân mật hơn. Ngải Tử Du mặt dày, ban đầu nhiều nhất anh chỉ ngồi cạnh Hạ Tri Thư cùng đọc sách. Hiện giờ đã muốn chiếm một nửa tấm thảm của Hạ Tri Thư ngồi cùng, thỉnh thoảng còn muốn ôm eo hôn má.

Ngải Tử Du cũng sẽ tán tỉnh. Lúc Hạ Tri Thư không muốn để ý đến anh thì không thèm đọc sách, nhắm mắt dưỡng thần. Ngải Tử Du cầm một tập thơ, là thơ tình nước ngoài, vừa triền miên vừa nồng nhiệt, đọc một lần còn chưa đủ, dùng giọng Anh tiêu chuẩn thâm tình nồng ấm đọc lần nữa, thậm chí còn muốn dùng tiếng Pháp đọc lại.

Gây hại.

Hạ Tri Thư không phải là người có tâm địa sắt đá, huống chi lúc cậu cần người kề bên nhất, nhiều lúc cậu căn bản không chống lại được thể tiến công ôn nhu của Ngải Tử Du.

Dùng thái độ nâng niu bảo bồi thương tiếc Hạ Tri Thư, ngoại trừ Tưởng Văn Húc, chỉ có Ngải Tử Du. Nhưng hai người đàn ông này không giống nhau, Tưởng Văn Húc yêu thương bảo vệ cậu thiếu niên mười bảy tuổi xinh đẹp như hoa, còn Ngải Tử Du thương Hạ Tri Thư đang chật vật nhất, đã ở cùng người khác mười năm, tâm tư khó đoán, thân mắc bệnh nan y.

Thời tiết Bắc Kinh không tốt, trời trong không gió không tuyết rất ít, hay có sương mù, hít phải một hơi không khí đều cay họng.

Đây nhất định là mùa đông lạnh nhất đằng đẳng nhất mà Tưởng Văn Húc trải qua, vĩnh viễn để lại một vết bụi xám xịt tuyệt vọng trong ký ức. Lúc đêm khuya nằm trên giường, bên tai vắng lặng, toàn bộ thế giới chỉ còn lại mình hấn.

Chiếc giường lớn kia dù Tưởng Văn Húc trần trọc bao lần, lúc nửa đêm tỉnh dậy duỗi tay sờ, nửa kia vẫn luôn lạnh lẽo, không chạm đến ranh giới. Gần đây Tưởng Văn Húc nghiện thuốc nặng, dù ở nhà hay trên công ty thì trong gạt tàn đều đầy ắp tàn thuốc. Sau đó hấn còn uống rượu, nếu có uống say thì mới qua được một đêm, chỉ sợ nửa đêm tỉnh rượu, cô quạnh đột nhiên xuất hiện.

Càng nhiều lúc ngủ không ngon, Tưởng Văn Húc mơ thấy ác mộng đứt quãng, lúc tuyệt vọng nhất là giấc mộng của ngày hôm sau sẽ nối liền với hồi kết thúc của cơn mơ ngày đầu tiên, chân thực như lạc vào thế giới kỳ lạ. Hấn thường mơ thấy Hạ Tri Thư, mơ thấy

cậu ở nhà một mình, mặc áo ngủ trắng để tóc mái, đi đi lại lại trong căn nhà to lớn. Cậu chưa bao giờ ngẩng đầu, bước rất chậm, liên tục hết mở lại đóng cửa từng căn phòng. Giấc mộng đêm đó của Tưởng Văn Húc thậm chí còn có âm thanh, nhìn thấy Tri Thư đứng ở cửa chờ mong thứ gì đó, rồi cuộc sức cùng lực kiệt ngòi bết xuống đất, nước mắt lách tách rơi thành vũng trên sàn, âm thanh bi thương khiến lòng người nát tan: “Anh Tưởng... Em không tìm được anh. Anh trở về đi...” Tiếng khóc càng ngày càng nhẹ, sau đó Tưởng Văn Húc mới nhận ra nước mắt trên sàn nhà đã biến thành máu. Trong mộng rồi cuộc Hạ Tri Thư cũng ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, trong miệng đều là máu tươi...

Tưởng Văn Húc tỉnh, không dám ngủ tiếp.

“Anh sai rồi...” Tim Tưởng Văn Húc quặn thắt, đau đến mức hắn muốn cuộn mình lại thành một nắm nhỏ để bi thương không dễ dàng phát hiện: “Tri Thư, anh biết sai rồi... Anh sẽ không làm thế nữa... Anh sai rồi... Anh sai rồi...”

Ban đầu Tưởng Văn Húc cho rằng mình đau lòng chỉ là tâm bệnh, là chút lương tâm của mình. Sau đó hắn ngất xỉu trong công ty rồi được đưa đến bệnh viện kiểm tra. Trái tim Tưởng Văn Húc thật sự xảy ra vấn đề.

Đau đớn thật sự có thể đau thành bệnh. Mỗi Tưởng Văn Húc xanh tím, ánh mắt từ từ tối đi.

Hắn nhớ Hạ Tri Thư.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 56

Tưởng Văn Húc chỉ nán lại ở bệnh viện một ngày. Hắn như một con rối được dắt tới dắt lui đi làm kiểm tra thân thể, đầu óc luôn trong trạng thái trống rỗng. Bác sĩ bảo hắn cai thuốc lá cai rượu, Tưởng Văn Húc lại biết những thứ này căn bản không có ảnh hưởng gì đến mình, hắn chỉ cai không được một người.

Người hắn yêu nhất, từ thời học sinh đã để trong tim, là cậu trai cười rộ còn đẹp hơn hoa, bên má có lúm đồng tiền nhỏ. Sau đó ở cùng nhau, người kia cắn răng chịu cùng hắn những nỗi đắng cay mà người ngoài cả đời chịu không hết. Nhưng sau này khi dễ chịu hơn thì tất cả lại thay đổi. Hạ Tri Thư không thích cười nữa, tính cách trở nên trầm mặc, bị thương trong mắt càng ngày càng dày. Hết thấy đều là lỗi sai của mình. Tưởng Văn Húc mím chặt môi hít sâu mấy hơi, hiện giờ hắn không muốn khóc.

Chuông di động vang lên rất lâu Tưởng Văn Húc mới hoàn hồn, hắn giơ tay ấn nút nghe.

“Tưởng tiên sinh? Chúng tôi ở bên ban quản lý tài sản.”

Tưởng Văn Húc nhàn nhạt đáp lời: “Có chuyện gì sao.”

“Là như vậy, đầu tháng hình như ngài có chuyện muốn check camera của tháng trước, còn một đoạn ngắn chưa xem. Không biết ngài còn muốn xem nữa không, nếu không sau này muốn tìm lại cũng không dễ.”

Tưởng Văn Húc vốn muốn nói quên đi, hắn đã không có thời gian làm những chuyện không còn gì để nghi ngờ này nữa. Nhưng trong lòng vẫn có chút ý nghĩ mơ hồ, thà rằng biết một chuyện nhỏ còn hơn là có thể lại bỏ qua.

Nên hắn không cần chờ kết quả đã tự mình lái xe về.

“Tưởng tiên sinh,” người quản lý camera hỏi thăm hắn một chút, tổ chức nhân viên an ninh của tiểu khu xa hoa đúng là rất cao: “Bởi vì khi chúng tôi xem lại thấy không được bình thường, nên mới gọi điện thoại để ngài trở lại xác nhận. Ngài tới nhìn một chút đi.”

Tim Tưởng Văn Húc đột nhiên run lên, ngón tay cũng run lẩy bẩy.

Xuất phát từ việc bảo vệ tính riêng tư, ngoại trừ tiểu khu, trên tầng chỉ có thang máy và đường an toàn là có camera, còn trong phạm vi cổng của cư dân thì không có. Nhưng dù thế Tưởng Văn Húc cũng xác định mấy người xuất hiện trên xe và lên lầu có quan hệ với Ngải Tử Du.

“Cái này, có thể phóng to không?” Tưởng Văn Húc gõ gõ vào một người đàn ông mặc áo xám trên màn hình máy tính.

Gương mặt người kia sau khi phóng to đem đến cho Tưởng Văn Húc một cảm giác như đã từng quen biết kỳ lạ, đó là nhìn mặt thấy quen quen, nhưng không cách nào nhớ ra cũng không cách nào xác nhận. Trong đầu hắn chợt loé lên, người đàn ông trong màn hình dường vẻ rất anh tuấn, lúc mặt không hề cảm xúc và đường cong cằm rất giống... Ngải Tử Khiêm?

Trong lòng hắn có một dây cung đang run rẩy, Tưởng Văn Húc không thể bình tĩnh: “Video này, tôi lên phía trước đi, zoom vào biển

số xe.”

Tưởng Văn Húc tự tay chép lại biển số xe, quay người ra ngoài liền gọi điện cho cục trưởng cục giao thông.

Ngày đó toàn bộ cục cảnh sát đều rất bận rộn, đều nghiên cứu video, nghe nói là một nhóm tội phạm trốn vào Nam.

Tưởng Văn Húc cũng triệt để trở mặt với Ngải Tử Khiêm, đưa tấm ảnh chụp biển số chiếc xe Ngải Tử Du lái đến trước mặt Ngải Tử Khiêm, cũng để lại cho người ta một câu: “Anh chờ tôi tìm được người.”

Mùa đông phía Nam, lúc có ánh mặt trời bên ngoài ấm hơn trong nhà. Hạ Tri Thư hiếm thấy mà đi ra ngoài sưởi nắng.

Ngải Tử Du đang sửa lại cành lá, tuy rằng chúng đã cao hơn nhiều, nhưng đến một cái nụ cũng không có.

“Lúc nào tôi có thể thấy hoa đây?” Hạ Tri Thư chống cằm ngồi trên băng ghế nhỏ lười biếng nhìn bác sĩ: “Cắt sạch lá cây rồi.”

Ngải Tử Du thả ống tay áo xuống, anh đi đến cúi người dùng mu bàn tay sạch sẽ chạm vào trán Hạ Tri Thư, nhận thấy nhiệt độ không quá cao mới thở phào nhẹ nhõm trượt tay xuống sờ sờ mặt cậu: “Nhanh thôi, kết nụ cái là nở hoa được.” Anh suy nghĩ một chút, cười nói: “Bốn tháng nữa nhất định có thể nở hoa.”

Hạ Tri Thư mệt mỏi nghiêng đầu đi: “Cũng tốt hơn là muộn, không biết có thể nhìn thấy được không.”

Nụ cười của Ngải Tử Du tắt ngóm trong nháy mắt: “Sau đó không cho nói những câu như thế này nữa.”

Hạ Tri Thư khe khẽ thở dài, sau đó mang theo chút động viên lấy lòng bác sĩ mà cười cười: “Tôi chỉ thuận miệng nói mò thôi, ép nó cho tôi thể diện mà nở nhanh một chút.” Trong lòng cậu hiểu rõ, tâm ý Ngải Tử Du nếu là thật sự thì khoảng thời gian này hẳn trong lòng anh đã rất khổ sở. Sự mệt mỏi và nhọc lòng lúc chăm sóc bệnh nhân không cần phải nói nhiều, chỉ riêng việc nhìn người mình quan tâm ngày càng gầy gò mất đi sức sống, loại dần vặt kia mới thật sự thống khổ.

Ngải Tử Du nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Hạ Tri Thư, căn bản không dính chiêu này. Anh nhìn vào mắt Hạ Tri Thư, ánh mắt phức tạp, sau đó chậm rãi đến gần, ấn một nụ hôn nhẹ như gió thoảng trên môi Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư không trốn.

Nước mắt Ngải Tử Du lập tức rơi xuống, không có cơ hội che giấu. Anh hơi chật vật nghiêng đầu, âm thanh rất thấp: “Em có muốn nghe anh hát không?”

Hạ Tri Thư rũ mắt, cậu nhìn ánh mắt dịu dàng khiến người ta tan nát cõi lòng của bác sĩ: “Sau này đừng thế nữa, tôi sẽ rất áy náy.” Áy náy vì trong lòng mình có người khó thể quên, áy náy vì đến làm bạn với anh cũng khó lâu dài.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 57

Gần đây Hạ Tri Thư rất hay nằm mơ, có lúc chưa hoàn toàn ngủ say đã rơi vào giấc mộng hỗn loạn. Cảnh trong mơ chỉ có một, tất cả đều là một cậu trai đẹp mã không chịu mặc đồng phục, biếng nhác cười cười giơ tay về phía mình: “Tan học, cùng về nhà nhé.”

Mỗi lần tỉnh mộng gương mặt Hạ Tri Thư đều ửng nhẹ. Cậu lơ mờ cảm thấy đây là loại triệu hoán không bình thường, như thanh xuân mất đi, tình yêu tan biến, lại như sinh mệnh sắp ngã xuống.

Gần đây Hạ Tri Thư đã chọn quà tặng cho tuổi ba mươi một của mình – một mảnh đất nghĩa địa.

Lúc Ngải Tử Du biết chuyện này cũng đã qua mấy ngày. Gần đây nỗ lực của Hạ Tri Thư không được tốt, khi mê mẩn đọc giấy quảng cáo, có người đi đến cũng không phát hiện.

Ngải Tử Du ôm Hạ Tri Thư vào lòng từ phía sau, cầm đặt nhẹ trên bả vai cậu: “Em đang xem cái gì thế?”

Động tác trốn tránh theo bản năng của Hạ Tri Thư khiến Ngải Tử Du phát giác không đúng, lúc đoạt lấy tờ giấy trong tay cậu kia, nó đã nhăn nhúm hết cả.

Sắc mặt Ngải Tử Du từ bình thường soạt một cái trở nên trắng bệch, sau đó là vô cùng phẫn nộ. Anh nắm cầm Hạ Tri Thư ép cậu phải đối mặt với mình: “Em xem thứ này làm cái gì?”

Hạ Tri Thư bị nắm hơi đau, khẽ giãi dụa: “Không phải anh là bác sĩ sao?”

Câu trả lời này của cậu có vẻ không liên quan, nhưng hai người đều hiểu rõ trong lòng người kia đang nói gì.

Ngải Tử Du mất hứng thả tay: “Em đừng nghĩ những chuyện này được không.”

Lần này Hạ Tri Thư lại không nhượng bộ, cậu chăm rãi vuốt phẳng tờ giấy kia: “Nơi ở lâu dài sau này, còn không để tôi tự lựa chọn một chỗ ư?” Hạ Tri Thư chớp chớp mắt, cười cười như trẻ con: “Trong thẻ của tôi còn chừng mười lăm vạn, nếu thật sự không đủ thì anh giúp tôi thêm một chút nhé.”

Nụ cười của Hạ Tri Thư cứng lại, ưu tư dâng đầy trong mắt, tựa như đang đưa ra một quyết định không chắc chắn: “Tôi chết rồi... Anh hãy hoả táng đi. Lúc trước anh trai anh đến tôi cũng đại khái biết tại sao. Nếu như tên khốn kiếp Tưởng Văn Húc kia vẫn còn muốn tìm tôi, anh hãy đưa tro cho hắn... Tất nhiên không thể cho không, phí tổn thất tinh thần phí thuốc thang đều phải tính hết. Nếu hắn không chịu trả tiền thì anh đừng đưa tôi cho hắn, ném đi hay chôn tùy anh...”

Toàn thân Ngải Tử Du lạnh lẽo, rõ ràng là anh đã nhìn sinh tử quen rồi, nhưng hoá ra mình vẫn không hề hững được như tưởng tượng.

“Hắn có đưa bao nhiêu tiền anh cũng sẽ không trả lại.” Ngải Tử Du đồng ý.

Hạ Tri Thư hơi mệt, nghiêng người cuộn tròn trên đùi Ngải Tử Du: “Không chừng người ta cũng không muốn đâu, sợ xúi quẩy. Như anh là người gốc lăm tiền nhỉ?”

Ngải Tử Du vuốt ve tóc cậu, nhẹ giọng nói: “Không phải gốc đâu...” Chỉ là vì yêu sâu đậm mà thôi.

Cục cảnh sát giao thông mất bốn mươi tám giờ mới xác định ra một con đường. Trong thời gian này Tưởng Văn Húc không hề chớp mắt. Tốc độ suy yếu của thân thể hắn có thể nhìn rõ, thậm chí trong túi áo hắn còn chuẩn bị thuốc có hiệu quả nhanh.

Mỗi một khắc Tưởng Văn Húc đều không rảnh rỗi, hắn bỏ số tiền lớn ra mời chuyên gia giỏi nhất của nước Mỹ, thậm chí còn tài trợ cho bệnh viện đổi thiết bị trị liệu tiên tiến nhất. Hắn nghĩ, chờ lúc Hạ Tri Thư trở về không được chậm trễ chữa bệnh phút nào, giờ khắc nào hắn cũng đang nghĩ, liệu Hạ Tri Thư còn thiếu cái gì nữa không.

Sau khi Hạ Tri Thư đi rồi Tưởng Văn Húc mới nhận ra cái gì chỉ để vui đùa phút chốc, cái gì mới thật sự là lẽ sống còn. Nếu như Hạ Tri Thư có thể khỏe mạnh, có thể tiếp tục bên cạnh mình, cho dù có trải qua cuộc sống cực khổ mười năm trước cũng có ý nghĩa.

Giờ Tưởng Văn Húc đã gặp báo ứng. Đến nhưng nhớ hắn cũng không dám quá dùng sức, vì tim sẽ đau, là cơn đau có thể khiến hắn nghẹt thở hoặc bị sốc.

Sau khi tra được phương hướng đại khái Tưởng Văn Húc liền đặt trước một chuyến bay sớm nhất vào xế chiều hôm đó, chỉ là

khoang phổ thông, không đuổi được chân. Tưởng Văn Húc sợ mình sẽ không chịu đựng được, nên cố gắng ngủ một giấc.

Lúc đến sân bay quốc tế Tiêu Sơn Hàng Châu đã hơn bảy giờ tối, trời đang mưa, mặt đất ướt sũng.

Giám đốc chi nhánh tự mình đến sân bay đón người. Tưởng Văn Húc cũng có ý nghĩ không vội mạnh để tiết kiệm chút thời gian. Nếu như ở mấy năm trước, Tưởng Văn Húc có năng lực vì một hợp đồng mà ba ngày hai đêm không hề chớp mắt.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 58

Đã nhiều năm rồi Tưởng Văn Húc không trở lại chốn này, dù có hội nghị giao lưu quan trọng hắn cũng chỉ phái trợ lý tin cậy đến. Từ trước đến nay Tưởng Văn Húc cố sức không nghĩ đến tại sao mình lại làm vậy, giờ đột nhiên hiểu rõ, xưa nay hắn đều hồ thẹn với Hạ Tri Thư.

Hắn với Hạ Tri Thư, ngay từ ban đầu đã là mắc nợ. Đối xử tốt với cậu, ra mặt vì cậu, đúng là vì yêu thích, tuy nhiên vẫn có chút ích kỷ muốn thoả mãn hư vinh bản thân của một đứa con trai thời dậy thì không biết thu liễm. Thấy Hạ Tri Thư đỏ mặt né tránh sẽ đắc ý, tỏ tình rồi được chấp nhận cũng cảm thấy mình thật ghê gớm.

Ngốc nhất chính là Hạ Tri Thư, người ta tùy tâm sở dục làm ra mấy chuyện tốt nhỏ nhất đều ghi nhớ vào lòng, lại thành kính đến mức mang ơn, trao dâng toàn bộ yêu thương.

Lần đầu tiên của Hạ Tri Thư là vào sinh nhật năm mười tám tuổi, ở một nhà nghỉ tồi tàn mấy chục đồng, không biết đã có bao đôi đã uyên ương nằm trên chiếc giường gỗ cũ kỹ kia. Hai người đều không có kinh nghiệm, Tưởng Văn Húc thì kích động và hiếu kỳ nhiều hơn, còn Hạ Tri Thư thì nhân nhượng là chính. Lần đó thật sự rất đau, đau đến mức Hạ Tri Thư không thốt được tiếng nào. Cậu cũng không dám lên tiếng, vì gian phòng cách âm rất kém. Từ đó trở đi Hạ Tri Thư luôn ần ần, không thể nào an dạ, quen với việc để bản thân mình chịu uất ức.

Khi đó tình yêu dành cho Hạ Tri Thư không giả, mãi đến hơn mười năm sau cũng không hề giả. Nhưng hình như Tưởng Văn Húc vẫn yêu bản thân mình hơn. Do đó hắn không để ý đến con đường gập ghềnh phía trước mà tùy tiện trêu chọc giữ lấy Hạ Tri Thư bên mình, khi Hạ Tri Thư không thoả mãn được mình thì hắn đi tìm tình nhân để tiết dục, cho nên mới có ham muốn độc chiếm mạnh như vậy, giữ rịt Hạ Tri Thư ở nhà, không muốn cho cậu đi bất cứ nơi đâu.

Nhưng cho tới bây giờ, đến mức độ thật sự sống còn, đến lúc nên ném trái đấng, Tưởng Văn Húc mới phát hiện rằng mình yêu Hạ Tri Thư còn nhiều hơn những gì mình nghĩ, nhiều hơn cả mức độ hắn yêu bản thân mình. Hiện giờ nếu có người nói với hắn rằng hắn có thể dùng tiền đồ, sự nghiệp, thậm chí cả sinh mệnh để đổi lấy sự bình yên an khang của Hạ Tri Thư, nhất định Tưởng Văn Húc sẽ đáp ứng không hề do dự.

Tình yêu của Tưởng Văn Húc với Hạ Tri Thư chưa từng giảm đi, ngược lại, còn tăng thêm từng chút. Ban đầu là tình cảm mãnh liệt của thiếu niên, bất chấp hậu quả ra sao, sau đó tình cảm mãnh liệt ấy dần dần nhường chỗ cho sự hoang mang trước nhiều cơn mê hoặc, hiện tại mới thật sự là thể hồ quán đỉnh*. Sự mềm mại ôn nhu của Hạ Tri Thư đã bao bọc Tưởng Văn Húc suốt hơn mười năm, tâm địa sắt đá cũng có thể tan thành một bãi xuân thủy.

*NOTE: Thể hồ là bơi được tinh luyện từ sữa bò, ở dạng đặc sánh. Thể Hồ Quán Đỉnh thường dùng để ví von việc ‘truyền thụ trí tuệ’ hoặc ‘tâm trí yên tĩnh’. Đây là lý do vì sao người tu luyện thường ngồi thiền dưới thác nước. Nguồn:

Môi Tưởng Văn Húc chuyển sang màu xanh tím, hắn nặng nề nhấn ngực hai lần, lấy thuốc trong túi ra.

Giám đốc ngồi ở ghế phụ len lén liếc Tường Văn Húc qua gương chiếu hậu, lần trước ông đi đến tổng công ty ở Bắc Kinh dự hội nghị là sau Quốc khánh, khi đó ông chủ mình vẫn thần thái sáng láng, giờ tay nhắc chân đều là bá khí và tự tin nói một không hai. Bây giờ chưa được nửa năm, người đàn ông này lại lụn bại như một vị thần ngã từ trên đài cao xuống. Ông thức thoir không mở miệng, để tài xế trực tiếp lái tới khách sạn đã đặt trước.

Cả ngày hôm nay trời âm u, buổi chiều còn đổ mưa. Trong phòng lạnh lẽo ẩm ướt khiến người ta thở không nổi.

Phản ứng của thân thể Hạ Tri Thư còn mãnh cảm hơn cả dự báo thời tiết, cậu ỉu xiu cả ngày, không ăn được cái gì. Ngải Tử Du đau lòng vì cậu ăn cái gì nôn cái đó, dứt cho cậu một chút nước mật ong. Nhưng cuối cùng Hạ Tri Thư cũng nôn hết sạch, thậm chí bên trong còn có ít máu.

Ngải Tử Du sợ đến trắng bệch mặt mũi, lái xe đưa Hạ Tri Thư đến bệnh viện truyền Cytarabine*.

*Cytarabine: Thuốc cytarabine được sử dụng riêng lẻ hoặc kết hợp với các thuốc khác để điều trị các loại bệnh ung thư khác nhau. Đây là một loại thuốc hóa trị hoạt động bằng cách làm chậm hoặc ngừng sự tăng trưởng của tế bào ung thư. Xem

Hạ Tri Thư ở bệnh viện vẫn thêm thiếp ngủ. Chấn trên giường rất mỏng, Ngải Tử Du sợ cậu bị lạnh bèn ôm chặt cậu vào lòng. Ngải Tử Du thật sự sợ hãi, cảm giác hoảng loạn đến mức cầm vô lăng cũng không ổn, anh không muốn trải qua lần nữa.

Vì làm bác sĩ đã lâu, trước đây anh ghét nhất là việc người nhà bệnh nhân đến bệnh viện cuồn cuộn khóc lóc cầu xin. Sống chết có số, ngoài việc làm hết mình thì chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Nhưng bây giờ Ngải Tử Du mới hiểu được, lúc người mà anh vô cùng quan tâm mặt trắng bệch yếu ớt nằm trong ngực mình, loại tuyệt vọng như trời sập kia khiến người ta làm chuyện gì cũng không kỳ quái.

Nếu như hôm nay Ngải Tử Du không sợ đến mức thất hồn lạc phách, có lẽ anh sẽ không có mặt mũi cầu xin những đồng nghiệp của mình, cầu xin cơ hội sống cho một người.

Khi tỉnh lại sắc mặt Hạ Tri Thư đã tốt hơn một chút, nhưng vẫn trắng bệch. Ngải Tử Du vẫn duy trì tư thế ôm cậu vào ngực, đang thất thần không biết nghĩ cái gì.

“...Anh đang suy nghĩ gì đấy?” Hạ Tri Thư thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Ngải Tử Du từ từ tập trung, nhìn cậu cười cười: “Đang cân nhắc đại sự.”

Hạ Tri Thư cũng không hỏi nhiều, khẽ véo vào eo Ngải Tử Du: “Tôi vừa mơ thấy anh.”

“Thật hả?”

“Ừ.”

“Mơ thấy gì?”

“Anh đứng ở phía xa, phía sau một đám hoa lớn...”

“Ừay, vậy anh đây thành người bán hoa rồi sao?”

“Đúng là anh đang bán hoa, nếu không tại sao... Tôi đưa cho anh một cành anh không thèm để ý đến tôi.”

Ngải Tử Du đột nhiên dùng lực ôm chặt Hạ Tri Thư: “Em muốn cái gì anh cũng cho em hết.”

Hạ Tri Thư bất đắc dĩ cười đẩy anh: “Đã nói là mơ, ngài đây cũng đừng tin thật chứ. Nhưng mà hiện giờ đúng là tôi đang có việc muốn cầu xin anh... Chúng ta về nhà được không? Mùi bệnh viện khó ngửi quá.”

Ngải Tử Du cười khổ, trầm mặc một lúc lâu mới đáp: “Nếu bây giờ anh quý gỏi cầu xin em điều trị, em có đáp ứng không?”

“Anh vừa nói tôi muốn cái gì cũng được, đảo mắt cái đã dùng thể diện của mình ép tôi nhẹ dạ ư?” Hạ Tri Thư chăm chú nhìn vào mắt Ngải Tử Du, cười thờ dài: “Thật là, anh nói xem mình đang mưu đồ gì vậy....”

Ngải Tử Du không nói lời nào, vẻ mặt của anh rất bi thương, bi thương đến mức Hạ Tri Thư không nhẫn tâm nhìn nữa.

Hạ Tri Thư mím mím môi, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên khoé môi Ngải Tử Du: “... Kiếp sau của tôi đều là người của anh rồi, anh không thể giả vờ hài lòng một chút sao?”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 59

Ngải Tử Du đau lòng khôn kể, nhưng e rằng anh nên hài lòng đi thôi. Người chịu khổ cả đời, không còn đường lui nữa mới có thể gửi gắm hy vọng vào kiếp sau hư ảo.

Kiếp này, kiếp sau.

Hứa hẹn?

Lời hứa là thế đó, tin hay không là tùy bạn, dù sao kết quả cũng đã vậy rồi, tội gì nhất định phải so đo với bản thân mình như vậy.

Lúc về đã muộn, nhưng Đoạn Kiều trên Tây Hồ vẫn rộn ràng náo nhiệt. Hạ Tri Thư hơi xuất thần nhìn ra cửa sổ, Ngải Tử Du liền đi chậm hơn một chút.

“Chờ em khá hơn chút anh sẽ đưa em đi ngắm cảnh đêm Tây Hồ.”

Hạ Tri Thư thu hồi ánh mắt, lắc lắc đầu: “Không cần. Lúc còn đi học, buổi tối không ít lần chạy ra ngoài, đã chán rồi.”

Ngải Tử Du không biết nên nói gì, tất nhiên anh phát hiện nỗi tuyệt vọng của Hạ Tri Thư còn nhiều thống khổ và bi thương hơn so với mình.

Cổ Ngải Tử Du nghiền nghiền, ánh mắt được đèn đường hết thấp sáng lại tắt, cuối cùng bên trong chỉ còn mạch nước ngầm cuộn cuộn chảy: “Chưa đến nửa tháng nữa là sinh nhật em, anh đã chuẩn bị quà cho em rồi. Chờ qua sinh nhật là đến tết, qua hết năm vườn hoa nhà hân đã nở. Mấy tháng nữa là lúc cá chép trong hồ Linh Ẩn đẹp nhất, có người nói ước chuyện gì cũng rất linh nghiệm.”

Câu chữ của anh có mấy phần lộn xộn không dễ bị phát hiện, hình như trong đầu vừa nghĩ đến đã nói ngay. Lại như, rất sợ có cái gì đó không kịp.

Hạ Tri Thư không nhìn ra cửa sổ nữa, cậu hơi nghiêng đầu nhìn Ngải Tử Du, sắc mặt vẫn trắng, nhưng dường như tinh thần đã tỉnh táo. Trong nét mặt cậu mang theo vài phần ý cười, ánh mắt lấp lánh, dường như vẫn đương tuổi thiếu niên.

“Ngoài anh ra thì đúng là không còn ai... Nhưng đừng đưa quà đến ép khẩu vị của người khác nhé.” Hạ Tri Thư kéo áo Ngải Tử Du: “Cái gì vậy?”

Ngải Tử Du lắc đầu: “Đừng dây dưa với anh, nhất định không nói cho em biết sớm đâu...” Anh hơi dừng một chút: “Nếu không thì hôn một cái?”

Hạ Tri Thư quay đầu hừ mũi một tiếng, thái độ vừa cứng rắn vừa mềm mại yếu thế làm nũng, khiến người ta thích vô cùng.

Ngải Tử Du nở nụ cười: “Được lắm, không mắc câu. Lần này có hôn nữa cũng không nói cho em biết đâu.”

Hạ Tri Thư không thèm nói chuyện với Ngải Tử Du nữa, hôm nay cậu bị giày vò cả ngày, hạ đường huyết chóng mặt, lúc cơn mệt mỏi

ập tới, cậu không còn sức để mở miệng nói.

Ngải Tử Du cởi áo khoác đắp cho Hạ Tri Thư: “Đi gấp nên quên cảm thảm điều hoà theo cho em, em dùng tạm vậy. Tốt nhất là đừng ngủ, nếu không thì càng mệt hơn, còn dễ bị lạnh nữa.” Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, lúc Ngải Tử Du bắt đầu lo lắng lại đông dài như một bà già.

Hạ Tri Thư có nghe thấy, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được, hơn nữa khuôn mặt vùi vào chiếc áo rộng ngủ thiếp đi.

Ngải Tử Du từ từ hạ ghế thấp xuống, giảm tốc độ xe lái về nhà.

Nếu như sớm gặp gỡ thì tốt quá, sẽ không để cho bất cứ ai làm thương tổn người ấy. Nuôi một chú chó lớn, đêm đông hai người chạy bộ bên Tây Hồ cùng run lạnh bầy, không cần nghĩ về kiếp sau.

Ngải Tử Du rất ít khi căm ghét ai đó, bởi vì thật sự rất mất công. Nhưng anh vô cùng hận Tưởng Văn Húc, bạc tình bạc nghĩa lại ích kỷ, vì để trèo lên cao mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cuối cùng trong tay hắn có nhiều thứ, nhưng sao có thể sánh được với việc bầu bạn bên cạnh người yêu chứ.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 60

Sự ẩm ướt của ngày đông phương Nam là khó chịu nhất, có mặc nhiều quần áo hơn nữa cũng không ngăn nổi cái rét buốt chui vào trong xương cốt.

Lúc Hạ Tri Thư bước xuống xe thì rung mình một cái, Ngải Tử Du chạm vào tay cậu, đầu ngón tay lạnh buốt.

“Vào nhà anh sẽ mở máy hút ẩm, lại lấy túi chườm ấm tay chân cho em.” Động tác của Ngải Tử Du vô cùng tự nhiên, nắm lấy tay phải Hạ Tri Thư nhét vào trong túi áo của mình.

Hạ Tri Thư tựa vào người Ngải Tử Du, giọng hơi khàn: “Mấy hôm nay lại hạ nhiệt độ đúng không? Nãy mơ màng trên xe thấy phát thanh viên nói mấy hôm tới sẽ có mưa nhỏ tiếp.”

Ngải Tử Du dùng tay kia rút chìa khoá mở cửa, ngữ khí ôn hoà: “Mùa đông nơi này vẫn thế, là do em sợ lạnh đấy.”

Hạ Tri Thư mím môi không nói gì, đổi giày xong vào phòng ngủ bật đèn.

Ngải Tử Du ở bên ngoài bận rộn một hồi, lúc trở lại phòng ngủ Hạ Tri Thư đã tắm xong, trên người mặc một chiếc áo tắm nhung san hô lỏng lẻo, ôm gói nhẹ nhàng ngáp một cái.

“Sao chưa ngủ sớm một chút? Hôm nay em chịu giày vò nhiều rồi.” Ngải Tử Du nghiêng người dùng mu bàn tay chạm vào trán Hạ Tri Thư, nhiệt độ vẫn bình thường: “Cả ngày không ăn gì, em muốn ăn chút gì không?”

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái: “Không cần.”

Ngải Tử Du ngồi ở mép giường, anh vuốt ve bàn tay sau khi được chườm ấm của Hạ Tri Thư, lòng bàn tay ấm áp khô ráo.

“Không muốn ăn là vì khó chịu ở đâu? Dạ dày không thoải mái sao?” Bàn tay ấm áp của anh đặt lên bụng Hạ Tri Thư, thành thạo xoa xoa.

Hạ Tri Thư thư thái hơn nhiều, nhưng vẫn gắng gượng không ngủ. Hình như trong lòng cậu còn đang muốn làm gì đó.

“Làm sao vậy?” Ngải Tử Du nhìn ra được có gì đó không đúng, trong lòng lo lắng thêm: “Không thoải mái nhất định phải nói cho anh biết.”

Hạ Tri Thư rũ mắt, khe khẽ run, ánh mắt lại có mấy phần né tránh: “Anh...Không ngủ sớm một chút à?”

Ngải Tử Du cảm thấy không đúng, nhưng không nỡ hỏi nguyên nhân, liền đưa tay tắt đèn bàn rồi nghiêng người nằm cạnh Hạ Tri Thư: “Em ngủ đi, anh nằm với em.”

Bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nông theo quy luật. Hai người hoàn toàn không buồn ngủ, cũng không có đề tài có thể mở miệng.

Ngải Tử Du không ôm Hạ Tri Thư, nãy ở bên ngoài anh nẫu đường phèn sơn tra cho Hạ Tri Thư, sợ nửa đêm rời giường buông tay kinh động đến người trong ngực. Anh quay lưng về phía Hạ Tri Thư, việc chung giường chung gối mấy hôm trước còn rất bình thường, hôm nay đột nhiên lại có chút căng thẳng mất tự nhiên hiếm thấy.

Ban đầu Ngải Tử Du cho rằng không khí ái muội ngọt ngào là ảo giác của mình, hoặc là mình nhìn lâu rồi. Mãi đến khi sau lưng có người ôm lấy, dây cung trong đầu anh như bị đứt đoạn.

Với bản năng của một người đàn ông, dù thần kinh thô bao nhiêu cũng có thể nhận biết cái gì là tiếp xúc đơn thuần, cái gì là tràn ngập lời mời gọi đầy ám chỉ, hướng hồ Ngải Tử Du vốn rất miễn cảm.

Vòng ôm của Hạ Tri Thư rất nhẹ, dường như có hơi xoắn xuýt, lại kèm theo mấy phần cẩn thận khiến người đau lòng. Cậu vốn không phải là một người phóng túng, cũng may là đang trong bóng tối, bằng không dừng khí giờ tay ra e rằng cũng không có.

Ngải Tử Du cũng không phải là người phóng túng, mấy năm trước chơi bời ở bên ngoài thủ đoạn quyến rũ mời gọi gì cũng đã thấy qua, nhưng hiện giờ lại cứng đờ, phản ứng thì chậm chạp. Không phải anh chưa từng chờ mong, càng không phải chưa từng ảo tưởng qua, nhưng làm sao có thể cam lòng?

“Tay vẫn lạnh sao?” Ngải Tử Du nắm chặt bàn tay của Hạ Tri Thư đang để trên eo mình: “Vậy để anh ủ ấm cho em.”

Hạ Tri Thư đột nhiên rút tay về, âm thanh chìm trong đêm tối có mấy phần lạnh lẽo: “Anh không muốn?”

Ngải Tử Du ngẩn người.

Không ai giơ tay bật sáng đèn. Hạ Tri Thư ngồi dậy, ôm đầu gối dựa vào đầu giường: “Không phải anh nói yêu tôi ư?”

Trong nháy mắt Ngải Tử Du cảm thấy mình bị sỉ nhục: “Nên?”

“Những cái khác thì tôi không có gì hết. Không tranh thủ thời gian thì đến người anh cũng không thấy được đâu.” Hạ Tri Thư nói xong từ cuối cùng, âm thanh đã run run như đang nén tiếng khóc: “Anh nói xem anh muốn gì.”

Ngải Tử Du không nói nổi một câu, tâm tình của anh đang ở ranh giới mất khống chế, sợ nói một câu sẽ triệt để không kìm nén được. Cái lạnh ngấm vào sâu tận xương tuỷ, anh bị người ấy tàn nhẫn làm tổn thương.

“Hiện giờ đúng là tôi rất khó coi...Nhưng dù sao cũng tốt hơn những ngày sau này...” Âm thanh của Hạ Tri Thư hình như bình thường hơn chút, bình tĩnh đến mức hơi tàn nhẫn: “...Anh biết đấy, đến cuối cùng tôi không muốn mắc nợ anh quá nhiều.”

Ngải Tử Du kìm nén đến run ngón tay, vì thiếu dưỡng khí mà cả người choáng váng. Nhưng anh vẫn miễn cưỡng đứng lên phủ thêm chăn cho Hạ Tri Thư, ngữ khí ôn hoà: “Đừng nghĩ nhiều quá, trước tiên em cứ ngủ đi, anh phải ra ngoài xem nồi nấu thế nào rồi.”

Giây phút Ngải Tử Du đóng kín cửa lại đột ngột bạo phát, anh đập phá toàn bộ phòng khách, dù biết một cánh cửa phòng không có tác dụng cách âm quá lớn.

Hạ Tri Thư nghiêng đầu chăm chú nhìn vệt trăng sáng xuyên qua rèm cửa sổ, cậu lại phụ lòng một người rồi. Dù là vô tâm, dù vì

muốn người kia bớt chút đau lòng lúc ly biệt sinh tử.

Phấn nộ và oán hận dù sao cũng tốt hơn là tình cảm sâu đậm.

Với người hay với mình cũng vậy.

Hạ Tri Thư chưa bao giờ muốn phụ lòng người, người nhà, bố mẹ, bạn bè, người yêu. Nhưng đến cuối cùng, người duy nhất cậu không phụ lòng là người đàn ông đã làm thương tổn mình nhiều nhất.

Đời này của cậu, người duy nhất chưa từng phụ lòng, chính là Tưởng Văn Húc.

Cậu cũng chưa từng hờ thẹn với lương tâm.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 61

Hạ Tri Thư trắng đêm không ngủ, chỉ ngơ ngác ngắm sắc trời dần dần sáng lên qua tấm rèm cửa sổ.

Chính cậu cũng cảm thấy mình không phải là người tốt lành gì, không có chỗ nào đáng để người ta yêu thích. Bộ dạng khó coi, tính cách thì không dễ mến, đến thân thể cũng không khỏe, nhưng lại cứ chiếm chỗ của người ta để yên dạ yên lòng, hại người vô cùng. Nhưng quả thật cậu không có cách nào đáp lại Ngải Tử Du, bởi vì không nỡ.

Cậu hy vọng mình có thể bỏ đi, như vậy thì với Ngải Tử Du, anh chỉ không có được một người đàn ông mà mình đã dành nhiều thời gian để theo đuổi. Thời gian sẽ chữa lành tất cả các vết thương, sau đó anh có thể kết hôn sinh con, trở về con đường đúng đắn; chứ không phải mất đi một người yêu khắc cốt ghi tâm, nửa đời sau đều phải chịu tổn thương.

Nếu như Ngải Tử Du chạm vào cậu, cũng coi như đã được bồi thường, chấm dứt một món nợ tình. Nếu anh không chạm, Hạ Tri Thư có thể sống bao lâu thì sẽ nhớ Ngải Tử Du bấy lâu.

Lúc Hạ Tri Thư ra khỏi phòng ngủ vẫn đang sớm, còn chưa đến sáu giờ, trời phương Nam cũng vừa hửng sáng.

Phòng khách đã được thu dọn rất sạch sẽ, không hề lưu lại chút dấu vết Ngải Tử Du mất khổng chế đêm qua, nhưng vẫn ít đi mấy

cái lọ hoa và một bộ trà cụ tinh xảo thời Tống trên bàn. Trên khay trà vẫn có một bát sứ trắng đựng nước đường phèn sơn tra đỏ hồng được để ngay ngắn.

Ngải Tử Du đang ngồi trên sô pha xem di động, thấy Hạ Tri Thư đi ra bèn để điện thoại xuống: “Dậy sớm thế? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Ngữ khí ôn hoà như bình thường, giống như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hạ Tri Thư liếc mắt là thấy được vành mắt thâm đen và tơ máu trong con ngươi của anh: “...Xin lỗi...”

Ngải Tử Du nở nụ cười, thở dài đầy cương chiêu: “...Đồ ngọc này.” Anh dang tay với Hạ Tri Thư cười cười: “Sao anh có thể giận em được chứ?”

“Cả đêm anh không ngủ rồi.” Hạ Tri Thư cau mày, nhưng vẫn đi đến mặc cho anh ôm.

“Ngủ ngay đây. Cùng nhau nhé?” Âm cuối hơi đề xuống, vừa rõ ràng vừa ái muội.

Hạ Tri Thư biết anh đang trêu mình, nghĩ một lúc mới phát hiện ra tối qua mình lớn mật, quần bách đến mức cả cổ lẫn tai đều đỏ bừng.

Ngải Tử Du xoa xoa đầu cậu: “Đi ăn sơn tra đi, hôm qua em chẳng ăn cái gì cả.”

Lúc Ngải Tử Du học y chỉ nhớ bệnh nhân có thể ăn gì không nên ăn gì, hiện giờ lại lưu lạc đến nông nổi làm bà đầu bếp già cho người ta.

Hạ Tri Thư liền đi ăn mấy thìa, cũng uống thêm mấy ngụm canh sụn tra.

Ngải Tử Du thấy đêm qua Hạ Tri Thư không nghỉ ngơi tốt, anh hiểu rõ tính Hạ Tri Thư, luôn không muốn phụ lòng người. Sau khi anh tỉnh táo lại chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng. Ngải Tử Du suy nghĩ một chút liền cảm thấy hôm qua có thể là mình thẹn quá hoá giận, bởi vì có vài suy nghĩ căn bản anh cũng đã từng suy nghĩ qua.

Anh không hề trách Hạ Tri Thư.

Tưởng Văn Húc tự lái xe đi Long Tĩnh Đường, đêm qua đã có người gửi đến điện thoại của hắn địa chỉ chính xác của trà viên nhà Ngải Tử Khiêm. Hắn vốn định đi suốt đêm đến đó, nhưng lại chần chừ.

Sợ mình mấy ngày nay không cạo râu lôi thôi khiến người ghét bỏ, cũng sợ nửa đêm làm Hạ Tri Thư hoảng sợ. Đã rất lâu rồi Tưởng Văn Húc không có cái tâm tình vừa do dự không quyết đoán vừa khẩn trương này.

Tối hôm qua hắn tự mình lái xe mấy vòng quanh Tây Hồ cũng không dám xuống xe đi bộ. Nhưng cho dù không tự cảm nhận, trong đầu hắn vẫn rõ ràng từng hình ảnh – cái ghế tựa dài dưới năm gốc liễu phía Bắc mà Hạ Tri Thư thường ngồi nhất,... Chính mình đạp xe chở Hạ Tri Thư đi vòng vòng quanh hồ, vẽ tranh cho cậu, thả diều cho cậu, dẫn cậu bơi đến giữa hồ rồi dọa nếu không hôn mình thì phải tự bơi về...

Tưởng Văn Húc dùng sức bóp bóp sống mũi, hắn đã tự nói với mình không thể rơi nước mắt. Sau này hắn còn có cơ hội lần nữa đưa Hạ Tri Thư đi làm mới hết thấy kí ức từng có.

Từ khách sạn Tây Hồ đến Long Tĩnh Đường không đầy nửa tiếng. Tưởng Văn Húc không rõ khu vực trà viên bên kia phân chia ra sao, tìm được đến địa chỉ chính xác phải tốn hơn bốn mươi phút.

Trà viên của Ngải Tử Khiêm rộng mười mấy mẫu, phong cảnh rất tốt, bên trong còn có một cái hồ nhỏ. Trong trà viên có một căn biệt thự kiểu tây ba tầng, ở mảnh đất trống trước lầu có một hàng rào trắng bao quanh một vườn cây non – hoa nhài.

Tưởng Văn Húc xuống xe, vòng qua hàng rào sắt của trà viên tiến vào trong, một con chó lông vàng đang chơi đuổi bắt bên hồ với mấy con vật nhỏ khác. Gần đây mắt Tưởng Văn Húc hay bị hoa, hắn định thần nửa phút mới nhìn ra đang chơi với con chó kia là mấy con mèo nhỏ. Mấy con mèo nhỏ của Hạ Tri Thư.

Hắn bước qua cánh cửa gỗ nhỏ đi vào, mím chặt môi gõ cửa, động tác cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

Ngải Tử Du mới đưa Hạ Tri Thư lên phòng ngủ ngủ thêm một lát rồi đóng cửa lại xuống lầu. Lúc bước xuống cầu thang thì nghe thấy có tiếng người gõ cửa. Tuy rằng tiết tấu không nhanh quá, nhưng tiếng cốc cốc cốc chưa hề ngừng, khiến người nghe tâm hoảng ý loạn.

Anh mở cửa chống trộm ra một khe nhỏ, đập vào mắt là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ rất ưa nhìn, mắt phượng mũi cao môi mỏng, nhưng mà màu môi có chút xanh tím bất thường. E là có bệnh tim.

“Anh tìm ai?” Ngải Tử Du hỏi.

Trải qua nhiều năm thương chiến, Tưởng Văn Húc đã sớm luyện được bản lĩnh gặp người là không quên, đã nhận ra người đàn ông trước mắt chính là người trong camera kia. Thái dương hần hần gân xanh: “Mở cửa ra.”

Ngải Tử Du càng không thể mở, một mình hấn ta thì không đáng sợ, nhưng trong nhà còn có Hạ Tri Thư: “Anh là ai?” Anh lại đặt câu hỏi.

Tưởng Văn Húc cười lạnh, đột nhiên giơ tay đấm mạnh vào cửa, ngữ khí lại bình tĩnh lịch sự: “Tôi họ Tưởng. Tưởng Văn Húc!”

Ngải Tử Du sửng sốt hồi lâu – chính anh nghĩ rằng rất lâu. Nhưng trên thực tế anh chưa cho Tưởng Văn Húc gõ cửa lần thứ hai. Động tác của Ngải Tử Du xưa nay chưa từng nhanh đến thế, anh cứ như con báo nhỏ phóng ra ngoài, còn thuận tiện đóng chặt cửa.

“ĐM Tưởng Văn Húc!” Ngải Tử Du hung hăng vung tới một quyền.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 62

Tưởng Văn Húc không ngờ Ngải Tử Du lại đột nhiên động thủ, trên mặt bị trúng một đấm. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì cú đấm tiếp theo đã tới, Tưởng Văn Húc không đánh trả, chật vật né tránh.

Tính hắn không phải là kiểu có thể nhẫn nhịn chịu thiệt, từ nhỏ đến lớn đều hung hãn cố chấp. Trừ đối mặt với Hạ Tri Thư, hắn chưa biết nhường nhịn là cái gì. Nhưng hôm nay thật sự hắn không muốn đánh nhau bị thương chảy máu với người khác, phong thái sẽ không dễ nhìn.

“Tôi không muốn đánh nhau với cậu.” Tưởng Văn Húc nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu: “Tôi muốn mang người của mình về nhà.”

Ngải Tử Du tức giận cười gằn: “Nói với tôi câu này, anh xứng sao?”

Tưởng Văn Húc nhú mày: “Chuyện giữa hai chúng tôi, người ngoài như cậu xen vào, cậu có lập trường gì nói tôi không xứng?” Câu này của hắn không có từ nào quá khó nghe, nhưng từ ngữ sắc bén, có tư thái khinh bỉ tự nhiên với Ngải Tử Du. Dường như hắn hiểu rõ Hạ Tri Thư, cậu luôn theo hắn một bề đến chết, thâm tình tận xương.

Nhất thời Ngải Tử Du không lên tiếng, cũng không tiếp tục kích động ra tay nữa. Anh chỉ nhìn kỹ Tưởng Văn Húc, trong ánh mắt có

tìm tòi nghiên cứu, còn có một chút nghi hoặc và không hiểu khiến người ta khó lý giải.

Ngải Tử Du lại mở miệng, giọng rất nhẹ: "...Sao em ấy có thể coi trọng loại người như anh chứ..." Ngoại trừ vẻ ngoài thì còn có cái gì tốt?

"Đừng dùng chút phán đoán nông cạn của cậu để chất vấn chúng tôi, trả người lại đây cho tôi." Giọng Tưởng Văn Húc lạnh nhạt, không để lộ ra hấn đã sớm hổ thẹn, nổi thống khổ càng lúc càng nhiều.

Nhưng đột nhiên Ngải Tử Du bật cười, tràn đầy trào phúng: "Phán đoán nông cạn? Giám đốc Tưởng, hấn ngài phải biết tôi và Hạ Tri Thư biết nhau thế nào chứ?"

"Tháng mười một, khi trận tuyết đầu tiên đổ xuống Bắc Kinh, em ấy tới làm kiểm tra. Chỉ một mình, mặc chiếc áo lông dày, cả người chán nản vô cùng. Tôi hỏi em ấy có người thân nào không, bởi vì hôm đó không phải là lần đầu tiên em ấy đến." Cổ họng Ngải Tử Du nghèn nghẹn, dừng một chút: "Từ lúc bắt đầu đến bệnh viện, vẫn luôn chỉ có mỗi mình em, không có người thân, không bè bạn, không người yêu. Lúc trích tuỷ xương đau đến thế, nhưng một tiếng em ấy cũng không thốt ra. Sau đó tôi đưa hoa cho em, dù em chối từ, nhưng ánh mắt đã bán đứng tâm tình, rằng thật ra em ấy rất vui. Nhưng hôm sau em ấy trả hoa lại cho tôi, khi đó ánh mắt em đen láy ảm đạm không nhìn thấy một tia hy vọng."

Tim Tưởng Văn Húc đau đớn từng cơn, đau đến mức hấn đột nhiên lão đảo. Mấy tháng gần gũi Hạ Tri Thư chịu đựng thống khổ hấn hoàn toàn không có ấn tượng gì trong đầu. Khi đó mình đang làm gì nhỉ? Đi công tác, mở rộng kinh doanh, đêm không về... đi

hoan hảo với tình nhân. Bồn hoa kia Tưởng Văn Húc vẫn có ấn tượng, nhưng cũng là hấn lần nữa dập tắt niềm vui và hy vọng nhỏ nhoi của Hạ Tri Thư.

“Tôi vốn cho rằng em độc thân ở Bắc Kinh, bên mình không có ai thân thiết. Nhưng tình cờ một lần nhìn thấy dấu hôn trên cổ em ấy, lại biết em ấy thích người cùng giới, trong lòng đã có ý nghĩ. Sao có thể không chú ý? Đó là lần đầu tiên tôi chỉ nhìn một người đã đau lòng vì người ấy.”

Ngải Tử Du vốn một đêm chưa ngủ, giờ trong mắt anh có tơ máu. Anh nhìn thẳng vào mắt Tưởng Văn Húc: “Không phải anh không biết, anh biết rõ em ấy yêu mình nhiều như vậy, sao không lưu cho em ấy một con đường sống? Vốn em ấy đã đáp ứng việc hoá trị, sao ngày đó sau khi tôi đưa người về nhà, đột nhiên lại không điều trị nữa? Em ấy cứ đợi ở Bắc Kinh là tốt rồi, sao đột nhiên lại phải đi?”

Môi Tưởng Văn Húc mắt không chế mà run rẩy, hấn mắt công mở miệng, nhưng nửa chữ cũng không thốt ra nổi. Chính mình đã làm những gì, hấn rõ ràng nhất. Hấn hoài nghi Hạ Tri Thư ám muội không rõ với bác sĩ, tâm tình ác liệt mắt không chế, bèn động thủ với Hạ Tri Thư. Hấn nói những lời ác độc, làm tình thô lỗ như cưỡng bức. Hấn cũng không coi chừng Thẩm Tuý, triệt để chặt đứt chút kiên trì cuối cùng của Hạ Tri Thư.

“...Tôi biết là lỗi của mình...” Tưởng Văn Húc cúi đầu, trong mắt không có ánh sáng: “Tôi thật sự...”

Ngải Tử Du đi tới, dùng một cú đấm mạnh ngắt nửa câu sau của Tưởng Văn Húc, hấn không trốn tránh.

“Không muộn sao?! Hả?! Anh cảm thấy không muộn?!” Ngải Tử Du hung hăng túm cổ áo Tưởng Văn Húc: “Tôi cho anh một cơ hội bồi thường. Chẳng cần cái khác, không phải anh cảm thấy em ấy yêu mình vô cùng ư? Bây giờ anh đi khuyên em ấy chữa bệnh đi! Anh biết sai rồi là có thể làm em ấy tốt hơn? Anh không thể!”

Ngải Tử Du thở hắt hển, không hề có chút bóng dáng ôn hoà như bình thường: “Có những chuyện, không phải anh biết sai rồi là có thể giải quyết! Anh nói một câu sai rồi là có thể tiêu tan những trai gái mình chơi bời bên ngoài ư? Anh nói một câu sai rồi là có thể bù đắp nhiều năm em ấy chịu lạnh nhạt khổ sở ư? Anh không thể! Anh chỉ có thể lừa mình dối người, cảm động chính mình thôi!”

Thân thể Tưởng Văn Húc run rẩy, lúc Ngải Tử Du buông vạt áo ra liền xụi lơ. Môi hắn đã biến thành màu tím đậm, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng thẳng người thành tư thế quỳ gối.

...Tất cả mọi người đều cho là hắn không yêu Hạ Tri Thư. Trương Cảnh Văn, Ngải Tử Du, Ngải Tử Khiêm, những người bạn vẫn chơi với hắn. Là họ sai rồi, hay là tự mình đang lừa gạt mình? Tưởng Văn Húc cúi thấp đầu, ánh mắt trời không chiếu vào mắt, nhưng tựa hồ hắn vẫn nhìn thấy cậu con trai ngồi cạnh cửa sổ thời niên thiếu. Người ấy trắng trẻo xinh xắn, lúc suy nghĩ vấn đề gì thì nhíu chặt mày; cũng dường như nhìn thấy người thanh niên ngồi trong phòng vĩnh viễn chờ mình về, ánh mắt ẩn nhẫn ôn hoà, chậm rãi học hết thầy công việc nội trợ trong nhà.

Hắn yêu Hạ Tri Thư, yêu hết thầy mọi Hạ Tri Thư, Yêu thiếu niên gầy gò thích đọc văn Giản Trinh, yêu người thanh niên vĩnh viễn bao dung nhân nhượng năm ấy, vẫn chỉ yêu một người ấy thôi.

“Cậu để tôi gặp em ấy đi.” Tuy Tưởng Văn Húc vẫn dùng câu trần thuật, nhưng trong giọng nói đã hoàn toàn biến thành cầu xin.

Ngải Tử Du chỉ bình tĩnh nhìn người đàn ông quỳ gối trước mặt mình. Bằng tuổi mình, được Ngải Tử Khiêm hình dung thành một người “Thủ đoạn cứng rắn”, “Lão hồ ly”. Nhất thời anh cũng không biết nói gì, chỉ nhanh chóng quay người mở cửa vào nhà, sau đó khoá chặt cửa.

Lúc vào nhà Ngải Tử Du thấy hả giận, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai mới thấy Hạ Tri Thư đi từ phòng ngủ ra, nhìn từ cửa sổ che kín rèm xuống, không biết đã nhìn bao lâu.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 63

Ngải Tử Du hơi ngừng thở, anh không nhìn rõ vẻ mặt Hạ Tri Thư, chỉ nhìn thấy thân hình gầy gò mong manh của cậu. Cậu đứng thẳng tắp, hơi nghiêng mình giấu sau tấm rèm dày nặng, không nhúc nhích.

Ngải Tử Du lên lầu, nhẹ nhàng đi tới sau Hạ Tri Thư: "...Còn muốn ăn sụn tra nữa không?"

Hạ Tri Thư chậm rãi quay người, trong mắt có rất nhiều cảm xúc không thể kìm chế, phức tạp khiến Ngải Tử Du nhìn không hiểu. Cậu lắc đầu, cũng không trả lời, chỉ muốn về phòng ngủ.

Trong giây phút Hạ Tri Thư chạm vai Ngải Tử Du, anh đột nhiên giơ tay nắm chặt cổ tay cậu: "Em đừng đi... Được không?"

Hạ Tri Thư ngẩn người, sau đó nở nụ cười, khuôn mặt dịu dàng: "Anh vừa khuyên tôi đi ngủ, giờ lại không cho đi sao?"

Ngải Tử Du buông tay ra, anh cúi đầu, mím chặt môi, giống như một cậu bé quật cường không được tự nhiên, phải làm chuyện không tình nguyện. Rốt cuộc anh mở miệng, âm thanh mơ hồ: "Em có muốn nhìn thấy anh ta không... Anh... Anh không sao đâu."

Ngải Tử Du biết Hạ Tri Thư yêu Tưởng Văn Húc, anh cũng biết Hạ Tri Thư nhẹ dạ, biết nếu như Hạ Tri Thư nhìn thấy người đàn ông kia có thể sẽ không về nữa. Nhưng anh vẫn tôn trọng sự lựa

chọn của cậu. Bởi vì yêu Hạ Tri Thư, nên anh không nỡ khiến cậu phải mang nỗi tiếc nuối trong lòng để rồi trải qua những ngày tháng cuối cùng không vui, và cũng không muốn làm khó dễ cậu.

Nhưng Hạ Tri Thư lại rất kinh ngạc hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải đi gặp anh ta?”

Bây giờ Hạ Tri Thư vẫn nhớ rõ ràng ngày mình quyết định rời đi. Cậu đứng trên lầu nhìn Tưởng Văn Húc đi xa, cậu chỉ muốn nhìn mặt Tưởng Văn Húc một chút, nhưng người đàn ông kia vẫn không quay đầu lại. Nếu Tưởng Văn Húc không để cậu toại nguyện, thì giờ cậu cũng sẽ không để Tưởng Văn Húc nhìn, dù chỉ một chút.

Thực sự cậu không phải là người nhấn tâm, nhưng đó chỉ là trước kia thôi. Có một số việc muộn là đã muộn, nói gì cũng vô dụng. Bạn sẽ không thể hy vọng một cốc nước đã nguội có thể tự làm nóng lên được. Hạ Tri Thư cũng bắt đầu cảm thấy thật ra cả Tưởng Văn Húc và mình đều rất tiện, đều ở lúc người kia lạnh nhạt coi nhẹ mình mà yêu, mà hèn mọn truy đuổi.

Đuổi theo không kịp.

Hạ Tri Thư xoay người, roạt một tiếng kéo kín tấm rèm che cửa sổ kia lại: “Buồn ngủ quá, tôi đi ngủ một lát đây. Đúng rồi... Anh đừng để ý đến hán ta, cũng đừng tùy tiện động thủ nữa, Tưởng Văn Húc mà tàn nhẫn thì ra tay nặng lắm.”

Ngải Tử Du há miệng, không nói được câu gì. Anh nhìn Hạ Tri Thư từ từ đi xa, không có lưu luyến gì với hết thảy mọi thứ sau lưng, không rõ mình đang vui mừng hay thất vọng. Ngải Tử Du sợ Hạ Tri Thư bỏ rơi mình, nhưng càng tuyệt vọng hơn là Hạ Tri Thư đã không còn chút lưu luyến gì với thế giới này. Rốt cuộc anh và Tưởng

Văn Húc đều có một điểm giống nhau lớn nhất – hai người họ đều không thể giữ Hạ Tri Thư lại. Chân tình hay giả ý, Hạ Tri Thư không còn để tâm, thương tổn hay yêu thương, cậu đều thờ ơ không động lòng.

Tưởng Văn Húc còn quỳ gối ngoài cửa, tay run run lấy thuốc bỏ vào miệng, thuốc quá liều hẳn cũng không quản, biết đâu có thể khiến nỗi đau trong lòng vơi đi một chút.

Tâm tư Tưởng Văn Húc hơi hỗn loạn, hình ảnh trước mặt vẫn là cậu trai đưa cho hắn một nhành hoa nhài, hình ảnh tiếp theo chính là ác mộng trong vô số đêm của hắn, một đôi mắt đau thương khiến lòng người tan nát.

“...Tri Thư...Đừng bỏ anh...” Viên mắt Tưởng Văn Húc ửng đỏ: “...Em đừng đi quá xa, anh sắp không đuổi kịp em rồi...”

Năm 2003, cái đêm Tưởng Văn Húc kéo Hạ Tri Thư từ khu cách ly về, hắn ôm cậu thật chặt, luôn miệng thì thào: “Em đừng đi quá xa... Em xảy ra chuyện gì thì anh biết phải sống sao...”

Tưởng Văn Húc mới nhớ lại, hắn không còn Hạ Tri Thư, thật sự sống không nổi.

Hạ Tri Thư ngồi bên giường, trong đầu cậu tất cả đều là cảnh Tưởng Văn Húc thẳng lưng quỳ gối trước cửa. Đáng thương, lại đáng cười.

Không phải Hạ Tri Thư không cho Tưởng Văn Húc cơ hội, cậu dùng ba năm, hèn mọn đến mức hận không thể quỳ gối trước mặt cầu xin hắn đừng vì chuyện không quá quan trọng mà không về nhà,

hận không thể khóc lóc cầu xin hẩn niệm tình cũ đừng làm mình triệt
để biến thành một người bình thường.

Nhưng hẩn lại khiến cậu thất vọng.

Có lúc thất vọng càng khiến lòng người ta nguội lạnh hơn cả
không yêu.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 64

Ngải Tử Du báo cảnh sát, tố cáo Tưởng Văn Húc lén xông vào nhà dân với ý đồ hành hung. Bạn học cấp ba của anh trai Ngải Tử Du đang giữ chức cục phó cục công an, hai người họ vẫn thường liên lạc. Bây giờ Ngải Tử Du tìm đến thì đương nhiên người ta sẽ cho mấy phần mặt mũi, nhẹ nhất cũng có thể giam Tưởng Văn Húc hai tư tiếng đồng hồ.

Hai chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến, đèn xe đỏ xanh lấp loé khiến lòng người ngọt ngào khó chịu. Nhưng Tưởng Văn Húc làm lơ tiếng còi xe sắc bén càng ngày càng gần, khuôn mặt nhu hoà kỳ dị, ánh mắt hẩn tịt như xuyên qua tường xi măng sắt thép, chỉ nhìn người yêu dấu nhất trong vũ trụ hỗn tạp.

Mấy viên cảnh sát cũng lấy làm kỳ quái, người đàn ông yên lặng quỳ gối đưa lưng về phía họ càng giống người bị hại, như bị nỗi bi thương đè nén oằn sống lưng. Một viên cảnh sát đến kéo Tưởng Văn Húc, khá lịch sự: “Phiền anh đi theo chúng tôi một chuyến.”

Tưởng Văn Húc chậm rãi đứng lên, lạnh lùng liếc bọn họ một cái: “Đi đâu?”

“Có người tố cáo anh xông vào nhà dân, xin hãy phối hợp điều tra với chúng tôi.” Những vụ vừa nhìn đã biết là án dân sự tranh chấp này, họ đã thấy nhiều, nhiều lắm thì đưa người vào nhốt trong

cục cảnh sát, vậy gần như là đủ cho một vụ án. Nhưng lần này cấp trên vô cùng coi trọng, đến cùng số tám họ cũng mang theo.

Tưởng Văn Húc đột nhiên lui về sau một bước, hấn đang sợ, sợ hấn vừa đi Hạ Tri Thư lại biến mất, sợ lần này mình đi thì Hạ Tri Thư sẽ không gặp hấn nữa.

Mấy viên cảnh sát kia cho là hấn muốn phản kháng hoặc chạy trốn, đồng loạt nhào tới chế ngự hấn. Tưởng Văn Húc cường thế nhiều năm như vậy, giờ lần nữa lĩnh hội sự vô lực và bất đắc dĩ.

“Hạ Tri Thư —! Hạ Tri Thư!” Tưởng Văn Húc đột nhiên gào một tiếng, tê tâm liệt phế mà kêu: “Em không cần anh nữa sao?! Em đã nói sẽ vĩnh viễn không bỏ anh mà!”

Tưởng Văn Húc bắt chấp giãy giụa khỏi mấy nhân viên cảnh sát kia, nặng nề đấm lên cánh cửa chống trộm đã khoá chặt. Hấn gào lên, âm cuối kèm theo run rẩy nghẹn ngào: “Tri Thư, anh sai rồi! Anh thật sự biết sai rồi! Em cho anh nhìn em một chút được không? Anh chỉ muốn nhìn em một chút thôi... Anh xin em... Đừng đối xử như vậy với anh!”

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời cũng không cưỡng chế đưa Tưởng Văn Húc đi.

“Sao em có thể không muốn anh được chứ, đúng không?” Tưởng Văn Húc co quắp ngồi trước cánh cửa, cúi đầu lẩm bẩm: “Trên thế giới này... Người duy nhất không rời bỏ anh, chính là Hạ Tri Thư mà...”

Cửa sổ phòng ngủ trên tầng hai mở ra một cánh, những lời của Tưởng Văn Húc Hạ Tri Thư nghe rất rõ. Cậu cười cười, lệ tuôn đầy

mặt. Tưởng Văn Húc đúng là còn nhớ mình từng nói sẽ không bỏ đi, nhưng lúc hấn ôm mình gọi tên Thẩm Tuý... Có từng tỉnh táo lại đặt tay lên ngực tự hỏi – có phải hấn đã từng nói, đời này kiếp này tuyệt đối không phụ lòng một Hạ Tri Thư?

Một Hạ Tri Thư vĩnh viễn chờ đợi vẫn luôn ở đó, vẫn ở cùng với một Tưởng Văn Húc vĩnh viễn không phụ lòng cậu.

Ngải Tử Du gõ cửa đi vào, trong tay cầm ly nước và thuốc. Anh nghe được âm thanh, thoáng nhìn ra cửa đang mở, bèn thả đồ trong tay xuống rồi bình tĩnh đóng cửa sổ: “Trời lạnh lắm.”

Hết thấy âm thanh ngoài cửa sổ đều bị ngăn cách, mấy phút sau tiếng còi xe cảnh sát vang lên, xa dần, cuối cùng tất cả trở về yên tĩnh.

“Mệt không? Anh biết những ngày này em ngủ không ngon, uống chút thuốc rồi ngủ một giấc nhé.” Ngải Tử Du đưa nước và thuốc cho Hạ Tri Thư: “Ngủ một giấc đi, khi tỉnh lại tâm trạng sẽ tốt hơn.”

Hạ Tri Thư không nhận lấy thuốc: “Anh lừa tôi.” Tự mình cậu vượt qua quãng thời gian thống khổ nhất, mỗi tối đều thiếp đi trong nỗi khổ và cả căn phòng quạnh quẽ. Ngày hôm sau tỉnh lại cũng chẳng có gì khác biệt, nửa kia giường vẫn lạnh, vết thương trong lòng chỉ nhiều chứ không ít, chỉ sâu chẳng hề cạn.

Ngải Tử Du im bật, ánh mắt anh nhìn Hạ Tri Thư mang theo đau lòng và thương xót. Dường như anh phải hạ quyết tâm rất lớn mới chậm rãi duỗi tay chạm vào khoé mắt Hạ Tri Thư: “...Em đừng khóc, được không?”

Hạ Tri Thư mới phát hiện, nước mắt của mình vẫn đang tuôn rơi. Lòng thì tự nhủ phải thản nhiên bỏ xuống, nhưng thân thể không thể nào lảng quên phản ứng mãnh liệt sau khi bị thương. Cơn đau cũng thành phản xạ có điều kiện.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 65

Ngải Tử Du muốn đưa tay ôm lấy Hạ Tri Thư, chỉ đơn thuần là an ủi, muốn cho cậu chút ấm áp và sức mạnh. Nhưng Ngải Tử Du vừa lại gần, Hạ Tri Thư đã né tránh theo bản năng.

Ngải Tử Du lúng túng giơ tay, anh rũ mắt không nói câu nào, không cách nào che giấu cảm giác mỗi mảy may. Dù anh có đối xử tốt với Hạ Tri Thư, thì với cậu anh cũng chỉ là một người vừa quen chưa được nửa năm, sao sánh được với một người đã quen biết thấu hiểu mười lăm năm? Ngoài miệng cậu không nói, trên mặt dù có che giấu tốt, thì sự giả dối và bi thương trong mắt vẫn không dối gạt được người.

Tình yêu của Hạ Tri Thư vẫn nồng nàn trước sau như một. Không biết kiếp sau ra sao, riêng kiếp này chỉ yêu một người.

Ngải Tử Du đâu còn cách nào khác, luận về si tình anh chẳng hề thua kém một Trương Văn Húc của nhiều năm về trước, bàn về ai là người bầu bạn với Hạ Tri Thư trong những giây phút cuối cùng của đời người anh lại càng không thua, anh thua là thua khoảng thời gian mà anh không cách nào chen chân vào được, thua ý trời an bài thứ tự trước sau, thua cái gọi là hữu duyên vô phận.*

“Xin lỗi, bác sĩ Ngải.” Hạ Tri Thư phát hiện bầu không khí đang lúng túng đến quỷ dị: “Tôi...”

Ngải Tử Du lắc đầu, gượng cười: “Tri Thư, đến Dương Châu với anh đi.” Anh không giải thích nguyên nhân, nhưng hai người đều hiểu, chỗ này Tưởng Văn Húc đã tìm được rồi, cũng không thể bắt giam người đàn ông kia cả đời.

Hạ Tri Thư lắc đầu, nhưng không phải từ chối: “... Bác sĩ... Trước khi đi, tôi có thể xin anh giúp một chuyện được không?”

Dường như hai người vẫn còn khá xa lạ.

“Em muốn gì cũng có thể.” Cuối cùng Ngải Tử Du cũng không nói thêm gì, nuốt cay đắng vào trong.

Tưởng Văn Húc chờ ở trại tạm giam năm, sáu tiếng, có người hỏi hắn cũng không trả lời, lúc không có ai hắn sẽ nghiêng đầu ngắm liễu rủ bên ngoài qua cánh cửa mở rộng.

Hôm nay hắn chưa thấy Hạ Tri Thư, khó chịu đến mức nghĩ tới ba chữ “Hạ Tri Thư” là muốn khóc.

Hắn đã gặp được vị bác sĩ trẻ tuổi vẫn luôn thù hận mình, một người đàn ông nho nhã ôn hòa, nghe được tên mình lại đột nhiên nổi giận. Tưởng Văn Húc bỗng ý thức được, tất cả những gì mình từng làm với Hạ Tri Thư, dưới cái nhìn của một người đau lòng vì cậu, là tội ác tày trời.

Kỳ thực Tưởng Văn Húc cũng biết.

Hắn đưa Hạ Tri Thư đi, khiến cậu mất cha mẹ, bạn bè, học hành, nên mới dùng tất cả tình yêu và sự hổ thẹn bồi thường cho cậu, để cậu vui vẻ hơn so với bất kỳ ai, hạnh phúc hơn bất cứ người nào,

khiến mỗi khi cậu nhớ lại, ít nhất cũng không hối hận. Tri Thư của hấn, cũng được ông nội cưng chiều, được cha mẹ nghiêm khắc giáo dục nuôi dưỡng, được thầy cô gửi gắm kỳ vọng lớn.

Cuối cùng lại lưu lạc đến nông nổi này.

Tưởng Văn Húc đâu chỉ là tội ác tà trời, hấn nghĩ một chút mới nhẹ nhàng đọc một từ – “Chó lợn không bằng.”

Hấn từng làm chuyện rất quá đáng với Hạ Tri Thư, hết cái này đến cái khác, chuyện nào cũng tàn nhẫn.

Tưởng Văn Húc suy nghĩ từ đầu đến cuối một chút, thật sự Hạ Tri Thư ở với mình chưa có một ngày nào tốt. Ban đầu họ khổ, Hạ Tri Thư chưa từng có nửa câu oán hận, ngày hè thì chạy đi làm đến say nắng hôn mê, ngày đông thì tay bị nứt nẻ do gió lạnh thổi. Những ngày đỡ hơn, Tưởng Văn Húc lại để Hạ Tri Thư một mình ở nhà, mình hấn mở rộng kinh doanh. Khi đó bên ngoài không có tình nhân, nhưng lại khiến Hạ Tri Thư chịu tủi thân. Sau đó Tưởng Văn Húc lại thay đổi, hoàn toàn thay đổi.

Hạ Tri Thư là người như vậy, tính tình mềm mỏng, dao đâm rìu chém lên người cũng không kêu. Không ai biết cậu đau thế nào, trừ phi đến mức cậu không thể chịu thêm chút thương tổn nào nữa... Thật sự đến mức độ thoi thóp.

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn bạc trên ngón áp út. Hấn đã phụ lòng người mà đời này hấn yêu nhất, sự thật tuyệt vọng như vậy, khiến Tưởng Văn Húc ghen ngào không rơi được nước mắt.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 66

Hạ Tri Thư nhờ Ngải Tử Du đưa mình đến nghĩa trang. Nghĩa trang An Hiền Hàng Châu*, nơi chôn cất cha mẹ cậu. Đây là nỗi đau sâu nhất trong lòng cậu, vẫn chôn vùi không dám đề cập đến.

*Nghĩa trang An Hiền: Là một khu nghĩa trang lớn ở Hàng Châu, được thiết kế như một công viên, có lịch sử lâu đời và giá trị văn hoá cao

_634799478190987500

Trời đổ mưa nhỏ, từng hạt mưa li ti bị gió thổi rơi trên cửa xe, xe dừng ngoài cửa lớn nghĩa trang.

“Anh chờ em ở ngoài nhé?” Ngải Tử Du lấy áo khoác của Hạ Tri Thư đưa cho cậu, đẩy cửa xe ra sau cốp tìm ô.

Hạ Tri Thư không nhúc nhích, cậu cúi đầu, dùng hai tay che mặt, khẽ run lấy bầy. Cậu không dám đi, cũng không xứng được đi.

Cậu vốn còn muốn về nhà cũ trước đây nhìn, nhưng vẫn từ bỏ. Ngôi nhà ấy đã sớm bán cho người khác, đến nửa dấu vết cũ cũng không còn. Ngôi nhà cũ là do chính tay cậu bán đi sau khi cha mẹ mất, tiền bán dùng làm tiền đặt cọc cho căn nhà ở Bắc Kinh.

Hạ Tri Thư nghĩ, có lẽ mình và Tưởng Văn Húc cùng một hạng người, ngoài miệng thì nói xin lỗi, nhưng lại lừa mình dối người nghĩ

rằng có thể dùng cảm giác hổ thẹn để bồi thường cho tội lỗi đã phạm. Vì ích kỷ, mà mãi mãi làm tổn thương người mình yêu thương nhất.

Ngải Tử Du mở cửa xe cho Hạ Tri Thư, che ô cho cậu: “....Anh vào cùng em.” Những gì Hạ Tri Thư phải gánh chịu nhiều hơn so với mọi người tưởng tượng, anh không yên lòng để cậu một mình nuốt xuống tất cả đau đớn, lúc đêm tối vắng lặng một mình trần trọc thống khổ.

Hạ Tri Thư chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt có nhát gan và chút né tránh: “Tôi... Đi ư?” Cậu hỏi Ngải Tử Du, nhưng càng để kiểm soát cho mình hơn, tìm lý do để không đi.

Ngải Tử Du xót xa, cũng muốn nói chờ thân thể em tốt hơn chút rồi chúng ta đi như anh quen nói. Nhưng lần này anh không trả lời, anh không hy vọng khoảng thời gian cuối cùng của Hạ Tri Thư bị khúc mắc này ràng buộc, không thể yên lòng.

Có một số việc vẫn phải đối mặt.

“Mặc áo khoác đi, anh đưa em vào.” Ngữ khí Ngải Tử Du rất ôn nhu.

Hạ Tri Thư xoa xoa thái dương, vẫn xuống xe. Cậu đứng ở cổng chính nghĩa trang, nhìn tầng tầng mộ bia xanh rờn ở phía xa, chân đột nhiên mềm nhũn.

Ngải Tử Du vội vàng đỡ lấy cậu, một tay mở dù: “Không sao chứ?”

Hạ Tri Thư lắc đầu một cái: “Vào đi thôi.”

Không hề dễ tìm, Hạ Tri Thư hoàn toàn dựa vào chút ấn tượng trong trí nhớ mà chậm rãi tìm kiếm. Cậu nhìn vào từng bia mộ, nỗi bi ai và mệt mỏi ngày càng lớn.

Ngải Tử Du cầm một chiếc dù màu đen qua lại trong mưa, không khí tĩnh lặng mà nặng nề.

Rốt cuộc, Hạ Tri Thư choáng váng dừng lại trước một tấm đá hoa cương trước mộ, như bị điện giật. Sắc mặt cậu từ từ trắng bệch, môi run run. Mất rất lâu cậu mới có thể phát ra tiếng, cậu chậm rãi quay lại đẩy Ngải Tử Du đi: “Anh có thể đến chỗ nào xa xa chờ tôi được không?”

“Tất nhiên là được,” Ngải Tử Du hiểu tâm tư của Hạ Tri Thư: “Nào, tự em cầm ô này.”

Hạ Tri Thư nở nụ cười bi thảm, chậm rãi lắc đầu: “Tôi ở chốn này, đến ô cũng không xứng dùng.” Cậu bước từng bước trong mưa phùn, đến gần chỗ của cha mẹ.

Lúc cách tấm bia mộ còn hai bước, cậu như bị vật nặng gì đó đập trúng, phịch một tiếng quỳ trên nền xi măng lạnh lẽo ẩm ướt. Hạ Tri Thư không đứng dậy, cúi đầu một lát, sau đó dập đầu mấy cái.

“Bố, mẹ.... Con sai rồi....” Âm thanh cậu bật ra từ đôi môi đang cắn chặt, kèm theo máu tươi: “Con sai rồi... Con sai rồi... Con sai rồi...”

Hạ Tri Thư không khóc nổi nữa, cậu đã khóc rất nhiều vì Tưởng Văn Húc, nước mắt rốt cuộc cũng cạn khô. Đôi mắt cậu đỏ như nhũ máu, trong lòng không thể kiềm chế được sự hối hận, nhưng không thể phát ra thành tiếng.

Dù khi cãi nhau với Tường Văn Húc đến mất khống chế, Hạ Tri Thư cũng chưa từng nhắc đến chuyện cha mẹ mình qua đời để phát tiết uất ức của mình. Cậu không nhắc đến, là vì không oán trách Tường Văn Húc, là bởi vì... Cậu chỉ oán trách chính mình.

Vô số đêm tỉnh mộng, cậu đều cắn mu bàn tay mở mắt nhìn căn phòng tối đen cả đêm. Hết thấy khiển trách của lương tâm, Hạ Tri Thư chưa từng để người thứ hai gánh vác cùng mình, cậu chỉ oán trách chính mình. Mỗi lần chịu uất ức, cả người mỗi mọt là thống khổ lại tăng gấp đôi, nhưng cậu biết rõ đã không còn một mái ấm vĩnh viễn không vứt bỏ mình nữa.

“Mẹ ơi... Xin lỗi... Cuối cùng con vẫn làm mẹ lo lắng. Con biết mẹ thất vọng nhiều lắm... Nhất định mẹ đã nghĩ, đứa trẻ hồi bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sao có thể... Sao có thể vì một người đàn ông mà đến mẹ cũng không cần...” Giọng Hạ Tri Thư nghẹn ngào, nhưng không chảy nước mắt, nhìn kỹ lại giống như có máu: “Con.. Con nhớ bánh trôi tự tay mẹ làm, nhớ suốt mười lăm năm... Mẹ, lúc nào không giận nữa, mẹ có thể làm cho con một lần nữa được không mẹ ơi?”

“Mẹ! Đừng phớt lờ con... Mẹ giận thì có thể đánh con mà...” Hạ Tri Thư đột nhiên dừng lại, trầm mặc rất lâu, ánh mắt mới từ từ tỉnh táo lại. Cậu cười khổ: “Bố, mẹ con không để ý đến con kìa.”

Đôi nam nữ trong bức ảnh trắng đen cười dịu dàng, mặt mày thanh tú, khí chất hiền hoà, tất cả tốt đẹp dường như đã để cho con trai. Nhưng dưới bức ảnh chỉ có một nắm đất vàng.

Người đã mất đi vĩnh viễn không về được nữa, sự thật tàn nhẫn này, mày có thừa nhận hay không cũng chỉ có thể như vậy.

“Bố, hơn mười năm nay đã làm phiền người phải chăm sóc mẹ rồi... Mẹ nhất gan yếu ớt, ở chốn tối tăm dưới đó nhất định sẽ rất sợ... Bố, bố phải nhường mẹ nhiều hơn nhé, đến lúc... Đến lúc con chết, đến lượt con bảo vệ hai người...” Hạ Tri Thư nhẹ nhàng nói: “Con sẽ không chọc giận khiến bố mẹ phải thương tâm nữa... Thật sự, sẽ không để bố mẹ chờ lâu nữa...”

Móng tay Ngải Tử Du bấm rách một miếng da trong lòng bàn tay. Anh nhìn Hạ Tri Thư quỳ gối trong mưa, cố nhịn đau lòng không đi quấy rầy. Nhưng bây giờ thật sự anh không thể để Hạ Tri Thư tiếp tục như vậy nữa. Anh không rõ về nguyên nhân cái chết của cha mẹ Hạ Tri Thư, nhưng anh biết người bình thường đều không chịu được nổi dằn vặt mãi mãi cách xa người chí thân, huống hồ Hạ Tri Thư lại là một bệnh nhân có trạng thái tinh thần vốn không quá tốt.

Ngải Tử Du cất bước đi tới, giương ô che mưa lạnh cho cậu: “Tri Thư, chúng ta về nhà đi,” anh vẫn nói: “Chờ lúc thân thể em khá hơn, chúng ta trở lại nhé.”

Bất ngờ là Hạ Tri Thư cũng không có ý lưu lại. Cậu được Ngải Tử Du dìu, gian nan đứng lên. Nhưng đi được ba bước, Hạ Tri Thư quay đầu lại nhìn tấm ảnh, lộ ra nụ cười tĩnh khiết như trẻ thơ, lặng lẽ nói trong lòng: “Bố, mẹ, chờ con.”

Lòng Ngải Tử Du bị nụ cười của Hạ Tri Thư làm quặn thắt, bi thương mà không thể làm gì: “Quần áo em ướt hết rồi, có lạnh không?”

Mãi đến khi lên xe, Hạ Tri Thư đều không nói tiếng nào.

Ngải Tử Du mở điều hoà cao hơn, dùng khăn lông khô nhẹ nhàng lau mặt và tóc cho Hạ Tri Thư, không biết nên nói cái gì.

Hạ Tri Thư chăm chú nhìn Ngải Tử Du hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười: “Giống như có tảng đá trong lòng đã rơi xuống, bây giờ tôi cảm thấy trong người thật nhẹ nhõm...” Cậu chưa nói hết câu đã chậm rãi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Ngải Tử Du cả kinh, mặt Hạ Tri Thư lạnh lẽo, nghiêng đầu kề sát cổ cậu mới cảm nhận được nhiệt độ kinh người.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 67

Ngải Tử Du ngồi một đêm trong bệnh viện, Hạ Tri Thư vẫn không tỉnh. Đã có bác sĩ đến, dùng thái độ úp mở nói chuyện với Ngải Tử Du, tựa hồ muốn nói về kết luận có tính tuyên án.

Ngải Tử Du không nghe vào: “Xin lỗi, tôi cũng là bác sĩ.” Ý của anh mọi người đều hiểu, cái anh cần không phải là sự thật, mà là sự bình an yên ổn. Không phải anh lừa mình dối người, mà chỉ để lòng mình bớt đau.

Tối đó Ngải Tử Du vào phòng bệnh thăm Hạ Tri Thư mấy lần, không dám đụng vào, cũng không tâm sự gì. Anh chỉ nhìn mặt người ấy, nghĩ vì sao một người lại trắng bệch tiêu tụy thế, nghĩ rốt cuộc một người có thể chịu đựng bao nhiêu khổ đau. Có phải thế giới này quá tàn nhẫn không, lại dùng cách dẫn vật một người tốt đẹp như vậy để mua vui.

Lúc năm giờ sáng, Ngải Tử Du ngồi một mình trên băng ghế ở hành lang bệnh viện chớp mắt, chuông điện thoại không ngừng vang lên. Ngải Tử Du giật mình thức giấc.

Số lạ.

“Này, chào ngài?” Họng anh hơi khàn.

“Là tôi, Tưởng Văn Húc.” Giọng nam trầm đầu dây bên kia vẫn ổn trọng, nhưng có chút cầu xin hiếm thấy: “Cậu đừng cúp máy.”

Ngải Tử Du cười gằn: “Giám đốc Tưởng được ra ngoài rồi à?”

Tưởng Văn Húc ho khan vài tiếng mới chậm rãi lấy hơi, âm thanh suy yếu: “Tôi tới cầu xin cậu.”

Hai chữ này cả đời Tưởng Văn Húc rất ít nói. Hấn mạnh mẽ, từ nhỏ đã mang theo sự kiêu ngạo cố chấp khó lay chuyển. Lúc thấp kém nhất kính rượu cấp trên ở bàn rượu, Tưởng Văn Húc vẫn đứng mực. Cũng không phải chưa từng nói, nhưng đều nói cho Hạ Tri Thư nghe, kèm theo ý sủng ái thương lượng, không hề khó khăn.

Người chưa bao giờ tùy tiện cúi đầu lại đến cầu xin, càng khiến người ta giật mình.

“Cậu trả em ấy lại cho tôi, muốn gì cũng được. Thị trường Thiên Kỳ anh cậu muốn đã lâu, nếu như ngại phiền toái, tôi cũng có thể để lại cổ phần của mình.” Bên kia điện thoại dừng lại một chút, lại là một cơn ho khan: “Tôi mời bác sĩ giỏi nhất ở Bắc Kinh cho em ấy, thiết bị cũng tiên tiến nhất, dù sao cũng tốt hơn việc em ấy ở Hàng Châu...”

“Nhà tôi thiếu tám triệu này của anh ư?” Ngải Tử Du lạnh lùng ngắt lời hấn, mắt đỏ sạm: “Điều kiện chữa bệnh tốt nhất cho em ấy, anh cho rằng tôi không làm được?”

Ngải Tử Du cười nhạo: “Lúc anh chơi chán thì bỏ mặc em ấy chẳng quan tâm, lạnh lùng nhìn dáng vẻ tự sinh tự diệt của em ấy. Hiện giờ tâm huyết dâng trào lại muốn Tri Thư quay lại bên cạnh mình? Thế giới này xoay quanh anh ư?”

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc, lúc âm thanh vang lên đã mang chút bi thương già cỗi: “Tôi rất yêu em ấy, không thể không có

em ấy...” Tưởng Văn Húc đã không để ý đến việc bảo toàn tôn nghiêm trước tình địch: “Tôi biết sai rồi.”

Ngài Tử Du nhìn bức tường trắng lạnh lẽo của bệnh viện, quanh quẩn bên mũi là mùi nước khử trùng, trong lòng càng thêm ngột ngạt: “Anh sai rồi, chịu bồi thường, hiểu rõ tình yêu tha thiết trong lòng rồi. Sau đó thì sao? Em ấy nguyện ý đi cùng anh thì bệnh có thể tốt hơn? Ngài thật sự coi mình là thiên vương lão tử ở thủ đô, có quyền có thế ư? Nếu hôm nay anh có thể có thành ý, nói cho tôi biết mình đã tìm được tuỷ xương phù hợp với Tri Thư, tôi không nói hai lời sẽ trực tiếp lái xe suốt mười bốn tiếng, đưa người cho anh về Bắc Kinh. Nhưng anh không làm được.”

Thanh âm Ngài Tử Du đột nhiên hạ thấp, hơi ghen ngào: “Anh không làm được... Tôi cũng không làm được.” Anh nói: “Tôi tìm được tuỷ xương cho Tri Thư, con trai của Lý Trí Khải lại lấy nó đi, người ta là thái tử gia mà. Tôi cũng ước chi anh lợi hại hơn chút, để có thể cướp tuỷ về cho tôi!”

Cuối cùng Tưởng Văn Húc không biết điện thoại trong tay mình cúp như thế nào. Trong nháy mắt hắn coi mình là một con cá, vại đựng cá bị vỡ, từ từ chờ bị phơi khô. Não hắn thiếu dưỡng khí, bên trong rối loạn, không nói được câu nào, không nghĩ được ý gì.

Hắn nhớ ngày ấy, vĩnh viễn không quên được. Hắn mang theo nỗi vui mừng mà về nhà sớm một cách hiếm thấy, nhưng lại là lần ra tay nặng nhất với Hạ Tri Thư. Tưởng Văn Húc lại nghĩ, cái ngày chết tiệt ấy hắn cao hứng cái gì? À, là tình nhân của con trai thị trường được cứu rồi, vị thái tử kia nói cho mình con đường nội bộ đấu thầu.

Chuyện chính là vậy.

Nhất định cứ trùng hợp vào ngày đó, mày nói xem là đáng cười hay là đáng thương.

Tưởng Văn Húc như bị rút hết sức lực nằm nhoài trên sofa, ngực hần phập phồng dữ dội. Cơ đau quặn quại kia mạnh mẽ kéo đến, nhưng Tưởng Văn Húc lại không lấy thuốc. Hắn để mặc mình co giật run rẩy trong cơn thống khổ, mặc cho hai mắt mình mờ hồ.

Hắn luôn cao hứng khi cần đau lòng, nóng nảy khi cần bình tĩnh, lạnh nhạt khi cần nồng nhiệt.

Ngải Tử Du cúp điện thoại, vô cùng đau đầu. Hai ngày liền anh không được nghỉ ngơi tốt, điện thoại với Tưởng Văn Húc khiến anh càng mệt mỏi. Ngải Tử Du không chỉ đâm vào vết thương của Tưởng Văn Húc, càng khiến vết thương trên đầu tim mình càng ngày càng sâu hơn.

Anh nhìn đồng hồ một cái, năm giờ rưỡi. Sau khi suy nghĩ một lúc anh vẫn quyết định gọi điện thoại ngay bây giờ, anh sợ lúc trời sáng Hạ Tri Thư tỉnh lại sẽ không dễ gọi.

“Ừm?” Giọng mũi nhẹ nhàng, Ngải Tử Du đã cắt đứt một giấc ngủ ngon.

“Anh, là em đây...” Ngải Tử Du biết Tưởng Văn Húc gặp trắc trở ở chỗ mình nhất định sẽ đi tìm anh trai, không bằng trước tiên hai anh em cứ thương lượng với nhau.

“Tiểu Ngư?” Ngải Tử Khiêm hạ thấp giọng, mười mấy giây sau mới nói tiếp, có lẽ đã ra phòng ngủ: “Sớm vậy mà anh đã nhận hai cuộc gọi rồi, chị dâu chú ngủ nông, bị đánh thức hai lần rồi đấy.”

“Xin lỗi anh... Em chỉ muốn xin anh, nếu như Tưởng Văn Húc tìm anh...”

“Đúng rồi, chị dâu chú mang thai,” Ngải Tử Khiêm ngắt lời Ngải Tử Du: “Hôm trước vừa siêu âm, là sinh đôi trai gái. Bố mẹ rất vui, cho anh một con đường sống, sẽ không ngày ngày dán mắt nhìn xem anh kiếm được bao nhiêu tiền để em cưới vợ nối dõi tông đường nữa.”

Ngải Tử Du lập tức rõ ràng, trong lòng ấm áp: “Anh, cảm ơn anh...” Có lẽ trước khi mình gọi đến anh trai mình đã nhận được điện thoại của Tưởng Văn Húc, nhưng rốt cuộc vẫn không bỏ mặc.

“Tiểu Ngự, em yên tâm, trong nhà có anh rồi. Trong lòng anh vẫn có không ít tiếc nuối, nên luôn hi vọng em sống tốt.” Ngải Tử Khiêm ôn hoà nói: “Có chuyện gì thì em cũng hãy nhớ, rằng anh vẫn ở đây, rằng em vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng anh.”

Sau khi cúp điện thoại Ngải Tử Du dùng sức xoa xoa đôi mắt đỏ bừng của mình, trong lòng ấm áp. Anh nghĩ, thật tốt quá, rốt cuộc có thể ổn hơn chút rồi. Mình và Hạ Tri Thư, có lẽ có thể trải qua một khoảng thời gian bình an rồi.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 68

Lúc Hạ Tri Thư tỉnh lại thì trời vừa sáng. Ngải Tử Du ngồi bên cạnh, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng lúc thấy cậu tỉnh, gương mặt liền bừng sáng lên.

“Tỉnh rồi hả?” Ngải Tử Du đứng lên sờ trán Hạ Tri Thư: “Còn hơi sốt, anh biết em khó chịu.” Vừa nãy có bác sĩ đến truyền nước cho cậu, Ngải Tử Du sợ thuốc lạnh nên nhờ họ đi ngâm qua nước ấm một lần, bây giờ vẫn chưa về.

Hạ Tri Thư nhìn Ngải Tử Du, há há miệng, nhưng chỉ phát ra hai tiếng khàn khàn. Cậu nhú mào, cố sức cuộn ngón tay.

Ngải Tử Du vội vàng nắm chặt tay cậu: “Em đừng vội.” Anh nhìn ra được Hạ Tri Thư có chuyện muốn nói với mình, bèn cúi người ghé bên môi Hạ Tri Thư: “Anh nghe đây.”

Hạ Tri Thư nở nụ cười, cổ họng khàn đục, âm thanh rất nhẹ khiến người ta khó nghe rõ, nhưng vẫn không thể nào giấu được niềm vui thực sự trong đó: “Tôi vừa mơ thấy cha mẹ mình... Rất nhiều năm rồi tôi chưa mơ thấy họ, còn tưởng rằng... Khụ, tôi còn tưởng rằng họ không cần mình nữa...”

Ngải Tử Du nhìn thẳng vào Hạ Tri Thư, trong đôi mắt nâu trầm tràn đầy yêu thương: “Em ngoan ngoãn như vậy, tất nhiên cô chú không nỡ lòng bỏ.”

Hạ Tri Thư cười, mấy năm nay cậu rất ít khi cười như vậy, là nụ cười không biết vị sầu lo của thời đi học, cả ngày vui vẻ.

Ngải Tử Du nhẹ nhàng xoa tóc Hạ Tri Thư: “Nói đi, lúc nào muốn đi Dương Châu với anh.”

Hạ Tri Thư cong cong mắt, mang theo mấy phần làm nũng, nụ cười ấm áp ấy khiến phòng bệnh cũng không còn ngọt nhạt lạnh lẽo nữa: “Tôi còn tưởng rằng, khụ, anh còn phải cầu xin lâu hơn cơ.”

“Có bao nhiêu người nuông chiều em như anh hả?” Ngải Tử Du hôn má Hạ Tri Thư một cái, dùng ý cười trêu chọc để che đi nỗi hoang vu tuyệt vọng trong đáy mắt.

Anh biết bệnh của Hạ Tri Thư đã đến mức nào, chính anh cũng sợ hãi. Đường như sự lựa chọn cũng chỉ còn hai cái, một là nhìn Hạ Tri Thư chịu đựng dần vật đau khổ trong phòng vô khuẩn trong suốt quãng thời gian còn lại, hoặc để cậu thoải mái chống đỡ đi cùng mình. Ngải Tử Du chọn cách sau.

Anh cũng có rất nhiều điều muốn nói với Hạ Tri Thư, muốn nói rằng hoa nhài tháng tư nở rộ thơm ngát và rực rỡ bao nhiêu, đáng tiếc bây giờ là mùa đông, nhưng chỉ cần ở lại hơn bốn tháng là có thể thấy được.

Ngải Tử Du cũng đang chờ tổ chức sinh nhật cho Hạ Tri Thư, còn chưa tới một tháng nữa. Chính tay anh thiết kế nhẫn, là một cành hoa uốn cong, đầu cành đính kim cương nhỏ xíu.

Nhưng anh nhìn Hạ Tri Thư, lại cay mũi đến mức không nói gì được.

Tại sao một người lại yêu người khác nhiều như vậy, trong ngàn vạn linh hồn chỉ nhìn thấy người ấy đang toả sáng. Người mình không để tâm thì dù có chết bên cạnh mình cũng chỉ cau mày một cái, nhiều nhất là thêm vài tiếng thốn thức. Còn khi người mình thật sự yêu thương nằm trên giường bệnh, một ánh mắt ướt át bất lực cũng khiến lòng mình đau như bị dao cắt lửa đốt.

Ngải Tử Du không hiểu, anh chỉ thích qua một lần này, liền thua lỗ cả nửa đời sau.

“Hôm nay chúng ta đi luôn đi? Có điều phải về đón Nhị Cầu và mèo con.” Hạ Tri Thư không thở được, cậu bị cảm lạnh, nói một câu cũng phải ho một cơn.

Ngải Tử Du bóp bóp ngón tay cậu, ôn nhu nói: “Vậy đợi lát nữa em phải truyền cho xong hai chai thuốc nha, đã mất tiền rồi đó.”

Hạ Tri Thư không muốn chờ ở bệnh viện, nhưng không định phụ ý tốt của Ngải Tử Du.

Một giây sau, một ngón tay thon gầy nhẹ nhàng chọc chọc lên mặt. Hạ Tri Thư sửng sờ, nghe thấy giọng Ngải Tử Du, bên trong như còn kèm theo tiếng thở dài: “Dù là cười hay bấu môi không vui thì đều không có lúm đồng tiền.” Là má Hạ Tri Thư hóp lại quá nhanh, lâu rồi không có.

“Đúng lúc tôi cũng không muốn, một người đàn ông cần gì má lúm, giả ngọt ngào gì đâu.” Hạ Tri Thư cười.

Ngải Tử Du không đáp lời, vì lúc này vừa vặn có bác sĩ đẩy cửa phòng bệnh vào truyền nước cho Hạ Tri Thư.

“Cảm ơn ngài.” Ngải Tử Du nhìn vị bác sĩ treo bình thuốc đã được chườm ấm, thái độ rất chân thành. Anh cũng là bác sĩ, biết bình thường mọi người đều rất bận. Nếu không phải vì Hạ Tri Thư, anh tuyệt đối sẽ không thêm phiền phức cho bất cứ y tá bác sĩ nào.

“Không có gì, tốt xấu chúng ta cũng coi như là đồng nghiệp.” Vị bác sĩ kia cười cười, xoay người ra ngoài. Trước khi đi bác sĩ đồng cảm nhìn Hạ Tri Thư, cuối cùng dừng lại trên người Ngải Tử Du, sau đó bị tấm cửa ngăn trở. Nhưng Ngải Tử Du vẫn cảm thấy xúc cảm lạnh lẽo khi ánh mắt ấy rơi trên người rất khó tiêu tan.

Lúc xế chiều Ngải Tử Du mang Hạ Tri Thư xuất viện, mua một cốc sữa đậu nành ở ngoài cho cậu: “Một ngày không ăn gì rồi, dạ dày trống rỗng không thoải mái đâu.” Đồ ăn bên ngoài nhất định không tốt lắm, Ngải Tử Du nghĩ đồ đặc trong căn hộ ở Dương Châu kia hẳn là đầy đủ hết, đến khi cần có thể xay một ít sữa đậu nành cho Hạ Tri Thư.

Từ khi bắt đầu chở Hạ Tri Thư, đồ ăn vật trên xe Ngải Tử Du ngày càng nhiều, nhưng phần lớn là táo tàu A Giao*. Hạ Tri Thư cười nhạo anh: “Nếu như người khác ngồi xe này nhất định sẽ nghĩ anh thương bạn gái lắm.”

*Táo tàu A Giao: là món này nè, có tác dụng bổ máu làm đẹp, dưỡng ẩm.

0070064365-000000000104900872_1

Ngải Tử Du nở nụ cười, âm cuối cao lên, là dáng vẻ muốn ăn đòn: “Anh còn chưa đủ thương em à?”

Hạ Tri Thư vốn không thoải mái, lại không muốn chiếm thượng phong, bèn không tiếp lời, khó chịu ho khan.

Đột nhiên ho mạnh hơn, chính cậu cũng ngẩn người, sau đó vội vàng rút khăn giấy ở ghế sau, phun một ngụm máu.

Sắc mặt Ngải Tử Du khế biến.

“Khoang miệng chảy máu.” Hạ Tri Thư vo giấy ăn nhét vào túi áo mình: “Không sao, trước đây ở nhà nhiều nhất là tôi nôn ra cả một bãi, giờ cũng tạm tạm.”

Đồ ngốc, bây giờ... Em có ổn không?

“Biết rồi, em nói gì cũng có đạo lý nhất.” Trong giọng nói của Ngải Tử Du có ý cười cưng chiều, nhưng anh cũng không cam lòng liếc nhìn Hạ Tri Thư: “Về về nhà làm gan xào* cho em bổ máu.”

*Gan xào: tên gốc là 溜肝尖 – gan nhọn xào (?)

20a0d4776eb1ac89d46e286139e131d9

Ký ức của con người rất mạnh mẽ, phản xạ cũng đến không đúng lúc. Hạ Tri Thư không kịp khống chế, ký ức đã ùa về.

Đã từng có một người đàn ông, lạnh mặt cãi nhau bỏ ra ngoài, sau đó lúc về cũng xách một phần gan xào nói muốn bổ máu cho mình – người vừa chảy máu mũi.

Cái mạnh hơn tình yêu chính là ký ức và bản năng thân thể không bị khống chế.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 69

Thật sự yêu một người là cho dù kết cục sau này bạn có oán hận hay tuyệt vọng với người ấy, nhưng bây giờ đang ở trong một tình cảnh đặc biệt, thì trong nháy mắt nhất định bạn chỉ có thể nghĩ đến việc người ấy đã từng vì mình mà nấu những món ngon, dặt tay mình đi ngắm tuyết, cười tươi đưa cho mình một khoảng trời đầy sao.

Chứ không phải nhớ những lời lẽ vô tình và sự bạo lực của người ấy.

Cái này không liên quan đến việc buông xuống được hay không, là si tình hay là không tự trọng, mà là bản năng của mọi sinh vật vĩnh viễn luôn theo lợi tránh hại.

Hạ Tri Thư đột nhiên trầm mặc theo thói quen, Ngải Tử Du cũng không tiếp lời, chỉ yên lặng lái xe.

Lúc này có chuông báo tin nhắn ngắn ngủi vang lên, đúng lúc di động đang ở trong tay, Ngải Tử Du vừa lái xe vừa mở tin nhắn ra xem.

Chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt Ngải Tử Du trở nên nghiêm túc. Anh bình tĩnh liếc nhìn Hạ Tri Thư, người ấy đang xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Là tin nhắn Tường Văn Húc gửi tới —

“Tôi về Bắc Kinh, trước khi tìm được tuý phù hợp tôi sẽ không quay lại. Thân thể em ấy không tốt, đừng dẫn em ấy tìm chỗ khác trốn tránh tôi nữa. Làm phiền cậu chăm sóc thật tốt cho em ấy.”

Ngải Tử Du chọn xoá, tiện tay ném di động ra sau. Tong lòng anh rất phiền, tâm tư nhay cảm bắt đầu đập chồm. Anh cực kỳ căm ghét giọng điệu giống như chịu nhục này của Tưởng Văn Húc, cứ như anh đang chia rẽ một đôi tình nhân thâm tình vậy. Ngải Tử Du cảm thấy buồn cười, Tưởng Văn Húc lấy đâu ra mặt mũi để thỉnh cầu mình chăm sóc tốt cho Hạ Tri Thư?

Nhưng tác phong của Tưởng Văn Húc Ngải Tử Du cũng hiểu vài phần, nói sẽ không quay lại thì thật sự đã hạ quyết tâm. Nếu được lựa chọn thì đúng là Ngải Tử Du không nỡ để Hạ Tri Thư khổ cực đến Dương Châu.

Xe dừng ở trong trà viên, Ngải Tử Du mở cửa xe duỗi tay ôm Hạ Tri Thư: “Nhanh lên một chút, đợi lát nữa Nhị Cầu chạy tới sẽ nhào lên người em mất.”

Cảm giác ôm Hạ Tri Thư có nhẹ hơn chút so với lúc trước ở bệnh viện, bờ vai và xương quai xanh lộ rõ đến đáng sợ, vết bầm dày đặc từ cổ kéo dài đến dưới nách và sau lưng, sắp biến thành một vùng.

Gió bên ngoài vẫn lạnh như vậy. Hạ Tri Thư vùi trong ngực Ngải Tử Du nhẹ nhàng ho.

“Rất lạnh sao?” Ngải Tử Du đứng trước cửa, để Hạ Tri Thư đưa tay dùng vân tay mở khoá.

Hạ Tri Thư thấp giọng đáp một tiếng: “Nhiệt độ thấp tí cũng còn đỡ, chỉ có ẩm ướt là không chịu được.”

Ngải Tử Du ôm Hạ Tri Thư đến ghế sofa ngồi một lúc, nửa ngồi nửa quỳ đổi dép bông cho cậu: “Em chờ ở đây một lúc, xem TV nhé, anh đi lấy máy sưởi.”

Hạ Tri Thư ngoan ngoãn gật đầu, lúc cụp mắt liền chạm phải một đôi mắt nâu nhạt dịu dàng như nước. Cậu giống như bị mê hoặc, rũ tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Ngải Tử Du, lại như... sờ đầu một chú chó lớn.

Ngải Tử Du run lên, khi phản ứng lại được liền nắm chặt tay Hạ Tri Thư, chậm rãi đứng lên rồi cúi xuống hôn má cậu một cái: “Sao vậy, còn học được cách trêu ghẹo người khác à?”

Gương mặt Hạ Tri Thư có thể nhìn thấy được ráng hồng, hơi khó chịu nghiêng mặt đi: “Nhiều lắm... Ghẹo chó đó.”

“Anh cần em bây giờ!” Ngải Tử Du nhe răng trêu Hạ Tri Thư.

“Anh nhanh đi lấy đồ đi,” Hạ Tri Thư khẽ cau mày, hoàn toàn nắm được uy hiếp của Ngải Tử Du: “Ấm ướt không chịu nổi.”

Ngải Tử Du nhẩn nhục đi tìm đồ, phát ra âm thanh loạt soạt. Anh đưa đồ ra phòng khách, đặt cạnh Hạ Tri Thư: “Em chờ ở đây nhé, anh đi chuẩn bị chút đồ ăn cho em.”

Hạ Tri Thư ôm lấy gối giữa mặt nhìn anh: “Không đi Dương Châu hả.”

“Đi gì mà đi, đi thì ai chăm vườn hoa nhà này cho em?” Ngải Tử Du quay người đi vào nhà bếp, âm thanh vọng lại: “Trừ bản thân em ra, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều, có anh ở đây rồi.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 70

Ngải Tử Du càng đối xử tốt với Hạ Tri Thư thì cậu càng khó hoàn toàn tiếp nhận anh. Một mặt là vì cậu không muốn liên lụy đến anh, mặt khác, quan trọng hơn là, Ngải Tử Du rất giống Tưởng Văn Húc lúc trước.

Lúc anh ôn nhu mỉm cười nhìn cậu, khi anh hững hờ nói lời cam kết và bảo vệ. Quá giống, nhìn thấy mà giật mình.

Hạ Tri Thư nhớ đến khoảng thời gian mình sắp thi đại học, mẹ cậu biết chuyện của hai đứa. Người phụ nữ bình thường rất dịu dàng ấy lại quơ lấy cây chổi đánh Hạ Tri Thư, Tưởng Văn Húc liền ôm chặt cậu vào lòng chặn lại.

Hắn nói: “Dì ơi, là con làm hư em ấy, xin dì đừng đánh Tri Thư.” Hắn không trốn, kiên cường ngăn lại tất cả đau khổ và phẫn nộ của một người mẹ.

Sau đó hắn ghé vào tai Hạ Tri Thư, nói một câu mà đời này Hạ Tri Thư khó có thể quên: “Đừng sợ, anh ở đây rồi.”

Do đó khí phách của Hạ Tri Thư chỉ có thể để cậu làm được một việc là vĩnh viễn không tha thứ cho Tưởng Văn Húc, nhưng không làm được cái việc dứt bỏ tất cả ký ức và thâm tình.

Như vậy quá mức không công bằng với Ngải Tử Du.

Một ngày trước khi đi, Tường Văn Húc tới nghĩa trang An Hiền. Hắn quỳ gối nửa tiếng đốt tiền giấy cho cha mẹ Hạ Tri Thư.

Hắn đưa mỗi tờ tiền âm phủ được vuốt phẳng vào lửa, ngón tay không khống chế được mà run rẩy. Dường như trong phút chốc Tường Văn Húc già đi mười tuổi, hai gò má hõm xuống, trong mắt không tìm thấy bóng dáng ngang ngược phóng túng lúc trước.

Mặt Tường Văn Húc bị muội than dính mấy vệt đen, giọng nói của hắn rất thấp, như sợ quấy nhiễu linh hồn dưới đất: “Chú, dì, con...”

Hắn hơi ngừng một chút, miễn cưỡng nuốt mấy tiếng nghẹn ngào xuống: “Nếu như con biết sẽ có ngày hôm nay, nhất định ban đầu con sẽ tránh xa Tri Thư một chút...”

Tránh xa em một chút, nhìn em có một cuộc đời tốt đẹp hơn, thi đỗ vào một trường đại học Y thật tốt, quen bạn gái, tốt nghiệp làm một bác sĩ điều trị chính. Dù cuối cùng có khả năng Hạ Tri Thư cũng không hạnh phúc, nhưng ít nhất... Sự bất hạnh của em ấy cũng không phải do hắn mang lại.

Hạ Tri Thư tốt, Tường Văn Húc tự biết bản thân mình không hề xứng với cậu tí nào. Từ trước đến giờ hắn ích kỷ, trên trường danh lợi được nịnh hót nhiều, sau đó càng cảm thấy mình phải được nắm giữ nhiều thứ mới mẻ hợp ý hơn, nên vẫn bịt mắt mà chơi đùa, chơi đến mức không nhớ đến gia đình. Nhưng bây giờ ngẫm lại, nếu như không có Hạ Tri Thư vẫn theo sát, không rời không bỏ ngay từ ban đầu, chính hắn có thể là cái thá gì.

Lúc trong tay trống rỗng Tưởng Văn Húc mới nhận ra tiền giấy mình mua đã đốt hết. Hắn chậm rãi hoàn hồn, nặng nề đập đầu mấy lần: “Chú, dì, con biết hai người nhớ Tri Thư... Nhưng con cầu xin hai người, đừng đưa em ấy đi sớm như vậy...” Tưởng Văn Húc không muốn Hạ Tri Thư sống một cuộc đời như thế, lúc có người thương yêu thì trải qua tháng ngày khổ cực, đến lúc cuộc sống dễ chịu hơn thì lại không có ai yêu thương bảo vệ. Hắn tự biết mình vĩnh viễn không có cách nào bồi thường những gì Hạ Tri Thư đã mất đi, nhưng có thể làm thêm bao nhiêu thì làm bấy nhiêu. Còn dư lại kiếp sau hắn sẽ làm trâu làm ngựa trả lại cho cậu.

Quãng đường từ Hàng Châu đến Bắc Kinh dài 1200 km, mỗi tắc đều dùng để nhớ em, Tri Thư à.

Tưởng Văn Húc nhìn xuống dưới qua cửa sổ máy bay, giây phút ngoại trừ mây mù thì không thấy gì, nổi cô quạnh đột nhiên xuất hiện. Hắn đã từng tự nhận mình là người mạnh mẽ, không sợ điều gì, chẳng qua cũng vì có Hạ Tri Thư phía sau mình thôi.

Tưởng Văn Húc chỉ diễn xuất tốt, giả vờ khỏe mạnh không sao. Trên thực tế hắn trưởng thành quá muộn, xưa nay đều là Hạ Tri Thư chiều chuộng bao dung hắn. Ban đầu ở cùng nhau là thế, mãi đến cuối cùng, lúc quyết định bỏ đi, Hạ Tri Thư cũng không khiến hắn quá khó xử.

Con người mãi mãi dịu dàng ấy, đã một mình trải qua nhiều đêm vắng lạnh, chịu nhiều uất ức như vậy, mang một thân ốm đau nặng nề, đến lúc phải đi cũng chỉ ngẩng đầu ngoan ngoãn nhìn mình, cho mình một cái ôm chặt ấm áp.

Nhưng chính hắn lại buông tay trước.

Nếu như mỗi một lần sắp sửa mất đi có thể nắm chặt tay hơn chút, liệu nhân sinh có ít tiếc nuối hơn không?

Lúc Tưởng Văn Húc đến Bắc Kinh đã bảy giờ rưỡi tối. Mới xuống máy bay hắn đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương của phương Bắc, buổi tối gió thổi thêm mấy phần cắt da cắt thịt.

Thư ký Tống tới đón, mang theo một cái áo khoác rất dày cho Tưởng Văn Húc.

“Hiện giờ Cảnh Văn đang ở đâu? Đi hưởng tuần trăng mật rồi à?” Tưởng Văn Húc không mặc áo.

Thư ký Tống suy nghĩ một chút, hình như hơi có ấn tượng: “Trương tiên sinh không rời Bắc Kinh, ông nội của vợ ngài ấy hình như không ổn lắm.”

Tưởng Văn Húc liếc nhìn đồng hồ: “Cậu lên xe chờ tôi, tôi gọi điện cho Cảnh Văn.”

Thư ký Tống đáp một tiếng rồi kéo va li của Tưởng Văn Húc ra ngoài.

Tưởng Văn Húc dựa vào tường, hắn cảm thấy mệt đến mức đứng không nổi. Nửa phút sau hắn mới lấy di động ra ấn số, gọi cho người bạn tốt.

“Văn Húc?” Điện thoại lập tức có người nhận, giọng nói có mấy phần nghi hoặc: “Anh ở đâu vậy?”

Tưởng Văn Húc cúi đầu bóp bóp sống mũi: “Anh về Bắc Kinh rồi.”

“Vậy...”

“Chú đừng hỏi,” Tưởng Văn Húc ngắt lời Trương Cảnh Văn, mang theo mấy phần thống khổ không muốn bị người nhắc đến: “Phiền chú giúp anh một việc.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 71

Giọng Tưởng Văn Húc truyền tới từ micro, trong đó có mấy phần lạnh lùng đang cố kìm nén: “Con trai của Lý Trí Khải, chú biết không?”

“Lý Trạch Khôn?” Ngữ khí Trương Cảnh Văn hơi nghiêm nghị: “Anh hỏi gã làm gì? Người này mấy người chúng ta có gom lại một chỗ cũng không bằng, cha gã là cán bộ trung ương cao cấp.”

“Gã rất say mê một cậu con trai, cũng bị ung thư máu, tuỷ xương đã tìm được, nhưng đó là do cướp lấy phần mà Ngải Tử Du tìm cho Tri Thư.” Tưởng Văn Húc khó chịu nắm cổ áo, nhanh chân đẩy cửa đi ra ngoài.

Thư ký Tống vội vã xuống xe mở cửa cho hắn.

Tưởng Văn Húc lấy một hộp thuốc Trung Hoa từ ghế sau, tìm bật lửa châm một điếu: “Ngày mai anh sẽ đi tìm gã.” Hắn ra hiệu cho thư ký Tống: “Về căn nhà ở Tứ Hoàn.”

“Văn Húc,” Trong giọng điệu của Trương Cảnh Văn có mấy phần đầu hàng khó phát giác: “... Dù thế nào đi nữa, anh cũng chấm dứt suy nghĩ này đi, bên kia không dễ nói chuyện đâu anh. Có vài chuyện anh không hiểu rõ, có một khoảng thời gian trong giới đồn ầm lên rằng Lý thiếu thật sự thương cậu bé kia. Huống hồ người ta còn đứng ở vị trí đấy, uy hiếp hay dụ dỗ cũng vô dụng, anh không làm được đâu.”

Thuốc lá của Tưởng Văn Húc đã cháy hết, nhưng hắn không phát hiện. Mãi đến khi đốm lửa làm bỏng đầu ngón tay hắn mới hoàn hồn, tàn thuốc rơi đầy người hắn.

“Cảnh Văn, những chuyện này chú không cần quan tâm...”
Tưởng Văn Húc mở cửa sổ xe ra một chút: “Chú quen người ở bệnh viện nhiều hơn anh, đi điều tra tỉ mỉ tình hình điều trị lúc trước của Tri Thư đi, giúp anh hỏi thêm có tuỷ xương phù hợp khác không.”

Trương Cảnh Văn nhẹ thở dài: “Văn Húc, em biết mà, cũng đang nhờ người canh chừng đây. Nhưng, có một số việc dù sao anh cũng phải hiểu rõ... Thuốc trong thư phòng em đã xem kỹ rồi, đều là thuốc đặc hiệu ở giai đoạn cuối.” Y dừng lại một chút, giọng nói mang theo nỗi đau vô cùng: “Kéo dài lâu như vậy... Tuỷ cũng không còn tác dụng gì nữa rồi.”

Tưởng Văn Húc không tiếp lời.

“Anh tìm được Tri Thư chưa?” Cảnh Văn đổi đề tài.

Tưởng Văn Húc rầu rĩ ừm một tiếng, cười khổ: “Em ấy không muốn gặp anh. Hôm nay anh đã về Bắc Kinh rồi.”

Trương Cảnh Văn không có cách nào tiếp lời, trong lòng có hơi chua xót. Hoàn cảnh của Hạ Tri Thư ít nhiều y cũng thấy, nếu như Tưởng Văn Húc thật sự không để ý thì thôi không sao, nhưng trái tim người đàn ông này thật sự vẫn không bỏ xuống được. Chính mình còn đau lòng cho Hạ Tri Thư, huống chi là Tưởng Văn Húc.

“Được rồi, không nói đến anh nữa.” Tưởng Văn Húc đóng cửa sổ xe lại, nhìn ánh đèn đêm lấp loé chiếu vào xe, nhẹ nhàng thở ra: “Ông cụ nhà chú làm sao vậy?”

“Gần đây Vũ Nhu vẫn luôn chăm sóc ông ở bệnh viện. Ông cụ tuổi đã cao, bệnh nặng thì không có, nhưng mấy bệnh vặt linh tinh thì vẫn không dứt.” Trương Cảnh Văn nói: “Trong nhà giờ chỉ có mình em, nhà trống quá.”

Tưởng Văn Húc thấp giọng cười cười: “Được rồi, vậy thì anh cúp trước đây. Sắp đến nhà rồi.” Hấn không nói chuyện nhiều, hiện giờ Cảnh Văn đã có gia đình ràng buộc, vẫn là cố ít gây phiền phức cho y thì tốt hơn.

“Giám đốc Tưởng, mảnh đất ở khu phía Tây đã được phê duyệt, ngày mai ngài có đến công ty không?” Thư ký Tống thấy hấn cúp điện thoại mới dám lên tiếng.

“Khu Tây?” Đầu óc Tưởng Văn Húc không rõ ràng lắm, nhắm mắt lại.

“Hạng mục cạnh tranh của một tháng trước, Lý thiếu đã thu xếp cho.”

Tưởng Văn Húc đột ngột mở mắt, ngón tay hấn mắt không chế mà run rẩy: “Chuyển cho Ngải Tử Khiêm đi, không phải hấn luôn mong muốn lấy nó à.”

“Giám đốc...”

“Đừng nói nữa, cứ coi như tôi trả ân tình cho nhà họ Ngải.” Lúc người ta tâm tình tốt bèn tùy tiện cho mày một con đường, nhưng lại huỷ đi đường sống của Hạ Tri Thư. Lòng Tưởng Văn Húc có lớn hơn nữa cũng không thể lưu lại những bằng chứng phạm tội của mình.

Mặc dù quá trình Lý Trạch Khôn lấy đi phần tuỷ kia không có sự nhúng tay của Tờng Văn Húc, nhưng hấn vẫn luôn cảm thấy mình giống kẻ đầu sỏ. Đáng thương lại đáng hận.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 72

“Mảnh đất kia được dự tính xây khu dân cư thương mại, bên trong đã tuần tin ra là sắp lập tức xây tàu điện ngầm, sau đó giá đất lập tức tăng vọt. Ngài nhượng lại như vậy, nhất định hội đồng quản trị sẽ không đồng ý.”

Thư ký Tống nói rất uyển chuyển, người chết vì tiền, đây không phải là vấn đề muốn hay không muốn. Tưởng Văn Húc muốn làm liều như vậy, hội đồng quản trị sẽ ăn tươi nuốt sống hắn.

“Dưới tay chúng ta không phải chỉ có một hạng mục này, tìm vài chuyện vụn vặt cho họ bận tâm đi. Hướng hồ tiền đầu tư cho khu đất kia quá lớn, dồn nhiều tiền như vậy cũng làm lỡ những chuyện khác.” Tưởng Văn Húc xoa xoa hai bên thái dương đau nhức.

“Nhưng mà...”

“Được rồi,” Tưởng Văn Húc vung vung tay: “Hiện giờ tôi đủ phiền lòng rồi, có chuyện gì hai ngày nữa tôi đến công ty hẵng nói. Tôi chợ măt một lúc, về đến nhà thì gọi tôi.”

Thư ký Tống thức thời im lặng, chuyên tâm lái xe.

Hơn bốn mươi phút sau đã đến, thư ký Tống dừng hẳn xe. Tưởng Văn Húc đã ngủ thiếp đi, mấy ngày qua hắn không nghỉ ngơi.

“Tổng giám đốc Tưởng?”

Tưởng Văn Húc ngủ không sâu giấc, xe vừa dừng hẳn đã tỉnh, chỉ vì quá mệt mỏi nên không mở mắt ra được.

“Ừm, ngày mai cậu không cần đến công ty, chờ tôi gọi thì đến đây đón.” Tưởng Văn Húc mở mắt ra, giơ tay nắm chặt cổ áo, đẩy cửa xuống xe: “Trong công ty có ai hỏi tới thì bảo tôi chưa về.”

Hắn bước vào, dùng thẻ quét thang máy. Lúc ở bên ngoài bận rộn thì cảm giác tịch mịch còn nhạt một chút, nhưng vừa về tới nhà, khi một mình trong căn phòng vắng, bầu không khí yên tĩnh đến ngột thở kia có thể làm người ta phát điên.

Tưởng Văn Húc dùng vân tay mở khoá nhà, thẩn thờ bước vào. Hắn bật sáng từng bóng đèn, sau đó nằm vật trên ghế sofa, lấy ra một cuốn sách từ dưới gối ôm.

Là tập thơ của Giản Trinh, trang bìa còn có chữ mình tự tay viết.

Hạ Tri Thư đi rồi, Tưởng Văn Húc tìm được cuốn sách này. Mỗi khi nhớ Hạ Tri Thư không chịu nổi nữa, hắn sẽ cẩn thận lật từng trang, đây là thói quen mới nhất của hắn.

Gần đây Tưởng Văn Húc luôn lơ đãng nhớ lại rất nhiều chuyện từ trước, một ít chuyện vụn vặt mà với người khác thì chỉ là chuyện bé nhỏ không đáng kể. Thậm chí có lúc trong đầu hắn đột ngột nảy ra vài điều – đáng vẽ Hạ Tri Thư mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, đáng vẽ sau khi trải qua ân ái rồi vùi mình ngủ say trong khuỷu tay hắn, đáng vẽ bối rối cau mày hơi nghiêng đầu.

Những tàn nhẫn chính là, vài chuyện tốt đẹp trong đầu cũng chỉ là do Tưởng Văn Húc hết sức sắp xếp cho mình. Căn bản hắn không dám nhớ sau này bản thân mình đã khiến Hạ Tri Thư tổn

thương thành dáng vẻ gì. Nhiều lúc không thể khống chế được tâm tình, khi hàng đêm lúc bị ác mộng đánh thức, trước mắt hấn mãi mãi đều là hình ảnh Hạ Tri Thư ôm đầu gối ngồi ngoài cửa, trong mắt đều là máu tươi. Có lúc hấn cũng mơ thấy mình thờ ơ lạnh nhạt, tận mắt thấy Thẩm Tuý đẩy Hạ Tri Thư xuống từ vách núi cheo leo.

Có một khoảng thời gian đêm nào gối Tường Văn Húc cũng ướt sũng, lúc ý thức mơ hồ hấn khóc rất nhiều, liền tự nhủ mình ban ngày vĩnh viễn không được khóc.

Hấn không thể sụp đổ, hấn mà sụp đổ, Hạ Tri Thư phải làm sao bây giờ.

Tường Văn Húc rót nước lạnh nuốt hai viên thuốc ngủ, nhất định hấn phải ngủ an ổn một đêm, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải bận rộn.

Tường Văn Húc không biết mình ngủ khi nào, lúc sáng sớm bị chuông điện thoại đánh thức, hấn còn đang ngủ trên sofa.

“Tổng giám đốc Tường, hôm nay ngài có sắp xếp gì sao, đã tám giờ rồi.” Là thư ký Tống.

Tường Văn Húc ngồi thẳng lên, ánh mắt lại dừng ở cuốn sách bên cạnh – có lẽ do tối qua hấn ngủ đề lên, bìa sách bị gập lại. Rất kỳ lạ, chỉ là một dấu mờ mờ, nhưng trong nháy mắt, tim Tường Văn Húc lại giật giật đau đớn.

“Tổng giám đốc?”

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng đặt sách lên bàn trà, dùng tay vuốt ve nếp gấp kia: “Bây giờ cậu đến đây đi, ở dưới lầu chờ tôi.”

Sau khi cúp điện thoại, hắn tìm trong danh bạ hồi lâu mới tìm được một số di động. Lúc trước hắn phải bỏ ra chút tâm tư mới xin được, tìm người móc nối quan hệ, cũng đã quên rằng mình xin được số cá nhân của Lý Trạch Khôn vào buổi chiều nào.

“Ừm?” Giọng nam hơi lười biếng, có thêm chút bất cần.

“Lý thiếu, là tôi, Tưởng Văn Húc.”

“...Tổng giám đốc Tưởng?” Dường như phải mất vài giây Lý Trạch Khôn mới nhớ ra mình có biết người này: “Sớm như vậy có chuyện gì sao?”

Tuổi Lý Trạch Khôn không lớn, chỉ mới hai ba hai tư. Đúng là Tưởng Văn Húc đã quên với người trẻ tuổi bây giờ thì tám, chín giờ vẫn được coi là sớm.

“Đã làm phiền ngài rồi, thời gian trước nhờ có sự hỗ trợ của ngài nên mới lấy được khu đất phía Tây. Hôm nay không biết ngài có rảnh không, tôi muốn chính thức cảm tạ một bữa.” Thái độ Tưởng Văn Húc rất khiêm tốn, dù sao đầu dây bên kia cũng là thái tử gia chính thống. Hơn bốn mươi tuổi Lý Trí Khải mới có được một đứa con trai như thế, bên ngoại của vợ ông ta cũng cưng chiều đứa bé này vô cùng.

“Không cần, chỉ tiện tay thôi.” Dường như Lý Trạch Khôn không hứng thú lắm: “Hơn nữa gần đây tôi không có có hứng ra ngoài chơi.”

“Tôi chỉ muốn tán gẫu với ngài, lúc trước... Nghe nói trong nhà ngài có người thân thể không được tốt phải không? Tôi có một người bạn buôn bán tổ yến ở Malaysia, có đưa cho chén yến sào vừa to vừa sạch, rất tốt cho thân thể người bệnh.”

Lý Trạch Khôn hơi hứng thú, suy nghĩ vài giây mới mở miệng: “Vậy được, hôm nay vừa lúc không có chuyện gì. Tôi sẽ gửi địa chỉ đến cho anh, làm phiền tổng giám đốc Tưởng đến chỗ tôi một chuyến.”

Sau khi đầu dây bên kia cúp điện thoại, Tưởng Văn Húc lập tức bấm một số: “Tiểu Trần? Bây giờ cậu đến phòng tài vụ chi cho tôi một triệu tiền mặt, đừng hỏi gì cả, tôi sẽ bảo thư ký Tống đi lấy. Nhớ, dùng va ly nhỏ nguy trang.”

Dặn dò xong chuông báo tin nhắn vang lên, Tưởng Văn Húc nhìn địa chỉ một khu biệt thự ở Tây Sơn, mím mím môi.

Hắn rửa mặt xong uống chút thuốc mới xuống lầu, thư ký Tống đã đợi ở đó.

Tưởng Văn Húc ho khan vài tiếng mới hoà hoãn lại: “Đến công ty trước, cậu đi tìm Tiểu Trần lấy tiền.” Hắn đưa tin nhắn cho thư ký Tống nhìn một chút: “Sau đó đến đây.”

Lúc từ công ty đến khu biệt thự Tây Sơn đã sắp mười hai giờ. Từ tối qua đến giờ Tưởng Văn Húc không ăn gì, dạ dày đau như đốt lửa. Hắn dùng tay nhấn nhấn, sắc mặt trắng bệch.

“Tổng giám đốc, ngài không sao chứ?” Thư ký Tống nhìn ra được, có hơi lo lắng. Rất ít khi Tưởng Văn Húc biểu lộ mình không khỏe, nhất định bây giờ đã rất nghiêm trọng rồi.

“Tôi không sao. Cậu đừng đi xa, đến lúc tôi gọi điện thì đến đón.”
Tưởng Văn Húc cầm một chiếc va li nhỏ màu bạc đẩy cửa xuống xe.

Địa chỉ rất dễ tìm. Tưởng Văn Húc gõ cửa, sau đó nhanh chóng có người mở cửa ra, nhưng nhất thời hấn hơi ngẩn người.

Ra mở cửa là một cậu con trai xa lạ, dung mạo rất đẹp, trong giới này quả thật rất dễ nhìn. Nhưng nhìn mặt thì tuổi cậu ta quá nhỏ, nhiều nhất chỉ mười tám mười chín tuổi.

“Ngài đến tìm Lý Trạch Khôn hả?” Cậu bé kia lễ phép cười cười với hấn, nhưng sắc mặt lại trắng bệch thiếu máu.

Tưởng Văn Húc vào nhà, hấn mơ hồ phát hiện việc này càng nan giải hơn tưởng tượng. Dám gọi thẳng tên thật của Lý Trạch Khôn trước mặt người khác, không có mấy người có thể làm được.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 73

Không cần đổi giày đâu, cứ vào luôn đi, đợi lát nữa Lý Trạch Khôn sẽ xuống.” Cậu bé kia đón Tường Văn Húc vào nhà, lúc đóng cửa lại còn nghiêng đầu cười với hắn: “Bên ngoài đúng là lạnh thật.”

Lúc nói chuyện cậu bé này rất hay nuốt âm, nói giọng Bắc Kinh, ngữ điệu vừa ngắn vừa hoạt bát. Nếu không nhìn đến sắc mặt và dáng vẻ ốm yếu thì thật sự không nghĩ đến việc cậu mắc bệnh.

Tường Văn Húc nói cảm ơn, nhưng vào nhà cũng không thấy người muốn tìm, liền hỏi một câu: “Lý thiếu đang bận sao?”

“Tôi đi xem giúp ngài, có lẽ anh ấy đang ở trong bếp xem nồi nước.”

Quả nhiên cậu bé kia vào không bao lâu Lý Trạch Khôn đã đi ra, trong tay còn bưng chén trà.

“Lý thiếu.” Tường Văn Húc giơ tay muốn bắt tay với gã, nhưng Lý Trạch Khôn lại không bắt, chỉ đưa chén trà đến: “Tổng giám đốc Tường ngồi uống ngụm nước nóng đi, tiểu Hạ vừa rót cho anh đấy.”

Có lẽ do ở nhà, nên có vẻ vị thái tử gia này không khó chung sống như lúc ở ngoài. Do còn quá trẻ, sự sát phạt quả quyết giữa đôi lông mày gã chỉ mới hình thành, nên từ xa nhìn lại càng thấy bướng bỉnh tùy hứng hơn.

Hai người họ cùng ngồi xuống ghế sofa. TV vẫn đang sáng, đang chiếu “Tom & Jerry”, âm lượng không thấp, tiếng nhạc và lồng tiếng vang lên.

Lý Trạch Khôn hơi ngại ngùng, gã cầm điều khiển nhấn nút pause: “Tiểu Hạ thích xem lắm, coi đi coi lại đến mười mấy lần rồi, khiến bây giờ tôi vừa nghe tiếng sư tử gầm mở đầu là nổi da gà.”

*Mở đầu phim Tom & Jerry là tiếng sư tử gầm của hãng MGM (Metro-Goldwyn-Mayer)

Tưởng Văn Húc cười cười: “Trẻ con đều vậy, nhưng rất ít người không thích chơi game mà lại mê xem phim hoạt hình.”

Ánh mắt Lý Trạch Khôn lập tức chuyển thành ôn nhu, bên trong hơi có ý cười: “Không phải em ấy không thích chơi game, mà là vô cùng ngốc. Tôi có dạy thế nào Tiểu Hạ cũng không học được, nhìn em ấy liên tục chơi Tetris* còn phiền lòng hơn, chi bằng để em ấy xem “Tom & Jerry”.

*Trò xếp gạch

Tetris

Tưởng Văn Húc rất phối hợp cười cười, nhưng lòng càng lúc càng nặng nề.

“Hôm nay sếp Tưởng đây chỉ tìm tôi để nói cảm ơn sao?” Lý Trạch Khôn nhớ đến chính sự, gã vẫn chờ sau khi tiễn Tưởng Văn Húc đi thì ăn trưa.

Tưởng Văn Húc cũng không trực tiếp trả lời mà vòng vo: “Thân thể đứa bé mà Lý thiếu bao nuôi có khá hơn chút nào không? Vẫn

chưa làm phẫu thuật cấy ghép tuỷ đúng không?” Hôm nay hẳn thấy Trình Hạ vẫn hơi vui mừng, chỉ ít thì phần tuỷ kia vẫn chưa dùng đến.

Sắc mặt Lý Trạch Khôn hơi trầm xuống. Gã rất phản cảm với việc có người dùng chữ “Bao nuôi” giữa mình và Trình Hạ, mới nghe đã thấy buồn nôn chói tai rồi.

“Mấy ngày trước thân thể của em ấy vẫn không ổn, hiện giờ đang dùng thuốc bổ trợ, tuần sau sẽ làm phẫu thuật.” Lý Trạch Khôn đã không có mong muốn nói chuyện với Tưởng Văn Húc nữa: “Giữa trưa rồi, không giữ anh Tưởng lại ăn cơm nhé.”

Tưởng Văn Húc cũng chỉ thăm dò thôi, không thấy tức giận với sự mất kiên nhẫn không hề che giấu của Lý Trạch Khôn: “Nếu đã đến rồi, có một số việc chung quy vẫn phải nói rõ ràng.”

“Lý thiếu có từng nghe nói chưa, tôi có một người yêu đã mười lăm năm.” Tưởng Văn Húc rũ mắt nhìn chằm chằm vào lá trà chìm nổi trong chén.

Từ trước đến giờ Lý Trạch Khôn vẫn là một người chưa bao giờ đủ kiên nhẫn cho người khác thể diện gã cười bốn cột, vát chéo đôi chân dài: “A... Hình như có chút ấn tượng, có một lần hình như tôi còn thấy anh đưa theo, cũng dễ nhìn lắm. Đồ chơi nhỏ kia đã ở bên ngài mười lăm năm rồi ư? Bảo dưỡng tốt thật đấy, trông rất trẻ.”

Mặt Tưởng Văn Húc lúc đỏ lúc trắng, hẳn biết người trong miệng Lý Trạch Khôn là ai, Thẩm Tuý.

Lý Trạch Khôn thấy sắc mặt hắn khó coi, cười bồi thêm một câu: “Tôi nói sai rồi sao? Không phải cậu ta hả? Ôi anh Tưởng, vậy thì

trách tôi rồi.”

Tưởng Văn Húc không tỏ rõ ý kiến, cười cười: “Lý thiếu cũng biết đấy, đàn ông ra ngoài xã giao, ai lại cam lòng đưa người mình thật sự yêu thương tiếp chuyện chần rựu chứ? Lúc trước có mấy lần gặp ngài, người bên cạnh cũng không phải là đứa bé này nhỉ.”

“Tiểu Hạ,” Lý Trạch Không không đáp lời Tưởng Văn Húc, mà gọi người trong bếp: “Tắt lửa đi, sau đó lên lầu thay quần áo chờ anh, đợi lát nữa đưa em ra ngoài ăn.”

Nhìn Trình Hạ đi lên lầu rồi, Lý Trạch Không mới hoàn toàn lạnh mặt: “Tưởng Văn Húc, rốt cuộc hôm nay anh tới là muốn nói gì với tôi?”

“Người yêu tôi họ Hạ,” Tưởng Văn Húc không trả lời vấn đề của Lý Trạch Không, bỗng nhiên như tự nói với mình: “Em ấy bị ung thư máu, lúc trước vẫn luôn điều trị với bác sĩ Ngải Tử Du của bệnh viện Quân đội 301*.”

*Bệnh viện Quân đội 301 là Bệnh viện Đa khoa của Quân đội Giải phóng Nhân dân ở Bắc Kinh, nằm dưới sự kiểm soát trực tiếp của Ủy ban Quân sự Trung ương.

2610560Q2K

“Ồ, vậy tôi xin bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc.” Chỉ khi nghe thấy tên căn bệnh đáng sợ quen thuộc Lý Trạch Không mới nhú mày, trong lời nói không có mấy phần thật lòng.

“Bác sĩ của em ấy đã tìm được tuỷ phù hợp, nhưng bây giờ không còn nữa.” Giọng của Tưởng Văn Húc đã có mấy phần run rẩy, có cật lực áp chế cũng bất thành.

Lý Trạch Khôn bắt đầu cau mày, gãi lơ mờ có chút dục cảm.

“Tuỷ mà người của Lý thiếu cần, nhất định là không sớm tìm được loại phù hợp. Dùng quyền thế để cướp lấy nó thế nào, hẳn là ngài đã biết rõ nhỉ.”

“Thứ mà tôi muốn mà còn cần phải cướp đoạt ư?” Lý Trạch Khôn khinh thường cười cợt: “Vào tay tôi rồi thì chính là của tôi, sao? Sống chết có số, vị kia nhà ngài là bạc mệnh mà thôi, còn trách ai được nữa?”

Tay Tưởng Văn Húc siết chặt, viền mắt nảy lên: “Tích khẩu đức đi, coi như ngấm lại chính bản thân cậu.”

Lý Trạch Khôn không hề để trong lòng, chỉ nói: “Sếp Tưởng đây thủ đoạn vô biên*, tìm thêm phần nữa không phải rất dễ sao.”

“Phần tuỷ xương trong tay cậu là Lục Thiệu đưa đúng không? Cậu đã mạo hiểm giành lấy một phần như vậy, muốn tìm phần khác dễ vậy ư?”

Lục Thiệu là viện trưởng bệnh viện, tuỷ còn chưa đến tay Ngải Tử Du đã bị chặn. Ông lão này thường ngày rất khiêm tốn, dù sao cũng không dám khinh suất trước mặt thiên tử. Nhưng sau lưng lão lại hùn vốn với người nhà vợ mở mấy phòng cai nghiện net và phòng điều trị thanh thiếu niên nổi loạn lứa tuổi dậy thì trong trường (?), gần đây không ít chuyện thổi nát dơ bẩn bên trong đã bị truyền thông bày ra ánh sáng. Chuyện càng lúc càng to, thị trường Lý cũng không dám quản.

Nhưng khi lão đưa tuỷ đến Lý Trạch Khôn vẫn mạo hiểm nhận lấy, liều lĩnh chấp nhận nguy cơ cả nhà mình phải xuống đài. Những

việc này lúc ở Hàng Châu Tưởng Văn Húc nhờ người tra ra, cũng thật sự khâm phục lần chơi này của Lý Trạch Khôn.

“Đúng vậy, tôi đã liều lĩnh nhiều như vậy, mà sếp Tổng chỉ dùng một cái miệng đã muốn, không thích hợp lắm nhỉ.” Lý Trạch Khôn lắc đầu cười: “Đừng nói tới đạo lý ai đến trước có trước, phần tuỷ này bệnh viện điều trị cho ai chẳng được? Người yêu nhà anh chờ cứu mạng, bảo bối nhà tôi có thể chịu đựng được ư?”

Tưởng Văn Húc không nói gì, chỉ đặt va li nhỏ lên bàn, chậm rãi mở ra.

Lý Trạch Khôn chỉ liếc mắt qua, cười nhạt nói: “Sếp Tổng cảm thấy tôi thiếu tiền à?”

“Chút tiền này đưa cho ngài, tôi còn không lấy ra được.” Tưởng Văn Húc khép va li lại: “Ngài muốn cái gì đều dễ thương lượng, chỉ cần tôi có. Số tiền này là phiên ngài chuyển cho người có ý muốn hiến tuỷ kia, hỏi người đó có thể hiến lần hai trong thời gian ngắn không.” Người kia đã sớm bị đưa đi giấu rồi, nhà họ Ngải cũng không tìm được, chỉ có thể dựa vào Lý Trạch Khôn thôi.

“Có thể hay không cũng phải chờ Tiểu Hạ phẫu thuật xong rồi lại nói. Sếp Tổng cứ về chờ đi, không lâu đâu, nhiều nhất là nửa tháng thôi. Tiểu Hạ phẫu thuật xong tôi sẽ đưa người đến cho anh.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 74

Căn bản Tưởng Văn Húc không dám trở mặt với Lý Trạch Khôn. Ngoại trừ việc chờ đợi thì hẳn không còn cách nào khác, càng nhẫn nhịn càng hận mình, hận bản thân mình vô dụng.

Khiến người ta thống khổ nhất chính là có nỗ lực mà đành chịu bó tay, trả giá nhiều nhưng chỉ có thể làm mình cảm động.

Cuối cùng Tưởng Văn Húc không biết mình ra khỏi căn nhà kia thế nào, vì thiếu dưỡng khí mà tứ chi hẳn cứng ngắc tê dại. Tưởng Văn Húc hít thật sâu, không khí buốt lạnh khiến rốt cuộc hẳn cũng tỉnh táo hơn chút.

Lúc về bên ngoài đổ hoa tuyết, Tưởng Văn Húc thoáng hạ cửa xe giờ tay tiếp lấy. Nhưng bông tuyết vừa chạm vào tay đã tan, lúc hẳn thu tay về, trong lòng bàn tay chỉ có một vũng nước nhỏ lạnh lẽo.

“Cậu có xem dự báo thời tiết không?” Đột ngột Tưởng Văn Húc hỏi một câu.

Thư ký Tống cũng ngăn người một lúc mới trả lời: “Dự báo thời tiết bảo hôm nay không đổ tuyết, nhưng buổi sáng lại âm u lạnh lẽo, tôi nghĩ có thể sẽ có tuyết rơi. Đúng là có thật.”

Tưởng Văn Húc khẽ ừ một tiếng, hơn nửa phút sau mới mở miệng: “...Lần trước cậu gặp Hạ Tri Thư cũng là ngày đổ tuyết đúng không?”

Thư ký Tống chưa quên, cậu ta đi đưa sủi cỏ cho Hạ Tri Thư. Cậu ta nhớ rất rõ, bởi vì một ánh mắt của Hạ Tri Thư – trong nháy mắt khi nhìn thấy hộp sủi cỏ kia, ánh mắt ấy như hoá tro tàn, khiến người ta không thể nhẫn tâm nhìn thêm lần nữa.”Vâng, hôm đó tuyết rơi nhiều hơn hôm nay.”

Người đàn ông ngồi ở ghế sau đột nhiên trầm mặc. Thư ký Tống rất hiếu kỳ, cậu ta lén liếc vào gương chiếu hậu, nhìn thấy người đàn ông bình thường vẫn lạnh nhạt cường thế đang chăm thuốc, nhưng vì tay run lẩy bẩy mà mất mười mấy giây mới bật được lửa.

Khói trắng dần bốc lên, giấu đi tâm tình phức tạp trên mặt Tưởng Văn Húc. Hắn khẽ thở ra một hơi, nhìn tuyết rơi càng dày bên ngoài cửa xe, hoảng hốt hỏi: “Tôi đối xử với Hạ Tri Thư có phải quá khốn nạn không?”

Thư ký Tống đã nhìn thấy rất nhiều chuyện, ví dụ như rõ ràng Tưởng Văn Húc đưa tình nhân ra ngoài, lúc Hạ Tri Thư gọi điện đến cũng chỉ hời hợt nói một câu đang bận ở công ty. Ví dụ như mình đã giúp Tưởng Văn Húc tiếp nhận rất nhiều trai trai gái gái. Nhưng cậu ta không có lập trường trách móc, cũng không đến lượt cậu ta phán xét.

Do đó thư ký Tống chỉ chậm rãi nói: “Ngài và Hạ tiên sinh, ban đầu cảm tình thực sự rất tốt.”

Chỉ là, ban đầu.

Tưởng Văn Húc đều hiểu, chính hắn cũng biết mình đang hỏi thừa. Hắn có lỗi với Hạ Tri Thư, người có mắt đều nhìn ra. Cảnh Văn nói mình không yêu Tri Thư, Ngải Tử Du nói mình không xứng, đến Lý Trạch Khôn cũng có thể lấy Thẩm Tuý làm nhục mình.

Những lời này không phải là vu khống, bởi vì hết thảy mọi chuyện sai lầm đều là do mình làm.

Là chính hắn từng bước đi đến cục diện này. Không trách được ai cả, là chính hắn vừa bắt đầu đã sai.

Tưởng Văn Húc xuất thần nhìn đường phố và cảnh vật lướt vội ngoài cửa xe, bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng lại ở một con đường. Hắn như tự ngược mà dùng tay đập tắt tàn thuốc, trong giọng nói trầm thấp có mấy phần yếu đuối và bi thương khó phát giác: “Dừng xe.”

Thư ký Tống không theo kịp suy nghĩ của Tưởng Văn Húc, chỉ lái chậm hơn: “Tổng giám đốc Tưởng, tuyết càng lúc càng dày, nhìn thân thể ngài cũng không thoải mái. Tôi đưa ngài về nhà sớm chút nhé.”

Tưởng Văn Húc rất kiên trì: “Dừng xe, tự tôi đi về.”

Thư ký Tống thực sự hết cách rồi, đành dừng xe ven đường: “Vậy ngài cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

Tưởng Văn Húc gật gật đầu, không lên tiếng, quay người ra ngoài.

Con phố kia bình thường không có mấy người đi, thời tiết khắc nghiệt như vậy cũng chỉ có mình Tưởng Văn Húc rảo bước. Gió thổi làm tuyết quất lên mặt đau như dao cắt, nhưng trên mặt Tưởng Văn Húc lại không có biểu tình gì, người có đau bao nhiêu đi chẳng nữa cũng không bằng nỗi đau trong lòng.

Tuyết trắng phủ đầy mặt đất, mỗi bước đi Tưởng Văn Húc đều lưu lại một dấu giày. Đột nhiên hắn ngừng chân, có hơi hoảng hốt

quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên con đường vắng tanh chỉ có dấu giày của một người mà thôi.

Môi Tưởng Văn Húc hơi mở ra, một tiếng kêu run run như bị cứng rần xé toạc, hấn hô: “Tri Thư... Tri Thư... Em đi đâu rồi? Anh... Anh đến đón em ngắm tuyết đây.”

Không ai đáp lại hấn, chỉ có tiếng gió thổi vù vù, dường như cả đất trời mệnh mang này chỉ còn lại mình hấn.

Trong nháy mắt vẻ mặt Tưởng Văn Húc mất không chế mà tan vỡ, hấn đau đến mức không kịp thở. Giây phút ngã xuống, Tưởng Văn Húc mới biết hoá ra hấn không chỉ đơn giản là đau lòng, mà là mắc bệnh tim.

Hấn không biết mình nằm trong tuyết bao lâu, cũng không lấy thuốc uống. Cuối cùng hấn vẫn tự mình bò dậy. Tưởng Văn Húc liên tục nói với mình, nếu hấn dám buông tay, Hạ Tri Thư phải làm sao bây giờ.

Khi về đến nhà đã hơn bảy giờ tối, toàn thân Tưởng Văn Húc đã lạnh đến mất tri giác. Nhưng trước tiên hấn vẫn đi bật tất cả đèn trong nhà, sau đó mở mở tủ rượu ra.

Tưởng Văn Húc uống như không muốn sống, bất kể là rượu trắng rượu vang gì hấn cũng rót. Ý thức hấn vẫn tỉnh táo, cũng rất thống khổ.

Chỗ tốt của rượu là có thể khiến người ấm hơn một chút. Tưởng Văn Húc nằm ngửa trên sàn nhà, hai mắt ảm đạm, đôi môi vẫn đang mấp máy, nhìn khẩu hình chỉ toàn là – xin lỗi...

Xin lỗi vì đã không liên tục bảo vệ em yêu thương em; xin lỗi vì trong sinh mệnh hữu hạn của anh, em không phải là người duy nhất; xin lỗi, vì ngay cả cứu em anh cũng phải nén giận nhẫn nhịn... Xin lỗi... Chính anh cũng không biết mình lại có thể yêu em đến thế.

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng giơ tay, như động viên mà đặt lên trái tim yếu ớt. Hắn nghiêng đầu, đột nhiên lơ mơ thấy dưới ghế sofa có cái gì đó đang loé sáng. Hầu như hắn theo bản năng mà bò đến, cả người dán vào sàn nhà đầy bụi đã rất lâu không dọn, duỗi tay với lấy thứ kia.

Trong nháy mắt nước mắt Tưởng Văn Húc tuôn trào như vỡ òa. Hắn khóc như một đứa bé con, vẻ mặt như bị sụp đổ, nhưng trong cổ họng không phát ra được tiếng nào. Là khổ sở vô cùng, bi thương đến mất tiếng.

Trong bàn tay chính là chiếc nhẫn của Hạ Tri Thư, mặt trên có thứ gì đó như rỉ sắt cọ vào tay Tưởng Văn Húc, đó là một vết máu khô.

Tưởng Văn Húc áp sát nó vào ngực, ngón tay run đến mức gần như không cầm được một chiếc nhẫn nhỏ. Đột nhiên hắn giơ bàn tay đang run, dứt khoát cho mình một bạt tai. Rốt cuộc hắn cũng khôi phục một chút lý trí, cố sức ổn định tay rồi đeo chiếc nhẫn kia lên ngón út của mình.

Hai chiếc nhẫn xa cách ba năm, rốt cuộc cũng ở cùng nhau lần nữa.

Dường như hắn và Hạ Tri Thư cũng vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 75

Bệnh của Hạ Tri Thư nặng hơn. Cả ngày cậu đau đầu buồn nôn, toàn thân đều bị xuất huyết dưới da, vết bầm tím trải khắp người.

Bây giờ Ngải Tử Du không dám chạm vào cậu, anh thật sự rất đau lòng. Hạ Tri Thư không muốn gây thêm phiền phức cho anh, có đau đến đâu cũng đều nhẫn nhịn, không nói gì cả.

Hiện giờ Ngải Tử Du đã có thói quen là cứ tối đến phải nhìn Hạ Tri Thư ngủ thì mình mới ngủ tiếp. Anh ngủ không sâu, một chút động tĩnh là có thể mở mắt. Hôm nay bỗng nhiên anh bừng tỉnh, nhìn thấy Hạ Tri Thư đang khóc nhưng không tỉnh lại. Trên trán Hạ Tri Thư phủ một lớp mồ hôi lạnh, cậu nỉ non nức nở, mơ hồ nói: “Tôi... Khó chịu quá...”

Đau đến vậy mà chỉ nói mơ mấy tiếng trầm thấp, nhịn không được nên mới bật thốt lên. Ngải Tử Du vặn đèn ở đầu giường sáng hơn một chút, anh nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng gầy gò của Hạ Tri Thư: “Ngoan, anh ở đây rồi... Không sao đâu, sẽ qua thôi...”

Hạ Tri Thư ôm lấy eo Ngải Tử Du, nước mắt thấm ướt áo ngủ của anh, khiến da bỏng rát. Trán cậu rất nóng, không ngờ nửa đêm lại bị sốt.

Ngải Tử Du muốn đi lấy hai cái khăn lạnh, nhưng anh vừa thoáng động một chút thì Hạ Tri Thư đã níu chặt lấy, yếu ớt khóc nức nở,

giọng điệu oan ức. Cậu gọi: “Anh Tưởng... Anh đừng đi mà... Anh...”

Giây phút đầy viên mắt Ngải Tử Du đỏ ửng, anh vỗ nhẹ lưng Hạ Tri Thư, hạ giọng: “... Không đi... Anh không đi đâu...” Ngải Tử Du nhìn Hạ Tri Thư rất lâu, sau đó cẩn thận vuốt gọn những sợi tóc mượt mồ hôi trên trán Hạ Tri Thư. Anh nghĩ, mình thật đáng đời.

Thật ra anh cũng không có quá nhiều phần nộ, thống khổ và không cam tâm. Anh chỉ có một chút ghen tị bất lực. Anh không cách nào can thiệp vào việc trong đáy lòng Hạ Tri Thư cất giấu ai, cũng không muốn làm Hạ Tri Thư khổ thêm nữa. Ngải Tử Du không hề có chút tâm tư muốn đòi hỏi cái gì trên người Hạ Tri Thư. Chuyện đến nước này đã không còn yêu cầu gì nữa, anh chỉ sợ lưu lại tiếc nuối gì cho Hạ Tri Thư mà thôi.

Sáng ra Ngải Tử Du dậy sớm, đi xuống lầu ngâm đậu, muốn chờ Hạ Tri Thư tỉnh lại thì ép sữa đậu nành cho cậu uống.

Ngải Tử Du thất thần đứng trong bếp, một đêm anh không ngủ, cứ nhắm mắt lại là thấy ác mộng. Dường như anh nhìn thấy Hạ Tri Thư thời niên thiếu, cậu mặc đồng phục học sinh xanh trắng chạy về phía mình, bên má là lúm đồng tiền nhỏ, cười rạng rỡ. Anh cũng cười, giơ tay ra muốn ôm cậu vào lòng, nhưng Hạ Tri Thư lại vụt qua người mình, chạy đến bờ biển xa xa, sau đó chìm vào biển khơi sâu thẳm.

Dù thế nào đi nữa thì cũng không phải là dấu hiệu tốt.

Ngải Tử Du thở dài, lấy di động mở lịch ra. Còn hơn một tuần nữa là đến sinh nhật Hạ Tri Thư, thời gian trôi qua nhanh thật.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, Ngải Tử Du hồi thần nhìn vào cái tên hiển thị trên điện thoại, lại là Tưởng Văn Húc.

Bây giờ tâm tư của anh đối với Tưởng Văn Húc đã rất bình thường, còn dư bao nhiêu tinh lực thì để dành chăm sóc cho Hạ Tri Thư thật tốt. Anh không muốn vì người không quá quan trọng mà hao tổn tinh thần.

“Có chuyện gì không?”

Tiếng của Tưởng Văn Húc rất yếu ớt, khàn đục: “... Tri Thư có ở đó không?” Hiện giờ hắn đang ở bệnh viện, bị ngộ độc còn lại thêm bệnh tim. Tối qua thư ký Tống không yên tâm nên vẫn phải tới. Cậu ta gọi cửa nhưng không ai mở, may mà cậu có chìa khóa dự phòng, nếu không Tưởng Văn Húc thật sự gặp nguy hiểm.

“Em ấy đang ngủ.” Ngải Tử Du không muốn nói nhiều, nghe nữa sợ muốn đánh Tưởng Văn Húc nhiều hơn: “Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây.”

Bây giờ Tưởng Văn Húc thật sự không chịu nổi, thân thể hắn xảy ra vấn đề, lúc yếu ớt càng muốn có người bầu bạn. Lúc hắn nằm trên giường bệnh vẫn luôn nghĩ, trước đây khi Hạ Tri Thư làm hoá trị hắn khó chịu hơn gấp trăm nghìn lần, nhưng vẫn chỉ một mình. Em ấy phải nằm trên giường bệnh bao lâu mới có thể gom đủ sức để về nhà? Càng nghĩ càng khổ sở, thậm chí Tưởng Văn Húc còn nghĩ mình đau thêm một chút cũng tốt, chí ít có thể lĩnh hội một phần cái đau mà Hạ Tri Thư từng chịu.

Hắn quá nhớ Hạ Tri Thư, không thể nhìn được người, chỉ có thể gọi điện thoại. Tưởng Văn Húc ho một hồi mới ổn định, mở miệng: “Vậy... Có thể để tôi nghe một chút không? Tôi sẽ không làm phiền

em ấy, tôi chỉ muốn... Chỉ muốn nghe tiếng hít thở của em ấy một chút thôi.”

Ngải Tử Du cười gằn, tâm tình ngọt ngào từ tối qua rốt cuộc cũng được trút bỏ: “Ngài Tưởng, cái giọng lần này của ngài buồn nôn thật đấy. Tập luyện tiết mục đau khổ vì tình với tôi? Hả? Trong kịch bản mà ngài làm đạo diễn có phải tôi là một tên tiểu nhân hoành đao đoạt ái đúng không? Đừng quên, tình nhân bên ngoài là tự ngài mang lên giường, Hạ Tri Thư đã sớm không cần, anh còn oan ức cái gì hả? Anh thẳng thắn nhường người cho tôi rồi đưa lời cầu phúc thì tôi còn nể mặt anh hơn bây giờ!” Đúng thế... Là do anh không muốn em ấy trước, nhưng vì gì mà nhất định còn muốn lưu một dấu trong lòng em ấy chứ? Thật sự.. Không hề công bằng Tri Thư à....

*Hoành đao đoạt ái – 橫刀夺爱 – héng dāo duó ài (cầm ngang đao đoạt ái tình – đại loại là chỉ người thứ 3 vô duyên nhảy vào ngang nhiên cướp đoạt ái tình của người khác

“Vậy tôi cúp máy, cậu hãy chăm sóc em ấy cẩn thận.”

Ngải Tử Du muốn ném điện thoại, nhưng vẫn nhịn được, vì trong đầu anh đột nhiên loé lên hình ảnh tối qua Hạ Tri Thư nằm mơ vẫn không nhịn được khóc lóc gọi anh Tưởng. Anh đau lòng hơn là chua xót.

Lúc Ngải Tử Du lên lầu vào phòng ngủ Hạ Tri Thư vẫn chưa tỉnh, hẳn là do hạ sốt quá muộn nên thân thể quá mệt mỏi.

Ngải Tử Du dèm kín chắn cho Hạ Tri Thư, hơi do dự một chút rồi lấy di động ra. Anh chụp một tấm hình cậu đang ngủ, ánh sáng rất mờ, cũng không chọn góc độ, nên chụp không đẹp.

Anh gửi tấm hình kia cho Tường Văn Húc, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn dành trước cho mình một tấm, để vào album.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 76

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhanh đến mức Ngải Tử Du sợ hãi. Bây giờ khi đối mặt với Hạ Tri Thư, anh đã có thể không mang theo bất kỳ thói quen nào của một bác sĩ, không xem bệnh của cậu đã chuyển biến xấu đến mức nào, không dự tính kết quả xấu nhất. Nhưng dù như vậy, anh vẫn biết rất rõ... Một bệnh nhân ung thư máu thời kỳ cuối không trị liệu, không uống thuốc sẽ không chịu đựng được quá lâu.

Từ hôm Tưởng Văn Húc gọi điện đến đã qua một tuần, người đàn ông kia cũng không quấy nhiễu nữa. Cũng đúng, Hạ Tri Thư đã như vậy, chỉ cần Tưởng Văn Húc có một chút lương tâm thì đều sẽ hổ thẹn chột dạ khi nhìn thấy.

Bây giờ Hạ Tri Thư đã quen với việc sau khi tỉnh lại thì ngồi trước cửa sổ sát đất ở lầu hai nhìn vườn hoa nhỏ bên dưới. Có lúc Nhị Cầu và mèo con thừa dịp Ngải Tử Du không chú ý sẽ chui vào đê gãy cán nát mấy cây. Mỗi khi cách một lớp kính trong suốt nhìn xuống thì lòng Hạ Tri Thư sẽ yên tĩnh lại, nhẹ nhàng phiêu lãng giữa không trung, dịu dàng mà thoải mái.

Những ngày qua cậu đọc mấy cuốn sách thú vị, đọc ba bốn hôm rồi. Cuốn đó có tranh có chữ, là “100 nơi phải đến trong đời.”

Lúc Hạ Tri Thư đọc sách Ngải Tử Du ngồi bên cạnh, lúc nhìn thấy tên sách đôi mắt màu nâu trầm xuống.

Hạ Tri Thư thấy được, chỉ cười cười dùng chân chọc chọc vào bên eo Ngải Tử Du, bên trên đôi vớ nhung màu xanh da trời lộ ra mắt cá chân mảnh khảnh trắng ngần, đẹp vô cùng.

Ngải Tử Du gãi gãi lòng bàn chân cậu, đau thương trong mắt Hạ Tri Thư rốt cuộc cũng biến mất.

“Chờ tôi đọc xong cuốn sách này sẽ giao lại cho anh.” Hạ Tri Thư cười: “Mỗi nơi anh phải đi hai lần, nha?”

Đi hai lần... Bù đắp cho nỗi tiếc nuối đi không được của cậu.

“Ngày mai là sinh nhật của em.” Ngải Tử Du không trả lời, đến gần cọ cọ vào bả vai Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư gật đầu: “Tôi chờ lâu lắm rồi đấy, quà sinh nhật của anh đã hấp dẫn tôi hơn nửa tháng rồi.”

Ngải Tử Du cười hôn má cậu, yêu thương và vui mừng ngập tràn trong mắt: “Em đã hấp dẫn anh hơn nửa năm mà anh còn chưa nói đấy.”

Hạ Tri Thư lờm anh một cái, quay đầu lại lật một trang sách. Những dòng chữ chi chít cậu không muốn xem, chỉ vui vẻ nhìn ảnh. Cuốn sách này cậu lật đi lật lại rất nhiều lần rồi.

Hôm nay Hạ Tri Thư đầy tràn sức sống một cách hiếm thấy, cũng không mệt mỏi rồi. Sau đó cậu không đọc nổi sách nữa, thất thần dựa vào Ngải Tử Du.

Ngải Tử Du ôm lấy cậu để người dựa vào ngực mình: “Đang nghĩ gì thế?” Lúc anh nói lồng ngực hơi chấn động, khiến tai Hạ Tri Thư như nhũn ra.

“Nghĩ đến anh.”

“Anh mới không tin đâu.”

“Thật mà.” Hạ Tri Thư cười cười: “Đời tôi thật may mắn, đến cuối cùng còn gặp được một người đối xử tốt với mình như vậy.”

“Gì mà cuối với chả cùng chứ,” Ngải Tử Du không vui: “Em cứ tiếp tục thất thần đi, mở miệng cái là muốn bắt nạt anh.”

Hạ Tri Thư rầu rĩ cười, hơi thở phả vào ngực Ngải Tử Du, nóng.

Cơm tối là vằn thắn Ngải Tử Du tự tay gói, Hạ Tri Thư ăn không ít, chí ít thì khẩu vị cũng tốt hơn lúc trước.

“Em thích vằn thắn hả?” Ngải Tử Du múc lưng bát canh tôm tảo tía* đưa cho cậu.

*Canh tôm tảo tía

109_130328095042_2

Hạ Tri Thư ngẩn người, cúi đầu dùng thìa quấy canh một lúc: “Cũng không phải, chỉ là...” Hạ Tri Thư nghiêng đầu, dáng vẻ rất khổ não.

Ngải Tử Du cũng hiểu rõ, trong lòng chua chát khó chịu, nhưng vẫn không nói nhiều: “Được rồi, uống canh nhanh lên. Sau này sẽ nấu thêm cho em, anh gói nhiều lắm.”

Hạ Tri Thư không nói thêm gì, từ từ uống lưng bát canh.

“Đêm nay có thể tắm rửa không?” Hạ Tri Thư giúp Ngải Tử Du thu dọn bát đĩa xong mới hỏi. Gần đây cậu đều dùng vòi sen, Ngải

Tử Du không cho cậu ngâm bồn, sợ cậu bị choáng.

“Thời gian đừng dài quá.” Ngải Tử Du dùng khăn lau vệt nước trên bàn, hoà nhã nói: “Tắm xong lúc đi ra cẩn thận trơn đó nha.”

Hạ Tri Thư thấp giọng đáp một tiếng, quay người rời đi.

Thời gian cậu ngâm không ngắn, Ngải Tử Du dọn dẹp xong, từ phòng tắm ở phòng khách đi ra Hạ Tri Thư vẫn chưa xong.

Anh ngồi trên giường lật sách, thỉnh thoảng mở miệng hô một tiếng Hạ Tri Thư. Anh vẫn sợ cậu xảy ra chuyện gì.

Hạ Tri Thư thấy đáp lại rất phiền, nhưng cũng biết Ngải Tử Du lo lắng, thêm một lúc nữa mới đi ra.

Sau khi ngâm toàn thân cậu như nhũn ra, gó má hây hây. Cậu ngồi bên cạnh Ngải Tử Du lau tóc kỹ càng.

“Sao thơm thế này nhỉ?” Ngải Tử Du nhìn cậu từ phía sau, thở một hơi.

“Tôi dùng gel xà bông tắm LUSH*.” Giọng Hạ Tri Thư hơi khàn, lơ đãng dụ hoặc. Cậu cười cười: “Tôi cũng cảm thấy rất thơm.

*Xà phòng tắm Lush: Một hãng mỹ phẩm làm thủ công của nước Anh. Dòng xà phòng tắm của hãng này có nhiều mùi hương, rất thơm

CgvUBVmCOISAJ2hDAAO08Gzz6sA891_1_1_n_w_o

Hạ Tri Thư tới sát Ngải Tử Du, vệt nước trên tóc quét lên mặt Ngải Tử Du.

Ngải Tử Du cho rằng cậu hiếm hoi có tâm tình trêu chọc mình, nhưng không ngờ không chờ anh trả lời, một nụ hôn ấm áp đã hạ xuống trên trán: “Người đi.”

“Đừng nghịch.” Trong nháy mắt sắc mặt Hạ Tri Thư thay đổi: “Ngoan, ngủ đi.” Anh vỗ vỗ vào bên cạnh: “Mai còn phải dậy sớm, sinh nhật của em.”

Lần này đèn giường đang sáng, sự né tránh của Ngải Tử Du rất rõ ràng, anh giãy dụa, kinh hoảng và bất an.

Nụ hôn kế tiếp của Hạ Tri Thư rơi trên môi Ngải Tử Du. Ánh mắt cậu rất ôn nhu, trong đồng tử phản chiếu một ánh đèn ấm áp, như những ánh sao loá mắt nhất trong vũ trụ: “Ghét bỏ tôi sao?”

“Ngoại trừ Tưởng Văn Húc, tôi... Chưa từng làm với người khác.”

“Tri Thư, em biết anh không...” Ngải Tử Du rất sốt ruột, anh đã không thể sắp xếp ngôn ngữ, đau lòng vô cùng. Anh yêu Hạ Tri Thư muốn chết, không phải là không muốn chạm vào, không phải không muốn giữ lấy, mà anh chỉ muốn làm một người hoàn toàn không đòi hỏi gì trong sinh mệnh Hạ Tri Thư.

Ngải Tử Du chỉ muốn đối tốt với Hạ Tri Thư, những cái khác đến nghĩ cũng không dám.

Hạ Tri Thư khe khẽ thở dài. Cậu hôn từ cằm Ngải Tử Du xuống, tự tay cởi nút buộc của anh.

Vốn dĩ Ngải Tử Du không có cách nào chống lại sự ôn nhu của cậu, hơi thở ấm áp phả vào cần cổ mẫn cảm, mùi thơm quần quanh chóp mũi. Anh vươn mình đặt Hạ Tri Thư dưới thân, tỉ mỉ hôn khuôn mặt và má Hạ Tri Thư: “Tri Thư... Tri Thư... Bảo bối của anh...”

Ngải Tử Du cũng không biết tại sao mình lại khóc, nước mắt rơi xuống mặt Hạ Tri Thư. Anh thì thầm vô số câu anh yêu em bên tai Hạ Tri Thư.

Cẩn thận ôn nhu vốn là bản tính của Ngải Tử Du, hầu như anh hôn khắp người Hạ Tri Thư, dịu dàng vô cùng. Lúc anh thành kính tiến vào, Hạ Tri Thư không cảm thấy đau lắm, nhưng vẫn vô thức nắm chặt ga giường.

“Tri Thư...” Ngải Tử Du liếm liếm hầu kết Hạ Tri Thư, hô hấp gấp gáp mà biểu lộ. Trọn đêm cũng không hề đổi câu từ, anh nói: “Anh yêu em...”

Ý thức của Hạ Tri Thư lúc thì tỉnh táo, khi thì mơ màng. Cậu xuất thần ngắm gương mặt Ngải Tử Du dưới ánh đèn mờ, không kìm chế tiếng rên rỉ trầm thấp nữa, sau đó nghênh đón một đợt sóng tình càng mãnh liệt hơn.

“Bác... Bác sĩ Ngải...” Hạ Tri Thư buông ga giường đã vò đến nhăn nhúm ra, vòng lên cổ Ngải Tử Du, ngẩn ngơ cười với anh.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 77

Lúc Hạ Tri Thư tỉnh lại thì bên cạnh trống rỗng lạnh lẽo, xem ra người đã đi lâu rồi.

Hạ Tri Thư chậm rãi vươn vai rồi nằm nhoài trên giường, nhắm mắt một hồi. Thân thể cậu vẫn rất yếu ớt, giờ chỉ thấy eo chân vừa xót vừa mềm.

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Hạ Tri Thư không nhúc nhích. Cậu mới cảm giác có người đứng bên cạnh thì một góc chăn đã bị nhấc lên, rồi chưa kịp cảm nhận được hơi lạnh, trong ngực đã được nhét vào một vật ấm áp, là một túi sưởi điện.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.” Ngải Tử Du cúi đầu nhẹ nhàng hạ một nụ hôn lên vành tai và sau gáy Hạ Tri Thư: “Dậy nào.”

Hạ Tri Thư hơi so vai, ôm chặt túi sưởi trong ngực: “Đừng đùa, ngứa quá.”

Ngải Tử Du không làm thêm hành động gì nữa, chỉ cười cười vuốt gọn lại những sợi tóc rối trên trán cậu: “Nằm thêm chút nữa rồi dậy đi nha, anh xuống lầu chờ em.”

Chờ Ngải Tử Du đi rồi, Hạ Tri Thư nằm thêm lúc rồi mới chậm rãi ngồi dậy. Cậu cài kín từng nút áo ngủ, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương.

Lúc xuống lầu Ngải Tử Du đang ở nhà bếp, nghe thấy tiếng vang mới nghiêng người ra cười nhẹ nhàng nhìn cậu: “Dậy rồi hả?”

Trên tạp dề hoa nhỏ của Ngải Tử Du dính không ít bột mì, dáng vẻ ngốc nghếch cười cười giống y chang một chú chó lớn: “Chờ anh đánh trứng xong là có thể làm bánh ga tô cho em.”

Trong ngực Hạ Tri Thư ôm túi sưởi, dừng lại cách một khoảng, nghiêng đầu nhìn vào bếp: “Anh lợi hại quá.”

Ngải Tử Du đi về phía cậu, tiện tại phửi bột dính trên tay, sau đó bế Hạ Tri Thư thả cậu xuống sofa trong phòng khách. Bàn tay Ngải Tử Du rất nóng, cách lớp áo ngủ nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho Hạ Tri Thư.

Hạ Tri Thư hơi khó chịu, khẽ giẫy dụa: “Bột mì dính đầy người tôi rồi.”

Ngải Tử Du không buông tay: “Anh xoa bóp cho em.” Động tác của anh cũng không suồng sã. Ngải Tử Du hiểu cho tâm tư mất tự nhiên và khó chịu của Hạ Tri Thư. Tối qua tuy anh đã đủ khắc chế kiên nhẫn, nhưng vẫn luôn sợ làm cậu uất ức, dù chỉ một chút xíu.

Tay nghề và độ mạnh nhẹ của Ngải Tử Du khiến Hạ Tri Thư rất thoải mái, bắp thịt vẫn căng thẳng cũng thả lỏng. Xoa bóp là việc rất tiêu hao khí lực, Hạ Tri Thư không tiện làm phiền Ngải Tử Du.

“Trên người tôi không khó chịu, anh đi làm đi, Không phải anh nói bánh ga tô vẫn chưa làm xong à?” Hạ Tri Thư đẩy đẩy ngực Ngải Tử Du, còn mình thì ngồi thẳng lên.

Ngải Tử Du cũng không nói thêm gì, anh lấy tay vuốt nhẹ má Hạ Tri Thư rồi đứng lên. Anh bước hai bước về phía nhà bếp, đột nhiên

như nhớ đến cái gì, liền đứng lại.

“Anh quên mất.” Ngải Tử Du cười cười với Hạ Tri Thư, xoay người ra mở cửa.

Hạ Tri Thư cũng tò mò không biết Ngải Tử Du đi làm cái gì, không đến ba phút sau liền thấy một chú chó lông vàng vui vẻ chạy từ ngoài vào. Ngải Tử Du bước chậm hơn, trong ngực còn ôm hai con mèo đi sau hai con mèo.

Hạ Tri Thư bật cười.

“Sáng sớm anh đã nhờ người dẫn bọn nó đi tắm rồi, để tụi nó chơi với em một lúc.” Ngải Tử Du đi về phía Hạ Tri Thư, đưa một con mèo trong ngực đến: “Bảo Bảo, là nhóc em thích nhất, to hơn nhiều rồi.”

Ánh mắt Hạ Tri Thư dịu dàng, thật sự rất vui. Cậu giơ tay đón bé mèo, muốn mấy nhóc này lớn thật nhanh. Ngải Tử Du nuôi tốt thật, đã có bộ dáng của một chú mèo lớn rồi.

Nhị Cầu thân mật cọ tới cọ lui vào cẳng chân Hạ Tri Thư, cái đầu lông vàng to bự dùng sức ừ ừ vào ngực cậu. Kết quả nó bị con mèo đang nằm trong ngực cậu tát cho một phát, oan ức đến mức đôi mắt nâu ươn ướt.

Hạ Tri Thư mềm lòng, thả nhóc mèo ngạo kiều trong ngực xuống, ôm Nhị Cầu một cái: “Ngoan quá.”

Nhị Cầu thè lưỡi liếm mặt Hạ Tri Thư.

Ngải Tử Du lấy một đĩa hoa quả lớn từ trong bếp ra, đặt vào tay cậu: “Ăn chút hoa quả trước đi, Nhị Cầu cũng thích lắm, hai người

cùng ăn nha.”

Nhị Cầu ngoan ngoãn làm đệm lông cún cho Hạ Tri Thư ngã lưng, cùng cậu xem TV, bên mép còn có đồ ăn vặt, cũng không lộn xộn. Máy chú mèo đến ban công nằm phơi nắng, hôm nay thời tiết rất tốt.

Ngải Tử Du nướng bánh ga tô, rất thơm, lúc bùng ra Nhị Cầu vèo một phát đứng lên, đuôi vung vẩy như chong chóng.

“Đi sang một bên đi, mẹ mày còn chưa được ăn đâu.” Ngải Tử Du cong tay búng đầu Nhị Cầu, xoay người lại nhìn Hạ Tri Thư: “Những ngày qua khẩu vị em nhạt lắm, hôm nay có thể ăn chút ngọt.”

Hạ Tri Thư tự động bỏ qua nửa câu đầu, cười nói: “Tổ chức sinh nhật to vậy hả?”

Cậu cắn một miếng, rất nóng, rất ngọt, ăn một ít sẽ không chán.

Ánh mắt Ngải Tử Du lấp loé, không nói gì.

Lúc bánh nướng xong đã giữa trưa, vừa vặn kịp lúc. Ngải Tử Du dọn xong bàn ăn mới gọi Hạ Tri Thư.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ nhé.” Ngải Tử Du nửa quỳ trên sofa, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hạ Tri Thư.

“Không phải sáng đã chúc một lần rồi hả?” Hạ Tri Thư nhẹ nhàng kéo kéo khoé miệng Ngải Tử Du, nở nụ cười: “Sao chuyện này anh cũng bắt chước Nhị Cầu thế?”

Ngải Tử Du nắm chặt tay cậu, thái độ rất nghiêm túc “Lần chúc sinh nhật vui vẻ này là đồng thời đưa cả lễ vật nữa.”

Anh lấy lễ vật đã chuẩn bị rất lâu từ túi ra, hộp nhẵn nhung đồ nho nhỏ nằm giữa lòng bàn tay.

Hạ Tri Thư hơi nhú mày.

Ngải Tử Du mở hộp nhẵn ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim, tạo hình cành hoa cuốn thành một vòng, bên trên có khảm kim cương nhỏ. Một chiếc nhẫn rất đẹp, mỗi vết loé sáng đều rất dịu dàng, nhưng không hề nữ khí, rất xứng với Hạ Tri Thư.

“Xin lỗi.” Hạ Tri Thư nhẹ nhàng khép hộp nhẫn lại: “Tôi không thể nhận.”

Nhẫn vốn là một vật đặc thù, không thể chịu nổi phần trách nhiệm và yêu thương này thì chẳng bằng không mang còn hơn. Lúc Hạ Tri Thư mạnh mẽ rút chiếc nhẫn đeo trên tay xuống đã nghĩ, đời này cậu đã không đeo nổi chiếc thứ hai.

“Tri Thư...” Ánh mắt Ngải Tử Du thâm tình như biển sâu: “Đeo đi em...”

“Anh thật sự rất sợ... Kiếp sau không tìm được em...” Do đó em hãy mang đi, lưu lại dấu vết của anh, sau đó mặc kệ em biến thành hình dạng gì, nhất định anh sẽ tìm được em.

Hạ Tri Thư cười khổ: “An ủi trong lòng không có tác dụng lắm.” Hai người họ đều biết mình đang lừa mình dối người, nhưng cũng không muốn vạch trần.

“Coi như anh cầu xin em.” Ngải Tử Du rũ mắt, lần nữa mở cái hộp nhỏ kia, lấy nhẫn ra. Anh kéo tay Hạ Tri Thư: “Cầu xin em... Vì anh mà đeo nhẫn một lần.”

Tim Hạ Tri Thư đột nhiên tê buốt, ngăn ngủi nhưng mạnh mẽ.

Cậu vẫn rút tay về, không bỏ sót ánh mắt bi thương oan ức của Ngải Tử Du. Cậu trầm mặc một lúc, bỗng nhiên giơ tay sờ tóc Ngải Tử Du: “... Tôi có thể đeo. Anh có thể đáp ứng tôi một chuyện được không?”

Ngải Tử Du ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vào mắt Hạ Tri Thư.

“Sau khi tôi đi rồi... Không muốn chờ đợi gì cả, hoả táng luôn trong ngày là tốt nhất... Tôi muốn được thuỷ táng, có thể đi khắp nơi nhìn những nơi xinh đẹp kia.” Ngữ khí Hạ Tri Thư bình tĩnh như đang tán gẫu lúc bình thường. Ánh mắt cậu nhìn Ngải Tử Du rất mềm mại: “Mười lăm vạn kia để lại cho anh, quyền góp hay giữ lại cũng được... Tôi biết anh không thiếu tiền...”

Thân thể Ngải Tử Du run bần bật, anh không nói gì, nhưng tay run run kéo tay Hạ Tri Thư, muốn đeo nhẫn cho cậu. Đây chính là ý tứ đã chấp nhận.

Chiếc nhẫn nhỏ rất vừa vặn, đeo vào ngón áp út, che khuất dấu vết mờ mờ đã từng rất khó biến mất kia.

Ngải Tử Du đeo nhẫn cho Hạ Tri Thư xong mới đứng lên. Anh bất ngờ giữ gáy Hạ Tri Thư, trao cho cậu một nụ hôn sâu thật triền miên. Đây là lần đầu tiên anh dùng phương thức này đi hôn Hạ Tri Thư, dùng phương thức còn thân mật hơn so với thân thể quần quít này.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 78

Hạ Tri Thư không chối từ cũng không đáp lại. Đầu cậu cứ mê man, cảm giác như chìm vào nước. Chính Hạ Tri Thư cũng không rõ rốt cuộc tình cảm mình dành cho Ngải Tử Du là gì, nhưng vẫn dung túng để mọi chuyện phát triển đến mức độ bây giờ.

Ngải Tử Du buông cậu ra, dùng ngón tay khẽ ve vuốt đôi môi hơi sưng đỏ của Hạ Tri Thư: “Ngọt thật.” Anh cười: “Sau này anh sẽ thích ăn bánh trứng.”

Hạ Tri Thư hơi uể oải, cậu khẽ né tránh quay người đi ôm Nhị Cầu, yếu ớt nằm trên ghế sofa.

Ngải Tử Du không nói gì, anh quay lại lấy điện thoại muốn gọi hỏi tại sao hoa mình đặt vẫn chưa đưa tới. Vừa mới cầm điện thoại lên đã có người gọi cho anh.

Là Tưởng Văn Húc, âm hồn bất tán. Ngải Tử Du buồn bực muốn ném di động.

“Anh ra ngoài nhận điện thoại, em nằm một lát đi.” Ngải Tử Du chỉ chỉ di động nói với Hạ Tri Thư.

Chuông điện thoại vẫn vang liên tục, lúc Ngải Tử Du lên lầu chuông đã tự dừng, nhưng không quá mười giây lại vang lên.

“Anh có chuyện gì không?” Ngải Tử Du lạnh nhạt mở miệng.

Thanh âm của Tưởng Văn Húc rất bình tĩnh, nhưng vẫn không che giấu được chút vui sướng trong đó :”Người hiền tuỷ đồng ý hiến lần hai rồi, nhưng mà phải nghỉ ngơi điều dưỡng một tuần.”

Khoé miệng Ngải Tử Du cong lên đầy mỉa mai, ngữ khí không thay đổi, lãnh đạm khiến lòng người phát lạnh: “Thật không tồi... Sếp Tưởng này, ngài sắp xếp mọi chuyện cho xong hẵng tìm tôi được không, không phải còn chờ một tuần nữa sao?”

Đầu dây bên kia im lặng, một hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi biết rồi...” Giọng nói đầy bất đắc dĩ và ảm đạm, là tư thái không còn sức vùng vẫy: “Tôi muốn nói với em ấy hai câu.”

“Vậy anh cứ từ từ nghĩ đi.” Ngải Tử Du cười nhạt.

Tưởng Văn Húc cũng không giận, trong giọng nói thấp thoáng ý cầu xin: “Vậy gần đây em ấy có khoẻ không?”

“Sao mà không khoẻ? Chỗ này không có ai giày vò em ấy, cũng không có ai nở để em ấy thương tâm. Nếu sớm được như vậy, Tri Thư đã không đến mức như hôm nay.”

Tưởng Văn Húc trầm mặc chốc lát, không phản bác. Phải biết rằng, chỉ cần là chút chuyện liên quan đến Hạ Tri Thư, hấn vẫn chịu được mấy câu làm khó dễ không nặng không nhẹ này.

“Hôm nay là sinh nhật em ấy... Phiên cậu giúp em ấy một chút, những năm trước đều là tôi ở bên em ấy. Năm nay nếu như không ai nhớ đến nhất định trong lòng em ấy sẽ rất khổ sở.”

Tưởng Văn Húc dễ dàng châm lửa, Ngải Tử Du giận dữ cười: “Sếp Tưởng nghĩ chu đáo thật, ngài đúng là tình thánh. Có điều ngài

phải thất vọng rồi, chưa đến trưa Tri Thư của tôi đã ăn bánh ga tô, quà sinh nhật cũng nhận rồi.”

Ngải Tử Du không thể kiềm chế lửa giận, anh nhìn Tưởng Văn Húc không phải ngày một ngày hai. Anh cảm thấy Tưởng Văn Húc đúng là kẻ vô liêm sỉ nhất mình từng gặp. Lúc có thì không biết quý trọng, phóng túng bừa bãi, chà đạp tâm chân tình của người khác, đến khi mất đi lại luôn miệng nói yêu, thấy trên thế giới này không có ai sinh tình bằng mình. Hắn còn nghĩ, anh đã biết sai rồi, anh đồng ý bồi thường, sao em còn chưa quay lại? Đúng là đồ ngu.

“Giờ sếp Tưởng còn chuyện gì nữa không? Tôi còn phải chăm sóc Tri Thư, để em ấy ngủ trưa một lúc, nhân tiện xoa eo cho em ấy. Tối qua em ấy mệt muốn chết rồi.” Vốn Ngải Tử Du rất coi thường việc dùng chuyện này đi kích thích Tưởng Văn Húc, thật không có đẳng cấp, đến anh cũng cảm thấy chán. Nhưng Tưởng Văn Húc vẫn luôn có thể làm anh nổi lên phần tích cách xấu xa nhất.

Giọng Tưởng Văn Húc đột nhiên cao lên, mang theo chút run rẩy và hoảng sợ không tin nổi: “Cậu, cậu chạm vào em ấy!”

“Chúng tôi ở cùng nhau lâu như vậy, cũng không phải là lần đầu tiên, không bình thường sao?” Giọng Ngải Tử Du dịu dàng hẳn, mang theo ý cười: “Sếp Tưởng có cần tôi giúp anh gửi lời chúc không? Nếu không cần thì tôi cúp máy trước đây.”

Tưởng Văn Húc giật mình, di động trượt khỏi tay hắn văng xuống đất. Hắn như bị rút hết khí lực ngồi xụi lơ trên sofa. Tưởng Văn Húc không biết mình đang nghĩ gì, làm gì, hắn như bị điên mà xếp gọn gàng bàn trà đang lộn xộn. Cuối cùng hắn thật sự nhận không được, che mặt ghen ngào, nhẹ nhàng nỉ non: “...Xin cậu... Cầu xin cậu đừng chạm vào... Đừng chạm vào Hạ Tri Thư của tôi...”

Tưởng Văn Húc muốn tan vỡ, căn bản hắn không dám nghĩ nữa. Hắn không thể chịu đựng bất cứ ai chạm vào Hạ Tri Thư. Dục vọng chiếm hữu của hắn rất mạnh, cái gì đã nghiêm túc để trong lòng là không cho phép ai chạm vào. Trước đây hắn đưa Hạ Tri Thư đến một bữa tiệc nói chuyện làm ăn, thấy Hạ Tri Thư bị người ta uống rượu cợt nhả, hắn có thể bẻ một cánh tay của người đó. Hạ Tri Thư về nhà chạm một chút hắn đã ồn ào khó chịu không ít, Hạ Tri Thư đi gần người khác một chút đã muốn phát điên. Mà bây giờ, có một người đàn ông khác tự nói với mình, gã đã hoàn toàn đoạt được thứ quý giá nhất của mình, giữ ở bên người, còn không chỉ một lần yêu thương ôm ấp.

“Là giả... Nhất định là giả...” Tưởng Văn Húc mò mẫm lấy thuốc, nhếch môi an ủi trái tim mình: “Hạ Tri Thư sẽ không để cho người khác chạm vào mình...”

“Không có chuyện gì hết... Chờ em ấy khỏi bệnh là mình có thể dẫn em ấy về... Nhất định mình sẽ đối xử với em ấy thật tốt thật tốt...” Tưởng Văn Húc siết chặt tay đứng dậy, toàn thân hơi run rẩy. Giọng của hắn rất khàn, cứ nghèn nghẹn bật ra, như đang dặn dò chính mình: “Mà nếu Ngải Tử Du có nói sự thật cũng không sao hết... Mình không thêm để ý, mình không thêm để ý...”

Chỉ cần Hạ Tri Thư vui vẻ, có thể nào cũng không sao hết.

Vốn hôm nay là ngày hiếm hoi Tưởng Văn Húc bớt lo buồn nhất, hôm nay là ngày Trình Hạ được sắp xếp phẫu thuật, quá trình rất thành công. Lý Trạch Khôn yên tâm rồi mới gọi điện cho Tưởng Văn Húc, nói một triệu người kia đã nhận rồi, chỉ cần nghỉ ngơi một tuần là có thể hiến tủy lần hai. Lúc đó Tưởng Văn Húc còn nghĩ, hôm nay là sinh nhật Hạ Tri Thư, hôm nay cũng có tin về tủy, nhất định là dấu hiệu sau này sẽ suôn sẻ. Nhưng không ngờ là vui quá hoá buồn.

Lúc Ngải Tử Du xuống lầu Hạ Tri Thư đang ngủ gật, một tay đang vuốt lông vàng của Nhị Cẩu. Đôi tay ấy đẹp dễ thon dài tinh tế, vết sáng trên ngón áp út khiến tim Ngải Tử Du mềm mại hẳn.

Anh chậm rãi đi tới, tâm tư vạn ngàn. Hai tháng sau, lần nữa nghe đến hai chữ tuỷ xương, trong lòng anh đã không hề gợn sóng.

Thâm tình và bồi thường đến muện càng hèn hạ hơn việc qua quýt.

Ngải Tử Du cầm bàn tay đang sờ chó của Hạ Tri Thư, cười với cậu: “Đừng nghịch chó nữa, đi rửa tay đi, sau đó ăn cơm.”

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 79

Lúc ăn cơm người đưa hoa mới đến, Ngải Tử Du để đĩa xuống đi mở cửa.

Anh không đặt hoa cầm tay, mà là cả chậu hoa, hai mươi ba mươi chậu hoa nhài, tất cả đều nở hoa tươi tốt. Ngải Tử Du giúp người trồng hoa chuyển từng chậu từng chậu hoa từ xe Van* vào phòng khách. Hạ Tri Thư ló đầu ra nhìn.

*Xe Van

toyota-hiace-moi

“Hoa nở không tệ lắm.” Ngải Tử Du nhanh chóng thanh toán. Anh và người trồng hoa này đã liên lạc hơn một tuần lễ, mỗi chậu hoa đều chăm sóc kỹ càng, nếu không còn có thể nhiều hơn mười mấy chậu nữa.

Hạ Tri Thư hơi ngây ngẩn, cậu nhìn hoa nhài trong phòng khách, nhiều như vậy, đều đặt dưới chân bức bình phong khảm tơ vàng. Hoa đã nở, mùi thơm tỏa ra khắp phòng.

Hạ Tri Thư đứng dậy đi đến, đầu tim như bị nhéo một cái, vô cùng xúc động.

“Thích không?” Ngải Tử Du cười nắm tay Hạ Tri Thư: “Tuy hoa trong vườn của chúng ta chưa nở, nhưng để mấy chậu trong nhà

vẫn được...”

“Tôi rất thích,” Hạ Tri Thư nhìn Ngải Tử Du, trong mắt hơi lấp lánh ánh nước. Cậu tới gần cho Ngải Tử Du một cái ôm: “Tôi rất biết ơn anh.”

Không ai muốn quay lại ăn cơm, hai người ngồi xuống sofa. Hạ Tri Thư ngần ngừ ngắm hoa, Ngải Tử Du yên lặng bên cạnh cậu.

“Lúc ông nội tôi còn sống thích hoa nhài nhất, lúc tôi nhớ được thì trong vườn đã nở đầy hoa nhài rồi.” Hạ Tri Thư cười cười, nói cho Ngải Tử Du nghe, nhưng âm thanh nhẹ nhàng như đang tự lầm bầm: “Câu đầu tiên Tưởng Văn Húc nói với tôi là hỏi sao trên người tôi lại thơm như vậy. Tôi vẫn còn nhớ, hôm sau liền hái cho hắn một túi hoa. Sợ hoa nở rồi không thơm, bèn chọn cành nào có nụ phía trên, cũng không dám để ông nội tôi nhìn ra.” Đây là lần đầu tiên Hạ Tri Thư nói với Ngải Tử Du những chuyện liên quan đến Tưởng Văn Húc khi trước, không có quá nhiều nhưng nhớ hay tiếc nuối trào phúng, chỉ luôn dịu dàng ôn nhu.

“Khoảng thời gian đó Tưởng Văn Húc lật sách tìm đồ đều đặn cẩn thận từng ly từng tí, bởi vì những đoá hoa kia hắn kẹp ở khắp nơi, còn không cam tâm làm mất. Một thời gian dài sau đó, lớp tôi luôn ngát hương hoa, đến áo cầu thủ của Tưởng Văn Húc cũng vậy.” Hạ Tri Thư rũ mắt, lông mi dài run rẩy như cánh bướm: “Mỗi khi tôi về nhà, từ xa đã có thể ngửi được hương hoa, như một chỉ dẫn an toàn, chỉ đường về nhà. Khi đó... Tôi cảm thấy đây thực sự là mùi tốt nhất trên thế giới này.”

Ánh mắt Hạ Tri Thư hơi tối, trong giọng nói có phần cay đắng: “Nhưng sau đó khi ông nội tôi bị bệnh, đến lúc tạ thế mới chỉ hai

tháng mà vườn hoa kia đã hoang phế, sau đó trong nhà tôi không ai đồng ý đi chăm hoa cỏ nữa.”

Ngải Tử Du ôm cậu vào ngực, nhẹ nhàng xoa tóc và lưng Hạ Tri Thư an ủi.

“Cảm ơn anh, Ngải Tử Du à,” giọng Hạ Tri Thư hơi mơ màng: “Tôi sẽ không quên anh... Nếu như sau khi chết thật sự có linh hồn, tôi sẽ nghe hương hoa tìm đến vườn nhỏ và phòng khách, sau đó coi giữ thay anh, bảo vệ gia đình anh bình an.” Nói xong từ cuối cùng đã có mấy phần cổ sức ung dung để trêu đùa.

“Anh cũng phải cảm ơn chính mình, đã tích góp vận may mấy đời mới có thể gặp được em.” Ngải Tử Du hôn mi mắt Hạ Tri Thư: “Anh vĩnh viễn... Yêu em.”

Hai chuyện đáng tiếc nhất trong cuộc đời con người – không cách nào chống lại được cái chết, và không thể nào có được tình yêu. Bỗng nhiên Ngải Tử Du hơi muốn khóc.

Tưởng Văn Húc đã về công ty, hần làm việc còn nghiêm túc liều mạng hơn trước đây. Tưởng Văn Húc không cho mình cơ hội rảnh rỗi, hầu như ở luôn trong công ty. Nhưng mỗi đêm vắng lặng, lẻ loi ngồi trong ghế da rộng lớn, thất thần ngắm văn phòng trống rỗng, hần đều không nhận được mà nhớ Hạ Tri Thư.

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh Hạ Tri Thư ngủ trong di động, âm thanh rất nhẹ: “Gần đây... Em có khỏe không? Quà sinh nhật của em anh vẫn giúp em chăm sóc đấy... Là một nhóc Akita. Mấy năm trước em xem “Chú chó Hachiko” khóc sụt sùi, làm

nững xin anh mua cho mình một con chó nhỏ... Chờ em phẫu thuật xong về nhà là có thể chơi với nó rồi.”

Hôm sinh nhật Hạ Tri Thư, Ngải Tử Du nói mấy câu hầu như đầy Tưởng Văn Húc đến bờ vực tan vỡ, nhưng vẫn chịu đựng được. Tưởng Văn Húc tự nói với mình đây đều là báo ứng, mình đã làm quá nhiều chuyện sai lầm như vậy, làm gì có mặt mũi đi chỉ trích, đi chất vấn. Hắn chỉ xứng đáng nhận được sự thống khổ thôi. Sau khi nghĩ thông suốt hắn cũng lo lắng rất nhiều, sợ Ngải Tử Du dụ dỗ ép buộc, sợ gã làm đau Hạ Tri Thư, sợ cậu thân thể suy nhược không chịu được... Dù Tưởng Văn Húc không tan vỡ cũng sắp phát điên rồi.

Cửa phòng làm việc bị gõ mấy lần, Tưởng Văn Húc vội vàng cất di động trầm giọng nói: “Mời vào.”

Thư ký Tống đi tới, trong ngực ôm một con chó lông xù đang uốn tới ẹo lui: “Tổng giám đốc... Đã tiêm vắc xin xong rồi.” Cậu ta làm một thư ký, kỹ năng phải có cũng rất nhiều.

“Mấy ngày nay cậu cứ chăm sóc nó một chút, chó con mới hai tháng rất khó nuôi. Đến lúc tôi đưa Tri Thư về cậu hãy ôm đến.”

Thư ký Tống cứng đờ, bị con chó liếm lên mặt mấy lần mới phản ứng lại, cười khổ ôm chó đến văn phòng.

Thư ký Tống đi rồi, mấy phút sau di động Tưởng Văn Húc đã vang lên, hắn vừa nhìn thông báo trên di động, lại là Trương Cảnh Văn.

“Cảnh Văn?” Tưởng Văn Húc rút một điều Trung Hoa: “Sao thế?”

Giọng Trương Cảnh Văn hơi bất ổn: “....Anh biết gì chưa? Trình Hạ... Trình Hạ chết rồi.”

Tường Văn Húc bối rối: “Trình Hạ nào?”

“Là Trình Hạ bên cạnh Lý Trạch Khôn,” Trương Cảnh Văn thở dài: “Em đã hỏi rồi, sau khi cậu ta phẫu thuật chưa được nửa tháng thì gặp phản ứng bài xích nghiêm trọng, bị ghép chống chủ cấp tính*, tắt thở trong phòng phẫu thuật... Lúc đó Lý Trạch Khôn phát điên, suýt chút nữa đánh chết bác sĩ chính ở đó, ai cũng không ngăn được, sau đó thị trưởng Lý cũng phải đến...” Trương Cảnh Văn không nói đến việc cuối cùng Lý Trạch Khôn ngồi ngoài phòng mổ không dậy nổi, đến cha mình cũng không thêm phản ứng. Gã chỉ khóc, nói rõ ràng cuộc phẫu thuật đã thành công rồi mà... Nói giã kết hôn từ bưu điện nước Anh về hai người còn chưa nhìn mà...

Lúc đó Trương Cảnh Văn liền nghĩ đến Tường Văn Húc. Nếu có một ngày Hạ Tri Thư mất... Có lẽ Tường Văn Húc còn không bằng Lý Trạch Khôn.

*Bệnh ghép chống chủ cấp tính – graft versus host reaction – GVHR, hay còn gọi là graft versus host disease. Sau khi làm phẫu thuật còn cả 1 quá trình hồi phục đằng sau, còn phải chú ý giữ gìn hơn cả trước lúc ghép, còn phải thường xuyên lên bệnh viện để điều chỉnh hàng loạt các biến chứng sau ghép và đặc biệt nhất là ghép chống chủ.

Ghép chống chủ (GVHD) xảy ra vì sự khác biệt giữa các tế bào của cơ thể người bệnh và các tế bào được hiến và là một tác dụng phụ thường gặp của một cây ghép tủy xương đồng loại.

Ghép chống chủ (GVHD) là một tác dụng phụ thường gặp của một cấy ghép tủy xương đồng loại. Ghép đồng loại sử dụng các tế bào máu từ một thành viên trong gia đình, từ người xa lạ hay đơn vị máu dây rốn. GVHD có thể ảnh hưởng đến nhiều bộ phận khác nhau của cơ thể bao gồm da, mắt, miệng, dạ dày và ruột.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 80

Tưởng Văn Húc sửng sốt một lúc, mãi đến khi tàn thuốc làm bỏng tay, hắn mới bừng tỉnh. Đột nhiên hắn đứng dậy, khiến chân ghé cọ vào sàn nhà thành một tiếng vang nặng nề.

”Tưởng Văn Húc? Tưởng Văn Húc! Anh sao vậy?” Trương Cảnh Văn hơi lo lắng, tình trạng của Tưởng Văn Húc y đã biết rõ, e rằng không chịu được bất kỳ kích thích nào từ bên ngoài.

Tưởng Văn Húc nhấn tắt điện thoại, hắn cầm áo khoác, tay cũng run rẩy. Đầu óc hắn vẫn đang trong trạng thái mê man bèn đi vài bước khỏi phòng làm việc, lúc phản ứng lại được đã chật vật chạy đi.

Trong văn phòng, thư ký Tống đang dạy con chó nhỏ Akita tính rất cáu kỉnh kia phải nghe lời, kết quả cửa đã bị ông chủ đập ra.

“Lái xe đưa tôi đến sân bay, hỏi cho tôi vé máy bay đi Hàng Châu sớm nhất.” Giọng Tưởng Văn Húc rất bình tĩnh, nhưng bên trong có mấy phần run rẩy khó nhận ra.

“Bây giờ ạ?” Thư ký Tống sợ đến nhảy dựng lên, theo phản xạ hỏi lại một câu. Cậu ta cảm thấy rất đột ngột, nhưng cũng hiểu rằng không nên hỏi nhiều, chỉ ôm con chó lên: “Vâng, vậy để tôi đưa nó cho nhân viên lễ tân chăm sóc trước đã.”

Lúc ngồi trên xe Tưởng Văn Húc mới phát giác ra trái tim mình đang treo lơ lửng, tay chân thì lạnh buốt không giống người sống. Mình đang sợ hãi, Tưởng Văn Húc biết rất rõ.

Một người khỏe mạnh, phẫu thuật cũng thành công, vậy mà nói mất là mất... Vậy còn Hạ Tri Thư?

Không phải Trương Cảnh Văn chưa từng nói với hấn rằng bệnh của Hạ Tri Thư kéo dài đến bây giờ thì việc ghép tuỷ cũng không còn tác dụng gì nữa. Nhưng xưa nay Tưởng Văn Húc vẫn không nghe, hấn vẫn tự lừa mình dối người, không chịu tin vào sự thật Hạ Tri Thư có thể biến mất. Chính hấn cũng cảm thấy buồn cười, hấn lấy đâu tự tin rằng chẳng bao lâu nữa Hạ Tri Thư sẽ chữa khỏi bệnh, rồi sẽ tiếp tục vui vẻ bên mình?

Đến giờ Tưởng Văn Húc mới lờ mờ có một suy nghĩ đáng sợ – Có lẽ hấn thật sự có khả năng phải mất Hạ Tri Thư, vĩnh viễn mất đi.

“Tổng giám đốc, tôi đã gọi điện qua, chuyến bay sớm nhất trong ngày hôm nay cũng phải tám rưỡi tối nay mới có.” Thư ký Tống hạ tai nghe Bluetooth xuống: “Giờ tôi tìm người nhờ đặt vé cho ngài trước nhé?”

Tưởng Văn Húc nhìn thời tiết âm u ngoài cửa xe, thấp giọng ừ một tiếng. Nhất định hấn phải đi nhìn Hạ Tri Thư, chỉ cần được nhìn từ xa là tốt rồi. Chỉ để cho trái tim hấn được an lòng, rồi sẽ không bao giờ... Không bao giờ đi chọc giận em ấy nữa.

Lúc đến sân bay mới hơn bốn giờ chiều. Tưởng Văn Húc muốn trực tiếp vào phòng chờ, nhưng lúc xuống xe lại thấy trời đang đổ tuyết.

Tưởng Văn Húc thăm giạt mình, hỏi: “Cậu có xem dự báo thời tiết không?”

Thư ký Tổng bận đến mức mở TV hay nhìn di động cũng không có, làm sao lưu ý được những điều này? Nghe Tưởng Văn Húc hỏi cậu ta mới vội vàng mở di động kết nối Internet để xem thời tiết.

Tiết tiểu tuyết*.

*Tiểu tuyết (tiếng Hán: 小雪) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 22 hay 23 tháng 11 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 240° (kinh độ Mặt Trời bằng 240°)

“Không bị ảnh hưởng đâu ạ.” Thư ký Tổng nói.

Tưởng Văn Húc không xuống xe nữa, hai người họ chờ hai tiếng trong xe. Chỉ hai tiếng thôi, nhưng tuyết rơi càng lúc càng dày, lớp tuyết trên mặt đất đã dày hai, ba centimet, chẳng hề nhỏ chút nào.

“Năm nay... Sao Bắc Kinh nhiều tuyết vậy?” Giọng Tưởng Văn Húc rất nhẹ, như một tiếng lẩm bẩm đầy tịch liêu.

Thư ký Tổng không lên tiếng.

Lúc bảy giờ tuyết rơi dữ dội, cuốn theo cả gió thốc tới. Đài phát thanh trên xe đã bắt đầu thông báo không cho chạy xe trên mấy cao tốc, phòng vé máy bay nhấn tin đến thông báo chuyển bay bị hủy.

Huyệt thái dương của Tưởng Văn Húc nảy thành thạch, cảm giác đau lòng và tim đập nhanh muốn nghẹt thở đồng thời đánh úp tới. Hắn hầu như muốn cắn nát răng: “Về thôi.”

Về căn nhà của hấn và Hạ Tri Thư.

Tưởng Văn Húc đứng trên ban công nhìn tuyết gần trọn đêm, đất trời mênh mang trắng xoá, như phồn hoa tan mất sau một hồi rục rở ngán ngủi, chỉ để lại khoảng trống thê lương quanh quẽ.

Lúc rạng sáng hấn đột nhiên bừng tỉnh, gọi điện cho Ngải Tử Du.

Mỗi một lần gọi là một lần giọng nữ máy móc vang lên ở đầu dây bên kia: “Số điện thoại ngài gọi đã tắt máy. Sorry! The subscriber you dialed is power off...”

Tưởng Văn Húc cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh không thể chống cự đẩy vào vực thẳm.

Bên ngoài tuyết vẫn không ngừng, đã một đêm không ngủ, nhưng Tưởng Văn Húc vẫn vô cùng tỉnh táo. Hấn không suy nghĩ nhiều liền đưa ra quyết định, giống như mười bốn năm trước mang Hạ Tri Thư đi trốn ở ga tàu hoả kia.

Tuyết đã dày năm cm, gió chưa dừng, nhưng hấn phải lái xe đến Hàng Châu.

Lúc ngồi trên xe hấn vẫn khôi phục chút lý trí. Tình trạng thân thể hấn không làm được những chuyện oanh liệt như hồi hai mươi nữa rồi. Tưởng Văn Húc vẫn gọi điện cho thư ký Tống, hai người thay phiên lái vẫn có thể nhanh và an toàn hơn.

Chỉ là nhất định phải tăng lương cho người ta.

Đường rất khó đi, phương Bắc tuyết rơi dày, cao tốc đã hoàn toàn cấm xe, đường nhỏ thì vừa quanh co vừa dễ đi nhầm. Hai người trầy trật mãi, đến phía Nam mới hơi hoà hoãn.

Từ Bắc Kinh đến Hàng Châu, hai người lái xe mất hai ngày.

Lúc đến trà viên kia là buổi sáng, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ xe chiếu vào má Tường Văn Húc, chập chờn lúc sáng lúc tối. Chỉ chói mắt, chứ không hề ấm áp.

Không có ai nữa. Căn nhà hai tầng kia trống rỗng, hoa nhài trong vườn trước nhà cũng chết hết.

Tường Văn Húc lão đảo, suýt nữa ngã quy.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 81

Hai ngày không nghỉ không ngủ, bây giờ thấy người vắng nhà trống, trong nháy mắt Tường Văn Húc như bị rút cạn phần sinh mệnh ít ỏi vẫn kiên trì trong cơ thể mình. Nhưng hắn biết rõ, mình vẫn chưa thể ngã xuống, chí ít bây giờ không thể.

Tường Văn Húc hơi hối hận vì lúc đó mình quả quyết đi như vậy, ít nhất cũng phải tìm người xem hướng phát triển ở bên này từ xa.

Từ khi Hạ Tri Thu bỏ đi, cái Tường Văn Húc thường cảm nhận được nhất chính là sự bất đắc dĩ, không điều khiển nổi, cùng với nỗi đau của việc bó tay hết cách. Sau đó hắn không chỉ một lần nhớ lại ngày Hạ Tri Thu ra đi, cậu đã cho hắn một cái ôm thật chặt. Tường Văn Húc vẫn ảo tưởng, nếu ngày ấy mình không đi mà chăm sóc Hạ Tri Thu thật kỹ, không rời đi nửa bước, liệu hết thảy mọi chuyện hôm nay sẽ không phát sinh?

Không ai có thể nói cho hắn biết.

Nếu như có người đồng ý nói cho hắn biết, mười bốn năm trước hỏi hắn một chút, rằng mày đưa Hạ Tri Thu đi thì có thể cho cậu ấy hạnh phúc không? Bốn năm trước hỏi hắn, mày ăn chơi trác táng ở bên ngoài liệu có xứng với Hạ Tri Thu đã chịu khổ sở, phải đào tìm móc phổi vì mày ư? Hỏi hắn, rốt cuộc tim mày làm từ thịt hay là đá tảng, sao có thể tàn nhẫn với người mày không thể phụ lòng nhất như vậy?

Nếu như có người có thể nhắc nhở hắn, dù chỉ một câu thôi, Tưởng Văn Húc cũng không đến mức mắc thêm lỗi lầm, sai càng thêm sai.

Hiện giờ Tưởng Văn Húc cũng bị nổi hổ thẹn và hoảng sợ của mình đánh gục. Hắn không biết sau này mình phải làm gì, có thể làm gì.

Ban ngày hắn và thư ký Tống cùng đi tìm những người có quan hệ để hỏi thăm, buổi tối Tưởng Văn Húc một mình ngủ trong xe, bảo vệ trà viên – nơi Hạ Tri Thư đã từng ở.

Ngày thứ tư có bước ngoặt, lúc Tưởng Văn Húc chuẩn bị đi thì xuất hiện một người.

Là Ngải Tử Du. Chỉ có mình anh. Anh mặc một chiếc áo khoác mỏng dài, trong tay chỉ kéo theo một va li nhỏ. Nửa tháng không gặp, mặt Ngải Tử Du gầy đi trông thấy, tiêu tụy đến mức Tưởng Văn Húc cũng không nhận ra.

Lúc Ngải Tử Du trở lại là buổi sáng, Tưởng Văn Húc chưa đi đã thấy anh lái xe về. Hắn không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đẩy cửa xe bước tới, bước chân lão đạo.

“Ngải Tử Du! Ngải Tử Du, Tri Thư đâu? Hạ Tri Thư đi chỗ nào rồi? Em ấy đang ở bệnh viện nào? Hả? Nói chuyện với tôi mau, cậu về thì ai chăm sóc em ấy rồi? Nói chuyện với tôi mau!” Tình trạng của Tưởng Văn Húc không tốt bằng Ngải Tử Du, hắn nói lộn xộn, trong mắt tơ máu dày đặc.

Dường như giờ Ngải Tử Du mới nhìn đến Tưởng Văn Húc. Đôi mắt anh đảo qua người hắn, không mang nhiều tình cảm, không

phải không cảm hận ghét bỏ, mà là bi thương đến tê dại.

Tay Ngải Tử Du trống rỗng, anh lẩm bẩm lặp lại một câu: “Tri Thư... Tri Thư ở đâu nhỉ?”

Giọng Ngải Tử Du rất nhẹ, mỗi âm tiết phát ra như lòi ra cả máu thịt thanh quản: “Em ấy đi rồi... Ở trong ngực tôi, dần dần, từng chút một, dần lạnh đi...”

Tĩnh lặng vô biên. Giây phút ấy Tưởng Văn Húc tưởng mình bị điếc, hình như hẳn không nghe thấy gì cả. Hắn há miệng, không phát ra được một tiếng. Một khắc đó thế giới lặng lẽ không tiếng động, chỉ có tiếng gió vù vù xẹt qua tai, mang đi tất cả màu sắc trước mắt.

Giống như băng cassette bị tạm dừng, Tưởng Văn Húc đột nhiên xông đến túm cổ áo Ngải Tử Du, mắt hắn vẫn đỏ như một con thú hoang không còn lý trí. Âm thanh Tưởng Văn Húc không hề giống người, răng hắn mất không chế mà run rẩy, cắn lưỡi chảy máu ròng ròng, mỗi một chữ đều mang theo nỗi đau và máu tươi: “Cậu gạt tôi! Cậu gạt tôi! Không thể nào!”

“Cậu nói em ấy rất khỏe... Không phải cậu nói có thể chăm sóc tốt cho em ấy sao? Do đó cậu đang lừa tôi đúng không? Cậu giấu em ấy đi rồi đúng không? Cầu xin cậu... Đừng làm tôi sợ... Tôi xin cậu,” Đầu gối Tưởng Văn Húc mềm nhũn, miễn cưỡng quỳ sụp xuống chân Ngải Tử Du: “Cậu nói là cậu đang lừa tôi đi, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt hai người nữa đâu, cậu mau nói đi!”

Ngải Tử Du kéo Tưởng Văn Húc dậy, tàn nhẫn cho hắn một quyền: “Lừa mình dối người thú vị lắm hả?! Hạ Tri Thư không còn nữa... Em ấy... Em ấy đi rồi...” Ngải Tử Du mất hứng buông Tưởng

Văn Húc ra, giây phút cúi đầu xuống, khoé mắt anh ứa nước mắt, hầu như không kìm nén được tâm tình.

Một tuần trước, khi Hạ Tri Thư ra đi, Ngải Tử Du không biết sao lúc đó mình lại bình tĩnh lãnh đạm đi xử lý toàn bộ hậu sự như vậy. Anh tận mắt nhìn Hạ Tri Thư từ một người đang ngủ say biến thành một nắm tro, nửa giọt nước mắt cũng không rơi. Khi đó Ngải Tử Du cũng bị sự lạnh lùng của mình làm hoảng sợ.

Nhưng bây giờ, khi lần nữa đứng ở đây, nhìn hồ nước Nhị Cầu đã từng ngã xuống, nhìn ghế xích đu và thảm len mua cho Hạ Tri Thư đặt trước cửa sổ tầng hai, nhìn vườn hoa nhài héo khô kia, anh đột nhiên đau lòng khôn kể, đau với cơn đau tích lũy từ ba ngày trước.

Người đàn ông đối diện hỏi anh, Hạ Tri Thư đi đâu rồi? Hỏi anh, không phải cậu đã nói phải chăm sóc em ấy thật tốt ư?

Bỗng nhiên nước mắt anh không thể kìm chế được nữa. Đây là lần đầu tiên anh khóc kể từ khi Hạ Tri Thư qua đời, ngay trước mặt Tưởng Văn Húc.

Tưởng Văn Húc sững sờ, bước lão đảo về sau. Hắn miễn cưỡng đứng vững, sau đó cười thảm thiết: “Tôi không tin... Tôi không tin Hạ Tri Thư sẽ bỏ tôi... Em, em ấy...” Tưởng Văn Húc nghĩ, nếu thật sự Hạ Tri Thư có đi, thì cũng không thể đến mức một lần cuối cùng cũng không cho mình thấy được....

Ngải Tử Du nhìn về phía Tưởng Văn Húc, ánh mắt lạnh lẽo như dao được tôi luyện trong độc dược, anh lạnh lùng hỏi ngược lại: “Sẽ không ư? Người hại em ấy đến nước này là ai?”

Thân thể Tưởng Văn Húc run lên, như bị điện giật.

“Anh biết không? Ngoại trừ việc an bài hậu sự cho mình, Hạ Tri Thư không lưu lại nguyện vọng nào cả. Thế giới này không có một phần đáng để em ấy lưu luyến,” Ngải Tử Du cười khỏ, vẻ mặt còn khó coi hơn khóc: “Ông chủ Tưởng có biết đến cuối cùng Tri Thư để lại cái gì không?”

“Chỉ có một bộ quần áo ban đầu em ấy mặc đến Hàng Châu, còn một tấm thẻ, một tấm thẻ có mười lăm vạn!” Âm cuối đột ngột cao lên, sắc bén đến thâm độc. Ngải Tử Du túm lấy Tưởng Văn Húc, hai người đều lão đảo: “Mười lăm vạn! Một mảnh nghĩa địa tốt cũng không mua nổi! Tưởng Văn Húc... Anh đúng là ác độc!”

*Mười lăm vạn tệ: Một tệ Trung Quốc bằng 3 560.89 đồng Việt Nam tính theo tỷ giá hiện tại, mười lăm vạn tệ = 53.413.280,09 đồng.

“Em ấy theo anh mười lăm năm, thân thể bị giày vò ra bệnh, phút cuối cùng trước khi chết, trên người đến tiền để mua một mảnh đất nghĩa địa cũng không có? Ông chủ Tưởng nói cho tôi biết đi, anh chi cho tình nhân của mình có nhiều hơn mười lăm vạn không hả?!”

Tưởng Văn Húc không nói được gì, môi hấn biến thành màu tím đen đáng sợ, trên mặt lại trắng bệch. Lời nói của hấn kẹt trong cổ họng, mạnh mẽ phun một búng máu.

Lúc thư ký Tống đến chỉ nhìn thấy một mình Tưởng Văn Húc đang ôm ngực, trên quần áo dính đầy máu của hấn, trong miệng đang lẩm bẩm: “Có người nói cho tôi biết... Hạ Tri Thư không còn nữa....”

Tưởng Văn Húc vẫn ngã xuống.

Trợ lý Tổng vội vàng gọi 120 đưa hấn đến bệnh viện, kết quả kiểm tra toàn thân chính là tâm tình quá sức chịu đựng, cộng thêm mệt nhọc quá độ nên bị đau dạ dày.

Khi thư ký Tổng phát hiện Tưởng Văn Húc tỉnh lại, hấn đã mở to mắt nhìn trần nhà trắng toát không biết bao lâu, ánh mắt ấy vỡ vụn, khiến lòng người phát lạnh.

“Tổng giám đốc... Ngài...” Thư ký Tổng không nói được những câu khác: “Đừng thương tâm quá.”

“Đặt vé máy bay cho tôi, tôi muốn về Bắc Kinh.” Âm thanh Tưởng Văn Húc suy yếu lãnh đạm: “Tri Thư chỉ vô cùng tức giận vì tôi đã từng làm những chuyện vô sỉ thôi. Giờ tôi đã biết sai biết sợ rồi, có lẽ em ấy đã về nhà chờ tôi đúng không?”

Tưởng Văn Húc dùng mu bàn tay che mắt, âm thanh cay đắng: “Tôi vừa mơ thấy Tri Thư, em ấy nói rất nhớ tôi... Nhất định tôi sẽ đi gặp em ấy...”

“Tổng giám đốc Tưởng!” Thư ký Tổng đột nhiên cắt lời hấn, cậu ta biết Tưởng Văn Húc đang ở bên bờ vực tự vẫn: “Ngài hãy nén bi thương.”

“Nén bi thương gì?!” Đột nhiên Tưởng Văn Húc hét ầm lên rồi giật kim truyền nước trên mu bàn tay, mắng: “Mấy người các cậu đều chỉ biết nguyên rửa em ấy! Sao Hạ Tri Thư có thể chết được? Sao em ấy có thể không muốn tôi chứ...” Nói tới câu cuối cùng đã mang theo chút ghen ngào.

Tưởng Văn Húc khóc nức nở: “Tất cả cá người đều vứt bỏ tôi, Hạ Tri Thư mới không bỏ tôi đâu.”

Thư ký Tổng căn bản không khuyên được Tưởng Văn Húc, xế chiều hôm đó một mình hấn lên máy bay quay về.

Trước khi máy bay cất cánh nửa tiếng, di động Tưởng Văn Húc vang lên tiếng chuông báo tin nhắn đến. Hấn mở ra, là tin nhắn của Ngải Tử Du.

“Lời cuối cùng của Hạ Tri Thư là, em ấy không muốn anh tiếp tục sống tốt. Lúc còn sống em ấy không muốn gặp anh, chết rồi cũng không muốn chạm mặt anh.”

Ngoại trừ Ngải Tử Du, không ai biết đây đúng là lời của Hạ Tri Thư, hay là trùng phạ độc ác nhất mà Ngải Tử Du bịa ra cho Tưởng Văn Húc.

Tưởng Văn Húc chỉ chậm rãi tắt máy, hầu như không để trong lòng:” Hạ Tri Thư mới không chết đâu.”

Bảy tiếng sau hấn đã đứng trong căn nhà mà mình và Hạ Tri Thư đã sống với nhau chín năm. Hấn nhẹ nhàng gọi: “Tri Thư, em về rồi ư?”

Không ai đáp lại hấn.

Tưởng Văn Húc cũng không giận. Hấn bật tất cả đèn trong nhà lên, ngồi trên sô pha, nhìn chăm chăm cửa. Anh từng để em phải chờ, từ nay về sau đến lượt anh chờ em... Tri Thư, anh chờ em về nhà.

Tưởng Văn Húc nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn đeo trên cổ, cười ôn nhu: “Chơi đủ rồi thì về sớm chút em nhé... Anh thật sự, thật sự rất nhớ em.”

Tưởng Văn Húc ngồi trên ghế sofa hai ngày hai đêm, không ăn uống gì. Hắn như mất linh hồn nhìn tấm cửa đóng chặt, không cười không nói chuyện, không còn chút sức sống.

Cuối cùng trong lúc mê man, Tưởng Văn Húc tựa hồ thấy cánh cửa kia mở ra, Hạ Tri Thư năm mười bảy tuổi mặc đồng phục cười đưa tay ra với hắn, phía sau nở đầy hoa.

Tưởng Văn Húc hoảng hốt, mỉm cười giơ tay ra, nhẹ nhàng nói: “Tan học, chúng ta cùng nhau về nhà nhé.”

Lệ đắng tuôn rơi.

_____Hoàn chính văn_____

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 82: Phiên Ngoại 1. Ngải Tử Du

Lúc bắt đầu thích một người sẽ không tự phát hiện ra, nhưng đôi mắt thì luôn nhìn về phía người ấy, dù không muốn thừa nhận thì trong lòng vẫn không giấu được sự rung động.

Ban đầu Ngải Tử Du đồng cảm với Hạ Tri Thư. Cậu ấy mắc bệnh này mà không hề có một người thân bên cạnh; tiếp đó là đau lòng, lúc nhìn cậu nhỏ nhẹ dịu dàng hỏi về bệnh tình của mình, khi nhìn cậu mặc chiếc áo lông dày nặng trầm mặc đứng ở trước cửa phòng làm việc, lúc nhìn cậu trích tuỷ đau đến mức không đứng dậy nổi; sau đó là yêu thích, nhìn dáng vẻ cậu luống cuống tay chân ôm chậu hoa thật cẩn thận, nhìn cậu mặc áo lông dày lộ non nửa khuôn mặt. Biết là không đúng, nhưng vẫn chìm sâu từng chút từng chút, không kịp giấy dựa.

Sau này mỗi lần Ngải Tử Du nhớ đến Hạ Tri Thư, thì trước tiên sẽ nhớ đến đôi mắt của cậu. Vừa lớn vừa tròn, tròng mắt đen lay láy ươn ướt như phủ một tầng hơi nước, lúc nhìn người khác thì ôn nhu thâm tình. Tiếp đó anh sẽ nhớ đến giọng nói của Hạ Tri Thư, chậm rãi nhẹ nhàng. Nếu như cậu nói một câu dài sẽ từ từ biến thành giọng miền Nam mềm mại.

Mới ban đầu khi biết được quan hệ của Hạ Tri Thư và Tưởng Văn Húc, trong lòng Ngải Tử Du không phải không có thất vọng. Anh giận vì Hạ Tri Thư gầy vò bản thân như thế, đến mức này rồi mà người đàn ông ấy vẫn không hề thật sự tự chăm sóc chút nào. Anh

cũng hận Tưởng Văn Húc, dám lừa dối một con người dịu dàng sạch sẽ như vậy, dám lăng loàn bên ngoài không hề bớt phóng túng. Nhưng khi đó nhất định không có chuyện của Ngải Tử Du, căn bản anh không có lập trường xen vào. Đến việc để Hạ Tri Thư nghiêm túc chữa bệnh cũng chỉ có thể khuyên, một câu quan tâm cũng phải lấy giọng điệu của một bác sĩ để nói.

Điều duy nhất Ngải Tử Du có thể làm chính là vận dụng tất cả các mối quan hệ để tìm tủy giúp Hạ Tri Thư. Cậu không thêm để ý đến thân thể mình, nhưng Ngải Tử Du lại không thể không để ý thay cậu. Mỗi ngày trôi qua Ngải Tử Du đều khắc chế không dùng bản năng của một người bác sĩ đi đoán xem cậu còn có thể sống được bao lâu. Anh thật sự đau lòng, mỗi lần thấy Hạ Tri Thư hoá trị xong đau đến mặt mày trắng bệch, anh đều không nhịn được muốn xông đến mạnh mẽ ôm lấy cậu vào lòng. Anh muốn chăm sóc cậu thật tốt, vĩnh viễn không để cậu đơn độc gánh một cái gánh nặng như vậy.

Sau đó, một nụ hôn mất khống chế của Ngải Tử Du đã phá vỡ sự cân bằng tế nhị giữa hai người, nhưng anh cũng không hối hận. Chính ở giây phút dừng cảm ấy, Ngải Tử Du mới hoàn toàn hiểu được tình cảm của mình đã sâu sắc đến mức độ nào.

Do đó anh không buông tay được, bèn bỏ đi tiền đồ và tương lai dẫn cậu đi. Dù anh biết đến cuối cùng nhất định kết cục của mình sẽ thống khổ, nhưng vẫn không kìm chế được mà trầm luân trong nỗi hạnh phúc pha thêm cay đắng ấy.

Mỗi bước đi của hai người đều không dễ dàng gì. Ngải Tử Du biết trong lòng Hạ Tri Thư còn có người, muốn quên được cũng không thể. Mười bốn năm yêu hận gút mắc, cái khắc sâu vào máu thịt không chỉ có tình yêu mà còn có cả bản năng. Ngải Tử Du không bác ái đến mức như thánh nhân có thể không quan tâm đến điều

này, nhưng anh không nỡ bỏ mặc Hạ Tri Thư một mình chịu dày vò đau đớn. Anh nghĩ, nếu như nỗi thống khổ của một người có thể để cho hai người chịu đựng, thì liệu nỗi đau rơi trên người Hạ Tri Thư có thể ít nhiều giảm bớt không?

Kỳ thực Ngải Tử Du chưa bao giờ cảm thấy chuyện mình từng làm vì Hạ Tri Thư có bao nhiêu khổ cực. Anh cũng không mong được báo đáp, chỉ thỉnh thoảng nghĩ, nếu như Hạ Tri Thư có thể thật sự thích mình thêm một chút cũng quá tốt rồi.

Sau đó Ngải Tử Du dần dần hiểu rõ được trái tim Hạ Tri Thư còn mềm mại tinh tế hơn mình tưởng tượng. Cậu đã rất nỗ lực tiếp thu anh, mở rộng một khoảng nhỏ trong trái tim.

Hạ Tri Thư chưa bao giờ nói ra miệng một hẹn ước “ở cùng nhau” với Ngải Tử Du, cũng chưa từng một lần nói tiếng yêu và thật lòng. Nhưng không hiểu sao, Ngải Tử Du vẫn chắc chắn, dù chỉ trong nháy mắt, rằng trong lòng Hạ Tri Thư cũng có mình.

Nhớ có một tối Hạ Tri Thư khó chịu, Ngải Tử Du vì chăm sóc cậu mà chịu đựng cả một đêm, đến hôm sau anh không chịu nổi nữa mà thiếp đi trên sofa. Giấc ngủ kia cũng không an ổn, có thể nghe thấy tiếng, nhưng vẫn không mở mắt nổi. Ngải Tử Du cảm giác được có người nhẹ nhàng phủ cho mình một tấm thảm len. Người ấy không đi ngay, mà đứng yên cạnh mình một hồi lâu, nhưng cuối cùng chỉ cẩn thận từng li từng tí dèm chăn lại, nhẹ thở dài. Cậu nói: “Đồ ngốc...” Trong hai chữ ấy tràn đầy đau lòng và thương tiếc. Ngải Tử Du từ từ ngủ say.

Lúc anh tỉnh lại trời đã tối đen, Hạ Tri Thư đã nấu xong cơm. Có món ăn, cũng có cả canh, Hạ Tri Thư ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh cửa sổ, chỉ mở một chiếc đèn bàn mờ mờ để đọc sách. Một khắc đó

đột nhiên Ngải Tử Du muốn khóc. Anh nghĩ, có lẽ ông trời cũng không cam lòng đi phụ tấm chân tình của một người. Những chuyện anh từng làm từ trước đến nay không chỉ là như mây như gió, nói tan là tan. Ngải Tử Du cảm thấy vậy là đủ rồi, dù không triệt để xác định mối quan hệ yêu đương thì hai người họ cũng không khác gì người yêu cả. Hạ Tri Thư không kháng cự lại sự thân mật của mình, thậm chí đang cố gắng nỗ lực đón nhận bản thân anh thêm một ít.

Nhưng Ngải Tử Du càng ngày càng sợ, anh căn bản không dám nghĩ nếu có một ngày Hạ Tri Thư đi rồi, bản thân mình sẽ ra sao. Anh làm bác sĩ mười mấy năm, nhưng không cứu được tính mạng người mình yêu nhất.

Ngải Tử Du mãi mãi không quên được cái đêm trước sinh nhật Hạ Tri Thư, rõ ràng hai người họ ở trong tư thái thân mật nhất, mười ngón dây đưa thân thể quấn quít, nhưng trái tim anh lại đau vô cùng. Lúc anh hôn Hạ Tri Thư, nước mắt anh làm ướt đầm mặt cậu. trong nháy mắt đó anh chỉ muốn ôm cậu thật chặt, chặt đến mức có thể nhốt người ấy bên anh, cùng sống lâu trăm tuổi, bạc đầu giai lão. Dường như Hạ Tri Thư trải qua sinh nhật rất vui vẻ. Cậu rất bình tĩnh nói về Tưởng Văn Húc với mình, yêu hận tình thù đã chiếm nửa cuộc đời ngắn ngủi của cậu rồi, bây giờ cũng nên buông xuống. Nhưng Ngải Tử Du lại đột nhiên nảy sinh linh cảm mơ hồ, dường như có thứ gì đó phải đi đến đích. Anh không dám nghĩ, nhưng nỗi khủng hoảng trong lòng cứ như giọt mực dần loang rộng ra, càng lúc càng nhiều. Sau này nhớ lại, có lẽ đó là tháng ngày hạnh phúc dịu dàng hiếm hoi trong sinh mệnh của mình, sau đó nỗi dằn vò bắt đầu nảy mầm.

Đến cuối cùng Hạ Tri Thư không lưu lại cái gì, không có di chúc, nguyện vọng cũng chỉ liên quan đến việc xử lý thi thể của mình như

thế nào. Ngày cậu đi là một ngày ánh nắng chan hoà, cậu cố gắng thanh tỉnh trong chốc lát, nói muốn đến trước cửa sổ sát đất ở tầng hai, ngắm hồ nước phía xa và hoa trong vườn.

Ngải Tử Du ôm cậu cùng ngồi trên tấm thảm nhung mềm mại, nhẹ nhàng xoa tóc và mặt cậu: “Qua năm là hoa có thể nở rồi, em chờ một chút được không?”

Hạ Tri Thư nằm trong ngực anh thêm thiếp ngủ, vẻ mặt không quá đau đớn, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt. Ngải Tử Du vuốt trán cậu, giọng dịu dàng bất đắc dĩ: “Em nói tới ngắm cảnh, vậy mà lại ngủ vậy à.” Ngải Tử Du vẫn ôm cậu đến trưa, không phải Hạ Tri Thư ngủ, mà là ngất đi. Căn nhà yên lặng đến mức Ngải Tử Du có thể nghe được tiếng tim mình đập. Anh liên tục thăm dò hơi thở của Hạ Tri Thư. Lúc chạng vang, đột nhiên Ngải Tử Du thấy Hạ Tri Thư dường như đang mở miệng lẩm bẩm. Anh ghé sát lại gần môi cậu, nghe được một câu nói mê: “Tan học... Chúng ta cùng... Về nhà nhé...” Anh nhìn Hạ Tri Thư, trên mặt cậu thậm chí có chút ý cười dịu dàng rất rõ. Ngải Tử Du ôm chặt lấy cậu, cả đêm không buông tay.

Bạn có thể cảm nhận được cảm giác đấy không? Người bạn yêu nhất trên đời này, người bạn đau lòng nhất, người bạn vô số lần muốn bên nhau trọn đời, dần dần tắt hơi thở và lạnh dần đi trong ngực bạn... Loại cảm giác đó có thể khiến người ta tuyệt vọng vô ngần, thống khổ vô biên, là sự trừng phạt nặng nhất mà một người phải chịu. Mà cái khiến Ngải Tử Du không thể nào chấp nhận được là, e rằng điều cuối cùng trong trí nhớ của người anh yêu không hề có anh.

Tro cốt của Hạ Tri Thư được rải vào trong hồ Baikal, cảnh nơi đó rất đẹp, hồ nước tĩnh lặng dịu dàng.

Bình thường cảm xúc của một người sau khi chịu chấn động mạnh là ban đầu sẽ được dần xuống. Từ lúc Hạ Tri Thư ra đi đến khi từ Nga trở về, Ngải Tử Du dường như vẫn chưa thoát khỏi trạng thái hồ hững. Anh còn cảm thấy, ai còn ai mất thì đã sao, không phải anh cũng thoát khỏi rồi đấy ư? Sự phẫn nộ của anh đối với Tưởng Văn Húc phần lớn chỉ là phát tiết, tựa như có thể hoàn toàn ngăn cách khỏi hết thảy mọi thứ có quan hệ với Hạ Tri Thư. Nhưng khi lần nữa anh bước vào căn nhà ấy, nhìn thấy dép lê của hai người, một đôi bàn chải đánh răng, chăn được xếp gọn gàng trong phòng ngủ, quần áo anh mua cho Hạ Tri Thư được treo trong tủ... Tim anh bắt đầu đau nhói, từ những cơn đau âm ỉ nhỏ bé biến thành nỗi đau nghẹt thở có thể bức người ta phát điên. Hạ Tri Thư đi rồi, hết thảy mọi thứ trong căn phòng này đều mất đi ý nghĩa.

Ngải Tử Du đột ngột khóc rống lên, giây phút ấy anh không giống một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nỗi đau của anh đơn thuần mà chân thực như một đứa bé vài tuổi.

Sau đó Ngải Tử Du trở về Bắc Kinh, trong ví tiền có thêm hai món đồ chưa từng mất đi — một tấm thẻ chứa mười lăm vạn, và tấm ảnh mờ chụp một người đàn ông.

Ngải Tử Khiêm có thêm một đôi trai gái sinh đôi, lúc Ngải Tử Du biết có đến thăm. Anh trai anh bế một bé trai bụ bẫm đến cho Ngải Tử Du xem: “Nhìn rất giống em hồi còn bé đúng không?” Ngải Tử Du cười cười: “Em có biết hồi còn bé mình thế nào đâu.”

Ngải Tử Du là đến nói lời từ biệt với anh mình, anh đã làm visa đến Nga, muốn định cư ở bên kia.

Ngải Tử Khiêm thở dài: “Em thật không khiến người ta bớt lo... Lại vì người kia?”

Ngải Tử Du gật đầu, sau đó lắc đầu: “Em sẽ chăm sóc tốt cho chính mình.”

Quyết định của Ngải Tử Du, anh trai anh mãi mãi không thay đổi được. Điều duy nhất Ngải Tử Khiêm hy vọng là anh có thể khoẻ mạnh: “Nhớ thường xuyên về gặp anh và bố, còn cả cháu trai cháu gái của em nữa.” Ngải Tử Khiêm thở dài: “Ở bên ngoài nhớ chăm sóc tốt cho bản thân... Gặp được người thích hợp thì thử một chút cũng không sao.”

Ngải Tử Du không tỏ rõ ý kiến, chỉ khẽ cười.

Anh dẫn theo một con chó và bốn con mèo, cùng một đoạn ký ức lần nữa sống tiếp. Anh không ghi hận Tưởng Văn Húc, cái tin nhắn kia đã đủ khiến người đàn ông đó đau khổ rất lâu.

Ngải Tử Du quá mệt mỏi, anh chỉ muốn lặng lẽ từ từ dưỡng thương. Anh không có tình cảm mãnh liệt với Hạ Tri Thư như Tưởng Văn Húc, cũng không đau khổ đến mức tìm đến cái chết, bởi vì anh chưa từng làm gì sai lầm, chưa từng gánh lấy hổ thẹn và hối hận. Có đôi khi, hổ thẹn và hối hận còn nặng hơn so với tình yêu.

Anh vẫn có thể sống tiếp, chỉ là... Đời này sẽ không bao giờ yêu người thứ hai nữa.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại 2. Tường Văn Húc

Mấy ngày sau khi từ Hàng Châu trở về, Tường Văn Húc một mình ở nhà, suýt chút nữa thì đâm vật mình đến chết. Cũng may thư ký Tổng không gọi điện thoại được cho hắn nên không yên lòng, trực tiếp nhờ Trương Cảnh Văn đến công ty lấy chìa khoá dự phòng đi tìm người.

Khi Tường Văn Húc tỉnh lại, đầu óc hắn vẫn chưa tỉnh táo, ánh sáng rực rỡ khiến hắn hoa mắt. Nhưng hắn vẫn cố gắng mở mắt ra, âm thanh suy yếu đến mức khó nghe thấy: “Là Tri Thư trở về rồi ư?” Hắn nhớ giây phút mình mất đi ý thức, hình như có nhìn thấy Hạ Tri Thư.

Lúc Trương Cảnh Văn rửa tay xong, bước ra từ phòng rửa tay trong phòng bệnh thì nghe được câu này, y nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Tường Văn Húc, ngữ khí bình tĩnh: “Tường Văn Húc, anh tỉnh táo lại đi, Hạ Tri Thư đã mất rồi.”

Lạ là Tường Văn Húc không hề kích động, hắn chỉ mỗi một nghiêng mặt vùi mình vào gối, âm thanh trầm đục: “Nếu như chú cùng một phe với họ lừa gạt anh, vậy thì đi đi.” Như đột nhiên nghĩ đến cái gì, Tường Văn Húc cười khổ nói thêm: “Yên tâm đi, anh không giày vò chính mình, anh còn muốn chờ em ấy trở về đây.”

Tường Văn Húc không nói đùa, hắn thật sự bắt đầu chờ đợi. Sau khi xuất viện hắn quay lại công ty, uống thuốc đúng giờ, đối xử với

nhân viên cũng tốt hơn rất nhiều. Hấn chỉ trầm mặc, rất ít khi cười, lúc nhìn về phía xa xăm thì ánh mắt sâu không thấy đáy, bên trong mãi mãi là cô quạnh. Sinh mệnh rục rờ và tình yêu của hấn dường như đã bị chôn vùi trong trận tuyết lớn kia.

Khi mùa đông ấy trôi qua Tưởng Văn Húc gầy đi rất nhiều, thật sự nhìn già đi hẳn. Cái già ấy không phải để hình dung một người đàn ông thành thực ổn trọng thành công trong sự nghiệp, mà là... Sự lặng lẽ vĩnh viễn và tử khí âm trầm bao phủ trên người hấn.

Bên người Tưởng Văn Húc cũng không xuất hiện bất kỳ trai gái nào nữa, đến việc gặp dịp thì chơi xã giao cũng không có. Mỗi ngày hấn đều đúng giờ đưa chú chó Akita kia về nhà. Ban ngày nhóc kia được mấy cô gái tràn đầy tình mẹ và thư ký Tống trông coi, buổi tối thì có Tưởng Văn Húc.

Tưởng Văn Húc thay đổi rất nhiều, trong đó có việc không hề ghét động vật có lông nữa. Thậm chí có lúc hấn sẽ ôm chú chó con lông xù ngủ một đêm, trong đêm tối đặng đặng có một con vật còn sống ở bên người, ít nhiều cũng có thể giảm bớt cô quạnh.

Hấn cứ sống như một xác chết biết đi nửa năm, một người sống đến tình trạng này cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu so với kẻ đã chết.

Vào mùa hè Tưởng Văn Húc nói chuyện làm ăn với một người quen bầu víu quan hệ, đặt trước ẩm thực kaiseki ryori*. Nói chuyện đến cuối, người đàn ông hói đầu nói với Tưởng Văn Húc còn có người đến nữa. Tưởng Văn Húc cũng không để ý những chuyện này, cup mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái. Giờ đã là tám giờ tối, hấn chỉ muốn về nhà sớm một chút.

*Kaiseki Ryori: (懷石料理) là tên gọi của một bữa ăn truyền thống được coi là tinh tế và phức tạp nhất trong nghệ thuật ẩm thực Nhật Bản. Đây thường là một bữa tiệc để chiêu đãi khách quý và thể hiện lòng hiếu khách của người chủ nhà. Món ăn này thường sử dụng nguyên liệu theo mùa, chủ yếu gồm rau, cá, rong biển, nấm và có hương vị tinh tế đặc trưng. Tên của dòng ẩm thực này là 懷石料理 – hoài thạch liệu lý, dịch ra nghĩa đen là “đá ở trong lòng”, lấy ý tưởng từ việc các thiền sư xưa thường dùng một hòn đá nóng đặt vào giữa những nếp áo trước bụng, làm ấm bụng và quên cái đói (bởi thèm ăn cũng là một loại dục). Cái tên kaiseki ý chỉ nét đẹp thanh đạo, cao quý vượt lên thói phàm tục, và đó cũng chính là tinh thần chung của dòng ẩm thực này.

52-nb

Cửa kéo được nhân viên phục vụ mở ra, đi vào là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, không nói gì, được dẫn đến ngồi cạnh Tưởng Văn Húc.

Hắn không thích có người ngồi gần mình quá, lúc này mới nhìn thẳng đánh giá người thanh niên kia. Đột nhiên đầu hắn ong một tiếng, hắn thấy được một gương mặt, một gương mặt quen thuộc mà mình quá nhớ nhung.

Mắt to, mũi nhỏ, miệng hình củ ấu, da dẻ trắng nõn, tóc vừa đen lại mềm, hoạt bát nhanh nhẹn, đúng là Hạ Tri Thư hơn hai mươi tuổi!

Cổ họng Tưởng Văn Húc như bị cái gì chẹn lại, mắt hắn đỏ ửng, ngón tay cũng run lẩy bẩy. Hắn đang nghĩ, hình như hôm nay mình đang trải qua một giấc mộng thật đẹp.

Người đàn ông hỏi đầu kia thấy có cơ hội, nịnh nọt cười với Tưởng Văn Húc: “Anh Tưởng, đợi lát nữa để Tiểu Viễn ra ngoài chơi với anh, thể lực của người lớn tuổi như tôi thực sự theo không kịp.”

Người thanh niên tên Tiểu Viễn kia rất ngoan ngoãn cung kính gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Tưởng.”

Mộng đẹp của Tưởng Văn Húc xoảng một tiếng vỡ nát, mảnh vỡ cửa hán máu me đầm đìa. Hôm đó Tưởng Văn Húc nổi điên, bùng phát đột ngột. Hắn đập đổ cái bàn thấp làm từ gỗ thô kia, rượu sake và bánh daifuku văng tung toé. Tưởng Văn Húc còn đánh gã đàn ông hỏi đầu kia rụng hai cái răng. Hắn chỉ cảm thấy bị sỉ nhục, giống như có người dám độc ác giày xéo Hạ Tri Thư trước mặt hắn. Thật ra lúc Tưởng Văn Húc đánh người, đầu óc hắn cứ ngẩn ngơ, hắn nghĩ, Hạ Tri Thư còn chưa chết mà các người dám đưa thể thân đến cho tôi ư? Đây là nhục nhã tôi, hay là đang nguyên rửa em ấy?

Lúc Tưởng Văn Húc bước ra khỏi phòng riêng, quay đầu lại nhìn chằm chằm người thanh niên kia. Gương mặt đó thật sự khiến Tưởng Văn Húc hoảng sợ, nên vẫn hoà hoãn lại: “Cậu đừng sợ, tôi sẽ không ra tay với cậu.” Tưởng Văn Húc quay lại, cúi người dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má và mái tóc của cậu ta, ánh mắt và giọng nói ôn nhu hẳn: “Cậu nói cho tôi biết được không? Khuôn mặt này của cậu là bẩm sinh, hay là đã có người động tới?”

Người thanh niên kia bị Tưởng Văn Húc làm cho sợ hãi, tái mặt đứt quãng nói: “... Có người nói với sếp Ngô... Nói thân hình của tôi rất giống với người yêu đã mất của ngài... Sếp Ngô liền đưa tiền cho tôi bảo dựa theo ảnh để phẫu thuật...”

Sắc mặt Tưởng Văn Húc đột nhiên rất khó coi, không thể giả vờ ôn hoà được nữa: “Người yêu của tôi không chết, chỉ đi xa thôi. Hiểu

không?” Hấn biết được đáp án, lần này không lưu luyến phẩy tay áo bỏ đi.

Nếu như khuôn mặt kia bẩm sinh đã giống Hạ Tri Thư, có thêm một trái tim sắt đá nữa Tưởng Văn Húc cũng không nở lòng động đến. Hấn tình nguyện mỗi tháng tìm người cho cậu ta ít tiền, chứ không muốn cậu ta dùng khuôn mặt ấy ra ngoài xã giao bởi rượu. Nhưng hoá ra là do người cố tình phẫu thuật, vậy thì Tưởng Văn Húc không thể nhìn. Thật sự yêu một người thì sao có khả năng cho phép tồn tại cái gọi là đóng thế? Tình yêu dối trá như vậy đúng là khinh nhờn tình yêu.

Không đầy một tuần lễ, đã có người bị rạch mặt.

Sau chuyện này Tưởng Văn Húc phát hiện một chuyện đáng sợ với mình — Hấn không mơ thấy Hạ Tri Thư nữa. Lúc trước thỉnh thoảng trong giấc mơ hấn vẫn có thể nhìn thấy Hạ Tri Thư, dù rằng phần lớn thời gian đều mơ hồ không rõ, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhìn thấy. Nhưng hiện giờ cái gì cũng không có.

Tưởng Văn Húc sợ Hạ Tri Thư đang giận việc có người tiếp cận mình, càng bỏ hết những bữa tiệc xã giao có dính dáng đến tình sắc. Nhưng hấn vẫn không mơ thấy Hạ Tri Thư, không có biện pháp gì cả.

Tưởng Văn Húc bắt đầu say rượu, tự uống ở nhà, uống như muốn chết. Hấn cho rằng say rượu là có thể biến ra thứ mình muốn gặp nhất, cuối cùng vẫn không hề có tác dụng.

Một ngày nào đó Tưởng Văn Húc say mèm, lấy dao lam rạch người mình trong phòng tắm. Lúc hôn mê hình như hấn thấy Hạ Tri Thư xuất hiện, ánh mắt cậu nhìn hấn đầy đau lòng và dịu dàng.

Tưởng Văn Húc bắt đầu tự hại bản thân*.

*Self-harm: hành vi dùng dao tự rạch vào các bộ phận trên thân thể.

Lúc Trương Cảnh Văn gặp lại Tưởng Văn Húc, y kinh hãi. Trời vừa sang thu Tưởng Văn Húc đã mặc tây trang nghiêm túc, sắc mặt rất kém, khí tức quanh thân vắng lặng chết chóc. Đúng là hắn còn sống, nhưng trong lòng Trương Cảnh Văn biết rõ, Hạ Tri Thư đã mang linh hồn Tưởng Văn Húc đi rồi, bây giờ chỉ còn một cái xác.

Tưởng Văn Húc không nói cũng không thừa nhận, nhưng thật sự trong lòng hắn không rõ rằng Hạ Tri Thư mãi mãi không về được nữa ư?

Trương Cảnh Văn biết Tưởng Văn Húc đang chuộc tội, hắn không cho phép mình thống khổ, thậm chí, hắn còn cảm thấy chỉ có việc vĩnh viễn đau khổ chờ đợi mới thích hợp nhất cho mình.

Tưởng Văn Húc nhìn Trương Cảnh Văn: “Hai tháng nữa anh sẽ đi các nơi trên thế giới. Phiên chú hỗ trợ công ty một chút, chú xem thể nào rồi tự lĩnh lương nhé.”

“May là anh không mở miệng bảo không cần công ty nữa.”
Trương Cảnh Văn liếc hắn một cái thật sâu, thở dài.

Tưởng Văn Húc lắc đầu, đưa một tập tài liệu: “Anh không nhớ... Chú cũng biết, kỳ thật công ty này cũng coi như là của Tri Thư.”

Ánh mắt Trương Cảnh Văn đột nhiên ngưng lại, lúc Tưởng Văn Húc giơ tay ra y thoáng nhìn thấy tay áo sẫm màu của hắn bị ướt một vạt, lúc lại gần có thể ngửi được mùi máu tanh mơ hồ.

Trương Cảnh Văn kéo cổ tay Tưởng Văn Húc, vén mạnh ống tay áo lên, nhất thời càn giật mình — Trên cánh tay Tưởng Văn Húc đều là những vết thương nông sâu khác nhau do dao cắt, có vết thương đã kết vảy, cũng có vết mới chưa cầm máu, loang lổ đan xen trên cánh tay, nhìn mà phát hoảng.

Trương Cảnh Văn đột nhiên đẩy Tưởng Văn Húc ra, nghiêng răng mắng: “Anh bị ngu à?! Mấy tuổi rồi còn đi học con nít cấp hai tụt rạch tay hả?! Con mẹ nó anh đi tìm đường chết đi!” Cảnh Văn vút mạnh tập tài liệu xuống đất: “Con mẹ nó hiện giờ anh biết làm tình thánh, vậy lúc trước người đang ở trước mặt anh thì anh đi chết ở đâu?!”

Tưởng Văn Húc yên lặng đứng một bên, biểu tình khó đoán. Hắn để mặc Trương Cảnh Văn ném hết mọi thứ trên bàn làm việc cho hả giận.

Lúc một túi nhỏ văng ra, Trương Cảnh Văn ngơ ngác dừng tay, một người đàn ông như y lại bị hoảng sợ. Y chậm rãi nhặt túi nhựa trong đựng chất bột màu trắng, ánh mắt nhìn Tưởng Văn Húc vừa xa lạ vừa thương xót buồn bã.

Cảnh Văn không giận nổi, y nhìn Tưởng Văn Húc thật lâu, nhẹ giọng hỏi: “Anh nói cho em biết, đây là cái gì?”

Lòng ngực Tưởng Văn Húc phập phồng kịch liệt, lúc hắn chậm rãi ngẩng đầu lên Trương Cảnh Văn lại thấy được người đàn ông này đang khóc, khóc vô cùng bi thương, thậm chí đến mức cắn răng thật chặt mới không phát ra âm thanh. Tưởng Văn Húc cố nén, việc khóc lóc nức nở tuyệt vọng kia khiến người ta nghẹt thở: “Cảnh Văn... Anh... Thật sự anh không biết phải làm sao bây giờ. Hạ Tri Thư không muốn gặp anh... Trong mơ cũng không để anh nhìn mặt... Chú biết không, chỉ sau khi anh say mềm đau đớn mới có thể

lờ mờ nhìn thấy em ấy một tí. Nhưng thật sự nó không thoả mãn anh được... Không phải người chơi ma tuý đều nói trong cơn mê mê có thể nhìn thấy được ảo cảnh tuyệt nhất, đáng mong đợi nhất sao? Chỉ cần có thể để anh được một lần nhìn thấy em ấy rõ ràng... Anh chết đi có gì khó?”

Trương Cảnh Văn nhẹ thở dài: “Hạ Tri Thư sao có thể chịu nguyện ý nhìn thấy dáng dấp người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ này của anh? Đến thứ này cũng đựng vào, lúc còn sống Hạ Tri Thư không muốn thấy anh, chết rồi cũng ghét bỏ cho coi.”

Với Trương Văn Húc, một câu nói không nặng không nhẹ này có lực sát thương càng lớn hơn so với một đòn cảnh cáo, rằng hắn bắt đầu va vào nhau run lập cập: “Anh vẫn.. Vẫn chưa chạm vào... Chú đừng nói thế, Hạ Tri Thư mà nghe thấy lại trách anh...”

Trương Cảnh Văn không nói thêm được gì nữa, y không biết một Trương Văn Húc đã như vậy còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa. Y đặt gói đồ kia vào túi mình, mệt mỏi nhắm mắt lại: “Sau này khi làm những việc ngốc nghếch... Hãy nhớ đến Tri Thư.”

Trương Văn Húc ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, trên người không có vết thương gì mới. Hắn bắt đầu dọn dẹp căn nhà, nấu cơm cho hai người, đọc sách và xem những phim mà Hạ Tri Thư từng xem, buổi tối thì ôm quần áo Hạ Tri Thư đi ngủ. Hắn để mình sống ngoài thế giới này. Sau khi thân thể tốt hơn chút thì hắn đọc rất nhiều sách hướng dẫn du lịch, giao phó chuyện lớn chuyện nhỏ xong, hắn đặt vé máy bay đi xa.

Gần một năm nay hắn đi rất nhiều nơi, ngắm nhiều cảnh đẹp, gặp được rất nhiều người. Nhưng bất kể có bao phồn hoa náo nhiệt

và mỹ lệ trước mắt đi chẳng nữa, chỉ cần quay người lại, Tưởng Văn Húc vẫn lần nữa phải gánh chịu tất cả cô quạnh.

Sau đó Tưởng Văn Húc thích viết thư cho Hạ Tri Thư. Hắn rất thích ngồi trên toa tàu xanh* đường dài để viết thư. Vào mùa ít khách, toa xe trống rỗng, Tưởng Văn Húc đặt bút viết, ánh mặt trời chênh chếch chiếu trên bút máy, vẽ ra một bóng mờ trên giấy. Một khắc đó trong lòng Tưởng Văn Húc như căng đầy, đó là cảm giác hạnh phúc đã khuyết thiếu rất lâu. Loại cảm giác ấy như cách Hạ Tri Thư rất rất gần, hai người họ cùng chia sẻ tình cảm bí ẩn, thậm chí lúc gửi thư đi còn kèm theo tình yêu cuồng nhiệt và nhung nhớ ấm áp.

*Tàu xanh: Đây là những chuyến tàu hoạt động từ những năm trước thập kỷ 90 bên Trung Quốc. Nó được sơn màu xanh lá cây nên có tên như vậy. Giá vé của những chuyến tàu này rất rẻ. Tàu xanh đã từng là lực lượng chính của ngành vận tải hành khách đường sắt Trung Quốc. “Tàu xanh” rẻ tiền, là sự lựa chọn đầu tiên cho những người lao động nhập cư, người có thu nhập thấp đi lại

89e6cbfc3fa0140d75b530c7736882e3_w

Tưởng Văn Húc không hề đốt bất kỳ lá thư nào gửi cho Hạ Tri Thư, dưới cái nhìn của hắn, Hạ Tri Thư chỉ đi xa một chuyến thôi. Hắn không điền địa chỉ, chỉ gửi không mục đích, gửi gắm hy vọng và chân tâm để vào hòm thư. Hắn hy vọng có một ngày người mình yêu có thể nhìn thấy thư mà trở lại bên cạnh mình.

Tình cảm của Tưởng Văn Húc đối với Hạ Tri Thư không hề giống với Ngải Tử Du. Tình cảm của Tưởng Văn Húc phức tạp sâu đậm hơn nhiều, bởi vì hắn từng làm những chuyện sai lầm, nổi hờn ghen và hối hận rất nặng nề, đủ khiến hắn cả đời không quên.

Lúc đứng trước hồ Baikal ở Nga, Tưởng Văn Húc nhìn mặt nước xanh thăm thẳm, lần đầu tiên hắn cảm nhận được trái tim mình rung động sau khi Hạ Tri Thư ra đi. Dường như trái tim hắn đã cùng một thế giới bí ẩn không người biết gắn liền với nhau. Lần đầu tiên Tưởng Văn Húc tự hỏi chính mình, nếu như không chờ được Hạ Tri Thư thì nên làm gì? Chờ cả đời ư?

Tưởng Văn Húc cười, bụm một vốc nước. Hắn sẽ chờ thêm bốn năm, lĩnh hội bốn năm nhớ nhung và đau đớn mà Hạ Tri Thư từng khổ sở chờ đợi mình quay đầu lại, chuộc những lỗi lầm mà mình đã phạm. Sau đó thì sao? Sau đó anh sẽ đi tìm em, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, kiếp này anh sẽ không buông tay.

Anh sẽ vẫn, và sẽ mãi mãi đi cùng em.

MƯỜI NĂM YÊU ANH NHẤT

Vô Nghi Ninh Tử
dtv-ebook.com

Chương 84: Một Vài Thứ Liên Quan

Về tác giả Đây là link weibo của Vô Nghi Ninh Tử: Giới tính trên weibo đề là Nữ nên tui gọi là chị nhé. Vô Nghi Ninh Tử viết truyện trên web Doufu chứ không đăng trên Tấn Giang. Chị đã viết được ba truyện là Sinh ca tận xử, Tái không nhân ngộ kiến và Tối ái nhĩ na đích thập niên (Mười năm yêu anh nhất). Mười năm là truyện đầu tay của chị, chương đầu tiên được đăng vào ngày 25-12-2017 và kết thúc ở chương 86 vào ngày 30-01-2018. Hai truyện kia cũng lên sóng chương đầu tiên vào ngày 30-01-2018.

Sinh ca tận xử là truyện có liên quan đến hắc đạo, cố chấp quỷ súc cường đại công x tự phụ được nuông chiều từ bé thụ. Truyện mới được đăng đến chương 11 vào ngày 12-2 năm nay và vẫn đang bị tạm ngừng, dân chúng đang kêu gào cầu chị Ninh Tử viết tiếp:)))

Tái không nhân ngộ kiến là truyện về cặp đôi Lý Trạch Khôn và Trình Hạ trong Mười năm, thể loại trọng sinh nguy đóng thế, thâm tình cán bộ cao cấp công x trọng sinh nguy đóng thế thụ. Tác giả đang viết đến chương 38, vào VIP từ chương 31. Phong cách hình như vẫn ngược như Mười năm, có điều tác giả đề tag HE nên chắc không phải khóc nhiều đâu ha ;;;_____;;;

2. Về kịch truyền thanh Mười năm yêu anh nhất

Truyện vừa có kịch truyền thanh, mới chỉ có kỳ 1 thôi. Tui thì không hiểu nhiều lắm về giới kịch truyền thanh, chỉ biết người đóng

vai (?) cho Hạ Tri Thư là CV Trần Thương Mãn Mâu của Xuân Sắc Kinh Hồng, Tưởng Văn Húc là CV Thương Đồng của Dực Chi Thanh, còn Ngải Tử Du là CV Trạch Tiểu Tây của Nguyệt Linh Lung.

Theo ý kiến cá nhân thì giọng của CV đóng Hạ Tri Thư không hợp lắm, trong tưởng tượng của tui thì Hạ Tri Thư giọng nhẹ nhàng, dịu dàng hơn xíu nữa. Còn Tưởng Văn Húc và Ngải Tử Du thì ổn, không có gì để chê. Giọng Ngải Tử Du nghe thích lắm >y<

Link Youtube kỳ 1 đây, mọi người vào nghe nhé:

Về ED của kịch, có nguyên gốc là bài *At Gwanghwamun –Cho Kyu-hyun* (Super Junior). Lời bài hát thì thứ lỗi cho khả năng edit của tui, hoá ra edit lời nhạc khó đến thế TTT^TTT. Đây là link 5sing của bài hát:

3. Về review truyện

Truyện này có hai bài review cực kỳ chi tiết và rất hay.

Đây là bài review bên blog, bài viết dài, và rất chi tiết. Còn đây là review của page

Hi vọng sau khi truyện hoàn sẽ có thêm nhiều bài review nữa, tui thích đọc review lắm:)))

4. Vài thứ linh tinh khác

Trong quá trình edit và tìm hiểu thì tui phát hiện ra có một bộ phim có tên là *Mười năm yêu em* do Đồng Khiết và Đặng Siêu. Phim dựa theo tiểu thuyết cùng tên của Mộ Dung Tiểu Thôn, có bối cảnh ở thập niên 80 của Trung Quốc, kể về câu chuyện của một cặp đôi. Họ yêu nhau từ hồi còn đi học, cùng trải qua những vất vả gian truân

của cuộc đời, nhưng dần dần cũng bị cuộc sống mài mòn, cuối cùng thay đổi mà không tự biết. Khi đang ở đỉnh cao của sự nghiệp, tưởng chừng như có tất cả trong tay thì nam chính mới nhận ra mình đã đánh mất thứ quý giá nhất của cuộc đời mình. Vòng xoáy của đồng tiền và danh lợi đã khiến anh không ít lần làm tổn thương người bạn đời sâu sắc. Nữ chính đã bỏ anh ra đi. Anh ân hận và tìm mọi cách hàn gắn với cô nhưng một biến cố lớn đã xảy đến khiến mối lương duyên của hai người dở dang mãi mãi.

Dù nó là tình cảm nam nữ có vẻ không liên quan đến truyện, nhưng tui nhắc đến nó là vì tình huống của phim và nội dung có nhiều nét tương đồng với Mười năm yêu anh nhất (quan trọng nữa là tên cũng na ná nhau nữa:))) Cặp chính cũng yêu nhau từ thời đi học, cùng đến một thành phố xa lạ lập nghiệp, rồi dần dần xa cách nhau vì cuộc sống xô đẩy, đến cuối cùng khi nhận ra sai lầm lại không có cơ hội làm lại. Nói chung là nếu ai có hứng thì có thể tìm xem cho biết nha.

Quan trọng hơn là nhạc phim. Nhạc phim là bài 有沒有人曾告訴你 – Có ai từng nói với em chưa của Trần Sở Sinh. Nhạc hay, người hát hay, và quan trọng nhất là lời cũng rất hay nữa. Nếu áp lời bài hát vào truyện tui thấy cũng hợp lắm nè.

“Khi xe lửa tiến vào thành phố này

là khi anh không còn được nhìn thấy những ánh đèn rực rỡ và khuôn mặt hiền dịu của em.

Mở trang nhật ký của em viết cho anh từ ngày mình mới quen nhau anh đã nhớ em rất nhiều!

Ở đây thành phố đang mùa đông nhưng anh không nhìn thấy
những bông tuyết rơi thành phố này đêm nay

Dù anh đã quá quen thuộc với màn đêm cùng những đêm thức
trắng, nhưng anh không quên được nỗi nhớ thiếu vắng em

Khoảng cách của chúng ta rất xa và cũng rất gần khi ngoài kia
không còn tiếng người cười nói

Quanh đây chỉ là một màn đêm tối tăm mịt mù

Ở nơi phương xa em có hay trong tim anh luôn mang một hình
bóng

Dù ngoài kia không còn tuyết rơi không còn ánh đèn rực rỡ

Nhưng đã có ai nói với em rằng...Anh rất yêu em chưa? Đã có ai
nói với em rằng...Anh rất nhớ em chưa?"

(Bản dịch này tui lấy trên một comment trên Youtube, cũng không
phải của chính chủ dịch, ai biết nguồn thì hú tui bổ sung với nha)

Bài này tui thích nghe bản củahát live, nghe phê gì đâu, giọng
ồng trầm ấm, những nốt cao luyến láy nghe thích lắm lắm.

Lảm nhảm vậy là hết rồi, sau tìm được cái gì thú vị tui sẽ bổ sung
sau = v =